

Geachte Lezer,

Ook dit boek heb ik van Gene Zijde ontvangen.

J. R.

„Kunt gij, Mensch der Aarde,
den God van „Liefde" aanvaarden?"

ALONZO.

Mijn ouders en mijn jeugd op aarde.

AAN mij is gegeven, om u van mijn ouders en mijn leven op aarde te vertellen. Daarvoor voer ik u naar het oude Egypte, in de omgeving van Memphis. Het is een lieflijk oord en de natuur is er prachtig. Ik zou u willen brengen naar het huis mijner ouders, waar ik geboren ben en vraag u, mij daarheen te willen volgen.

Mijn Vader hield veel van de natuur en beminde alles, wat tot het leven behoort. Hij was een mensch met gevoel, overtuigd van de wonderen en krachten in de schepping, daarbij was hij een natuurkenner en een zeer geloovig en gevoelig menschenkind. Wat hij in de natuur waarnam, beteekende voor hem een gebed; dat beleefde en onderging hij in het planten- en dierenrijk. Ons huis was dan ook als 't ware een paradijs. In ieder hoekje van ons huis stonden planten en bloemen, die hij kweekte. Daar stonden ook de vele kooien met prachtige vogels.

Wanneer hij bezig was zijn kinderen te verzorgen, zooals hij ze noemde, dan sprak hij soms heel innig en vertelde hij mij van de wonderen der natuur, of daalde met mij in die wonderbaarlijke wereld af. Dan trachtte hij mij het opwekken, den groei der bloemen en planten en het ontstaan in eigen soort duidelijk te maken, maar vooral hoe machtig de natuur is en hoe hij zelf tot het innerlijke leven van dieren en planten sprak.

„Zie je, Venry, ik spreek tot mijn kinderen en zij luisteren. Ik voel hun wil om tot leven en groei te komen, maar ik moet weten

en kunnen begrijpen, wanneer zij honger en dorst hebben, of zij keeren tot hun eigen Vader terug, dien zij meer lief hebben dan mij."
„Hoe weet u zoo zeker, dat ook zij een Vader hebben?"
„Denk je," was zijn antwoord, „dat er iets buiten „Hem" om geboren wordt?"
„Wien bedoelt u, Vader?"
Dan zei hij, maar vol van geluk en als een groot kind tot mij: „Ik bedoel „Amon-Ré", onzen God, den God van al dit leven, van zon, maan en sterren, van boomen en bloemen en dieren; maar vooral den God van jou en mij en je Moeder, van het kleinste insect en het wilde dier, den God van den nacht en het licht, van de stilte en het onweer, van de heerlijkheid in den Hemel en van de Aarde waarop wij leven, die ons kent en lief heeft en die eens roepen zal, om tot Hem te komen. Dan, beste Venry, buigen wij ons neer en zal Hij mij vragen: „Hebt gij, Ardaty, „Mijn Leven" gegeven, waar het recht op heeft?" En ik doe mijn best, Venry, al dit leven te voeden en te verzorgen, opdat de Goden mij genadig zijn."
Ik keek naar mijn Vader en vroeg:
„Gij spreekt van één God en van Goden!"
„Ja, mijn Venry, ik ken „Amon-Ré" en er zijn Goden. Hoe andere menschen dit voelen, dat kan ik niet weten."
Dan boog ik mijn hoofd, want uit zijn oogen kwam een krachtig licht, dat ik niet kon verdragen.
Na korten tijd, wanneer hij niet naar mij keek, durfde ik weer naar hem te kijken en dan glimlachte hij mij toe, maar ik ging naar mijn lieve Moeder. Ik vroeg haar op strenge wijze, omdat er in mij opstand, een gevoel van onmacht en niet-begrijpen kwam:
„Wie is mijn Vader, Moeder? Hij spreekt over een Opper-God en van Goden?"
„Maar Venry, hoe kun je zoo scherp je vragen stellen? Waarom ben je zoo kort? Het lijkt mij, dat je driftig bent."
„Ik bedoel daar niets bizonders mee, Moeder, maar Vader vertelde mij zooeven van zijn God. Kent u zijn God, Moeder?"

Mijn Moeder keek mij heel ernstig aan sprak:
„De dingen, beste Venry, waarover je Vader spreekt, liggen diep in zijn ziel en het is een stem die uit de stilte en van verre streken tot hem komt. Hij hoort en kent die stem. Ik weet, mijn jongen, dat je Vader door die kracht gezegend is. Hij noemt die kracht zijn God.
Zijn God, beste Venry, kan het zonnelicht tot ons brengen, kan de winden doen waaien en onze tuinen en akkers besproeien. Je Vader ziet die macht groeien en bloeien en die macht leeft in hem, in jou en in mij, in dieren en planten en al het andere leven. Hoe de bloemen ontwaken en waarom de vogels zingen als hun buikjes vol zijn, zoodat hun gezang opklimt naar hoogere regionen en zelfs tot daar, waar de Goden zijn, is hem reeds lang bekend."
Ik dacht lang over alles na en vroeg:
„Is God te zien, Moeder?"
„Ja zeker, Venry, en je zult dat leeren, want alle menschen moeten „Hem" leeren kennen. Je moet maar goed opletten, Venry, wellicht zal je „Hem" spoedig zien."
„U spreekt als Vader, maar door wien kunt u beiden zoo spreken?"
„Luister, beste Venry. Er leefde in dit mooie land een priester en die priester leerde de menschen van de onzichtbare dingen. Hij vertelde van de natuur en over de werkingen van God en daarvan leerde je Vader."
„En leerde Vader ook uit geschriften?"
„Neen, beste Venry, uit de natuur, alleen uit de natuur en van de wonderen, die tot het leven behooren."
„Maar wist die priester ook, waarom de vogels het meest des morgens en des avonds zingen, Moeder? Zou Vader het weten?"
„Je kunt het hem vragen en hij zal je antwoorden."
„Gelooft u aan dien priester en aan den God van Vader?"
„Waarom, lieve Venry, zou ik daaraan niet gelooven? Zijn de wonderen van God niet in ons bezit?"
Ik dacht over alles na en vroeg:
„U houdt heel veel van Vader, is het niet, Moeder?"

„Ja, Venry, en ook jij moet heel veel van Vader houden.”
Ik keerde tot mijn Vader terug.
„Moeder zegt, dat u met een geleerd priester gesproken hebt en dat u hem vragen mocht stellen. Heeft u hem ook gevraagd, waarom de vogels des morgens en des avonds zooveel zingen?”
Mijn Vader keek naar mij met zijn stralende oogen en sprak:
„Zie je, beste Venry, dat is heel eenvoudig. De vogels zingen des morgens, omdat zij dien nacht goed geslapen hebben en nog in leven zijn; maar des avonds zingen zij uit dankbaarheid, omdat zij dien dag zooveel voedsel hebben gekregen. Ze zijn dan blij en gelukkig en dan bidden en danken zij hun God voor alles.”
„Weten zij dan Vader, dat er een God is? Kunnen zij, zooals wij „denken en voelen” en danken en bidden?”
Mijn Vader keek heel ernstig naar mij en zei: „Jij bent heel wijs, Venry, voor de jaren, dat je op aarde bent, maar luister:
„Alle leven op aarde behoort de Goden toe. Maar al dat leven leeft in een eigen wereld, doch vanuit hun eigen wereld dankt het leven hun eigen God. Daartoe behooren de vogelen en alle andere dieren, de bloemen en planten, ook de visschen, die je hier voor je ziet. Op hun eigen wijze danken zij hun God, zoodat de vogels zingen; en hun gezang kun je hooren, maar daarin ligt hun gebed.”
„En de bloemen en planten, Vader?”
„Ik zeide je toch zooeven, allen bidden en danken. Van de bloemen kun je het niet hooren en je leert dat eerst later, als je ouder bent.”
„Hebben ze dan ooren, zooals wij, Vader, en kunt u ze hooren praten?”
Opnieuw keek hij mij vragend en liefdevol aan.
„Kom hier bij mij, Venry, en luister.”
Hij bracht een bloem tot dicht bij mijn oor.
„Hoor je iets?”
Ik luisterde met volle aandacht.
„Neen, ik hoor niets, Vader.”
„Goed luisteren, Venry, en wachten, tot ze tot de andere bloem spreken zal.”

Ik wachtte af, maar hoorde niets.
„Kunnen de visschen praten, Vader?”
„Ja, zeker,” luidde zijn antwoord.
„Doen ze dat, als wij het niet hooren en er niet op letten?”
„Ja, Venry, juist dan, wanneer wij menschen er niet op letten.”
„En luisteren zij ook, naar hetgeen ik wil, Vader?”
Hij keek nu in mijn ziel.
„Wat zeg je, Venry?”
„Of zij naar mij luisteren, Vader, naar hetgeen ik wil.”
Hij bleef mij zijn antwoord schuldig en ging naar mijn Moeder. Toen hij blijkbaar met haar uitgesproken was, keerde hij tot mij terug.
„Heb je de bloemen al hooren spreken, Venry?”
Ik deed alsof ik hem niet hoorde en vroeg: „Als de visschen boven het water uitspringen, Vader, zijn ze dan blij en is dat hun zingen, danken en bidden?”
Hij glimlachte mij toe. „Ja, meestal.”
„En zijn de visschen ouder dan de bloemen en de vogels?”
„Neen,” zeide hij, „ze zijn even oud.”
Ik vroeg, maar ook tot hem heel streng: „Hoe weet u dat zoo zeker?”
Zonder mij te antwoorden en alsof hij bij mijn Moeder iets te doen had, liep hij weg en sprak met haar.
Dit niet-antwoorden maakte mij driftig en ik ging de natuur in en bleef geruimen tijd weg, maar vergat alles. Een volgenden keer stelde ik mijn Vader nieuwe vragen over andere dingen, maar ik werd daarbij plotseling zoo boos, dat mijn Vader mij verschrikt aankeek. Hij vroeg: „Wat is er, Venry? Heb ik je iets gedaan, of verkeerds gezegd?”
Ik gaf hem geen antwoord en rende van huis weg. Eerst laat in den avond keerde ik huiswaarts. Mijn Vader stelde mij vragen, doch ik begreep zelf niet, waarom ik ineens zoo driftig werd.
„Ik weet het niet, laat mij met rust.”
Opnieuw schrikte hij, want dit was geen antwoord van een kind en ik deed dit nooit. Hij keek mij lang en onderzoekend aan en liet mij daarna met rust. Den volgenden dag was ik weer mijzelf

en had alles vergeten. Doch telkens, wanneer ik hem vragen stelde, overviel mij een hevige drift, en ik voelde, dat hij mij geen duidelijk antwoord gaf.
Zoo gingen mijn eerste jaren voorbij en werd ik ouder. Steeds stelde ik andere vragen en trachtte met de natuur, zooals Vader, te spreken, leerde in bijzonderheden de natuur kennen, totdat mijn jeugd wreed werd verstoord.
Met mijn Vader was ik in onze tuinen en stelde vragen, doch kreeg geen duidelijk antwoord. Op hetzelfde oogenblik dwong mij een andere kracht, die sterker was dan ik, om heen te gaan. Alsof mij iets vreeselijks op de hielen zat, liep ik van huis weg. Wie, of wat dit was, begreep ik niet, maar het kwam van binnenuit mijzelf en als drift in mij op. Maar van mijn Vader en Moeder moest ik weg, die ik toch innig lief had.
Dan slenterde ik in de natuur rond en trachtte, zooals mijn Vader, tot het leven in de natuur te spreken; maar de taal, die ik sprak, scheen geen duidelijke taal te zijn, want het leven hoorde en verstond, of begreep niet wat ik bedoelde, hoe ik mij daarvoor ook inspande.
Ik had mooie kleine vischjes gevangen en met deze diertjes speelde ik op mijn eigen wijze. Eenige van hen had ik uitgekozen en wilde, dat zij naar mij luisterden en zouden aanvaarden, dat ik hun heer en meester was. En hoe vreemd dit ook is, soms kon ik met deze diertjes doen, wat ik zelf wilde. Uren lang oefende ik mij en dwong hen het een of ander te doen. Wilde ik bijvoorbeeld, dat zij stil zouden blijven liggen, dan konden zij ook geen vin meer verroeren en bleven zij, waar zij waren.
Dit kunststuk toonde ik mijn vriendjes, want ik wilde weten of ook zij dit konden, maar het bleek hun niet mogelijk. Hoe zij ook trachtten dit tot stand te brengen, het ging niet en ik begreep, dat zij niet konden denken.
Wat dit beteekende en waarom ik dat wèl kon, daarvoor had ik geen verklaring. En om er met mijn ouders over te spreken, daarvoor voelde ik niets. Maar er waren nog andere krachten in mij en ook deze hield ik angstvallig voor mijzelf.
Wanneer ik was ingeslapen, ging ik uit mijn stoffelijk lichaam.

Dan kon ik wèl tot de natuur spreken, maar ik was dan als 't ware geheel één en verbonden, doch leefde tegelijk in een andere wereld. Vanuit die wereld wandelde ik door mijns Vaders tuinen en voelde ik het planten- en bloemenleven in mij komen. In die wereld kon ik gaan, waar ik zelf wilde en lag mijn stoffelijk lichaam te slapen, maar ik zelf was er buiten. Daardoor begreep ik, dat ik eigenlijk twee lichamen bezat en dat dit, wat ik nu was, tot die andere wereld behoorde.
Dan zweefde ik in het machtige universum en daar, in die ruimte of wereld, zag ik menschen en die menschen waren als de stoffelijke menschen op aarde, maar allen waren zij gevleugeld en leefden in die wereld.
Onder hen zag ik er, die lichtend waren en wellicht tot de Goden behoorden. Ik begreep maar niet, waarom andere menschen, zooals mijn Vader en Moeder, er niet van vertelden. Doch ik begreep ook daardoor weer, dat dit iets bizonders beteekende, dat ik alléén beleefde en kende. Maar alléén, wanneer ik in slaap was, kon ik uit mijn lichaam gaan. Bovendien wist ik precies, wanneer ik uit mijn lichaam zou treden. Merkwaardige gevoelens kwelden mij van te voren; ik kreeg een kouden stroom, die mijn geheele lichaam in trilling bracht en dan viel ik van vermoeidheid in slaap.
Indien ik heel erg moe was, waren ook die gevoelens niet zoo intens en kon ik spoedig aan mijn nachtelijke reis beginnen. De allereerste reis die ik maakte, was het in- en uitgaan van mijn eigen lichaam. Toen ik dit wonder beleefde, was ik in den geest, in die andere wereld dus, klaar wakker en zag ik in die machtige ruimte, waar het steeds licht bleek te zijn. Ik ging dan uit en in mijn lichaam en kon dit duidelijk zien. Voorzichtig ging ik hooger en hooger, zelfs door het dak van mijn ouderlijke woning heen en de ruimte in. Na korten of langen tijd keerde ik in mijn aardsche lichaam terug en wist ik, waar ik was geweest.
Na deze nachtelijke reizen en belevenissen voelde ik geruimen tijd niets bizonders, maar ik had toch die andere wereld leeren kennen. Toen ging ik er naar verlangen om nogmaals ver weg te mogen gaan, ver buiten mijn eigen omgeving, door de stoffe-

lijke digen heen, die op aarde waren. Geen aardsch mensch kan door de stoffelijke dingen heendringen en op aarde doen, wat ik daar deed. Toen ik al die vreemde, maar merkwaardige dingen beleefde, sprak ik heel veel met mijn Vader. Door die gesprekken kwam ik te weten, hoe jong ik ook was, dat ook hij niet alles van het leven wist. Op een goeden dag zei ik tot mijn Vader:
„U spreekt over de wonderen van uw God, maar zijt gij ervan overtuigd, dat dit alles is?"
Hij zag mij natuurlijk heel verbaasd aan en ging weer heen. Ik durfde hem niet te volgen, maar raadde, waarheen hij ging. Hij zocht mijn Moeder op, vertelde aan haar mijn vraag, doch ik kon niet hooren, waarover zij het hadden. En dat maakte mij driftig.
Die gevoelens kwamen heel onverwachts, krachtig en spontaan in mij op, waarna ik handelde. Doch thans zocht ik naar middelen om, mocht dit opnieuw gebeuren, hun gesprek te kunnen afluisteren.
Ons huis stond alleen en rondom ons huis was een groote tuin, in vele kleine tuintjes verdeeld. Daarin stonden verschillende soorten bloemen en heel veel kruiden en boomen, die alle voor mijn Vader een groote beteekenis hadden. Door zijn kennis van de natuur verzorgde hij de tuinen van den Tempel van Isis, die hij van planten en kruiden, bloemen en vruchten voorzag. In het opkweken was hij een meester.
Ik wilde achter het huis, links en rechts en van de plaats waar ik sliep, trachten om hen te beluisteren. Maar ook die gedachten waren heel onverwachts en kort geleden in mij gekomen en met deze nog vele andere gedachten en gevoelens.
Ik voelde, hoe jong ik ook was, dat ik hen haatte. Maar ik wist waarachtig niet waarom ik dat deed; een afschuwelijke kracht en woede overviel mij soms, wanneer mijn Vader over zijn eigen God, de dingen en wonderen in de natuur, de vruchten en bloemen en de krachten der kruiden sprak, of als hij mij geen afdoende antwoord gaf.
Zijn zekerheid over al deze natuurlijke wonderen was voor mij een prikkel en een aansporing om hem nog meer te haten. Naar-

mate ik ouder werd en wij in botsing kwamen, namen die haatgevoelens in kracht en hevigheid toe.
Als die haat in mij kwam, voelde ik meteen die koude stroom over mij heengaan en het was, alsof een andere kracht buiten mij zelf om mij dwong, mijn ouders te haten. Gezien mijn jeugdigen leeftijd, konden die gevoelens en afschuwelijke gedachten in mijn eigen zieleleven niet aanwezig zijn. Ik had den leeftijd van veertien jaar bereikt, doch in mij lag een diep en natuurlijk gevoel en ik begreep soms, waarover mijn Vader sprak.
Dan pluisde ik het uit, ging alles na en vergeleek het dan met mijn eigen belevenissen en ik voelde, dat hij als een aardsch mensch sprak, maar als een mensch, die een sterk ontwikkeld gevoel, ja, een groot geloof bezat, doch dat hij van mijn eigen belevenissen niets afwist. Waarom ik plotseling kon haten, zooals slechts volwassen menschen in vol bewustzijn haten, ging ik voelen en begrijpen.
Maar ook dat, wat hun toebehoorde, ook hun innerlijk bezit en hun liefde kon ik soms haten en zelfs vervloeken. Het kwam plotseling in mij op en het werd steeds heviger. De eene gedachte na de andere kwam in gevoel in mij en die gedachten overheerschten de mijne. Of ik wilde of niet, ik moest ze wel voelen en volgen en er naar luisteren. Dan voelde ik nog, waarom ik er naar luisterde.
Die gedachten gaven mij macht en kracht, wat ik heel duidelijk begreep. En toch wilde ik al die vreeselijke gevoelens niet bezitten, want het maakte mij angstig.
Doch hoe ik aan al die duivelsche gedachten kwam, ben ik eerst later te weten gekomen, toen ik mijzelf en de krachten van mijn haten en mijn uittreden leerde kennen. Mijn ouders waren slachtoffer, want men wilde hun geluk, zelfs hun leven vernietigen, hetgeen men trachtte te bereiken door mij tegen hen in opstand te brengen; mijn gaven werden gebruikt tegen hun gevoelens van liefde.
Toen ik aan mijn Vader de vraag stelde: „U spreekt over de wonderen van uw God, maar zijt gij ervan overtuigd, dat dit alles is?", voelde hij intuïtief, wat ik met mijn vraag bedoelde,

maar hij vond mijn vraag en al de andere, die ik stelde, vreemd en vooral, omdat ik telkens en telkens met dergelijke vragen tot hem terugkeerde. Doch toen hij tot mij kwam en zei: „Kom, lieve Venry, wij gaan tezamen vruchten plukken en nu zoek je de mooiste voor jezelf uit," verdwenen op hetzelfde oogenblik mijn drift- en haatgevoelens jegens hem en was ik weer een normaal kind. Zijn gevoelens van hartelijkheid en liefde verdrongen de afschuwelijke gedachten, waaronder ik leed en maakten van mij een natuurlijk kind.

Wij waren dan geheel één, in niets werd dan onze harmonie verstoord; ik begreep mijn ouders volkomen en was zooals andere kinderen kunnen zijn, een volgzaam en liefdevol kind voor mijn ouders.

Weken en maanden gingen er soms voorbij en was er rust in mij; ook mijn slaap was heel normaal, maar ik bleef dan in mijn eigen lichaam. Doch op welke wijze het tot en in mij kwam, bleef voor mij een groot raadsel en het was, alsof een vuurstraal uit den hemel mij raakte.

Als ik mijn Vader volgde, wannneer hij zijn diepe gevoelens mijn Moeder toezond, overviel mij eerst een onnatuurlijke warmte, doch na die warmte werd ik ijzig koud; maar dan kwam die verschrikkelijke haat in mij, zoodat ik mij op de lippen moest bijten, om de woorden, gevoelens en gedachten die in mij opkwamen, tegen te houden, of ik zou hen voor al wat leelijk en grof is hebben uitgemaakt. Lieten zij mij daarentegen mijn gang gaan, dan zonk die haat, die warmte en koude in mij terug en werd ik vanzelf waar natuurlijk.

Doch zijn geen-antwoord-geven, zoo ook het geknutsel met zijn dieren, bracht mij in dien onnatuurlijken toestand, deed mijn haat ontbranden, waardoor ik uit huis wegliep en de natuur in ging. Uren later, soms eerst in den nacht, keerde ik huiswaarts.

Ten einde raad, sprak mijn Vader er met den Hoogepriester over. Deze riep mij tot zich.

In den Tempel van Isis werd ik in een vertrek gebracht en moest daar wat gaan rusten, zoo zeide hij. Wat de priesters met mij deden, weet ik niet; spoedig viel ik in slaap en beleefde toen een

nieuwe reis. Nadat ik eenmaal uit mijn lichaam was, wandelde ik in de tuinen rond, plukte bloemen en sprak tot de vogels en andere dieren, waarvan er vrij rondliepen. Er waren er onder, die mij in die andere wereld konden zien en mijn liefde voor al dat leven bleek ook daarin niets veranderd. Daarna ging ik in de andere tuinen, want om den Tempel van Isis waren vele tuinen, waar de priesters hun kruiden, planten en vruchtboomen verzorgden.
Toen ik daar rondwandelde, zag ik een meisje tot mij komen, dat als ik eenzelfde wandeling maakte. Ik vroeg haar vanwaar zij kwam en wat zij bij den Tempel deed en zij antwoordde:
„Ik ben gekomen om je te groeten en mijn naam te zeggen. Ik heet Lyra. Hoe heet jij?"
„Venry is mijn naam," zeide ik. Doch plotseling kwam er een geweldige kracht in mij en werd ik in een heel ander bewustzijn opgetrokken, waarna ik vroeg:
„Voel je, Lyra, hoe ik nu ben? Dat ik reeds vele eeuwen wacht? Is het mij nu gegeven om jou te mogen zien?"
Toen ik haar beide handen in de mijne wilde nemen en haar wilde kussen, zeide zij tot mij: „Je spreekt nu, alsof je heel oud bent en je bent ook heel oud, maar je mag mij nu alleen maar zien. Het bewustzijn, waarin je thans leeft, is nu wakker gemaakt, want ik weet, dat je veel jonger bent. Je kunt nu als een volwassen mensch spreken, doch ik weet, dat je mij toebehoort; wij beiden zijn één in alles en zullen elkander terugzien, want „Hij" zegt het."
Toen ik haar wilde vragen, wie of die „Hij" was, loste zij voor mijn oogen op en verdween. Ook voor mij vervaagde waarin ik leefde en toen ik wakker werd, stond er een priester voor mijn rustbed. Hij vroeg mij, hem te volgen en hij bracht mij naar mijn ouders.
Bij hun gesprek mocht ik niet aanwezig zijn, doch ik had nu een plaats, vanwaar ik hen kon beluisteren. De priester zeide tot mijn ouders: „Geloof mij, beste Ardaty, uw kind bezit groote gaven. Wij zullen den jongen over eenigen tijd tot ons halen en hem de school geven, die hij noodig heeft. Zijn geest hebben

wij kunnen volgen en wij ontdekten in hem gaven, die hem de groote vleugelen zullen geven. Van de booze invloeden heb ik hem nu kunnen bevrijden. Gij doet goed, op hem te letten. Over een jaar kan hij voor het priesterschap worden opgeleid en zullen wij zijn gaven ontwikkelen."
Hij zeide nog meer, maar dat kon ik niet verstaan en toen ging hij heen. Ook ik verwijderde mij en keerde eerst uren later tot mijn ouders terug. Nu was ik weer mijzelf.
Maanden gingen er voorbij. Mijn Vader vertelde mij van de natuur, doch ik zeide hem niets van mijn eigen geheim. En toch begreep ik, dat mijn ouders er over spraken en dat zij dit op fluisterenden toon deden, omdat zij mij betrapt hadden. Eenigen tijd later maakte ik weer nachtelijke reizen. Van mijn ontmoeting met dat meisje lag nog een vage herinnering in mij en het was, alsof ik had gedroomd. Op een nacht echter, leerde ik hem kennen, die mij tot al die vreeselijke dingen aanspoorde en die oorzaak was van mijn haat tegen mijn ouders. De hulp van de priesters bleek evenwel niet voldoende te hebben geholpen.

Bezetenheid.

Op zekeren dag was ik met eenige jongens naar den Nijl gegaan om te baden. Wij bleven den geheelen middag in het water spelen, totdat de zon onderging. Toen keerden wij naar huis terug en onderging ik de vele vragen, die mij werden gesteld en gaf mijn ouders antwoord. Zij gingen na het eten in de tuinen een wandeling maken. Toen zij terugkeerden, werd ik in bed gestopt, doch op hetzelfde oogenblik voelde ik iets vreemds over mij komen, waarna mij een hevige slaap overviel en ik wist van niets meer af.
Korten tijd daarna, toen alles rustig was, aanvaardde ik mijn reis naar die andere wereld. Al spoedig was ik ver van mijn stoffelijk lichaam verwijderd en zweefde ik weer in die machtige ruimte. Het in diepen slaap neerliggende lichaam rustte, doch ik zelf leefde in vol bewustzijn in een andere wereld. Vele andere

menschen kwam ik tegen, die als ik vleugelen hadden. Ik hoorde hen spreken en zij glimlachten mij zelfs toe, wat mij goed deed en gelukkig stemde, doch zij volgden een eigen weg.
Wanneer ik uit mijn stoffelijk lichaam ging en reizen maakte, dan voelde ik mij als een volwassen mensch, doordat er een hooger bewustzijn in mij kwam en kon ik denken en voelen als volwassen menschen. Mijn kinderlijke leeftijd loste geheel op. De natuurlijkheid hiervan begreep ik volkomen, maar ook van de mogelijkheid was ik overtuigd; het was wonderbaarlijk. Doch waarom ik plotseling dien volwassen toestand aanvaardde of ontving, wist ik nog niet. Ook in mijn aardsche lichaam, waarin ik nog een kind was, overviel mij soms die kracht, die zich als ouderdom en volwassen-bewustzijn aan mij opdrong; die kracht leerde ik kennen en beteekende een persoonlijkheid.
Toen ik zoo voortzweefde, voelde ik onverwachts van achteren iets vreeselijks tot mij komen en mij omdraaiende, zag ik een mensch, die tot mij sprak: „Dag, Venry!"
Onmiddellijk vroeg ik: „Kent u mij en wie bent u?"
„Ik ben je vriend, Venry, en ik ken je reeds lang."
„Vanwaar kent u mij?"
„Uit deze wereld, uit die, waar je leeft en van vroeger."
Ik keek naar hem, doch voelde, dat hij mij bedroog en antwoordde: „Ik haat u, want u liegt. U en uw gedachten haat ik! U maakt van mij een onnatuurlijk kind."
Het vreemde verschijnsel, dat ik nu beleefde, begreep ik niet dadelijk, maar ik las dit weten uit zijn ziel en wezen af. Hij was echter daardoor niet het minst gestoord.
„Vind je het niet heerlijk, Venry, om als een volwassen mensch te kunnen denken en voelen? Kom, Venry, je moet niet boos op mij zijn, want ik geef je kracht om heel veel dingen te begrijpen, wat je zelf niet kunt. Je moet op deze wijze niet tot mij spreken, het is heel ondankbaar van je."
Toen hij tot mij sprak, zag ik de beteekenis van zijn geheele wezen en het doel van zijn komst. Aan mij trok het eene na het andere tafereel voorbij en ik zag, wat hij van mij wilde. Op dit oogenblik zag ik, wie hij was; ik zag, dat hij een priester was

geweest en mijn Moeder lief had, maar dat hij die liefde vanuit zijn wereld wilde bezitten, door geweld desnoods; doch door mij trachtte hij het te bereiken. Nog meer voelde ik in hem, maar dat bleef voor mij onzichtbaar. Toen zag ik mijn ouders.
Mijn Moeder was een priesteres geweest. Door hem kwam ik tot mijn ouders, maar om hen allen lag een dicht waas. Dit verborg een groot geheim, dat ik duidelijk voelde. Ik kon er echter niet doorheen zien. In dit dichte waas zag ik drie menschen. Hij voelde dit blijkbaar en glimlachte. Hij, die tot mij gekomen was, had met mijn ouders te maken. Als priester had hij mijn ouders gekend, had mijn Moeder lief gehad, doch die liefde werd niet beantwoord. Mijn Moeder minachtte hem. In mijn Vader had zij een goed en eerlijk echtgenoot gevonden en ontvangen.
Maar deze vreeselijke mensch, die mij tegemoet getreden was, onder wiens invloed en wil ik reeds geruimen tijd stond, die van mij maakte die ik thans op aarde was, wilde het geluk van mijn ouders van deze wereld uit vernietigen. Dit alles zag ik en zelfs heel duidelijk, doch ik verafschuwde en haatte dezen mensch en wilde, dat hij heenging. Zijn hoongelach klonk mij tegemoet.
„Je ziet, Venry, dat ik goed vind, dat je alles van mij weet. De gaven die je bezit, had ik op aarde moeten hebben, dan, geloof mij, ware alles anders geweest. Zij waren mij dan niet voor geweest en ik zou daar nog leven. Wellicht had ik haar, die je Moeder is, aan mijn hart mogen drukken, waardoor ik de liefkoozingen onderging, die je Vader ontvangt."
Toen hij over mijn Vader sprak, stiet hij een satanisch gelach uit, dat mij pijn deed.
„Waarom bespot gij mijn Vader?" Hij negeerde mijn vraag en ging verder:
„Maar die harten zal ik breken; ik zal je Vader leeren mij te bedriegen, want ik ben hier zoo vrij als een vogel in de lucht. En je ziet het, Venry, dat ik je kan vinden en zelfs bereiken, dat ik bovendien kan doen wat ik wil."
Ik vervloekte hem en keek naar dezen afschuwelijken mensch. Zijn blik tartte ik en voelde, dat hij mij niets kon doen; er was een andere kracht in deze ruimte, die over mij waakte, die sterker

was dan hij, ofschoon hij mij thans kon bereiken. Ik moest dit alles beleven. Dit gebeuren had misschien een groote beteekenis. In stilte bad en hoopte ik op hulp en riep om mijn Vader. Dit voelde hij en wat er toen met mij geschiedde was zoo ontzettend en afschuwelijk, dat het mij als de bliksem zoo snel naar mijn stoffelijk lichaam zond. Met een vaart, als een ster door het luchtruim vliegt, plofte ik in mijn lichaam en werd wakker.
Toen ik mijn oogen opsloeg, stonden mijn ouders naast mijn bed. Mijn hart klopte in mijn keel en mijn geheele lichaam rilde en beefde van ontzetting. Voor mijn ouders voelde ik een diep medelijden, doch even daarna was dit medelijden alweer uit mij weg. Ik was nu mijzelf en niet mijzelf; voelde mij buiten en toch weer in mijn eigen lichaam. Iets dergelijks had ik nog niet beleefd. Toch kon ik alles waarnemen en keek naar mijn eigen lichaam en ik zag, dat mijn oogen die van mijn Vader zochten en naar het scheen, kon hij de mijne niet weerstaan. In een onverklaarbaren toestand leefde ik thans. Wij bleven elkaar aankijken, maar mijn Moeder volgde hetgeen er geschiedde.
Ik zag, dat mijn gelaat als een masker was. Mijn eigen gelaat scheen gedeeltelijk te zijn opgelost. Nu onderging ik een andere en vreemde wil en die bezat een ontzettende kracht. Deze kracht wilde, dat ik mijn Vader haatte en hem onder mijn wil bracht.
Indien ik mij gewillig overgaf, want ik verzette mij hevig, dan deed deze kracht met mij, wat hij wilde en kon mijn Vader bereiken. Ik was mij dus bewust van al deze krachten en voelde toch nog mijzelf. Mijn Moeder voelde dit vreeselijke gevecht en bezweek. Mijn Vader droeg haar weg en keerde daarna weer tot mij terug. Hij pakte een doek, maakte die nat en wikkelde mij daarin. Waarom hij dat deed, begreep ik niet, maar ik voelde, dat hij zich op deze gebeurtenis voorbereid had en door den priester was gewaarschuwd. Ik hoorde hem spreken, maar tot dien anderen mensch, die in mij was:
„Gij schavuit, steler van het geluk, dief van levenskrachten, bezoedelaar van het priesterschap, gij donkere ziel, demon, ga uit dit kind, ga er uit, of ik roep God!"
Ik, die alles meebeleefde, onderging zijn verwenschingen en ver-

vloekingen, maar gedeeltelijk. Ik was er bij tegenwoordig en toch weer zoo heel ver weg en toch hoorde ik mijn Vader dicht in mijn nabijheid spreken. De persoon, dien ik in de ruimte gesproken had en wiens leven ik had leeren kennen, hij, die krachten scheen te bezitten, die mijn ouders niet kenden, hem zag ik nu niet en toch was hij hier aanwezig.
De dag op aarde ging voorbij; het was intusschen weer nacht geworden. Terwijl mijn Vader opnieuw vervloekingen uitsprak, waardoor ik de bevestiging kreeg van mijn eigen weten, dat hij dezen mensch kende, ging ik door de muren heen en naar de kamer van mijn ouders. Mijn Moeder had blijkbaar al dien tijd gerust. Ik zag, dat zij tot bewustzijn kwam, van haar bed opstond en ging bidden. Uit die andere wereld zag ik op haar neer en voelde hoe gevoelig zij was. Daarna verwijderde zij zich en ging naar mijn Vader. Inmiddels had mijn Vader zijn verwenschingen gestaakt en ik naderde hen beiden. Ik daalde in mijn Moeder af, maar zij voelde haar hart hevig kloppen en haar overviel een rillen en beven, zoodat zij om hulp riep en opnieuw bezweek. In mijn wereld schrikte ik van dit gebeuren en een diep medelijden trok mij nu in mijn eigen lichaam. Mijn Vader bracht haar opnieuw weg.
Nu hoorde ik een afschuwelijk gelach en een demonische stem sprak vervloekingen uit, hetgeen ik alleen kon hooren, doch wat voor mijn Vader was bedoeld. Maar hij hoorde het niet. Toen hoorde ik zeggen, en die stem drong tot diep in mijn zieleleven door, „ik kom terug; ik zal terugkeeren, want ik geef het niet op. Zij behoort mij toe, Ardaty, alleen mij."
Zijn demonisch gelach hoorde ik opnieuw, doch daarna vervaagde ook dit geluid en viel ik in een diepen en natuurlijken slaap. Kort daarna echter, maakte mijn ziel zich opnieuw vrij van het aardsche kleed, en verplaatste ik mij. Ik hoorde, dat mijn Vader zeide:
„Venry slaapt nu rustig. Heden ga ik naar Dectar en zal hem alles zeggen. Ga jij nu rustig slapen; ik blijf nog bij onzen Venry. Bid voor hem, Moeder, je krachtig gebed heeft hem nu bevrijd."
Mijn Moeder was weer bewust, maar ik verliet mijn lichaam en

deze omgeving en zweefde een voor mij bekende omgeving tegemoet. Het was, alsof men mij riep. Ik zag mij verplaatst in de stilte en op een mooi groen grasveld, in een prachtige omgeving ontmoette ik Lyra. Waarachtig, dacht ik, Lyra heeft mij geroepen. Toen zij mij zag, sprong zij op en begroette mij. Van verre riep zij mij toe, „dag, mijn lieve Venry, je ziet het, als wij in nood verkeeren, brengt een andere macht ons tezamen. Gij waart zooeven in duivelshanden."

„Van wien weet je dat?"

„Ik weet het van „hem", Venry, die mij helpt en ook jou helpen zal. Een geestelijke band verbindt ons en zal ons nog geruimen tijd verbonden houden; maar dan gaan onze wegen uiteen, zegt hij, en ik zie en weet nu, wat wij eens deden."

„Van wien krijg je deze waarheid en wie is hij?"

„Zooals jij ze ontvangt."

„En ziet gij dien mensch, Lyra?"

„Neen, zien kan ik hem niet; maar ik heb slechts te smeeken en hem te roepen en hij komt tot mij."

„Is hij een man?"

„Ik geloof het wel, Venry, en een goed mensch en hij zegt, dat hij mijn leider is."

„Kunt gij daarvan op aan?"

„Ja, zeker, want in mijn droomen komt hij mij halen. Ik ga dan uit mijn lichaam, zooals jij beleeft en door deze ruimte. Op deze plaats leerde hij mij de bloemen, de kleuren en deze omgeving kennen. Door hem leerde ik, dat er een andere wereld is, waarin menschen leven en al die menschen zijn op aarde gestorven. Waar al die menschen zijn, dat weet ik niet, want ik heb nog niemand ontmoet. En toch zijn hier heel veel menschen. Misschien mag ik hen nog niet zien."

„O," zeide ik, „ik heb heel veel menschen gezien. Maar vertel mij, Lyra, hoe ken je mij zoo goed?"

„Door „hem" weet ik, dat je eens mijn meester bent geweest, doch tevens mijn geliefde. Je bent van mij en behoort mij eeuwig toe. Ik weet, beste Venry, dat wij elkaar eens toebehoorden."

„Weet je dat allemaal van hem?"

„Als ik buiten mijn lichaam ben, komt het vanzelf in mij.”
„Ben je dan oud of jong?”
„Heel oud, Venry. In ons lichaam zijn wij beiden heel jong; maar die wijsheid komt uit ons diepe innerlijk en toch zijn wij nog kinderen. Wie dit niet beleven kan, Venry, gelooft het niet eens. Wanneer ik deze gevoelens volg, dan ben ik eens je vrouw geweest. Wij werden toen uiteen gerukt, gemarteld en vervloekt, doch ook wij hebben anderen omgebracht. Of het zijn wensch is, dat wij elkaar nu weer zien, kan ik niet zeggen en is mij niet duidelijk. Of wij deze liefde terugontvangen, evenmin. Eén gevoel is er echter in mij, beste Venry, dat mij zegt, dat wij elkander terugzien. De allergrootste liefde zullen wij ontvangen, waarnaar onze harten verlangen. Het zal zoo grootsch zijn, als de diepte van de ruimte waarin wij nu zijn.”
„Heb je nog meer vragen kunnen stellen, Lyra?”
„Ja, Venry. Ik vroeg hem waarom hij mij tot je bracht.”
„En wat was zijn antwoord?”
„Hij zei: „Ik ben je geleider en zal dit voorloopig blijven. Je moet weten, Lyra, dat ik je beiden ken. Ik waak en zal blijven waken. Hij, dien je zult ontmoeten, wordt priester en gij een priesteres. Gij beiden zijt één en zult één blijven. Meer kan ik je nog niet zeggen. Er kan je geen kwaad geschieden, ook hem niet, lieve Lyra; vergeet dit nooit.”
Dit alles kwam ik te weten, Venry. Nu weet ik, dat je spoedig priester wordt, maar ook ik volg het priesterschap en zal hem vragen, of wij elkander mogen weerzien. Hij zegt uitdrukkelijk, dat wij dit zonder zijn hulp niet kunnen, maar dat de Goden ons gewillig zijn.”
„Zouden andere menschen deze gaven bezitten, Lyra?”
„Dat weet ik niet, Venry. Doch ik voel thans, dat wij spoedig naar onze lichamen moeten terugkeeren. Ik leef in een andere omgeving. Ook zei hij nog, dat wij beiden op één dag geboren zijn, dat wij dezelfde gaven bezitten en dat onze zielen in alles hetzelfde kunnen voelen. Wellicht komen wij te weten, wat er in vroegere eeuwen met ons geschiedde.
Nu, beste Venry, ben ik gekomen om je te helpen en je dit alles

te zeggen. Ik hoor hem nu zeggen: „Heb je niets vergeten, Lyra?" Kun je dat ook hooren, Venry?"

Ik luisterde en hoorde een zachte stem zeggen: „Neemt alles goed in je op, eens zult gij hier terugkeeren en moet gij deze plaats herkennen."

„Heb je geluisterd, Lyra?"

„Ja, Venry, maar ik heb niets kunnen hooren."

Ik vertelde haar wat ik gehoord had.

„Ik weet niet, wanneer wij elkander terugzien, Venry. In tijden van nood moet je echter naar mij verlangen. Leg die verlangens heel innig in je hart, zoodat je ze voelt. Je bent op aarde jong en je bezit deze wijsheid niet. Je zal de groote vleugelen ontvangen, Venry. Wat dat beteekent, voel ik; alles weet ik nog niet, doch het is grootsch, wat je zal doen. Ook nu hebben wij vleugelen, kunnen in de ruimte zweven, ver van onze stoffelijke lichamen gaan, maar die andere vleugelen, beste Venry, zullen je heel groot maken. Ik zie mooie dingen, ver, heel ver vooruit, zoodat het mij stil maakt. In liefde zal ik geduldig wachten."

Wij liepen toen hand in hand in deze zoo fraaie omgeving. Geen woord spraken wij, doch zagen, dat het spoedig dag zou worden. Wij begrepen dat dit het ontwaken beteekende op de wereld, waarin onze stoffelijke lichamen waren. Ik zag naar Lyra op.

„Wat ben je mooi, Lyra. Hoe mooi is je gelaat en zijn je oogen. Een beeld uit den Tempel van Isis kan niet mooier zijn, want ik heb ze daar eens mogen zien."

„Ga nu heen, lieve Venry. Wij zijn bijeen gebracht, nu moeten wij echter afscheid nemen. Wij moeten terugkeeren en gaan naar den Tempel van onze ziel, het lichaam, waarin wij leven. Zie, daarginds achter dat blauwachtige waas, daar is hij, die mij hier en tot je bracht, want ik zie hem reeds. Kijk, mijn beste Venry, hij wenkt mij tot hem te komen. Het is tijd, dat ik ga. Voordat de zon opkomt, moet ik in mijn lichaam zijn. Heb je hem kunnen hooren?"

„Neen, Lyra, ik heb niets gehoord, misschien is dit alleen voor jou, zooals hij zooeven mij zeide, wat voor mij was. Zou dit kunnen?"

Zij knikte mij toe, dat zij met mijn gevoelens instemde.
„Ik groet je, mijn lieve vriend, ik groet je."
Ik zag haar heengaan en zij loste voor mij op. De tranen rolden mij over de wangen. Toen zij in dat schemerlicht oploste, spoedde ook ik mij naar mijn aardsche woning, waarin ik leefde en daalde er in af. Ik had Lyra vergeten te vragen, waar zij leefde. Dit speet mij heel erg. Maar hetgeen ik beleefd had, was ik mij bewust en ik sloeg mijn oogen op. Mijn Moeder zat naast mijn bed en liefkoosde mij.
„Hoe is het, mijn lieve jongen, wat beter?"
Zij weende.
„Ween niet, lieve Moeder, maar luister naar mij. Wanneer de krachten van uw God hierboven, u niet duidelijk zijn, dan kan ik ze u verklaren. Het is in een andere wereld, tusschen licht en duisternis, waaruit al het leven geboren is, waardoor wij zijn en de dieren, de boomen en planten, en waardoor de vogels zingen. Wie daarin is, kan gedwongen worden iets te doen, wat hij niet eens wil. Maar tuschen licht en duisternis is er nog een ander licht, lieve Moeder, en dat licht kan u helpen. Het ziet en voelt en weet heel veel van ons menschen af. Wie dat volgt, kent geen angst, is geen speelbal van zichzelf en die weet wat hij wil. Het kan u alléén rust brengen en stilte, een stilte die niet van deze aarde is, die is als de zon opkomt en de nacht voor den dag plaats maakt. Daarin ligt de beteekenis waarom een vogel zingt en de Goden dankt, wat hij dien dag ontvangen heeft en waarom de slak haar huis draagt.
Dat licht, lieve Moeder, is in ons allen, is hetgeen wij voelen en kunnen zien, indien het in ons wakker wordt."
Plotseling drong tot mij door, dóor wien en waarom ik dit alles zeide. Waarvan Lyra gesproken had ging ik nu begrijpen. De kracht, die haar leider was, gaf mij rust, door hem daalde ik in mijzelf af en daarin, heel diep in mijn innerlijk leven, lag al deze wijsheid.
Daarom vroeg ik aan mijn Moeder te luisteren. Zij werd evenwel angstig en ging de kamer uit. Korten tijd daarna keerde zij bij mij terug, knielde neer en bad. Tot haar God zond zij een vurig

gebed op en ik volgde haar. Wat nu geschiedde, bracht ons innig tezamen. Toen zag ik — het kwam heel onverwachts tot mij — dat ik haar spoedig zou verliezen.
Ik lag daar in vol bewustzijn en zag visioen na visioen aan mij voorbijgaan; het eene verbond mij met het andere. In een visioen zag ik mijzelf als een opperpriester, zag het gewaad, dat ik droeg en Lyra, die mijn geliefde was. Wij beiden hadden lief, doch logen en bedrogen. Het priesterschap hadden wij bezoedeld. En deze eigenschappen waren nog steeds in mijn diepe innerlijk aanwezig. Daarbij waren ook andere eigenschappen en gevoelens en indien deze door hoogere krachten wakker werden gemaakt, zouden die hoogere krachten mij kunnen bereiken en zou ik tot groote dingen in staat zijn, die echter alléén door het hoogere tot ontplooiing konden worden gebracht.
Lyra aanbad ik, maar wij beiden hadden moord op moord begaan. Het eene nà het andere leven hadden wij te vroeg in de ruimte geslingerd. Daartoe had ik haar gedwongen; Lyra volgde evenwel mijn wil op en wij beleefden beiden al deze gruwelijke dingen. Afschuw en verschrikking traden mijn ziel binnen.
Mijn Moeder bad nog steeds. Wanneer ik aan haar dacht, kon ik haar volgen, evenzeer was het voor mij mogelijk in het verleden te zien. In de stilte waarin ik nu leefde, smeekte ik mijn Moeder, dat zij zou voortgaan om haar Almachtige voor mij kracht en genade af te smeeken, mij te willen helpen, te willen wijzen, hoe ik al die vreeselijke dingen goed kon maken en bevrijd kon worden. Toen ging ik opnieuw zien.
Lyra en ik behoorden bij elkaar en wij waren één; doch wij hadden het in dien tijd gestolen en hem, die haar toebehoorde, levend verbrand. Een onmenschelijke daad, door hartstocht volbracht, en gedreven door eigen verlangens, om de gulzigheid van ons voelen en denken te bevredigen. Tal van onzuivere gebeurtenissen nam ik waar en zag, dat ik ook haar bedrogen had en anderen, en mij zelfs aan kinderen had vergrepen.
In en rondom mij leefden al die fouten en zonden, diep in mijn ziel; ook al voelde ik mij thans anders en zocht ik naar het hoogere, toch lag daar deze werkelijkheid, die van mijn innerlijk

leven deel uitmaakte. Doordat ik tot het verleden terugkeerde, voelde ik mij heel oud; de daarbij behoorende gevoelens drongen zich aan mij op en ik had te aanvaarden.
Lyra zag mij als haar meester, en ik haar weer als mijn vrouw; ook zij leefde dan in haar eigen verleden en nam waar, dat zij soms in dagbewustzijn voelde en zij ontdekte, als ik nu, de vele fouten en zonden, waaraan zij eens ten onder ging.
Mijn eigen verleden had mijn volle belangstelling, want die ouderdom bracht mij dit weten; de tafereelen bevestigden, dat dit waarheid bevatte en ik zelf voelde het in mij wakker en bewust worden. Verrassend snel had ik dit alles gezien en stelde mij nu weer op mijn Moeder in. Het leven waarin ik nu was, sloot het verleden af en wat ik zooeven had gezien, zonk weer in mij weg.
Mijn Vader trad binnen en met hem dezelfde priester, die mij reeds eerder geholpen had. Hij keek mij in de oogen en zeide tot mijn Vader:
„Haal de blaaspijp, Ardaty, vlug wat en maak het donker."
Mijn Vader snelde weg, haalde een blaaspijp, waarmede men vuur opwekt, maakte het donker en de priester beval hem zich te verwijderen. Mijn Moeder bad voor mij, haar krachtig gebed zou mij helpen.
De priester blies mij in de neusgaten; keerde mij op mijn rug en beklopte de wervels. Hij zocht daarna het zenuwstelsel op, bevoelde de spieren, beklopte en betastte verschillende plaatsen op mijn rug en smeerde mij met olijfolie in. Nu wachtte hij een tijdlang.
Ik sloeg dit alles gade en was volkomen bewust. Toch waren er nog opstandige gevoelens in mij, die ik duidelijk van mijn andere gevoelens kon onderscheiden. Ze grijnsden mij tegen, waardoor ik begreep, dat al die invloeden nog niet uit mij weg waren. Door zijn krachtig ingrijpen, zouden ze nu wel verdwijnen, omdat deze priester als een groot genezer bekend stond.
Toen hij zoover gereed gekomen was, blies hij mij zijn genezende adem in. Dit geschiedde op verschillende plaatsen van mijn lichaam. Ik voelde, indien hij doorging, dat mijn longen weer zouden gaan werken, daar het mij nog niet mogelijk was, vol-

doende adem te halen, zoo heftig en krachtig was die andere invloed.
Zelfs bleek ik in staat te zijn hem te beïnvloeden en ik zond dan ook mijn verlangens tot hem, want ik wilde gaarne, dat hij zou voortgaan. En hoe gelukkig was ik, toen de priester mijn gevoelens overnam. Voor mijn organisme was deze behandeling een weldaad. Hij wachtte opnieuw een oogenblik af, legde nu zijn linkerhand op mijn voorhoofd, hield met zijn rechter mijn linkerhand vast en viel toen in een diep nadenken. Ik voelde en zag echter, dat hij nu ging zien; waarschijnlijk vreesde hij een nieuwen aanval. Hij concentreerde zich geruimen tijd, waarna hij mij weer in de oogen keek en hij zeide tot mijn Moeder:
„Lieve Moeder, wij hebben Venry terug. Sta nu op, uw gebed is verhoord. Venry zal leven, de Goden willen, dat hij leeft. De gaven die in hem zijn, zonden mij wat ik noodig had; die krachten vulden de mijne aan, of wij hebben op de oplossing hiervan moeten wachten. De Goden zonden ons hoogere hulp en zie, uw kind is gezond. Ik ben dankbaar voor dit leven, want zijn gaven schenken ons later de allerhoogste wijsheid."
Ik voelde, dat ik mijn oogen nog niet geheel openen kon, doch door een zwak lichtschijnsel, dat in de kamer viel, zag ik mijn Moeder en den priester. De priester keek haar nu vreemd en onderzoekend aan. Mijn Moeder haalde mijn Vader en zij knielden neer.
Intusschen kwam ik meer en meer in mijn eigen lichaam en zakte hetgeen ik gezien had, diep in mij weg, alsmede al die andere invloeden. Hoe ik mij daarop ook instelde, het was als een herinnering aan eeuwen geleden.
Nu sloeg ik mijn oogen geheel op; zooeven waren zij nog als die van een doode, maar door mijn levenskracht straalden ze nu opnieuw het licht van den levenden mensch uit. Toen ik mij trachtte te bewegen, was het niet mogelijk, hoewel mijn lichaam zich herstelde.
Plotseling voelde ik dien afschuwelijken haat weer in mij komen. Ik verzette mij hevig, want ik voelde, dat hij wilde spreken. Toch waren die krachten sterker dan ik en mijn mond sprak:

„Voor uw hulp dank ik u, het zou echter beter geweest zijn, wanneer gij uw kunsten aan anderen had gegeven. Vervloekt zijt gij, meester Dectar, vervloekt gij allen, die met u zijn."
De priester concentreerde zich hevig. Na een poos zei ik tot mijn ouders: „U, mijn Moeder en ook u mijn Vader, moet ik danken. Volgt uw weg, de dagen zijn ge . . . ," weer overviel mij die andere kracht en ik zonk in een oneindige diepte weg, waarna de priester mij op dezelfde wijze tot bewustzijn bracht. Toen ik mijn oogen weer opsloeg, glimlachte hij mij toe.
„Nu is het voorbij, niet waar, Venry?"
Ik knikte slechts, want ik wilde niet weer gaan spreken, omdat ik nu angstig was, dat ik opnieuw in dien toestand zou komen en vreeselijke woorden zou zeggen, wat ik toch niet wilde. Na wat verfrisschend sap te hebben gedronken, week ook die spanning uit mij weg en was ik weer geheel mijzelf. Toen vroeg de priester: „Kun je mij antwoorden, Venry?"
Ik zei: „Wat wilt u van mij weten?"
„Ik zal slechts één vraag stellen. Weet je, Venry, waarin je verkeerde?"
„Ja, ik weet alles."
„O, hoe mooi, hoe wonderlijk," zei hij tegen mijn ouders, „en dat op eigen kracht, uit hem zelf, het is niet te gelooven."
Dan zei hij tot mij: „Ik kom terug, beste Venry, en nu rustig blijven en heb geen angst, want alles is weg."
Toen legde hij een muur van kracht om mij heen en daarin zou ik leven. Daarna ging hij heen en viel ik in een diepen slaap. Mijn geest bleef nu van alle vreemde krachten vrij. Toen de zon onderging werd ik wakker, voelde mij opgewekt en uitgerust en mijn oogen openende, zag ik naast mij drie menschen, die ik herkende als mijn ouders en den priester.
„Goed uitgerust, Venry?"
„Ja, maar ik heb nog steeds slaap. Kunt u mij nog wat laten slapen?"
„Ik zal je iets geven, Venry, dan kun je weer slapen."
De priester gaf mij iets en ik sliep tot den volgenden dag, toen de zon reeds hoog aan den hemel stond. Ik zag mijn ouders en

den priester, maar ook de Hoogepriester was aanwezig, die mij toelachte en vroeg: „Uitgerust, Venry?"
„Ja," knikte ik hem toe.
„Je bent nu geheel vrij, Venry."
Ik keek naar hem en het scheen, dat ik ook door hem heen kon zien. In mij kwam, waaraan hij dacht en ik vroeg: „Brengt u mij weer naar die kamer?"
Hij begreep, dat ik zijn gedachten had overgenomen, doch hij knikte mij veelbeteekenend toe.
„Neen, voorloopig niet, dat komt later, eerst moet je wat aansterken en dan kom je bij ons. Meester Dectar zal je opleiden. Zou je dat willen, Venry?"
„Gaarne."
Ondertusschen zag ik iets heel merkwaardigs. Toen de Hoogepriester mij vragen stelde, zag ik, dat er nog een andere kracht in deze ruimte was, die hem, zooals priester Dectar met mij had gedaan, geheel afsloot. Door deze kracht, die zich plotseling opbouwde, die als een dicht waas om hem lag, begreep ik, dat het nu voor hem niet mogelijk zou zijn, ook maar iets van mij en de anderen, die hier waren, te kunnen opvangen. Deze kracht sloot zijn innerlijk leven en de gaven die hij bezat, geheel af. Daardoor werden mijn ouders en priester Dectar, ook ik, op den achtergrond gedrongen.
Door die onzichtbare afsluiting verwaasde het innerlijke leven van ons allen en het kwam mij voor, alsof men ons wilde beschermen. Doch waarvoor, was mij niet duidelijk. De Hoogepriester zag en voelde er niets van, blijkbaar ging mij dit alléén aan. Toen gingen zij heen.
Nadat zij van mijn ouders afscheid hadden genomen, nam ik waar, dat ook mijn ouders in een dicht waas gehuld waren. En toen mijn ouders elkaar beteekenisvol aankeken en mijn Vader zenuwachtig deed, bleef ik dit zeer merkwaardige verschijnsel volgen.
Mijn Vader liep heen en weer en gaf mijn Moeder een verkeerd antwoord, wat ik nog nooit van hem had gehoord. Maar toen beiden mij gadesloegen en voelden, dat ik hen volgde, zei mijn

Moeder tot mij: „Je was bezeten, lieve Venry, nu ben je weer beter.”
„Ja, Moeder, ik ben beter,” maar ik bleef haar aankijken.
„Zal je nog wat rusten, Venry?”
„Ja, Moeder.” Maar ik bleef het waas, dat om haar heen hing, volgen. Mijn Moeder ging in een dicht waas gehuld. Het was nu bezig op te lossen. Half verstaanbaar en binnensmonds zei ik: „Vreemd, heel vreemd is alles en onduidelijk. Ik zou het nog eens willen zien, zooeven was het veel duidelijker.”
Blijkbaar had zij mijn prevelen verstaan en vroeg: „Wat is vreemd, Venry, en wat wil je zien?”
„Het waas, Moeder, het lost op.”
„Je moet rusten, Venry. Ga nu niet weer opnieuw zien, ga slapen, of de priesters komen terug.”
Ik bleef haar aankijken en zag nu, dat het dichte waas geheel oploste. Mijn Moeder schrikte en ik begreep waarom.
„Niet daarom, Moeder, o neen, daarom niet. Ik zie uw mooie gelaat en u bent niet oud voor mij, Moeder. Voor mij bent u heel mooi, o, zoo mooi.” Mijn lieve Moeder begon hevig te schreien en ging heen. Zij had mij echter begrepen.
Haar gelaat was geheel mismaakt, diepe groeven lagen over dit toch jonge gelaat, dat nu heel oud was. Toch zag ik reeds van kind af door dit masker heen en daarachter zag ik een heel ander wezen. De mooi gevormde lippen, de prachtige en gave huid, haar hoog opgericht voorhoofd en haar stralende oogen kon ik duidelijk zien. Voor mij was zij als de Lotus in maannacht. Om haar hoofd zag ik een stralenkrans van licht en vond ik de stilte terug, welke ik zelf nog zoo kort geleden had mogen leeren kennen. Zij leefde in deze stilte en bleef daarin. Toen ik als kind haar eens vroeg, waarom zij zoo leelijk en mismaakt was, barstte zij in tranen uit en bezweek.
Nu ging zij weg en ik viel in een diepen slaap. Spoedig was ik weer gezond en geheel hersteld. Al die gebeurtenissen hadden zoodanig mijn organisme verzwakt, dat ik tusschen leven en dood zweefde, zooals priester Dectar aan mijn ouders vertelde. Een astraal wezen had niet alleen van mijzelf als innerlijk leven

— de ziel — bezit genomen, doch eveneens van het stoffelijk lichaam; dat is de allerdiepste en allerlaatste bezetenheid. De levenskrachten van den stoffelijken mensch werden op deze wijze en slechts in heel korten tijd vernietigd. Een demon zoog deze krachten in zich op en doordat dit wezen alle vitale organen onder controle had, stortte het organisme geheel in. Maar de mensch, die op deze wijze aangevallen werd, of kon worden aangevallen, moest begaafd zijn; een dergelijke verbinding en in-bezit-nemen, was dan niet mogelijk, omdat men dan het innerlijke leven niet kon bereiken.
De „natuur-begaafden" stonden dan ook steeds aan een groot gevaar bloot, indien men door hen op aarde, maar vanuit die wereld iets wilde beleven. Was deze verbinding mogelijk, dan volgde daarop onherroepelijk de bezetenheid. De priesters kenden deze machten en krachten en hadden mij weer vrij kunnen maken. De bezetenheid loste daardoor op en die andere persoonlijkheid werd uit mijn innerlijk leven verwijderd.
Priester Dectar had mij nu afgesloten en daarin zou ik blijven leven. Zij hadden echter door al mijn belevenissen en inwerkingen kunnen vaststellen, dat er een groote gevoeligheid in mij was en die gevoeligheid wellicht gaven konden zijn. Als ik mijn leeftijd bereikt zou hebben, zouden zij deze gaven ontwikkelen. Tegen mij werd gezegd iederen morgen naar den Tempel van Isis te komen. Ik mocht daar vrij rondwandelen, doch ik voelde, waarom men dat wilde. Zij konden dan hun eigen afsluiting controleeren en zoo noodig ingrijpen, mocht ik opnieuw worden aangevallen.
Priester Dectar stelde mij vragen, die ik naar eigen gevoelens moest beantwoorden. In het begin begreep ik niet goed, waarom hij mij vragen stelde, maar gaf hem een antwoord, waarover hij zeer tevreden was. Hij vroeg mij vervolgens: „Kan mijn jonge vriend voelen, waarin hij leeft?"
„In de ruimte."
„Heel goed, beste Venry, prachtig zelfs. Maar je moet trachten te voelen waarin je bent, hier dus, om je lichaam heen, in dezen kleinen kring."

Hij trok een cirkel om mij heen. Ik zag echter, dat hij ging zien, omdat het licht uit zijn oogen verdween en zij geheel leeg waren, maar ik zei: „Ik kan niet antwoorden."
„Ook dat is heel duidelijk, beste Venry, heel goed, ik dank je."
Hij begreep echter, dat ik hem kon antwoorden, maar het niet wilde. Hij voelde, hetgeen ik voelde; dat was niet in woorden uit te drukken. Toch zag, voelde en begreep ik, dat hij daarin keek om mijn antwoord te controleeren. Voor hem was dit heel eenvoudig, omdat deze priester een groot ziener was en de roep ging van hem uit een groot genezer te zijn.
„Je zult spoedig tot het allerhoogste priesterschap worden opgeleid, Venry, en dan zullen wij heel veel samen zijn. Vind je het heerlijk?"
„Ja."
„Dit is voor de natuur-begaafden, Venry, en je bent het."
Dan ging hij heen.
Ik wandelde door de tuinen en keerde in gedachten naar hetgeen ik beleefd had terug en vond de plaats, waar ik Lyra had ontmoet. Ik vond dit zóó natuurlijk, omdat ik in die andere wereld in niets was veranderd. In het leven, waarin ik nu leefde, moest ik de stoffelijke wetten opvolgen, maar in dat andere leven kon ik door alle stoffelijke dingen heengaan en was ook de stoffelijke wereld vanuit die wereld niets veranderd.
Op deze plaats had ik Lyra ontmoet. Dit alles beteekende voor mij, dat ik mij niets had verbeeld en dat het tot de werkelijkheid behoorde. Wanneer ik trachtte daarin terug te keeren, dan kon ik eensklaps niet meer denken en verwaasde hetgeen ik voelde. Dit was zeer aannemelijk en ik begreep, dat men mij goed afgesloten had, want ik bleef rustig en kon ook mijn lichaam niet meer verlaten. Zoo gingen er maanden voorbij.

De dood mijner ouders.

In al dien tijd voelde en hoorde ik niets van mijn onzichtbaren vijand, want ik werd door velen beschermd. De priesters waakten

en ook die andere kracht, die mij tot Lyra had gebracht, die haar leider was en voor mij een groote hulp beteekende. De machteloosheid van dien demon scheen daardoor volkomen. Aan hem dacht ik niet eens meer.
Mijn ouders waren nu heel gelukkig; ik was heel anders, zooals een kind van mijn jaren behoorde te zijn. Ik bleef nu heel rustig, maar kon soms, als volwassen menschen kunnen, diep denken en antwoord geven. Die gevoelens kwamen uit mijzelf voort en ik vond het heel gewoon. Door deze wijze gevoelens die in mij bleven, verwaasden al die vroegere gebeurtenissen en was er in mij rust en een ongekende stilte. Op een goeden dag nam ik evenwel weer andere verschijnselen in mij waar en ook deze waren niet tegen te houden.
Het begon met het eigenaardige gevoel, dat ik op aarde en weer „niet" op aarde leefde. Het was, alsof ik tusschen twee werelden leefde, zoodat ik mij gedeeltelijk op aarde en in die andere wereld voelde en dan traden die eigenaardige verschijnselen naar voren. Om dit te controleeren, kastijdde ik mijn eigen lichaam, doch voelde niet de geringste pijn. Sneed ik mij in mijn vinger, of ander lichaamsdeel, dan bloedde het maar heel even en het hield onmiddellijk op, hoe diep de snede ook was, die ik mij toebracht. Ik toonde het aan mijn vrienden en ook zij probeerden het. Het resultaat was van dien aard, dat zij het niet weer deden. Daarna beleefde ik weer andere gebeurtenissen.
Hoe scherp de zon ook scheen, of het dag of nacht was, die andere wereld kon ik nu steeds waarnemen. Zelfs op den dag schitterde die wereld door het zonnelicht heen en legde als 't ware over al het leven een dicht waas van paarse en violetachtige kleuren. Als ik dit verschijnsel aan anderen vertelde, bleek er niemand iets van te zien en waren zij zeer verbaasd.
Maar mijn oogen deden mij pijn en mijn Vader raadpleegde priester Dectar. Mij werden krachtige kruiden gegeven, waarmede ik mijn oogen moest betten, wat na zonsondergang zou geschieden. Hoe vreemd ook dit weer was, ik begreep waarom en waarvoor ik die behandeling na zonsondergang moest toepassen. In mij kwam het gevoel, dat de zonnestralen op deze,

hoewel krachtige kruiden, een overheerschenden invloed hadden. Na zonsondergang losten die krachten vanzelf op. Ook dacht ik, dat mij die kruiden niet zouden helpen, omdat dit zien van binnenuit geschiedde en ik daardoor een verandering in de natuur kon waarnemen.

Ik deed dan ook alsof ik gehoorzaamde, maar gebruikte de kruiden niet. De beteekenis van de kruiden drong niet tot mij door. Toen echter die gedachten in mij kwamen, voelde ik, dat er iets aan mijn denken en voelen haperde en dat het misschien wel geheel onjuist kon zijn.

Priester Dectar wist van mijn voelen en denken af, waardoor ik begreep, dat mijn doen en laten zelfs op afstand werd gevolgd. Hij kwam tot mij, omdat ik niet meer naar den Tempel ging.

„Waarom volg je mijn bevelen niet op, Venry?"

Ik stond hem verbaasd aan te kijken en gaf geen antwoord.

„Kom, Venry, wij zijn toch vrienden. Waarom gebruik je de kruiden niet? Ze zijn om de oogen te versterken en de zenuwen weer krachtig te maken. Je kijkt te veel in de zon en dat mag je niet doen."

De priester wist alles van mij.

„Je ziet, Venry, wij zijn geheel één en daardoor weet ik wat je doet. Je moet nu naar mij luisteren, want je eigen gedachten zijn niet zuiver. Waarom heb je die gevoelens niet opgevolgd? Die gedachten waren heel goed en de juiste. Zal je in het vervolg goed opletten, welke gedachten van ver weg in je komen en welke jezelf toebehooren? En je kunt het voelen, Venry, die krachten zijn in je aanwezig. Dit zijn evenwel proeven, Venry, en daardoor zijn wij geheel één; dat zal je later duidelijk worden. Straks kom je bij mij en dan gaan wij samen veel wandelen en dan zal je heel veel leeren. Maar vertel mij eens, Venry, waarom je de kruiden niet gebruikte?"

„U weet het immers, waarom ik het niet deed?"

„Ja, dat is goed, doch ik wil het van jou hooren, Venry."

„Ik voelde, dat mij de kruiden niet zouden helpen, omdat dit van binnenuit tot mij kwam en ik in die andere wereld leefde."

„Heel goed, Venry, maar je ziet het, die andere gevoelens had

je moeten opvolgen, want je oogen hebben geleden. Waaraan voelde je dit zoo duidelijk, Venry? Je kunt rustig denken, wij hebben al den tijd."
Ik voelde nu, dat hij mij hielp. In mij kwamen gedachten en ik antwoordde: „Het is heel natuurlijk. Die andere wereld wordt steeds duidelijker." Toen ik verder wilde gaan om hem alles te zeggen, kon ik plotseling niet verder en vroeg hij: „Je moet mijn vraag beantwoorden, Venry, alleen die vraag, niets anders." Nu begreep ik ons één-zijn en vertelde hem toen, hoe ik het had gevoeld.
„Heel goed, Venry, en zeer duidelijk, maar nu het andere, wat je nog weet."
„Als ik in die wereld zie, dan verliest het zonnelicht aan kracht en dringt niet door dat andere licht heen. Daarna zie ik kleuren, heel mooie kleuren, die ineen smelten. Aan mijn vrienden heb ik het verteld, maar zij kunnen niets zien, toch kan ik het steeds zien, ook dan, wanneer het nacht is."
„Wel, wel, en zie je nog meer, Venry? Andere dingen bijvoorbeeld?"
„Er zijn daarin heel veel andere dingen te zien, maar ik kan ze niet zoo duidelijk onderscheiden. Maar in dit licht, of daarachter, leeft iets, want er is beweging en ik voel rust en stilte en het is alsof men mij roept."
De priester was verheugd.
„Dat komt, o, dat komt nog wel, Venry. Vind je het heerlijk te mogen zien?"
„Neen, ik vind het heel gewoon."
„Ook goed, Venry, niet verlangen, jongen, dan zie je niet duidelijk, alles moet vanzelf tot je komen. Je moet hierin heel rustig blijven."
„Ik weet, waarom u dit goed vindt. Ook kan ik met u spreken zonder mijn stem te gebruiken, dan blijft mijn mond dicht."
„Dat is prachtig, beste Venry, maar ook dat komt. Spoedig kom ik je halen, maar dan zal ik je van te voren roepen, zooals je nu met mij wilt spreken. Toch zal je mij hooren en dan kom je onmiddellijk. Het kan nacht zijn, of in den avond, als de zon

eerst kort ondergegaan is, maar je moet komen en geen tijd verliezen. Zal je dan komen, Venry?"
„Zal ik u hooren?"
„Maar natuurlijk, beste Venry, heel duidelijk zal je mij hooren en dan kom je dadelijk naar mij toe en je weet, waar ik ben."
„Waarom neemt u mij nu niet mee?"
Hij glimlachte, maar ik voelde heel duidelijk, dat ik van nu af aan onder zijn controle stond. In plaats van mij antwoord te geven, had hij zichzelf met mij verbonden.
„Waarom legt u zich aan mij vast?"
„Ik zal je immers roepen, Venry?"
Hij groette mij en ging heen. Wij waren thans geheel één. Toen hij naar mij keek, dacht ik in het niet te verzinken. Mijn bewustzijn zonk in mij weg en ik was nu een instrument in zijn handen.
„Dectar, Dectar," herhaalde ik eenige malen zijn naam, alsof mij die bekend was. Veel was mij nog onduidelijk, maar ik begreep dezen mensch. Ik hield heel veel van hem en toch wist ik nu reeds, dat ik eens zijn meerdere in denken en voelen zou zijn, ook al riep men over zijn groote gaven, zijn kunnen en wijsheid. In mij zou dat bewust worden. Maar zijn diepe wijsheid zou ik leeren kennen en hij zou van mij leeren, omdat mijn gaven ontwikkelden. Er waren gevoelens in mij, die mij zeiden, hem innig lief te moeten hebben en hem als mijn ouders te vertrouwen.
Ik had hem beloofd de kruiden te gebruiken, totdat ik zou voelen, dat het niet meer noodig was. Plotseling kwamen die gedachten in mij en hoorde ik hem, maar zacht fluisterend, zeggen: „Nu ophouden, beste Venry, rustig gaan slapen, maar ophouden."
Ik zond tot hem: „Ik zal uw raad opvolgen."
Nog hoorde ik hem zeggen: „Dank je, beste Venry, heel veel dank!"
Alweer begreep ik meer van hem. Dat herhalen, telkens dat herhalen van mijn naam en dat rustige spreken; het drong tot diep in mij door en ik moest wel gehoorzamen, of ik wilde of niet. In mij kwamen vele gedachten en hoe onwaarschijnlijk het ook was, dit beteekende niets nieuws voor mij, want ik kende deze krachten. Hoe meer ik aan hem dacht, des te duidelijker werd

mijn eigen leven. Nu echter leefde ik onder zijn wil, zijn voelen en denken; hij had zich maar op mij in te stellen of ik moest luisteren. Ontegenzeglijk bezat hij wonderlijke krachten, maar ook in mij waren die wonderen, waarvan weinig menschen iets wisten.

Naar den Tempel behoefde ik reeds lang niet meer te komen en ik volgde mijn Vader in de tuinen, of hielp hem bij het voederen der vogels. Ik sprak heel veel met hem, maar wat ik van hen beiden wist, daarover sprak ik niet. In mij lag heilig ontzag voor hun liefde jegens mij. Mijn Moeder zocht naar middelen om mij te verwennen, want het éene aangename volgde het andere op. Maar ik bemerkte een zonderlinge bijna betooverende atmosfeer om haar en zag, dat zij heel stil werd. Ook mijn Vader scheen dit te voelen. Toen wij op een middag samen in den tuin waren, zei ik tot mijn Vader: „Kent u de stilte, die Moeder draagt en waarvan zij zich bewust is, Vader?"

„Beste Venry, er zijn gevoelens, die voor anderen heilig zijn en waarvoor wij ons hoofd buigen. Moeder zal wel weten, waarom zij de stilte verkiest en wij zullen haar daarin laten, is 't niet, Venry?"

„U bedriegt u zelf," zei ik heel onverwachts en voelde ineens weer die gevoelens van haat in mij komen.

„Denk aan je meester, Venry. Rustig zijn, heel rustig, want je leven gaat eerst beginnen. Ik bedrieg mij niet, mijn beste; ik kan mij niet bedriegen, maar er zijn andere wetten, die in machten en krachten kunnen veranderen en die wij niet kunnen tegenhouden."

Ik dacht aan hem en volgde hem in zijn gedachten en ik begreep, wat of hij bedoelde.

„U geeft zich dus geheel over?"

Hij keek mij aan en zei: „Zoo jong, mijn beste Venry, zoo jong nog en toch zoo wijs, zoo diep en natuurlijk. O, als ik het mocht beleven, mocht luisteren naar hetgeen je zult verkondigen, naar wat je mond zal zeggen en dat ver buiten dit land gehoord of gelezen zal worden, zoodat Pharao na Pharao aanvaarden zal, wat je gegeven is en dat geestelijk voedsel voor de menschen

zal zijn. Kom aan mijn hart, mijn jongen, den Almachtige wil ik danken, dat jij, Venry, mijn zoon bent, ook al zal ons samenzijn kort zijn in deze mooie omgeving."
„Weet u wat het is, Vader?"
„Wat de Goden zeggen of willen, beste Venry, moeten wij opvolgen, maar vooral luisteren naar wat „Hij" zegt en te zeggen heeft."
Hij ging voort met zijn werk, doch op hetzelfde oogenblik zag ik een zilverwitte streep door de aarde gaan. Kronkelend trok deze verder en baande zich een weg door het binnenste der aarde. Ik bleef die geheimzinnige streep volgen en staarde geruimen tijd in een ontzettende diepte, waarin ik dit merkwaardige zag geschieden.
„Wat zien je oogen, Venry?"
Toen ik hem wilde antwoorden, hoorde ik in mij zeggen: „Rustig zijn, beste Venry, heel rustig zijn en nog niet zien, jezelf blijven. Hoor je mij? Dectar spreekt, je meester!"
„Niets, niets zie ik," zei ik tot mijn Vader.
Hij schudde zijn hoofd, maar mijn visioen loste op. Ik was weer mijzelf en ging vervolgens naar mijn Moeder. Ze zag mij komen, nam mijn rechterhand in de hare en zei: „Mijn lief kind, kom, zet je naast mij neer en laten wij samen wat praten." Zij ontweek mijn blik en het duurde nog wat, voordat zij sprak.
„Er kunnen dingen geschieden, die wij menschen niet willen en die toch moeten geschieden, heb je eens gezegd."
„Ik?" vroeg ik, doch zij ging verder.
„Wanneer die dingen geschieden, beste Venry, dan liggen ze niet in onze macht, maar dan zijn het de hoogere machten en wellicht de Goden, die ervan af weten. Soms worden ze ons medegedeeld, maar vaak ook weer niet. Doch indien ze ons medegedeeld worden, dan wordt er niet gesproken, mijn jongen. Die gevoelens worden dan in ons neergelegd en zijn dan heel duidelijk. Vanwaar ze tot ons komen, weet wellicht niemand en toch kunnen wij daarop vertrouwen en zijn wij zeker, dat hetgeen wij voelen, zal geschieden.
Of ze van ver, of dichtbij komen, ook dat is ons niet bekend. Maar

één stem in ons zegt, te doen, zooals wij voelen en alléén daarnaar te luisteren."
Toen zij met spreken ophield en in gepeins verzonk, zei ik: „U spreekt als Vader, doch u voelt iets, Moeder, en ik weet, wat u voelt. Verberg het dus niet voor mij, want ik weet het," herhaalde ik nu heel krachtig.
Zij keek mij aan en haar oogen waren vol tranen. Dan zei mijn Moeder: „Je hebt in mijn ziel gelezen, Venry. En wat je daar gelezen hebt, heb je al dien tijd in je gedragen en alleen daarvoor ben ik God reeds dankbaar. Ik dank je, mijn kind, dat je al die wijsheid in je hield, ook al ben je nog een kind. Tusschen leven en dood is je dat gezegd, maar niet alles is waarheid. Gedenk ons, wanneer wij er niet meer zijn, maar je weet, dat wij het geluk hebben gekend.
Je bent heel oud, beste Venry, want de wijsheid ligt op je gelaat, in je oogen en in je geheele wezen. De hemel weet, dat ik niet bewust was, dat ik leed en toch alles begreep en die smarten aanvaardde.
Een kroon heeft geen beteekenis, beste Venry, alleen dat wat je Vader bezit."
„U weet alles, Moeder?"
„Ja, mijn kind. Indien de Goden het willen, zal je alles weten. Als je het licht in je voelt, Venry, is het het teeken, dat je alles mag weten. Ik heb de wetten des hemels leeren kennen en zie achter de dingen en ken jou, beste Venry, want ben je niet als ik? Is dat, wat in je is, ook niet in mij? Heb ik die school niet doorloopen? Ik weet het, mijn lief kind, je bent tot ons gekomen met een vast doel en je zal dat doel bereiken.
Ik zal voor je bidden, Venry, of de Goden je een machtig wapen willen geven, een wapen, dat géén van hen allen bezit. Maar je zal dienen, Venry, alleen de Goden dienen.
Hetgeen je van mij leerde is niets, in vergelijking met dat, wat je achter den sluier zou zien. En daar leeft God. Je zal het ontstaan van hemelen, mensch en dier mogen waarnemen. Je hebt in je, wat wij allen niet bezitten en de grootste schatten zijn voor dit en het volgende leven."

„Hoe komt u aan al deze wijsheid, Moeder?" Maar zij gaf ook nu geen antwoord en ging verder:
„Door je Vader werd ik geopend, Venry, ook jou zal men openen."
Opnieuw wachtte zij een oogenblik en zei:
„Zal je met niemand over hetgeen ik vertelde, spreken, Venry?"
„Ik beloof het u plechtig, Moeder. Kunt u mij iets van mijn opvoeding vertellen, Moeder?"
„Meester Dectar zal je leeren, aan hem kan je je toevertrouwen. Wat je nu weet, heb je van mij en je Vader en van jezelf. Maar in de tuinen van je Vader leeft de natuurlijke wijsheid, waarvan je den oorsprong zal zien en wellicht mag beleven."
„U heeft niet gewild, dat ik leerde, Moeder?"
„Toen je geboren werd, lieve Venry, was mijn Moeder, die reeds lang achter den sluier leeft, bij mij. Zij bracht mij geestelijke bloemen en zei:
„Alléén in de tuinen van Ardaty ligt het geheim des levens."
Ik begreep mijn Moeder en zij vervolgde:
„Op je voorhoofd, lieve Venry, rust de ster van ons huis. En zij, die dit symbool van wijsheid bezitten, zullen verkondigen, waarheen wij gaan en hoe de dingen geschapen zijn. Zij zullen zien, hoe ons leven is, na dit leven. Zij kennen het geheim, waarom de vogels jubelen en de bloemen licht uitstralen. Vele wonderen mogen zij aanschouwen, omdat zij zien en de groote vleugelen hebben ontvangen."
Ik nam haar beide handen in de mijne en kuste haar innig. Dat wij uiteen zouden gaan, wist ik reeds geruimen tijd. Daarom nam ik mij voor, nog veel met haar te praten.
Mijn Vader trad binnen en had voor mijn Moeder bloemen medegebracht, waaronder een bloem van zeldzame schoonheid, die hij „de liefde" noemde en die hij den naam van mijn Moeder had gegeven. Voor mij vruchten. Mijn moeder dankte hem en een innige liefde overstraalde hun leven.
Na het middagmaal bleven wij nog langen tijd bijeen en sprak Moeder met mij. Daarna wandelden wij samen in de tuinen en bewonderden, hetgeen mijn Vader gekweekt en aan den bodem onttrokken had. Wij aanvaardden de schoonheid van het leven op

aarde en waren dankbaar voor de groote gaven, door de Goden ons toegezonden.
Mijn Vader keek naar al zijn schatten en ik zag, dat tranen over zijn wangen rolden. Ook dit begreep ik en voelde zijn groote liefde voor al dit leven.
Ik hoorde hem zeggen:
„Nu ben je volgroeid en toch zal je tot de Goden terugkeeren, want zij roepen ons, mijn kinderen."
Hij maakte zich los van al dit mooie en prachtige en wij keerden terug.
Toen de vogels verzorgd, de voederbakken gevuld en de bloemen geschikt waren, zoodat het rustuur een aanvang kon nemen, bleven wij toch nog bijeen. In den hemel kon het niet mooier zijn. De stilte had ons verbonden, die uit ons diepe innerlijk omhoog kwam en wij begrepen. Dan kwam de drang om vragen in mij en ik vroeg aan mijn Moeder:
„Waarom, lieve Mooeder, als u weet, dat wij elkander verliezen, gaan wij hier dan niet weg?"
Beiden keken naar mij, maar Moeder antwoordde:
„Je kan geen wetten ontloopen, lieve Venry. Waar sterren en planeten schitteren en hun ontstaan aan te danken hebben, de vruchten groeien en bloeien en ons leven een wet is, is geleend goed en behoort den Goden toe. Het zal zóó geschieden, mijn jongen, als de Goden denken, dat het goed is."
En mijn Vader liet er op volgen:
„Dan waaien de palmen ons een vaarwel toe en groeten hen, die God voelen en begrijpen, omdat het leven weet, wie wakker en bewust is, evenals al mijn kinderen het lied zingen, dat alleen de zaaier des Levens kent en verstaat."
Alleen door mijn bizonder voelen en denken kon ik hen begrijpen en ik was zeer dankbaar. Mijn ouders waren wakker en bewust en hun liefde was tot volle ontplooiing gekomen. Zij begrepen al deze natuurlijke dingen. Voor hen waren het wetten en die wetten zou ik in mijn leven moeten leeren en ze mij eigen maken.
Daarna sprak Moeder tot Vader en mij:
„Voel je deze hitte? Als dit doorgaat en straks de hemel vaneen

scheurt, zoodat stroomen regen neervallen en de wateren zwellen en buiten de oevers gaan, de akkers overstroomen en al het leven gedood wordt, gaan wij „in". Voel je deze hitte?"
Ook wij voelden de hitte, waarvan zij sprak. Er was een warmte, die in hevigheid toenam.
„Geloof mij," vervolgde zij, „beste Venry, als alles instort, „de Tempel van Isis" blijft, die moet en zal blijven, omdat de Goden het willen. Ook jij blijft op aarde, mijn jongen. In den Tempel zal je de wonderen in het heelal leeren kennen. Je moet blijven, om al die wonderen te zien, die men alléén daar kent; achter en in de ruimte kan je ze waarnemen. De Goden willen, dat je blijft. Waarheen zouden wij gaan, als voor ons alle wegen zijn afgesloten? Ik zie, dat de poorten van het hemelsche land open zullen gaan en mijn moeder mij roept en opwacht. Jij blijft, mijn jongen, om te leeren en al die wonderen te zien. Mij is dat niet gegeven, jij echter ontvangt en zal gaan, waarheen je zelf wilt. De kracht, waardoor je in de ruimte zweeft, is in je diepe leven aanwezig. En wellicht zal je dan tot ons komen en je Vaders tuinen bewonderen, die hij ook daar zal bezitten. In zijn tuinen zullen wij leven, zal het oneindige in ons komen en het weten, waarom wij straks heengaan. Eens zal je ons zien, zooals wij „in" ons zijn. Je zal ons zien, zooals je ons niet kent. Maar dan komen wij tot je en zullen je helpen, indien je hart van ons is. Die liefde, mijn jongen, zal het licht zijn en beteekenen, waardoor je den goeden weg voor je ziet.
Hoe stil is het thans om ons heen. Mijn fouten en zonden die ik beging, heb ik in het vele, dat het leven mij gaf, vergeven gezien, zoodat ik gereed ben.
Aan je Vader, lieve Venry, ben ik dank verschuldigd; hij gaf mij mijzelf terug, waardoor ik in de tuinen des levens kon binnengaan. Wie zaait, oogst en wie volgt wat groeit, door liefdehanden geplant, ondervindt geen smart, geen leed en geen verdriet.
Wie wil zien, zal beleven, dat alle verdriet wijkt en oplost. Aan het leven kunt ge den groei volgen, doch wie „ingaat" beleeft en ondergaat dat, wat diep in eigen zieleleven aanwezig is. Mijn tijdelijk voelen lost thans in mij op, het uiteindelijke is nu in mij en is

als een zacht fluisterend spreken. Maar toch verstaat mijn hart en voel ik dat trillen en beven.
Ik zal dan ook de stem van mijn hart volgen, lieve Venry, volg ook jij haar, hoe zij ook tot je spreekt. Indien je voelt, dat je ten ondergaat, ga dan ten onder. Wanneer de stem zegt, op te gaan in de liefde, ga dan op en als zij beveelt te dalen, daal dan, mijn jongen, het is dien weg volgen, dien de Goden je wijzen en vaststellen. Dien weg, beste Venry, kan je niet ontloopen, want wanneer het in je is, als het vraagt en in je roept, als het in je brandt en je voortstuwt, kan je niet anders handelen.
Moet je leven, dan kan je niet sterven, en als je sterven moet, kan je niet blijven voortleven.
Ach, mijn jongen, als de stilte om en in je is, zoek haar dan niet en wacht af, totdat je zeker bent van jezelf. Tusschen leven en dood ligt het geheim en dat geheim draag je in je, zal zich ontplooien en bewust worden en in woorden zal je het vertolken. Tusschen leven en dood ligt het „waarom en waarvoor" en het antwoord op al onze vragen, doch jij zal daar zijn en in de wonderen leven, omdat je vleugelen groot zijn. Alléén daar, beste Venry, leeft de wijsheid voor ons allen. Ook in mij is iets van dat wonderbaarlijke, mijn jongen. Als daarom de stem zegt, kom, zullen wij beiden gaan, naar waar wij ontvangen zullen worden en velen ons toezingen en verwachten.
Jij bent anders dan andere kinderen, beste Venry, want je begrijpt al deze dingen. Als er geen wijzen op aarde geleefd hadden, wisten ook wij hier niets van af en zouden onze hongerige zielen zijn omgekomen. Doch ons dorsten is gelaafd door dat, wat wij voelen en zien en hetgeen reeds gegeven is. Nu is er op aarde voedsel, doch uit hen en door hen gekomen. Een groote verlegenheid komt er in mij, nu ik voel, dat er heel veel jaren voorbij gingen en mijn ziel geen dorst kende. Hetgeen ik mocht ontvangen, beste Venry, had ontegenzeglijk grooter en machtiger kunnen zijn, maar mijn verlangen naar de dingen die op aarde zijn, ontnamen mij de reine bezieling en die is alléén hemels. En toch ben ik heel tevreden en mag zijn zooals de Goden mij willen zien en ik treed binnen."

Rondom ons ademlooze stilte. Plotseling sprong zij op, haalde haar instrument en zong haar lievelingslied. In die melodie lag haar voelen, denken en haar groote liefde vertolkt en was voor hem, die daar naast haar lag neergeknield.
Voor hun diepe één-zijn had ik heilig ontzag en ik begreep deze wezens als menschen en als zielen, waarvoor ik mijn innerlijk schouwen kon gebruiken. Beiden gingen „in" in dat, waarvan wij zijn en de ruimte is. Zij voelden de stilte, die echter nu niet voor mij was, omdat ik die stilte nog niet kon voelen en alléén door twee zielen kon gevoeld worden. Maar ik begreep alles.
Toen de laatste accoorden en de klank van haar prachtige stem in deze heilige stilte oplosten, gingen zij van mij weg en bewonderden de tuinen. Van slapen scheen heden niets meer te komen. In ons was er rust, een rust, die men de stilte noemt.
Ik had haar begrepen, hoe diep haar woorden ook waren. Nu kende ik haar, die mijn Moeder was, heel goed. Ik gunde hun dit groote geluk en ik voelde, dat ik daarvan deel uitmaakte. Zij zag achter de dingen en onderging ze als in een droom. Maar zij wist, dat ik alleen achterbleef en moest blijven, ook die zekerheid was haar eigen bezit. Zij was één, in alles één, met het aller-allerlaatste één, voor hen beiden „het sterven op aarde."
Tot laat in den nacht bleven wij bijeen. Moeder zorgde voor verfrisschende dranken en mijn Vader sprak met de vogels, die maar niet konden inslapen. De bloemen lieten haar koppen hangen; de natuur was bedwelmd, want uit de wateren stegen dichte dampen op en bleven boven de aarde hangen. Wij zaten achter het huis onder de vruchtboomen, mijn ouders links en rechts van mij en zij hielden een mijner handen omklemd.
Er was rust in ons en geen woord werd er gesproken. Wij zouden zeer zeker zijn ingeslapen, wat nu echter niet mogelijk was. Wij leefden tusschen een bewustzijn, dat „leven en dood" raakte, tusschen machten en krachten, die buiten dit leven een oppermacht vertegenwoordigden. Totdat de zon zou opkomen, dachten wij bijeen te blijven. Mijn Moeder leefde in volslagen rust, ook mijn Vader was geheel zichzelf. Maar hij sprak binnensmonds, doch mijn Moeder verstond blijkbaar ieder woord en zei tot hem:

„Lieve Ardaty, laat rustig alles achter, wat wij op onze hemelsche reis niet noodig hebben. Al de kinderen, die tot dit leven behooren en nog niet gereed zijn, zullen hier blijven. Het andere leven zal ons daar opwachten.
Maar indien je liefde het tijdelijke bemint, waartoe dan je gereed maken?
Beste Ardaty, is er een daadwerkelijk willen in je aanwezig? Zeer zeker, het aanlokkelijke, dat je hier bezit en door je meesterschap ontstond, is de moeite wel waard het te bezitten.
Dat je aandachtig leven deze diepte voelt is begrijpelijk. Maar ook in mij zijn deze gevoelens. Doch een betooverende schoonheid, waardoor het tijdelijke in het oneindige overgaat en waardoor deze stilte is, overstraalt ons leven en één-zijn. Mijn innerlijk schouwen overbrugt „dit" en het andere leven en ik zie de onveranderlijke wetten, die machten en krachten beteekenen.
De eene ontroering overvalt mij na de andere, als mijn innerlijke oogen het licht zien, waarin de Goden leven.
Het tijdelijke vrij-komen van mijn ziel raakt het leven, dat je bemint, doch de wetten vragen slechts volle overgave en het „ingaan" in de werkelijkheid. Zulke gevoelens kunnen je niet vernietigen. Het in opstand zijn met dit en het volgende leven, ligt aan je eigen persoonlijkheid vast, doch het leven eischt van ons volstrekte zekerheid, want een halsstarrig weigeren kan ons hart breken. Wie dit volgt, gaat in een onwaarschijnlijkheid van voelen en denken en legt het volle bewustzijn af. Het stoot iedereen uit dat, wat ten volle beleefd moet worden.
Geloof mij, beste Ardaty, ik zal nu niet toestaan, dat mij een moedeloosheid overvalt, nu de wetten in machten en krachten veranderen. Indien je deze ademlooze stilte voelt, waarin wij leven, volg dan behoedzaam het verlichte pad, dat de Goden je bereiden. Ik weet ook, dat allerhande vragen er nu in je komen, doch het direct dreigende stormt eveneens op je af en brengt een kloof tusschen „leven en dood."
De misleidende verlangens kunnen je ongeluk beteekenen, door het opeenhoopen daarvan gaat je ziel er in over en stoot dat af, wat het volmaakte is. Wat nu in je is, straalt ver vooruit en ver-

bindt je met dit en het volgende leven. In onze zielen ligt het ontstaan, doch tevens zit de nieuwe geboorte er aan vast, maar het oneindige moet je „willen" ontvangen. Wanneer je wilt leven, ga dan „in", Ardaty, en sterf. Als inwendige en wel aardsche verlangens je toegrijnzen en je een siddering voelt, is het toch je eigen onwetendheid van hetgeen daarachter ligt. Alles wat wij op aarde bezitten, beste Ardaty, is geleend goed.
Venry zal Ardaty leeren kennen, voorzoover de Goden het goed achten. Zie toch eens, al dat rood, het is als bloed. Het verlicht de duisternis. Het is een teeken, maar alleen voor hen die aanvaarden."
Ik keek in de duisternis, maar zag noch licht, noch rood, dat als bloed was gekleurd. Hoewel ik toch vaak het licht waargenomen had, dat anderen niet konden zien, kon ik van hetgeen mijn Moeder zag, niets waarnemen. Mijn Moeder sprak de laatste dagen zooveel, als zij haar geheele leven nog niet had gesproken. Stil, heel stil en in zichzelf gekeerd, had zij haar aardsche leven geleefd en haar eigen geheim bewaard.
Nu was zij geheel open en diep was alles, ieder woord raakte het oneindige leven. Toen mijn Moeder met spreken ophield, sprong mijn Vader op en ontsloot de kooien.
De vogels waren nog steeds wakker en hij sprak tot zijn kinderen en maande hen rustig te blijven. Dan keerde hij tot mijn Moeder terug.
Plotseling stond mijn Moeder op, nam Ardaty's hand in de hare en beiden keken naar mij. Mijn Moeders oogen gingen in mij, als de nacht voor den dag plaats maakt en het leven ontwaakt. Mijn jonge leven ging nu aan mij voorbij en ik beleefde opnieuw haar groote liefde. Onze zielen waren één en bleven eeuwig één. Dan, alsof haar een innerlijke schok overviel, maakte zij zich van mij los en ging ik in mijn Vader over. Een dankbaar peilen en voelen en het geluk van een groot kind, voelde ik in mij komen. Alsof hun één-zijn ook daarin volmaakt was, zeiden beiden tegelijk tot mij:
„Dag, mijn beste Venry, dag mijn jongen" en zij wandelden de tuinen in. Voor mijn oogen losten beiden op en ik was alleen.

In gedachten volgde ik hetgeen zij tot mijn Vader en mij had gezegd. Ontzaglijk diep was haar voelen en denken en toch kon ik haar begrijpen. Indien ik heel diep in mijzelf afdaalde, begreep ik haar volkomen.

Ardaty zou ik leeren kennen? Kende ik mijn Vader niet voldoende? Toen ik aan mijn Vader dacht, vlogen de vogels de ruimte in en verdwenen. Dit had een groote beteekenis, want het was nacht; ook al brak er een zwak schemerlicht, dat den nieuwen dag aankondigde, door. Op hetzelfde oogenblik, toen de vogels in vrijheid waren, steeg uit het binnenste der aarde een dof gerommel op, onmiddellijk gevolgd door een tweede en derde en ik nam waar, dat een dieprood licht de schemering verbrak. Een zwoele atmosfeer deed mij bijna stikken en in de verte hoorde ik het gebrul der wilde dieren, dat nader en nader kwam. Direct daarna hoorde ik de stem van Dectar in mij spreken.

„Kom lieve Venry, kom nu vlug, wil je? Zoek thans je ouders niet, zij zijn in diep gebed verzonken en gaan „in" en tot „Hem", die de Alwijsheid bezit. Ga nu, lieve Venry, kom nu vlug, voordat het zal geschieden, dat wetten in krachten en machten veranderen."

Een meester in concentratie en sterken wil had tot mij gesproken. Van den Tempel van Isis af bouwde hij een muur van kracht om mij heen. Mijn innerlijk leven, dat geruimen tijd als 't ware gesplitst was, zoodat ik mij in twee werelden tegelijk voelde, werd nu één geheel. Bovendien voelde ik nog andere krachten en het was, alsof mijn stoffelijk lichaam de zwaartekracht had verloren. Ik begreep hier echter niets van, doch voelde het heel duidelijk.

Zoo snel mijn beenen konden gaan, rende ik van huis en deze omgeving weg. Doch mijn voortgaan was meer het voortzweven van een vogel, zoo snel ging ik; nog nimmer had ik zoo vlug kunnen loopen.

Om den Tempel van Isis te bereiken, had ik slechts een kwartier te gaan, nu zou ik dien afstand in eenige seconden kunnen afleggen. Ik leefde in een voor mij onbekende kracht. De Tempel stond buiten ons dorpje en om het pad te bereiken, dat mij naar de hoofdtrap voerde, moest ik eerst door een klein maar dicht be-

plant bosch en dan zag ik den Tempel voor mij. Ik ging nu in een wat langzamer tempo verder.
Die merkwaardige gevoelens was ik alweer vergeten. Voor de vierde maal hoorde ik dat verschrikkelijke gerommel uit de aarde opkomen. Een fel, maar bloedrood licht bescheen de aarde en in de natuur was alles verlicht en diep rood gekleurd. Mijn Moeder had dit vreeselijke van te voren gezien en zelf had ik het als een zilverwitte streep waargenomen.
Het angstige gesjilp van vogels schudde mij plotseling wakker en ik dacht onze vogels te herkennen, die nu in het wilde rondvlogen en geen rust konden vinden.
Opnieuw hoorde ik dat afschuwelijke gerommel en zag, dat de aarde vaneen scheurde. Beangst was ik echter niet. Met een geweld en ongelooflijke kracht spleet de aarde vaneen, zoodat gebouwen ineenstortten, de oppervlakte verdween en ik mij voor een diepe onoverkomelijke kloof geplaatst zag, die mijn weg versperde. Rondom mij leegte, diepte, eenzaamheid en verlatenheid. Verschillende hutten en huisjes waren in deze diepte gesleurd en tot mij kwam het angstige geschrei van menschen en kinderen. Uit den hemel vielen stroomen regen en een vloedgolf overspoelde de aarde.
Ik nam waar, dat de grond, waarop ik stond, beneden mij begon af te brokkelen, want ik voelde dit stuk grond onder mijn voeten trillen. Maar op dit oogenblik voelde ik die vreemde krachten weer in mij opkomen en hoorde ik Dectar zeggen:
„Spring, lieve Venry, neem gerust een sprong, je zal ver, heel ver kunnen springen, om jezelf over deze kloof heen te brengen, zoodat je weer vasten grond onder de voeten voelt. Je zal zweven, Venry, maar spring!'
Doch ik durfde niet, want ik zag, dat ik dien sprong niet zou kunnen maken en in die diepte zou verdwijnen.
Weer hoorde ik Dectar zeggen:
„Weet, mijn beste Venry, dat ook deze krachten in je zijn; dat deze krachten aan ons zijn gegeven, maar dat weinig menschen ze in zich voelen. Jij hebt ze, jij draagt ze en ik ken deze krachten.

Je kan gaan, waarheen je zelf wilt, maar je moet springen en zal springen. Spring nu, Venry!"

Nu voelde ik achter en in mij een felle koude komen en mij lichter worden. Ik had het gevoel, dat deze krachten uit het binnenste der aarde opstegen en ik berekende den afstand. Drie meter had ik slechts om den sprong te maken. Voor mij gaapte een afgrond, zoo diep en breed, dat het me beangstigde. De breedte was zeker tien meter, voordat ik den overkant kon bereiken. Ik stond nog op vasten grond, maar kon voor- noch achteruit. Ik bevond mij in een hachelijken toestand. Toch drong het niet tot mij door, dat ik in levensgevaar verkeerde. Opnieuw hoorde ik Dectar.

„Spring nu, Venry, spring, het wordt hoog tijd."

Nu overviel mij een ontzettende angst, zoo vreeselijk en afgrijselijk, dat mij het zweet langs mijn lichaam liep. Maar dan stelde ik mijn concentratie en mijn wil op den sprong over dien afgrond in en ik wist, wat er zou geschieden. In mij kwam een enorme kracht, door mijn angst, mijn denken en voelen tot werking gebracht en ik zou thans een vogel kunnen dwingen zijn koers te veranderen en zoo ik wilde, tot mij laten komen.

Dan nam ik mijn sprong en voelde mijn eigen lichaam niet meer, maar zweefde naar den overkant. Onder dit voortzweven kreeg ik echter het gevoel, dat ik door iemand, een onzichtbaar wezen, werd gedragen, doch ik zag niemand. IJlings rende ik weg, door spleten en kuilen vond ik het pad en zag ik, dat het bosch gedeeltelijk in de aarde verdwenen was. Daar voor mij lag de hoofdtrap, die mij regelrecht naar den Tempel voerde. Toen ik het eerste gedeelte afgelegd had, rustte ik wat uit. Daarna kronkelde dit pad zig-zags-gewijze omhoog en toen ik het volgde, leek het mij, dat daarboven iemand mij opwachtte.

„Ben jij het, Dectar," vroeg ik mij af. Toen ik omhoog snelde, zag ik, dat hij het was. Zijn jong gelaat straalde van vreugde. Hij omarmde mij.

„Ziet ge, Venry, dit alles is noodig. Nu heb je nieuwe gaven en die zijn door angst wakker geschud."

Ik keek naar hem op en vroeg:

„Waar zijn mijn Moeder en Vader?"

„Opgenomen, Venry, en wel in hun eigen zomertuin, waar steeds en steeds alles bloeit, alles geurt en hun zal toelachen. Volg mij, beste Venry, nimmer zullen wij van nu af scheiden. Ik wil een Vader en Moeder voor je zijn."
Ik wilde Dectar antwoorden en vragen stellen, doch een duizeling overviel mij en ik wist van niets meer af.

Mijn ontwikkeling voor het priesterschap.

Toen ik ontwaakte, was Dectar bij mij. Ik lag in een liefelijk, maar klein vertrek en snoof een geur van kruiden op, die ik wist door mijn Vader gekweekt te zijn. Dectar zei:
„Van beiden, lieve Venry, alléén van je ouders. Ook heb ik een boodschap voor je."
„Nu reeds, Dectar?"
„Ja, nu reeds en ze luidt:
„Beste Venry, je bent in goede handen, doch waak over jezelf. Wij beiden zijn heel gelukkig en in leven. Als God het wil, zal je ons zien, maar haast je niet."
„Dit is alles, Venry."
„Ik ben u zeer dankbaar, Dectar. Mijn ouders begreep ik, hun groote liefde voelde ik in mij komen.
„Weet je, Venry, hoelang je geslapen hebt?"
„Neen, dat weet ik niet, maar ik voel mij uitgerust."
„Zeven dagen en nachten, mijn lieve vriend, heb je geslapen."
„Hoe is dat mogelijk, Dectar!"
„Dit komt door hetgeen je beleefd hebt."
„Waarom wilde u dat?"
„Niet alleen ik, Venry, ook de Hoogepriesters wilden, dat je dit zou beleven."
„En wist u dit van te voren?"
„Ja, alles, ook de aardbeving hebben de meesters van te voren gezien, maar je zou tot het allerlaatste oogenblik bij je ouders blijven."
„Wist u, dat ik zou zweven en dat het zou geschieden?"

„Ook dat, Venry en daarvan zijn wij zeker, maar er is nog veel meer. Je hebt gezien, dat ik je gedachten en gevoelens volgde. Hetgeen ik nu zeggen zal, behoort reeds tot je ontwikkeling, zoodat je mij vragen kunt stellen, die ik zal beantwoorden. Dan wil ik, dat je duidelijk denkt en je vragen zoo instelt, dat wij steeds verder en verder kunnen gaan. Niet dat vragen, wat het allerlaatste geschiedde; bij de allereerste dingen beginnen, want dit moeten wij doen en dat zijn de wetten van dezen Tempel. Kan mijn vriend mij begrijpen?"
„Ja, Dectar, ik zal aandachtig luisteren en ik weet, wat u bedoelt."
„Tevens is het mijn wensch, Venry, dat je geheel jezelf bent, dat je mij aanvaardt als je vriend en noem mij bij mijn naam, zal je?"
„Ik dank u en ik zal dit doen.
Waarvoor is dit, Dectar?"
„Prachtig, heel goed, Venry, deze vraag juich ik toe en ik ben je zeer dankbaar. Dit wijst op gevoel en dat je jezelf bent, het wijst op rust en aanpassen. Zoo verder gaan, Venry, en we zullen snelle vorderingen maken.
Dit is, omdat niets je innerlijk voelen en denken storen mag. Zooals je bij je ouders was, moet je ook hier zijn. Daarin heb je kunnen voelen en duidelijk denken en dat was heel goed. Je hebt ontvangen, gezien en beleefd en daarin moet je geheel jezelf zijn. Ik wil ook daarom je meester niet zijn, maar je vriend. Doch wij moeten de wetten van dezen Tempel opvolgen."
„Moesten mijn ouders dus sterven, Dectar?"
„Ja, Venry, zij beiden begrepen en voelden dat. Nu zijn zij in den hemel."
„Was het dus niet mogelijk geweest, om toch, voordat het geschiedde, heen te gaan?"
„Neen, Venry, want hun overgang is een wet. En zij, die dit voelen, luisteren naar deze wetten en doen zooals het tot en in hen komt. Vele andere menschen voelen daar niets van en zullen dan ook heengaan en vluchten. Maar zij bedriegen zichzelf en zullen toch sterven, omdat de Goden weten, wat zij doen. Zulke gevoelens, beste Venry, die reeds langen tijd van te voren tot ons komen,

raken het oneindige bewustzijn en daarin leefde je Moeder. Je dacht waarschijnlijk, dat dit voor iedereen is, doch deze geestesgesteldheid is een afstemming, die eeuw met eeuw verbindt en die je later zult leeren kennen."

„Er is dus geen te vroeg sterven, noch een te laat heengaan, Dectar?"

„Kunnen de Goden met iets te vroeg, of te laat komen? Gaat de zon te laat onder, of komt zij te vroeg op? Ken je het „waarvoor en waarom" van tijd, Venry? Je zult dat in dezen Tempel leeren kennen, want in je zijn deze krachten en wij zullen ze ontwikkelen."

„Waarom moest ik dien sprong maken, Dectar? Ik had toch eerder kunnen heengaan en dan was mij al die angst bespaard gebleven?"

„Prachtig, Venry, ga zoo verder, een mooie vraag en duidelijke gedachten. Heeft mijn vriend niet gevoeld, dat er iets wonderlijks geschiedde?"

„Bedoel je dat licht, Dectar?"

„Juist, Venry, dat wonderlijke gevoel, dat in je kwam, dat je zoo licht maakte als een vogel in de lucht en de zwaartekracht deed opheffen. Die kracht ontwaakte en bracht je in dien toestand.
Maar waarom, zal je vragen, waarvoor hebben wij tot het allerlaatste oogenblik gewacht? Je kan het niet weten, mijn vriend, en ik zal je deze wetten ook nu niet verklaren, want dat komt later. Laat het voldoende zijn, wanneer ik zeg, dat het gaven zijn, die twee werelden vertegenwoordigen, die de physische en psychische krachten beteekenen. De meesters hebben je gevolgd, maar alléén door die angst ontwaakten deze krachten en je beleefde in korten tijd de ervaring van vele jaren.
Om deze krachten wakker te maken, hebben wij geruimen tijd noodig, nu is dat slechts in enkele seconden in je wakker geworden. Maar later zul je dit begrijpen, zoo ook, waarom de meesters het hebben gewild."

„Ik heb het gevoel, Dectar, dat ik thans dieper en duidelijker kan denken. Komt dat nu daardoor en heeft ook dat daarmede te maken?"

„Heel goed, prachtig zelfs, Venry, ik ben zeer verheugd. Blijf daarin voelen en denken, dan zullen wij snelle vorderingen maken.

Zooeven zei ik je al, in slechts enkele seconden, heb je langen tijd geleefd. In ons menschen liggen vele krachten, maar die krachten zijn ons niet bekend. De meeste menschen kunnen niet eens denken, Venry. Zij slapen, ook al denken en voelen zij, dat het groote bewustzijn in hen is. Maar hun geheele leven lang zijn zij in slaap en hun slaap is diep en toch zijn zij wakker. Doch dat wakker zijn zal je hier leeren kennen en begrijpen en dan voel je meteen, hoe weinig de menschen van zichzelf af weten. Kun je mij volgen, Venry?"

„Ja, Dectar, ik begrijp je. Als dat wakker wordt, voelen de menschen zich dan zooals ik mij voelde, toen ik daar was en op aarde?"

„Juist, zoo is het, Venry, half wakker, dus half in leven zijn en toch denken zij „te voelen en te denken," zooals wij leven. Maar dat is niet waarachtig, niet werkelijk in „leven" zijn, dat is slapen en zeer diep slapen. Je zal dat leeren kennen, Venry."

„Je weet veel van de menschen af, Dectar?"

„Wij weten heel veel, Venry, maar toch ook niet alles."

„Van mij wist je toch alles af?"

„De menschelijke gevoelens, mijn vriend, zijn niet diep en daarvan weten wij alles, doch wat tusschen „leven en dood" leeft, hopen wij nu te leeren kennen, ook al is ons heel veel bekend. Hier zal je leeren denken, Venry, zooals je nog niet hebt gekund. En daarin zal je het priesterschap behalen."

„Komen hier ook andere menschen, Dectar?"

„Ja, zeker, maar die keeren tot het leven terug en hebben hier geleerd, hoe te moeten denken en voelen. Zij leerden hier spreken, Venry, en zijn gereed onder de menschen te leven en zij zullen zich groot maken, doch ook die grootheid is ons bekend."

„Moet ik een andere taal leeren spreken, Dectar?"

„Neen, Venry, voor jou is dat niet noodig, voor jou is alles anders en straks zal ik je daarvan vertellen. In jou zijn krachten en die krachten zullen wij wakker maken. Dit zijn gaven, Venry, aan-

geboren gevoelens en je hebt ze van de Goden ontvangen, waarvoor je heel dankbaar moet zijn. Alleen natuurbegaafden bezitten deze krachten en eigenschappen en je kan ze niet leeren. Wij wisten daarvan af en wilden daarom, dat je tot het allerlaatste oogenblik bleef, zoodat wij nu reeds aan je ontwikkeling kunnen beginnen. Deze krachten zijn anders dan die van „hem", is 't niet?"

„Je bedoelt, waardoor ik bezeten was?"

„Ja, Venry. Deze krachten beteekenen rust, maar ze zijn heel machtig en kunnen je evengoed onrustig maken, omdat je die geweldige machten niet kan verwerken. Maar ook daarvoor geen angst, ik zal je helpen.

Je voelde je zoo licht als een vogel in de lucht en je zou een vogel kunnen dwingen tot je te komen. Is het niet, Venry?"

„Je bent een meester, Dectar, en je weet alles."

„Van jou weet ik alles af, Venry, en wij zijn één, in voelen en denken. Nu ben je geheel afgesloten. Je zielehuis zal ik openen; je kan thans niet zien, maar diep, heel diep voelen."

„Heb ik daarom zoo lang geslapen, Dectar?"

„Ook daarvoor, Venry, doch je sprong putte je geheel uit. In dien tijd ben je geheel afgesloten en kan je nu dan ook maar alleen aan mij denken en aan dat wat je leert. Later komen je eigen gevoelens weer in je terug, nu echter moet je mij volgen. Probeer aan je jeugd te denken, Venry, en je zal beleven, dat het niet mogelijk is."

Ik deed wat Dectar mij vroeg, maar ik kon niet voelen, noch denken, in mij was een leegte gekomen. Tot aan mijn sprong kon ik terugdenken, dieper en verder was nu niet mogelijk. „Waarom is dit, Dectar?"

„In de eerste plaats, om je te helpen, zoodat die krachten je niet overrompelen en je jezelf kunt blijven. Maar vooral, omdat wij geheel leeg moeten beginnen en niet daar, waar het volop licht in je is. Dat zijn dus al de gebeurtenissen, die je hebt beleefd? Al die jaren moet ik òf afbreken, òf afsluiten. Maar nu ik weet, wat je wacht en je leven is geweest, sluit ik nu al die belevenissen tijdelijk af en gaan wij beginnen, toen je tot mij kwam.

Van dat oogenblik af heeft dan ook je ontwikkeling een aanvang genomen. Al dat andere, Venry, zal je dus tijdelijk vergeten, omdat er niets in je moet zijn, dat je nieuwe leven stoort. Vanuit een duisternis, die je als een leegte voelt, gaan wij nu verder.
Alléén die gedachten en gevoelens kunnen nu in je zijn en je voelt zeker wel, dat dit alleen door onze hulp mogelijk is. Wij beginnen dus, toen je den Tempel naderde, doch later keert ook je jeugd weer in je terug.
Ga nu slapen, Venry, in den morgen kom ik terug, want het is avond. Je gaat rustig slapen, mijn vriend, alléén slapen en niet droomen, aan niets zal je denken, omdat ik dit wil en de meesters het wenschen."
Onder zijn spreken viel ik reeds in diepen slaap. Een verlammend gevoel en een weldadige rust trad mijn ziel binnen. Groot waren de krachten van dezen mensch en ik wist van niets meer af."

* * *

Ik had den leeftijd van vijftien jaar bereikt en mijn ontwikkeling zou nu een aanvang nemen. Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, was Dectar bij mij en zei:
„Goeden morgen, Venry, heeft mijn vriend goed geslapen?"
„Ja, Dectar, ik voel mij heerlijk uitgerust."
„Hier heb ik een maal voor je en je kleed."
Op een schaal lagen eenige vruchten en er naast stond een beker vol met vruchtensap. Een geel kleed met blauwe kap en een rooden gordel lag op een bank. Boven de plaats van mijn hart zag ik een teeken en dit teeken stelde mijn innerlijk leven en hierzijn vast. Ook Dectar droeg eenzelfde kleed, maar van een andere kleur en stof, doch het teeken, dat ik bij mij zag, droeg ook hij. Hij voelde mij reeds.
„Het teeken, beste Venry, kunnen alleen de natuurbegaafden ontvangen en jij behoort daartoe."
„Heeft uw kleed de kleur van uw weten, voelen en denken?"
Hij glimlachte slechts.
„Maak je gereed, Venry, je zal het gebouw leeren kennen, wij gaan een wandeling maken. Ik kom aanstonds terug."

Om mij gereed te maken had ik niet veel tijd noodig. Ik at de vruchten en dronk van het sap en toen ik gereed was, trad Dectar binnen. Ik begreep, dat hij mij volgde en wist, dat ik gereed was. „Wij gaan nu een wandeling maken, Venry. Je zal nu zien, wat er is geschied."

Ik was gereed en volgde mijn meester. Zijn lichaam helde onder het voortgaan naar links over, dit was mij vroeger reeds opgevallen. Soms ging hij rechtop en als een gewoon mensch. Toen ik hieraan dacht, keerde hij zich om en zag mij diep in de oogen, zoodat mij droefheid overviel. Maar dan ging hij weer verder en mij voor en wij kwamen door lange zalen en gangen, gingen de eene ruimte in en de andere weer uit, maar ontmoetten niemand. Het leek wel of dit gebouw met al zijn bewoners was ingeslapen. Toen kwamen wij buiten en ik zag voor mij de prachtige tuinen van den Tempel van Isis.

Het was een prachtige morgen, de zon overstraalde al dit leven. Ik was nu in de tuinen van Isis, den Tempel der wijsheid, die de bron van het leven kende en bezat en die kennis door de zieners en zieneressen tot de menschheid had gebracht.

Wij wandelden langs schoon aangelegde perken en langs de hokken waar tal van dieren en zelfs wilde dieren, vogels en insecten waren opgesloten; wij bezochten daarna de vruchtboomen, de kruid-tuinen en alle planten, die voor den inwendigen mensch dienden. Toen wij een tijd lang, zonder ook maar één woord tot elkander te hebben gesproken, hadden rondgewandeld, zei hij tot mij:

„Wat je ziet, Venry, is alles door het meesterschap van je Vader tot groei en bloei gebracht. Hij was de meester van al dit schoone. Wanneer hij in hun midden kwam, zonden de bloemen haar geuren en de vogels zongen hun morgengroet voor hem en dansten de andere dieren van blijdschap in het rond. Maar al dit schoone bezit hij ook dáár, waar hij nu is. Het leven zelf was ook voor hem de leerschool en daarin was hij bewust."

„Waar is de school, Dectar?"

„Ik ben de school, Venry, en zal je leeren, hoe je de dingen moet zien, een taal is daarbij niet noodig."

„Waarom niet?"
„Omdat die in je is, Venry, een andere en betere dan de onze."
„En zal ik die leeren spreken?"
„Slechts dan, wanneer je in slaap bent en je vertoeft onder die wezens, die niet meer op aarde zijn en reeds weten, wat er tusschen leven en dood te leeren is."
„En denk je, dat ik zoover zal komen, Dectar?"
„Als je heel ernstig wilt, Venry, zal je de allergrootste vleugelen ontvangen. Maar zie daar, beneden je, Venry, zie, hoe een aardschok de aarde vaneen scheurde, bergen deed omver werpen en splijten, rivieren deed zwellen en huizen ineen deed storten. Toch zijn wij begenadigd, omdat deze plek gespaard is gebleven. Een ander maal verdwijnen wij en alles, wat je ziet, Venry, want ook dat is mogelijk."
„Weet u het nu reeds, Dectar?"
„Ik weet nog niets, Venry, en zou gaarne alles willen weten. Wat ik zie en voel is heel weinig en daarom ben ik niet zeker. Maar wij zullen afwachten, de Goden kunnen het ons geven, zij weten alles, Venry!"
„Maar u wist dit toch reeds langen tijd van te voren, Dectar?"
„Wanneer ik zeg, jaren, kun je dit dan aanvaarden?"
„Mijn Moeder zag het van te voren en ik heb iets mogen zien, was dit door u?"
„Ja, Venry, je zag en voelde het, maar door mij, doch daarmede beproefde ik ons éénzijn. Ben je gelukkig, Venry?"
„Deze vraag kan ik niet beantwoorden, want er is geen gevoel in mij."
„Heel goed, Venry, je moet zeggen, wat je voelt, niets anders, vooral weinig woorden gebruiken en hetgeen je wilt zeggen duidelijk aanvoelen. Zal je dit nimmer vergeten?"
„Ik beloof het je, Dectar."
„Wat anderen te leeren hebben is niet voor jou; je zal de natuur leeren kennen en begrijpen. Wellicht lijkt je dat zeer eenvoudig, doch het moeilijke daarvan zal je spoedig duidelijk zijn."
„Is het dan zoo moeilijk, Dectar, om de dingen in de natuur te zien, zooals de natuur ze geschapen heeft?"

„Je Vader kon dat heel goed, Venry, maar het is zeer moeilijk. Daarin was hij een meester. Om de natuur te leeren zien, mijn vriend, daarmee gaan vele jaren voorbij, doch jij zal spoedig vorderingen maken. De natuur is daarom onze leerschool.
Je moet denken en blijven denken, steeds trachten te voelen en daarbij duidelijk te zien, hoe het leven in de natuur en in alle tijden is. Je moet kunnen voelen hoe diep de slaap van verschillende dieren is, wat het blijde gesjilp van een vogel zeggen wil, het halsstarrig weigeren van een ander soort. Al dit leven moet je volgen, Venry, moet je tot in het diepste wezen kennen."
„Hoe wil ik dat verwerken, Dectar?"
„Als je daarvan vol bent, moet je alles weer vergeten, want na eenigen tijd keert het weer in je terug. Eerst dan is het je eigen bezit en maakt het je persoon uit."
„En is dat zoo moeilijk, Dectar?"
„Je jong enthousiasme voelt de diepte nog niet van hetgeen ik zeg, maar ook dat zal veranderen. Tevens weet ik, dat je het kunt. Er waren hier vele anderen en zij voelden zich tot het priesterschap geroepen. Maar zij konden niet denken, Venry, en men stuurde hen weg. Al deze menschen hadden geen gevoel en zijn in slaap en beleven het tijdelijke leven. Van zielegrootheid zagen wij niets, ook niet in al die vorige levens en dit leven is te kort om dat wakker te maken. Indien wij voelen en zien, dat wij daaruit kunnen putten, geloof mij, beste Venry, dan reeds doen wij alle moeite, doch het is niet mogelijk. In dagbewustzijn zijn zij levend dood, in halfwakend bewustzijn in slaap en in dat diepe onderbewustzijn ligt een doodelijke vermoeidheid, die hun wil en concentratie smoort.
Ziet ge, mijn vriend, dat is niet zoo eenvoudig. Indien je de natuur niet voelen en volgen kunt, Venry, zal je straks evenmin den adelaar in zijn vlucht tegen kunnen houden. De wil om hem te dwingen tot je te komen is dan niet in je, maar voor ons is het evenmin mogelijk je daarheen te zenden waar zij leven, die dit leven hebben verlaten. Daarvoor ben je hier, Venry, en daar zullen wij allen door leeren. Als je dat wilt bereiken, mijn vriend, dan volg je het leven van het kleinste insect en al het andere

leven, dat volop in de natuur aanwezig is. De onnoemlijkheid van al dit leven ga je dan voelen en je eigen maken en ben je gereed, om de machten en krachten, die tusschen leven en dood zijn, geheel te voelen, maar vooral dezen Tempel te schenken, wat de Goden ons toedachten. Dat gevoel is in je aanwezig, Venry. De natuur schonk je innerlijke schatten, die maar aan weinig menschen worden gegeven. In het leven, waarin je als kind zag, liggen vele geheimen, wetten, krachten en machten, maar wij als menschen, maken daarvan deel uit. Doch het is aan ons, mijn vriend, heel ernstig te denken en te trachten te voelen, te beleven datgene, wat achter dit leven verborgen ligt."
„Kan je een vogel tot je roepen, Dectar?"
„Ja, Venry, die krachten zijn in mijn bezit, doch wat wil dat zeggen? Wat zegt het, mijn vriend, je op één doel te kunnen instellen en toch nog een machteloosheid te voelen, waartegen ik mij te pletter loop? Zie je daar dien vogel, Venry?"
„Ja, Dectar, hij vliegt van hier weg."
„Het diertje keert terug, Venry, keert tot mij terug, moet en zal tot mij terugkeeren, het komt, het leven, beste Venry, niet dat dier, maar het leven keert tot mij terug."
„Waarachtig, Dectar, daar is de vogel reeds, je hebt het dier in je macht. Je bent een groot wonder, Dectar!"
„Ook jij zal dat leeren, Venry, en wel heel spoedig; het is alléén zoo snel in je bewust, omdat je dien sprong maakte. Maar nu genoeg. In den namiddag kom ik je halen om je naar den Hoogepriester te brengen. Nu echter ga je eerst rusten en alles overdenken, maar daarbij zal ik je helpen. Je begint bij je komst, Venry.
Ik ben in je en blijf met je verbonden en je weet, dat ik je kan bereiken. Je kan nu doen wat jezelf wilt, denken of niet denken; ik volg je en moet je volgen. In niets zal je alleen zijn, want ook in het „niets" zijn wij één. Zelfs in je slaap, beste Venry, in je droomen en wáár ook je geest vertoeft, steeds zijn wij één, totdat je gereed bent en het priesterschap hebt behaald.
De eerste jaren gaan op deze wijze voorbij, dien tijd heb je noodig om duidelijk te kunnen voelen en denken, wil je bereiken, wat

ik zooeven deed. Als ik goed en duidelijk zie, Venry, zal je mij overtreffen en zal je ons wijsheid schenken, waarvan wij nu nog niets weten.

Ondanks al je gevoelens, beste vriend, zal je toch voor vele krachten heel voorzichtig moeten zijn. Wanneer je dan ook alleen bent, zullen je gedachten en machten en gevoelens overvallen, die geen grond van bestaan hebben, die onverwachts in je komen, omdat de ruimte ermede bezwangerd is, maar die niets, niets met je eigen leven te maken hebben en bij andere levens buiten dezen Tempel behooren.

Onderwerp al deze gevoelens door je strengen en onbuigzamen wil daarop in te stellen, dwing dan jezelf en stel je concentratie zóó in, dat je heer en meester bent over je eigen leven.

Verbied de toenadering van deze nietszeggende gedachten, die ons priesters kunnen vernietigen. Sta niet toe, beste Venry, dat je gedachten den vrijen loop nemen, wil je niet als een stormwind door de ruimte worden geslingerd, maar denk alléén, omdat je wilt denken.

Wat dan in je komt en in je is, staat onder controle van je krachtigen en sterken wil. Sta niet toe, Venry, dat je een speelbal wordt van die krachten en gedachten, zoodat het licht, waarin je leeft, verduistert. Zorg, dat je steeds gereed bent, niet alleen in dagbewustzijn, dus zooals je nu bent en mij aanhoort, maar tevens in den slaap.

Het zal je nu duidelijk zijn, Venry, dat dit alles niet zoo eenvoudig is, doch ik help je denken en doe het gaarne."

„Ik dank je, Dectar, en zal mijn best doen."

„Ik wil nu, mijn vriend, dat je rust. Maar maak je in niets gereed, Venry, ook niet op mijn komst, in alles afwachten, want wij kennen geen haast en haast kan je ontwikkeling dooden."

Toen ging Dectar heen en ik was alleen, maar in mij waren duizenden gedachten en gevoelens.

Mijn eerste lessen in concentratie.

Nadat ik mij had neergelegd, begon ik te denken. Wat Dectar

bedoelde, was mij duidelijk en ik keerde dan ook in gedachten naar het oogenblik terug, toen ik mijn bewustzijn verloor. Allereerst stelde ik mij daarop in en ging ik zelf in die gebeurtenis over. Hetgeen nu in mij kwam scheen buitengewoon belangrijk te zijn, omdat ik van mijn jeugd niets meer voelde; ik kreeg nu reeds het bewijs, hoe goed Dectar mij had afgesloten. Een natuurlijker en duidelijker hulp had ik niet kunnen ontvangen.
Toen mijn concentratie volmaakt scheen, voelde ik, dat mij een duizeling overviel. Waarachtig, opnieuw was ik met dit gebeuren één en verbonden. Ook nu wilde ik dat beleven, maar ik zou bewust moeten blijven. Want ging ik nu in dienzelfden toestand over en verloor ik mijn bewustzijn, dan bereikte ik niets en dat was de bedoeling ook niet. Was ik echter daartoe in staat, dan bracht ik het onbewustzijn, of die bewusteloosheid, tot het bewustzijn terug en kon mijn ontwikkeling beginnen.
Ik ging dus verder en zag mijzelf omhoog gaan. Dectar verwachtte mij. Dan naderde ik hem en sprak hij mij toe en wilde ik vragen stellen. Toen overviel mij die duizeling en wist ik van niets meer af. Zoo had ik het beleefd.
Dat oogenblik hield ik vast. Al dieper en dieper daalde ik in het gebeuren af en ik voelde mij ook nu duizelig worden. Het is prachtig, zoo dacht ik, mijn concentratie is volkomen.
Nu moest ik trachten bewust te blijven. Wonderbaar vond ik dit nabeleven van iets, dat tot het verleden behoorde. Nu leerde ik geestelijke wetten kennen en begrijpen en zou ze mij eigen maken.
Maar onder mijn denken, voelen en concentreeren, voelde ik, dat mijn stoffelijk lichaam aan levenskrachten verloor. Nu ging ik denken, want ik wilde weten, vanwaar en door wat die verschijnselen in mij kwamen. Al spoedig dacht ik het te begrijpen. Toen ik mijn bewusteloosheid beleefde, had ik ook in dien toestand geen gevoel meer. Het is dus heel duidelijk, zoo dacht ik, indien je nu daarmede geheel één bent, moet je het ook nu beleven. Maar thans was ik bewust en ging het gebeuren waarnemen.
Toen Dectar mij in zijn armen hield, keek hij in de ruimte. Het-

geen ik nu zag, behoorde reeds bij die bewusteloosheid, maar ik was nu bewust. Dectar's kijken geschiedde, toen ik bewusteloos was. Toen had ik dit niet kunnen zien, nu echter beleefde ik het, wat toch buiten mijn bewustzijn had plaats gevonden. Dit merkwaardige verschijnsel, het gevoel, dat ik duidelijk en natuurlijk verbonden was en dat mijn concentratie nu reeds volkomen scheen te zijn, stemde mij heel gelukkig. Daardoor begreep ik, dat ik den goeden weg volgde.

Maar wat is bewusteloosheid? Is daarin een grens? Wat geschiedt er, wanneer een mensch bewusteloos is? Heeft dit inslapen een beteekenis?

In mij kwamen deze vragen en ze waren niet van mij zelf. Ben jij het, Dectar? Stel jij door middel van je groote krachten en gaven in mij deze vragen? Tracht je mij op deze wijze te helpen? Als dit zoo is, mijn vriend, is ons één-zijn volkomen en zal ik luisteren.

Dat diepe wegzinken, dat bewusteloosheid was, wilde ik nu volgen. En toen ik mij daarop instelde, zag, beleefde en onderging ik, dat mijn ziel zich van het stoflichaam los maakte. Door dien schok en het verbruik van levenskrachten, had zich dit proces voltrokken en „moest" de ziel zich verwijderen. Ik zelf werd uit mijn organisme verdrongen. Het merkwaardige en natuurlijke begreep ik volkomen en vond het zeer wonderlijk. Doch ik voelde alweer iets anders. Nu ik daarmede één en verbonden was, voelde ik, dat ook nu mijn stoffelijk lichaam aan krachten verloor. Indien ik mij thans niet hevig inspande, verloor ik opnieuw het bewustzijn, viel ik nu in diepen slaap, wat daar de bewusteloosheid was en beteekende.

Om dit te controleeren trok ik mijn rechterarm op en omhoog, doch dat lichaamsdeel woog zoo zwaar, dat het met een plof naast mij neer viel. Een duidelijker proef had ik niet kunnen nemen. Door mijn fel en duidelijk concentreeren bleef ik nu bewust, zonder dat zou ik opnieuw inslapen.

Nu leerde ik stoffelijke en geestelijke wetten kennen. De ziel maakte zich van het stoflichaam los, in dit geval door emotioneele gebeurtenissen en dan stortte het lichaam in. Dit gebeuren

was heel diep en toch weer heel eenvoudig. Op deze wijze zou ik innerlijk ontwikkelen.
In vele andere toestanden konden menschen bewusteloos geraken, maar wat er dan geschiedde, was zooals ik het nu had leeren kennen. Liet ik mij nu geheel gaan en verzwakte mijn concentratie, dan viel ik in slaap. Daardoor begreep en voelde ik, dat de bewusteloosheid en de slaap eigenlijk maar één toestand, één gebeuren en als 't ware één werking zijn. De slaap beteekende het natuurlijke wegzinken en het loskomen van de ziel; bij de bewusteloosheid echter geschiedt dat door een schok, maar die schok beteekende niets anders dan kracht verbruiken en dit moest plaats vinden.
Het is wonderlijk, zei ik tot mij zelf, en je leert nu eerst jezelf kennen. Maar wat nu? Wat volgde hierna?
Toen ik mij die vragen stelde, kreeg ik nieuwe gevoelens in mij en begreep ik plotseling hoe interessant, maar tevens, hoe diep dit gebeuren was. Mijn stoffelijk organisme dwong mij op dit oogenblik te luisteren. Dat had ik zooeven beleefd, want mijn lichaam wilde nu inslapen. Maar ik wilde Dectar volgen. Stelde ik mij nu op Dectar in, dan viel ik in slaap. Ik stond dus voor een groot en diep raadsel, doch ik dacht het te voelen, nadat er gedachten in mij waren gekomen.
Dectar zou ik nu volgen, doch daarvoor zou ik mij splitsen. De eene helft van mijzelf zou daar moeten gaan zien, doch de andere helft moest zorgdragen, dat mijn lichaam niet in slaap viel. Deze gevoelens waren zooeven in mij gekomen en ik begreep wat men er mede bedoelde.
De splitsing van mijzelf was volkomen, want wat ik zag en beleefde, aanvaardde ik onmiddellijk. Mijn splitsen was zeer belangrijk en ik zag nieuwe wonderen. Zooeven zag ik Dectar heel duidelijk, nu gingen hij en ik in een dicht waas gehuld. Want nu ik op halve krachten waarnam, was ook mijn zien en de ruimte waarin Dectar en ik leefden, verzwakt. Dat ging dus van mijzelf uit, door mijn splitsen leefde ik op halve kracht, wat voor mij een groot wonder beteekende. Nu ging ik verder, want ik wilde zien, wat er geschiedde.

Dectar keek in de ruimte. Toen ik weer waarnam, hoorde ik hem spreken. Ook daarvan wist ik niets. Maar tegen wien sprak Dectar?
Ik stelde mij op hem in en hoorde:
„De Goden zijn met ons, Ardaty? O, ga gerust tot haar, ik zal Venry uw boodschap overbrengen. Maar zeg aan zijn Moeder, dat ik gelukkig ben. Nu zal mij alles worden gegeven, Ardaty? Ga nu snel terug, Ardaty, snel, u weet het."
Merkwaardig, hij hoorde en zag mijn Vader? Maar waarom deed Dectar zoo vreemd? Voor wat dat snelle terugkeeren van mijn Vader? Voor wien?
Ik zag nu, dat Dectar omhoog ging, trede na trede, in de richting van den Tempel.
Maar waarom deze geheimzinnigheid? vroeg ik mij opnieuw af. Had mijn Vader met Dectar een geheim? Wist mijn Moeder hiervan? Wat zou hem gegeven worden? Voor wien moest mijn Vader zoo snel weg? Het werd dringend uitgesproken. Dectar sprak op een wijze, zooals ik nog niet van hem had gehoord. Ik stelde mij nu weer op hem in. Vreemd, heel vreemd was Dectar's doen en laten, want hij sprak tot zichzelf, maar ik hoorde:
„Een begaafde jongen rust in mijn armen; hij zal eens wonderen doen. Hij kan genezen, zeer zeker en mij volgen en blijven volgen, maar dan komt er een tijd en blijf ik alleen achter. Dan ben ik een levende doode. Venry zal liefhebben die hij lief heeft en eens door zijn groote vleugelen aan haar zijde op wolken plaats nemen en naar mij zien. O, als ik dat mocht beleven. En dan is hij mij reeds voorbij, moet ik op aarde blijven en mijn leven in onbewustzijn beleven.
O, beste Venry, je ziet dan op mij neer, maar verdraag dan, dat ik je vragen stel, want ik moet weten, hoe daar het leven is, waar zij leven, die zijn heengegaan. Dat alleen kan mij gelukkig maken. Ga dan „in", beste Venry, en zie in de dingen die daar leven, maar zeg mij, hoe de planeten en sterren haar loop volgen en waarom wij daarvan niets afweten. Zeg mij alles, wat je ziet en voelt; ik moet het weten. In mij zijn vele gaven en ik zie achter de

dingen en ver vooruit, maar dat is niets, in vergelijking met dat, wat in jou is."

Nu hoorde ik Dectar in zichzelf fluisterend spreken en ook dat vond ik zeer vreemd.

„Je zult mij zeggen, beste Venry, waarom de hyena zich aan het lijk zat vreet en waarom er zooveel dieren in één dier leven. Dat is machtig, Venry, heel diep, maar ik móet het weten. Ik wil zijn als de Koning der lucht, het dier dat een heerscher is en die ruimte beheerscht. Ach, Venry, ik heb zoo'n honger en dorst, maar jij kunt mij helpen. Den Pharao heb ik meermalen mogen zien en hem zelfs mogen genezen; in zijn heiligdom mocht ik binnengaan en mijn handen op zijn jonge hart neerleggen. Men zegt, dat ik een wijs man ben, en toch, Venry, ben ik heel arm, nu ik jou in mijn armen houd. Hoe groot zijn je gaven. Je moet mij daarvan vertellen, want ik wil in dat leven gelukkig zijn. Al die wijsheid wil ik leeren kennen.

Eens, mijn lieve Venry, zal je mij voorbij snellen en kan Dectar je niet meer volgen. Dan zie je diepten en vergezichten en de uitstraling van al de levens waarin ik leefde. Dan roep je de demonen een halt toe; is bezetenheid ver van je weg en ben je een heerscher in de ruimte, heb je de allergrootste vleugelen ontvangen.

Ik kan demonen overwinnen, Venry, maar o, het kost mij zoo'n moeite. Indien je mij leert, zweer ik, dat ik je zal volgen, maar leer mij dan alles, wat de wijzen daar te zeggen hebben. In mij is één groot verlangen, Venry, en wellicht zul je mij ook daarmee helpen.

Voor den Pharao zal je heel veel uit dat rijk ontvangen en men zal je beloonen en zelfs liefde geven, zoo ook oliën en heerlijke kruiden, die alleen de Pharao kent en bezit. De poorten van hun heiligdommen zullen zich voor je ontsluiten; je zult heerschen en overheerschen in den Tempel van Isis en er zal groei en bloei komen, tot heil van ons allen en van die na ons komen."

Ik zag, dat Dectar den ingang naderde, maar tevens voelde ik, dat ook hij zich had gesplitst.

Waarom, Dectar, splits jij je? Waarom wilde hij zich verbergen?

Niemand kon hem hooren spreken en toch lag er angst in hem om gehoord te worden. Angst, maar voor wien? Zijn angst voelde ik heel duidelijk in mij; aan de duidelijkheid van mijn eigen instellen behoefde ik nu niet meer te twijfelen.
Toen hij den ingang naderde, gingen de deuren open en trad hij met mij binnen. Wij gingen door de zalen die ik herkende en hij droeg mij binnen. Hij legde mij neer, knielde naast mijn rustbed en bad, zooals een smeekeling bidden en smeeken kan aan een macht, die veel en veel grooter is dan hij zelf.
Daarna legde hij zijn beide handen op mijn voorhoofd en ook dat ging ik nu voelen. Diep daalde ik nu in mijzelf af.
Dectar's groote kracht trok mij uit die bewusteloosheid in den natuurlijken slaap terug. Dit terugkeeren beleefde ik nu in vol bewustzijn en ik vond het wonderbaarlijk. De bewusteloosheid was dieper dan de natuurlijke slaap. Toen zag ik mijzelf wakker worden en stond hij naast mijn rustbed en vertelde hij mij over de boodschap van mijn Vader.
Nu ik zoover was gekomen, vroeg ik mijzelf af: Wie ben je, Venry? Wie ben je, dat een meester in concentratie en sterken wil je dingen afsmeekt? Dectar ziet in mij een meester. Zijn er in mij magische krachten? Opnieuw sprak ik mijn eigen naam uit.
Venry! Venry! De macht en de magische uitwerking van dien klank lieten mij rillen en beven toen ik mijn naam uitsprak, zooals Dectar die uitgesproken had. Een diep en afschuwelijk gevoel kwam er nu in mij op en het ging nog dieper dan de angst, die mij zooeven was overvallen en van hem tot mij kwam. Dit had met moord en vernietiging te maken. Kwamen deze gevoelens uit de ruimte? Of waren het gevoelens, die van mijzelf waren? Ik stelde mij op iets anders in en toch hield dit mijn geheele wezen gevangen.
Als die gevoelens van mijzelf waren, begreep ik, dat ik eens heel veel zou bereiken; nu begreep ik daar nog niets van. Maar Dectar zag meer en voelde krachten; hij zag in mij gaven en die gaven wilde hij bezitten. Voor hem beteekende het de allerhoogste wijsheid en het behoorde tot die andere wereld.

Een wonderlijke wereld voelde ik nu reeds in mijn komen. En toch was ik eerst eenige dagen hier; ik had meer geslapen, dan bewust geleefd. Maar den slaap had ik nu reeds leeren kennen en bovendien had ik mij concentratie eigen gemaakt. Dectar begreep ik nu volkomen.
Maar in de menschelijke ziel waren diepten en hoogten, die krachten en gevoelens beteekenden. Doch die hoogten en diepten, dat waren de gebeurtenissen, die men in het dagelijksche leven onderging. Deze werden door den innerlijken mensch beleefd en dat was de ziel, of de geest. Door mijn nauwkeurig en oplettend denken en voelen was ik reeds zoover gekomen, dat ik beide lichamen van elkander kon onderscheiden. Mij ging het er nu om, al die gebeurtenissen opnieuw te beleven, ze te doordenken en te doorvoelen en daarvan bewust te blijven. Dan had ik ze eigenlijk eerst beleefd en wellicht erdoor geleerd, en die leerschool werd de wijsheid van de ziel, die men op aarde een naam gegeven had en „ik" was en Venry heette. Het verwonderde mijzelf, dat ik nu reeds zoo duidelijk kon denken en voelen, maar ik begreep, dat ik werd geholpen.
Nu ik mij op Dectar instelde, kwamen die gevoelens tot mij en het was, alsof hij naast mij wandelde en of dit ook nu geschiedde. Keerde ik tot mijzelf terug, dan verwijderde Dectar zich en voelde ik mij weer alleen.
Heel veel onbegrijpelijke krachten leerde ik kennen en ik begreep nu Dectar's gezegde, dat menschen niet konden denken, ook al dachten zij, dat het wakker-zijn volkomen was. Wie dacht er op deze wijze? En alleen hierdoor leefde men eigenlijk eerst natuurlijk. Ik zou mijn krachten daarvoor aanwenden en verder gaan.
Door wilsconcentratie had ik nu reeds bereikt, dat ik mijzelf kon splitsen, wat niet alleen zeer interessant, maar tevens zeer leerzaam was en waardoor ik mijn innerlijk leven leerde kennen. Nu ging ik eigenlijk eerst goed voelen, wat de stoffelijke mensch is en hoe dit menschelijke wezen in werking was. Het innerlijk leven, dat de ziel is, kon zichzelf verdeelen. Zooeven had ik het beleefd. Dat verdeelen van mijzelf vond ik heel bizonder, want

ik bleef toch bewust, omdat dit verdeelen door wilskracht en concentratie plaats vond. In mij kwam nu het gevoel, dat ik juist hiermede verder moest gaan en het splitsen van mijzelf duidelijk moest voelen, zoodat ik, wanneer het mogelijk en noodig zou zijn, mij kon splitsen. Vanwaar deze gevoelens kwamen, begreep ik niet. Ze kwamen in mij op en niet van ver weg, ook niet, vanwaar Dectar's gevoelens tot mij kwamen. Deze nieuwe, in mij komende gedachten kwamen uit de ruimte tot mij. En daarvan was ik mij bewust, zóó duidelijk voelde ik hetgeen in mij kwam. Ik keek dan ook omhoog, maar kon niets bijzonders waarnemen. En toch, met die gevoelens voelde ik op mijn hoofd een warmte, een zachte en heerlijke uitstraling, die mij weldadig aandeed.

Merkwaardige dingen beleefde ik nu. Wat is een mensch diep, hoe wonderlijk is de samenstelling van deze twee menschen, waarvan de éene onzichtbaar is en de andere het stoffelijke lichaam voorstelt en voor de aarde de eigenlijke mensch is.

Dectar had mij laten slapen. Maar wat gebeurde er nu tijdens mijn slaap? Ik was geheel leeg, zoo zei hij en moest aansterken, want die sprong had al de stoffelijke krachten verbruikt. Dat begreep ik volkomen. Maar die slaap? Wat geschiedde er met mijn ziel in die zeven dagen en nachten? Ook dat wilde ik weten en leeren kennen en ik zou er mee verder gaan.

Ik sprong van mijn bed op en trachtte mijzelf terug te zien. In een hoek van mijn cel nam ik plaats en stelde mij daarop in. Ja, waarachtig, daar voor mij lag Dectar neergeknield en smeekte om innerlijk bezit. Maar ik was in slaap. Toen legde hij zijn handen op mijn voorhoofd, om daarna heen te gaan. Zoo volgde ik mijn eigen leven en voelde, dat ik mij hiervoor niet behoefde te splitsen, want ik ging nu alléén zien, dat zien, zooals het voor eenige dagen geleden was geschied. Dit was precies als vroeger, wanneer ik achter de dingen kon kijken. Nu echter, zag ik op volle kracht en ik voelde mij heel rustig.

Maar er was nog meer, dat mijn volle interesse had. Opnieuw voelde ik die warme uitstraling op mijn hoofd, maar het merkwaardige daarvan waren de gedachten en gevoelens, die er op

volgden. Deze gedachten kwamen uit de ruimte tot mij en waren niet van Dectar; die gevoelens waren weer anders en ik kon ze van de andere onderscheiden. Dit was voor mij een duidelijk teeken en ik nam mij ernstig voor daar op te letten, wellicht kon het mij helpen. Als die gedachten van een onzichtbaar wezen waren, dan bezat dat wezen rust, want die warmte stemde mij heel rustig en gelukkig. Er ging iets van die kracht uit, dat bescherming kon heeten, iets dergelijks lag er aan vast. Bovendien wilde die kracht, dat ik zou gaan zien en ik stelde mij op mijzelf in.
Wat ik waarnam was ongelooflijk. Ik zag mijzelf als ziel en die ziel ging nu zichzelf waarnemen. Mijn ziel leefde in een dicht waas, wat ik zeer merkwaardig vond. Dectar was zooeven heengegaan en de nacht trad in. Maar ik volgde den nacht en er geschiedde niets bizonders. Dan naderde de dag en in den morgen trad Dectar mijn cel binnen en bevochtigde mijn lippen. Daarna wachtte hij een tijdlang, om mij dan iets toe te dienen en ik begreep, waarom hij dat deed. Het zou mij versterken en voor verzwakking behoeden. Opnieuw ging hij heen en keerde in den middag terug en er herhaalde zich, wat ik had waargenomen.
Men waakte, want Dectar zorgde voor mijn lichaam, zooals mijn Moeder zou hebben gedaan. In den avond keerde hij tot mij terug. Toen hij mij voedsel had toegediend, zette hij zich aan mijn voeteneind neer en ging iets doen. Dectar ging zien en zijn waarnemen kon ik volgen. Zijn natuurlijk licht verdween uit zijn oogen, wat ik reeds vroeger had waargenomen.
„Wat zie je, Dectar," vroeg ik mij af. „Wat wil je in mij zien?" Hij zocht iets, want hij speurde in mijn zieleleven rond. Nu voelde ik, dat hij mijn innerlijk leven raakte en dat hij in mijn ziel afdaalde en ging zien. Dectar schouwde in het leven van een ander en die andere mensch was ik zelf. Maar plotseling ging ik Dectar voelen. Door de warmte die mij bestraalde, kreeg ik een diep contact en ik volgde hem in zijn denken en voelen. Ook ik daalde in mijzelf af en wilde zien, wat hij daar in mij deed.
Een hebzuchtig gevoel kwam er nu in mij en trof mij heel ernstig, want het raakte nu mijn volle bewustzijn en ik begreep de be-

teekenis ervan. Als een vrek, die zijn goud en zilver natelt en naar de aardsche schatten zoekt, zocht Dectar naar geestelijke schatten. Doch als een gulzigaard stortte hij zich op mijn ziel. Hij verbrak de sloten van mijn zielehuis, verbrijzelde daarbij de deuren, die hem den toegang afsloten, die alléén door mijzelf ontsloten konden worden en trad mijn zielekamer, het diepste en aller, allerheiligste van iederen mensch, binnen. Dectar trad in mijzelf, doch ongevraagd, als een dief in den nacht.
Dectar, Dectar, wat zoek je in mijn ziel? Waarom verbreek je de deuren van mijn zielewoning? De Goden zullen dat niet eens doen, want het is van mij, het is mijn eigen lichaam en het innerlijke leven behoort mij toe. Wil dat zeggen, Dectar, dat je over mij waakt? Is dat je liefde, die je mij wilt schenken? En beteekent het, dat je een Vader en Moeder voor mij wilt zijn?
Ik bleef Dectar volgen en voelde opnieuw die heerlijke warmte op mijn hoofd schijnen. Door die warmte verhoogde mijn zien en voelen; die warmte wilde, dat ik duidelijk waarnam. Ik was daar heel dankbaar voor, ook al begreep ik nog niet, of deze bewust uitgezonden stralen van een mensch afkomstig waren. Dectar leerde ik als een geestelijken dief kennen. Alle hoeken van mijn zielewoning trachtte hij te doorzoeken. Wat daarin reeds gerangschikt en met zorg opgesteld stond, duwde hij ruw opzij, om op de plaats, waar het stuk stond, te kijken, zoo grondig onderzocht hij ieder hoekje.
Wat dit voor mijn stoffelijk lichaam beteekende, kon ik nu duidelijk waarnemen. Al die brute gedachten en gevoelens stoorden mijn rust. Mijn stoflichaam schokte hevig en ik zag, dat ik mij naar links en rechts wrong, telkens en telkens weer omkeerde en geen rust kon vinden, ook al was ik er mij toen niet van bewust. Maar dat kwam door Dectar, mijn ziel, „ik-zelf" werd gestoord. Dectar zocht en zocht, maar naar wat?
Toen ik hieraan dacht, voelde ik weer die warmte en met die warmte andere gedachten. Nu volgde ik Dectar niet meer, want ik had mij op zijn doen en laten ingesteld.
Thans zou ik in hem afdalen en dan voelen en zien, wat hij in mijn zieleleven zocht.

Doch ik hoorde hem zeggen: „Ben je het, of ben je het niet? Ik moet het weten."
Hij zocht verder en volgde mijn innerlijke leven. Nu begreep ik, wat hij wilde. Dectar trachtte in mij „levens" te zien, „levens" die ik had beleefd en één ervan zocht hij in mij op.
„Ben je het, of ben je het niet," en ben ik het, Dectar? Dacht hij een andere persoonlijkheid buiten mij om, in mijzelf te vinden? Wien zocht hij en wat wilde hij eigenlijk weten?
Plotseling keerde hij tot zichzelf terug, vergat daarbij de deuren van mijn ziel te sluiten en als een dief, die betrapt wordt, herstelde hij zich. Na een kort oogenblik was hij ook weer geheel zichzelf. Maar nu keek hij omhoog, naar links en rechts, wachtte weer een oogenblik af en voelde zich gerustgesteld.
Voor wat, Dectar, ben je angstig? Ik zie, dat je rilt en beeft van angst. In jou is angst gekomen. Waarom mijn vriend, meester Dectar, ben je een geestelijke dief. Moet ik mij voor je beschermen? Als een hongerig dier sluip je mijn ziel binnen en stoort daarin de rust.
En jij zegt, rustig, heel rustig zijn, Venry? Vooral rust en denken en voelen, diep, heel diep denken. Ben je een huichelaar, Dectar? Als ik dat moet aanvaarden, hoe diep zal dan mijn ziel zijn gewond. Nu reeds ril en beef ik van hetgeen ik heb mogen waarnemen.
Hij had zich geheel hersteld en ging heen.
Ik bleef mijzelf volgen en de nacht naderde. Een andere kracht was tot mij gekomen en trad mijn cel binnen. Die kracht was als een schim en ook die schim daalde in mij af en ik beleefde opnieuw dat doorschommelen van mijn zieleleven, maar nu nog met meer geweld en haast dan voorheen. Was dit opnieuw Dectar? Was hij buiten zijn organisme getreden, zooals ik vroeger beleefde? Want nu kon ik reeds dieper denken en ik dacht daaraan.
Behoorde deze schim bij Dectar en was dit een gedeelte van hem zelf? Ik stelde mijzelf vragen, want ik kon nu niet duidelijk waarnemen. Deze schim wilde echter mijn ziel openen, nu reeds geheel openen, waar toch jaren voor noodig zouden zijn. Als een

spook zocht en doorzocht het mijn ziel. Een vreemd en geheimzinnig iets leerde ik nu kennen. Ik volgde deze schim, maar kon mijzelf nu niet zoo duidelijk zien en ik begreep, dat hier een splitsing van een persoon vertoefde, die, zooals ik beleefd had, iets wilde weten.
Stellig was deze schim van een mensch afkomstig, die door concentratie zichzelf verdeelde en op zoek ging, om iets van andere menschen te weten. Of Dectar het was, kon ik niet voelen, doch ik begreep, dat deze kracht mij niet toestond af te dalen, zooals ik bij Dectar had kunnen doen. Deze schim was als 't ware leeg, het leven, dat er aan vast lag, had zichzelf beschermd. Indien ik juist voelde, dan was deze schim van een geleerd priester, in ieder geval van een mensch die wist, wat hij kon doen en die tevens gaven bezat, om buiten zijn eigen stofkleed te kunnen gaan. In mijn denken en voelen en diepgaand concentreeren kon ik nu niets bereiken, hoegenaamd niets zien; dit leven overtrof mij in kracht en was daarin wellicht een meester.
Na mijn innerlijk geruimen tijd doorzocht te hebben, verdween de schim als ze gekomen was. Hiervan wilde ik meer weten en stelde mij op Dectar in. Maar Dectar en deze schim waren twee afzonderlijke wezens, de duidelijke gevoelens die nu in mij kwamen, bevestigden het volkomen. Een onbehaaglijk gevoel overrompelde mijn innerlijke rust, indien ik nu niet mijzelf bleef. Dan begon ik opnieuw vragen te stellen. Staat een leerling-priester onder voortdurende controle? Waarom al die geheimzinnigheid? Was dit de schim van een Hoogepriester en werd men in den geest gevolgd? Aan de innerlijke krachten die dit wezen bezat, twijfelde ik niet, het overtuigende bewijs had ik zooeven ontvangen. Maar ik vond het angstig.
De nacht ging voorbij en in den morgen trad Dectar mijn cel binnen. Hij maakte mij half wakker, want ik bleef in halfwakenden toestand en volgde de natuurlijke werking, waarna ik op mijn rustbed weer insliep. In halfwakenden toestand liet hij mij dingen doen, die tot het bewustzijn behoorden, doch ik begreep, dat dit noodig was.
Toen ik daar rustig lag te slapen, volgde hij mij en ik voelde, dat

hij zich had hersteld. Dectar zond mij thans al zijn liefde en had spijt van hetgeen hij had gedaan. Hij vroeg mij om vergiffenis en ik had hem reeds alles vergeven. De wijze van handelen vond ik evenwel zeer vreemd. Na korten tijd ging hij heen en was ik weer alleen. Nog eenige malen zag ik andere schimmen, die naar mij keken, doch verder geschiedde er niets bizonders. Ik vermoedde, dat het de meesters waren, doch zekerheid had ik niet. Dan naderde het oogenblik, dat ik ontwaakte en zag ik Dectar naast mij. Nu volgde ik, wat wij hadden besproken en de andere gebeurtenissen, waartoe mijn eerste wandeling met Dectar behoorde. Toen was ik met mijn allereerste nabeleven gereed. Daarna kwam ik uit mijn hoek tevoorschijn en wilde nog wat gaan rusten. Doch na korten tijd gerust te hebben, trad Dectar mijn cel binnen. Hij was als een klein kind en fluisterde mij toe: „Wil je aan niets denken, Venry? Aan niets, alleen aan je nabeleven en dat, wat met je eigen leven te maken heeft. Niet aan dat andere, alléén aan je hier-zijn en met het priesterschap te maken heeft, wil je? Voel je mij, Venry?"
Ik liet hem voelen, dat ik hem begreep, maar hem geheel begrijpen, was mij niet mogelijk. Daar voor mij stond een diep raadsel. Zijn kinderlijk aanstellen, zooals hij zich thans aan mij voorstelde, begreep ik niet. Maar hij nam mijn beide handen in de zijne, zag mij daarbij diep in mijn oogen en ik zag, dat de tranen over zijn wangen rolden. In gedachten, zooals ik vroeger tot hem had willen spreken, zei hij tot mij: „Kun je mij vergeven, beste Venry? Natuurlijk, je zal alles weten, alles, doch straks."
Mijn verwondering steeg ten top, toen hij vervolgde en zei: „Je ziet het, beste Venry, alles gaat naar wensch. Dat je den goeden weg zou volgen, daarvan was ik overtuigd. Het is prachtig, heel duidelijk zelfs en je hebt mij kunnen voelen, nietwaar, Venry?"
Toen ik hem van antwoord wilde dienen, overrompelde hij mij en zei: „Heb ik je niet rustig gevolgd? Ik weet wat mijn leerling beleefde. Droeg ik je niet met al mijn liefde naar deze omgeving? Was mijn waakzaamheid tijdens je slaap niet volkomen? Er was alléén rust en stilte, Venry, tijdens je slapen."
Dectar keek naar mij en zag, dat ik hevig schrikte, doch stoorde

zich aan niets en vervolgde: „Stellig had ik meermalen kunnen komen, doch ik achtte mijn waakzaamheid voldoende, Venry, en ik controleerde je slaap, maar die was heel diep. Dag en nacht waakte ik, zooals je eigen Moeder wellicht had gedaan."
Er dreigde hier ergens gevaar en dat gevaar wilde Dectar voorkomen. Waarschijnlijk wist hij er heel veel van af, ik begreep er niets van. Zijn uitstekende vermomming; zijn liefde die hij mij toezond en zijn kinderlijke houding brachten mij in een toestand van volle overgave en ik aanvaardde hem als mijn meester. Dectar had mij evenwel gevolgd en mijn ziel gepeild en gevoeld en zei: „Onberispelijk, mijn vriend, heel goed, zoo zullen wij snelle vorderingen maken."
Doch hij vervolgde, maar ook thans weer in een heel ander gewaad van persoonlijkheid: „Je ziet het, Venry, ik ben je meester, maar ook je leerling. Onherroepelijk ben je hiermede gereed, niets heb je vergeten en ik ben zeer tevreden. Wanneer je al je vorige levens hebt gezien, dan ben ik niet meer noodig."
Hij keek mij aan en begreep mijn gevoelens. Ook ik voelde nu, wat hij hiermede bedoelde, maar hij zei: „Dan kunnen wij aan ons werk beginnen, Venry, en je innerlijk schouwen zal volkomen zijn."
Hij wachtte een oogenblik, als wilde hij mij tijd geven tot nadenken en sprak, maar eveneens als een heel ander mensch: „Dien weg kan ik niet bewandelen, Venry, want mijn weg gaat door kuilen, over hoogten en door laagten, waarvoor ik tijd noodig heb om dat te kunnen bereiken. Maar ik moet het weten, want het maakt mij gek. Ik word gek van verlangen, Venry, en ik wil „haar" zien, want zij leeft in mij. Zij maakt van mij die ik nu ben. Volg mij, beste Venry, daal in mij af, de deuren van mijn ziel staan voor jou open, „ga in", Venry. Een liefde wil ik voelen die mij draagt, die mij alles schenkt. Nu, in dit leven, wil ik haar zien. Hoe moet ik haar naderen, Venry, nu mijn vleugel verlamd is? En de ruimte is groot, Venry. Zal ik dan niet bezwijken?"
Dan fluisterde hij mij nogmaals toe: „Kun je mij vergeven, Venry? Je denkt, dat ik thans wartaal spreek, maar ik zweer

bij de Goden, ik ben een ongelukkige, Dectar is verlamd. Maar er is gevaar, Venry."
Hij keek naar links en rechts en omhoog, maar sprak verder. Het was mij duidelijk, hier dreigde gevaar en dat zou ik wel leeren kennen. Toen geschiedde er met mij plotseling iets onbegrijpelijks en mijn mond sprak tot hem:

Mijn onbewuste andere „ik".

„Zeg dat niet, lieve Dectar. Je gaven zijn heel groot. Vertelden mijn Moeder en Vader niet van je groote krachten en je wijsheid? Heb je de kranken niet genezen en ben je niet aan ziekbedden geweest en heb je de stervenden niet teruggeroepen? Heb je den panter niet in zijn gevaarlijken sprong tegengehouden, toen hij zijn prooi, een jong kind, wilde bespringen? Heb je het gevecht van den leeuw en den tijger niet voorkomen, door je wil en je macht?
Mijn Moeder, beste Dectar, zei mij, dat je dat hebt gedaan en dat je wijsheid groot is. Je kent de dingen des velds, de duisternis komt niet in je, het is steeds licht in je diepe innerlijk. Wat wil je nog meer? Nu, beste Dectar, zie ik, hoe oud je bent, maar vooral hoe jong de gevoelens zijn, om al deze krachten te willen bezitten.
Je verlangt naar grootheid van geest, naar het leven en de liefde en je wilt die diepte leeren kennen. Als ik gereed ben, want ik weet nu waarvoor ik hier ben, beste Dectar, dan zal ik je helpen. Dan zal je ontvangen waarnaar je hart verlangt, maar daarbij zal ik je helpen.
Waarlijk, Dectar, je vleugel is lam, maar wees niet beangst, mijn maatregelen heb ik reeds getroffen. Niemand hoort ons en stoort ons één-zijn. Zie gerust naar links en rechts en omhoog, mijn cel is leeg en afgesloten. Die krachten zijn in mij; dat ben ik mij nu bewust. Ik weet ook, welk gevaar ons dreigt. Op dit oogenblik, beste Dectar, spreek ik vanuit mijn diepe innerlijk. Dit is het andere en onbewuste „bewustzijn", Dectar, dat ik eens bezat.

Doch ikzelf leef nu in een ander organisme en dit lichaam, mijn vriend, moet den mannelijken leeftijd nog behalen.
Je zocht, beste Dectar. Je hebt mijn innerlijk en mijn rust wreed verstoord. Nu ben ik geheel open en ik spreek tot je. Maar vanwaar, Dectar? Wie is het, die tot je spreekt?
Je speelde een gevaarlijk spel, mijn vriend, en doe dat niet weer, of onzen band zie je verscheurd en de wijsheid waarnaar je verlangt, zal in blindheid veranderen. Onberispelijk is je zien, beste Dectar, doch je voelen en verlangens vragen om vernietiging. Reeds bij mijn binnentreden, smeekte je om bezit en dacht je aan al die wetten niet meer, waarvan je rilt en beeft. Je vergeet, mijn vriend, waarin je leeft. Maar ik zeg je, ga niet te ver, je weet nu, dat ik je doorzie en dat ik je innerlijk leven kan volgen. Dwing niet, Dectar, dat mijn krachten je aan handen en voeten binden en dat je sterke en krachtige wil tot het „niets" oplost. In mijn slaap heb je getracht alles te weten en mijn woord heb je nu gehoord. Laat mij, beste Dectar, ik waak over mijzelf en zal blijven waken. Maar daarbij heb ik je hulp noodig en er is nog een andere hulp, die zich als warmte laat voelen. Wacht af, Dectar, heb geduld, in mijn taak wil ik geen stoornissen zien, noch een anderen wil, die mij overheerscht.
Eeuwen gingen er voorbij, beste Dectar. Nu leef ik weer op aarde en ik moet nu mijn taak afmaken. In dat andere leven ging ik ten onder. In de diepte van mijn ziel ligt het geheim, het „waarom en waarvoor" ik hier ben, maar ik zal het leeren kennen, doch op een andere wijze dan jij deed. Je kent mijn vorig leven, Dectar, ook dat van jezelf en je weet nu wie ik ben.
Nu ik eenige dagen hier ben, wil je reeds, dat ik tot je kom. Dectar, je bent een speelbal van je eigen verlangens. Eeuwen geleden was je mijn leerling en volgde je mij in alles en leerde ik je, hoe je te moeten instellen. Je ontving macht en kracht om achter de dingen te zien en de liefde, die je veranderde in smart. Het graf van je moeder heb je bezoedeld, het gif dat je haar toediende gevolgd, alleen om je honger en dorst te stillen, maar daardoor ging je ten onder. Natuurlijk, Dectar, je hebt goed gemaakt en je bent je daarvan bewust, maar ik vraag je: Ben

je dit alles vergeten? Ik leef, Dectar, en ben de persoon dien je zoekt en je weet nu, dat ik het ben. Je weet ook, dat ik al de diepten in mijn ziel kan overbruggen, maar dat ik daar in geen stoornis duld. Wil je wachten, Dectar, totdat ik gereed ben? Eerst dan zal ik je helpen en leer je de nieuwe wetten kennen, die alleen voor hen zijn, die den weg volgen, waarin wij leven en den wil bezitten „God" te dienen, die ons allen het leven gaf. Ga nu heen, beste Dectar, laat mij begaan, ik heb tijd noodig om mij te herstellen. Ga heen, mijn vriend, zet je innerlijk onder controle en verschijn in een ander gewaad, dat niet zoo doorzichtig is.
Geloof mij, Dectar, indien er geen andere hulp was, waren wij beiden reeds verloren. Niets, niets, beste Dectar, zal je zeggen aan de persoonlijkheid, die Venry heet. In eenige jaren ben ik gereed, dan zal je een wijsheid ontvangen, waarvan men hier niets weet. Nu ben je mijn leerling, straks weer mijn meester en dat zal je voorloopig blijven. Maar wanneer ik val, Dectar, val je met mij, zal je eeuwen moeten wachten, voordat je haar ziet. Dit bewustzijn zal weer inslapen, Dectar, de Venry keert terug, doch je weet, dat ik in zijn ziel leef en daarvan deel uitmaak. De Venry, beste Dectar, zal van dit alles nog niets mogen weten."

* * *

Dectar kwam mij halen. Ik had heerlijk gerust en hij trad mijn cel binnen. Van hetgeen er gesproken was, wist ik niets af.
„Gaan wij naar de meesters, Dectar?"
„Ja, Venry, en je moet de vragen goed en duidelijk kunnen beantwoorden. Je concentratie stelt men op de proef en wees heel rustig."
Doch toen ik hem wilde volgen, kreeg Dectar een bericht, dat hij uit de ruimte ontving en hij zei: „Je wacht hier op mij, Venry." Zijn oogen doorboorden de mijne en hij ging heen.
Werd hij gevolgd? Waarom riep men hem weg? Een siddering doorvoer mij; deze, uit de ruimte opgevangen boodschap, maakte mij angstig. Er was dus gevaar? Toen ik hieraan dacht, voelde

ik weer die warmte. Daarna kreeg ik gevoelens en ik begreep, wat mij te doen stond. Aan niets mocht ik denken, alleen aan mijzelf; zoo waren de bevelen en de gedachten die in mij opkwamen. De wetten van dezen Tempel ontwaakten en drongen zich nu reeds aan mij op.

Dan keerde Dectar terug en zei: „Ik denk teveel aan mijzelf, Venry, wij moeten heel ernstig zijn."

Ik nam waar, dat hij naar links overhelde, alleen door angst ging hij nu mank.

„Wij gaan wandelen, Venry, ons bezoek bij de meesters is uitgesteld."

Les in concentratie.

Buiten gekomen voelde ik, dat Dectar zich geheel had afgesloten. Naast mij ging mijn meester en met hem zijn leerling. Dectar bracht mij naar een vogelkooi, waarin verschillende soorten van vogels waren opgesloten. Toen wij er binnentraden zei hij tot mij:

„Je moet nu trachten, Venry, om één van de vogels tot je te roepen. Zie, ik zal het je voordoen."

Dectar stelde zijn concentratie op een klein vogeltje in en onmiddellijk vloog het diertje naar zijn vooruitgestoken hand en nam rustig daarop plaats.

„Zie je, Venry, het diertje luistert naar mij."

„Waarvoor is dit noodig, Dectar?"

„In concentratie moet je heel sterk zijn, Venry. Wanneer je straks tusschen leven en dood leeft, moet je gereed zijn. Je moet je op verschillende wijzen kunnen concentreeren, maar ook op deze wijze moet je heel sterk zijn. Probeer het eens, ik zal je helpen."

Ik voelde, dat Dectar het diertje vrij liet en het vloog dan ook dadelijk weg. Dan stelde ik mijn concentratie op het diertje in, doch het wilde niet tot mij komen en bleef waar het was.

„Je denkt niet duidelijk genoeg, Venry. Je moet het innerlijke leven volgen, niet het diertje, dat je kunt zien, maar het innerlijke

leven. Als je dat leven in je voelt, ga je denken en voel je jezelf als een vogel, maar dan ben je ook geheel één. Dan zou je willen vliegen, want dat gevoel is in je en dan ben je ook als dat diertje. Maar dan ga je denken, eerst heel rustig sterker en bewuster, steeds krachtiger denken, waarna je plotseling je wil instelt en dan zal het doen wat je zelf wilt. Ook nu volg je het, spring je van tak tot tak, maar breng je het dier naar de plaats, die je van te voren hebt vastgesteld. Dus eerst éénmaken, geheel éénzijn en daarna, je instellen op wat je wenscht. Je kunt het heel rustig doen, maar ook in korten tijd, plotseling dus, en dan wil je alles ineens beleven en komt het diertje tot je. Kun je mij voelen, Venry?"

„Ja, Dectar, ik zal mijn best doen."

„Je kunt het, Venry, in jou is die kracht, ik weet het."

Dan stelde ik mij opnieuw in, maakte mij voorzichtig één en verscherpte mijn concentratie. Ik wilde, dat het diertje rondvloog en daarna op mijn rechter schouder plaats zou nemen. Toen ik het diertje dwong dit te doen, vloog het met een ruk van de plaats waar het zat op en in het rond. Dectar, die mij volgde, zei: „Prachtig, je ziet het, het diertje luistert. Het zal tot je komen."

Waarachtig, het vogeltje nam op mijn schouder plaats. Toen het diertje tot mij kwam, zag ik een ander gekleurd vogeltje en ik volgde dat diertje. Onmiddellijk voelde ik, dat het contact verbroken was en het diertje keerde naar zijn plaats terug.

„Niet goed, Venry, je moet maar aan één iets denken, er mogen geen andere gedachten in je zijn. Je hebt het gezien, nu nog eens en beter opletten."

Ik voelde mij doodmoe van dat concentreeren en vroeg: „Waarom word je daar zoo moe van, Dectar?"

„Je bent niet gewend op volle krachten te denken. Menschen die op volle krachten denken en voelen, zijn heel spoedig uitgeput. Al die andere menschen leven op halve krachten, dat het halfwakend bewustzijn is en waarvan ik je vertelde. Nu leef je op volle kracht en is je wil op één doel ingesteld en daarvan ben je heel moe. Voor heden reeds voldoende, Venry, en nu voel je

meteen hoe moeilijk het is, je met de natuur één te maken, één te voelen. Kom, wij gaan hier vandaan."
„Is de ingestelde wil zóó krachtig, Dectar?"
„Indien ik de kracht bezat, maar dan ten volle bewust, en ik wilde, dat dit gebouw zou instorten, dan stortte deze Tempel ook in, hoe machtig en sterk ook de fundamenten zijn en dit gebouw is. Maar ook ik kan nog niet denken, ik ben daarin nog heel nietig."
Wij wandelden door de tuinen en volgden het planten- en bloemenleven en Dectar vertelde mij over den Tempel en de Hoogepriesters. Daarmede ging de dag voorbij. Zoo volgden er weken en maanden. Ik had reeds groote vorderingen gemaakt. Toen naderde het oogenblik, dat mij de eerste proeven zouden worden afgenomen.

De eerste proef.

Dectar zou mij komen halen. In mij was rust en ik was reeds een geheel ander mensch. En nu zou ik de Hoogepriesters zien. Er waren zeven Hoogepriesters, één van hen stond aan het hoofd en al de anderen hadden een eigen taak te volbrengen. Zij hadden met den Pharao de leiding over dit land in handen en het waren de heelmeesters, de chirurgen en de medicijnmeesters of kruidenkenners, de godsdienstleeraren en de kenners van goed en kwaad.
Toen Dectar binnentrad was ik gereed en wij gingen naar een ander gebouw. Bij het binnenkomen vlogen ons verschillende vogels tegemoet en ik begreep, waarom die gevleugelde dieren hier aanwezig waren. Er waren tevens eenige wilde dieren, groote en kleine, alsmede vergiftige slangen van allerlei soort.
Ook de meesters traden binnen en zetten zich op een verhooging neer. In hun midden zat de opperpriester. Allen waren in verschillende gewaden gekleed; aan hun gewaad bespeurde men hun graad en wijsheid en de gaven die zij innerlijk droegen, of zich eigen hadden gemaakt. Al deze mannen, zooals Dectar mij zei,

waren beroemd om de een of andere eigenschap, die hun studie uitmaakte en daarin waren zij meesters.
Onder hen waren genezers, die onfeilbaar een gezwel, of vele andere ziekten, door concentratie in slechts korten tijd genazen. Er waren er onder, die een wild dier in al zijn woede en hartstocht tot een lam maakten; die een roofvogel in wijde vlucht deden gehoorzamen en anderen, die het gif eener slang in honing konden veranderen, omdat zij het dier en het gif overheerschten. Een onfeilbare concentratie was in hun bezit, deze heeren waren oppermachitg. Allen kenden de wetten die tusschen leven en dood heerschten en hadden die wetten volkomen in hun macht. Zij konden gaan waarheen zij wilden, gingen dan ook uit hun stoffelijk lichaam en verzamelden geestelijke schatten, die zij bij terugkomst bewust in zich droegen en die dan werden vastgelegd. De Hoogepriester en eenige anderen stonden voortdurend met den Pharao in verbinding en waren zijn raadgevers en maakten met hun Koning de wetten op.
In hun midden moesten wij plaats nemen. Wat men thans een leerling zou zeggen, dat ging tevens den meester aan. Een grove fout van een leerling raakte den meester. Bereikte een leerling bizondere dingen, dan was het de meester die het tot stand had gebracht. Mijn voelen en denken en innerlijke leven had Dectar in handen. Werden er door mij fouten gemaakt, dan raakte het ook hem, maar ik was slechts een instrument.
Ook waren er schrijvers aanwezig, want ieder woord dat gesproken werd schreef men op, om bewaard te worden. Het allereerste oogenblik van mijn binnentreden stond op geel perkament, ook dat, wat ik in mijn jeugd had beleefd en al het andere, dat ik reeds had leeren kennen. Mijn leven hadden zij gevolgd, zoodat ik begreep, dat zij mijn innerlijk denken en voelen konden nagaan.
Een overweldigenden invloed voelde ik nu in mij komen. Mijn ziel werd gepeild en de bouw van mijn lichaam onderzocht. Dit peilen en onderzoeken duurde geruimen tijd, waarna ik mij moest ontkleeden. Links van mij was een kleine ruimte en ik trad daar binnen.

Dectar zei tot mij: „Rustig blijven, Venry, de meesters moeten den bouw van je organisme zien.”
Zoo verscheen ik dan geheel naakt voor hen en wachtte hun bevelen af. Mijn groote belangstelling zonk echter in mij weg, nu ik hun afstootend peilen en voelen onderging. Uit mijn diepe innerlijk voelde ik walging opkomen, doch onmiddellijk gevolgd door de warmte, waardoor ik begreep en duidelijk voelde, dat die onzichtbare kracht mij tot hier was gevolgd.
Met die warmte kreeg ik nieuwe gedachten en begreep, wat ik nu moest doen. Wat ik nu beleefde, was voor mij een openbaring. Hoe dieper zij in mij afdaalden, des te heviger werd de warmte om en in mij. Deze merkwaardige kracht bracht mij in rust. Toen volgde ik de meesters en beleefde ik de ruimte. Wij leefden op dit oogenblik in het heelal, gingen van wereld tot wereld, van sfeer tot sfeer, waarin de ziel had geleefd; daar waren de graden van levens, waarin ikzelf geweest was. Zij zochten naar vele levens, want allen waren in hoogsten graad helderziend en zij trachtten nu, door mij als het contact, die verschillende levens te zien. Daaraan konden zij mijn huidigen toestand vaststellen. De Opperpriester zonk in een diep nadenken, nadat hij mij had doorschouwd, de anderen waren echter nog niet gereed. In mij was het gevoel, alsof ik niet meer op aarde leefde. Tot mij kwamen aanmoedigende gevoelens om hen te volgen. Maar er was iets, iets dat hen tegenwerkte, dat hun belette mij in diepste wezen te doorvoelen, want de één keek naar den ander en zij stonden waarschijnlijk voor een groot raadsel.
En ik, hoe wonderlijk het ook was, begreep alles. Dit nu was voor mij een openbaring, maar voor hen allen het onverklaarbare. In en om mij was er iets, dat zij niet konden vaststellen. Om mij lag een raadsel, of ik zelf was het raadsel, een diep en machtig probleem voor hen allen. Opnieuw daalden zij in mij af, dit eigenaardige verschijnsel hadden zij nog niet beleefd.
Hun gezamenlijke krachten waren verschrikkelijk. Dat aanhoudende peilen en concentreeren vond ik afgrijselijk, want diep in mij deed het mij pijn. Doch ik voelde mij als een klein kind, een kind, dat zich van niets bewust was, dat niets voelde, niets

zag, niets beleefde en geheel leeg voor hen stond. En toch was er een kracht in mij, waren er gaven en zelfs bewuste gaven, die zij kenden en konden volgen. Maar dat, wat zij gaarne wilden zien, zweefde en leefde nu tusschen leven en dood; maar zij konden het in geen van mijn levens zien, noch voelen; het riep hun allen een halt toe.
Hun aandruischende krachten stormden op mij af. Dectar begreep, dat er stoornissen waren en vroeg:
„Hindert je iets, Venry?"
Ik keek naar hem en antwoordde: „Neen, meester Dectar, niets, ik voel mij heel rustig."
„De meesters willen, dat je geheel jezelf bent."
Dectar had reeds teveel gezegd, de Hoogepriester waarschuwde hem, door naar hem te kijken, doch die blik was afschuwelijk, een kastijding kon niet ernstiger zijn. Dectar ontving een geestelijken knauw, die diep in hem drong. Zijn goedige gevoelens werden niet aanvaard.
Begreep Dectar, zoo vroeg ik mij af, iets van hetgeen hier geschiedde? Ik was mij er volkomen van bewust, maar durfde daaraan niet te denken, noch op te roepen, daar zij mij dan onmiddellijk konden volgen. Hier riep een andere macht hun allen een halt toe, een macht waarin ik leefde, voelde en mijzelf bleef. Hun gaven, alsmede hun zien en voelen en zelfs hun meesterschap hield nu op te bestaan. In hun schouwen en voelen werden zij gestoord. Voor hen was de menschelijke ziel als de natuur en toch kon géén van hen de eigenlijke diepte van mijn innerlijke leven vaststellen.
Toen moest ik mij kleeden en opnieuw plaats nemen. Nu trachtte ik hen te volgen, doch het bleek mij niet mogelijk te denken, zij duldden niet, dat anderen in hun denken en voelen, hun eigen wereld werden opgenomen. Ons werd de weg afgesloten en iedereen, die niet tot dit zevental behoorde.
Voor Dectar mocht ik geen medelijden voelen, of zij volgden mij en ik zou straf ontvangen en dan zou Dectar mij niet goed onderricht hebben. Maar toen Dectar en mij een felle haat toegezonden werd, omdat zij in hun zien gestoord waren, voelde

ik een ander bewustzijn in mij komen, waardoor ik Dectar beloofde, hen allen te zullen vernietigen. Met die heerlijke warmte waren deze gevoelens in mij gekomen en ik begreep nu, dat ik kon denken en voelen en dat zij toch mijn gedachtengang niet konden volgen. Mijn geheele wezen leefde in een andere macht en kracht, wat voor mij een groote bescherming beteekende. Ik voelde hen allen buiten hun eigen macht en kracht en kunnen om, ook al waren zij meesters. Een geestelijke strijd zou thans een aanvang nemen en dat dit een strijd op leven en dood zou zijn, was mij duidelijk. Maar waarom en vanwaar ik dit wist, was zooeven in mij gekomen.

De meesters hadden een machtig wapen, want zij waren één. Plotseling dacht ik aan mijn Moeder en de woorden, die zij tot mij had gesproken.

„Ik zal bidden, beste Venry, dat de Goden je een machtig wapen geven." Zou dit, wat hier geschiedde, daarmede te maken hebben? Wist mijn Moeder van al deze wetten af? In mij werd mijn jeugd bewust, een andere kracht maakte mij nu gedeeltelijk wakker en deze gedachten en gevoelens behoorden daartoe. Ontzaglijk was de kracht, die thans in mij leefde en bewust was. Nu beleefde ik, dat ik in de ruimte zweefde en leefde, maar toch nog in mijn eigen lichaam kon denken en voelen, mijn ziel splitste zich in duizenden deeltjes, want ik was hier en in de ruimte, daar bij hen, achter èn voor hen, èn nergens. Toch was ik mij bewust en geheel mijzelf.

Nu eerst begreep ik mijn voelen en denken van weken geleden, namelijk, dat ik dat splitsen goed en duidelijk moest volgen, en dat ik, indien noodig, van dit wapen gebruik kon maken. Doch in mijn splitsen werd ik nu geholpen, want de warmte was ontzettend.

Eén honderdste van mij zelf was hier aanwezig en vertegenwoordigde Venry, maar de andere negen en negentig procent was zoek, leefde in de ruimte, doch de ruimte was oneindig en daarin konden allen zich verliezen. Ik dankte die onzichtbare hulp voor deze geweldige gaven, dankte iedereen die hiermede te maken had, zoo ook mijn eigen Moeder. Het geluk dat in mij

was, nu ik beleefde, dat zij mij volgden en toch niet konden vinden, stoorde hun éénzijn en er trad een disharmonische toestand in. En toen dit geschiedde, zag ik een macht, die concentratie moest zijn en beteekenen; het was een sterke en krachtige wil en die wil zweefde boven mij en gaf mij al deze wonderbaarlijke kracht. Dit werd mijn wapen in eigen handen en dat wapen kon mij niemand ontnemen. Indien de Goden wilden en mij tot hun instrument maakten, wel, zoo stuurde ik al mijn liefde en kracht omhoog, Venry was gereed. Als ik bereikte, dat ik mij die wetten en krachten eigen kon maken, waaraan ik nu niet meer twijfelde, zou ik een bruikbaar instrument zijn en kon men beginnen. Dat men mij als instrument gebruikte, voelde ik duidelijk, doch niet alleen voor al deze priesters, eveneens voor onzichtbare machten, waarvan ik de werking nog niet kende.
Eén van hen stond van zijn plaats op, ging naar een hoek der zaal en haalde een klein kooitje, waarin een lief vogeltje zat en zette het op een verhooging neer. Hij opende de kooi en nam weer plaats.
Het dier sprong van stok tot stok en bekommerde zich om niets. Mij werd nu verzocht mijn concentratie op het dier in te stellen en het tot mij te roepen. Of dit nu reeds mogelijk was, deed niets terzake, het was een proef, hoe diep ik mijn gedachten op één punt kon instellen. Aller oogen waren op mij gericht. Ik stelde mij op het dier in, volgde het in al zijn bewegingen. Wij gingen samen van stok tot stok, totdat ik wilde, dat het bleef zitten. Ondertusschen voelde ik mij weer geheel in mijn lichaam terug. Onder het concentreeren geschiedde dit wonder en ik voelde, dat het vogeltje naar mij luisterde.
Ik bracht het dier opnieuw in beweging en dwong het buiten de kooi te gaan. Maar het aarzelde, doch het zou en moest mij volgen. Een dergelijk soort had ik nog niet onder controle gehad, deze soort kende ik niet, was in ons land wellicht niet aanwezig. Ik wilde, dat het diertje op mijn hand plaats zou nemen en stelde mij daarop in.
Mijn rechterhand hield ik omhoog en ik dwong het dier tot mij te komen. Maar het weigerde, hoe ik mij ook inspande, het luis-

terde niet naar mij. Doch er waren andere krachten en deze wilden, dat deze proef niet zou slagen.
Het was weer de warmte, waardoor die gevoelens in mij kwamen en ik begreep, dat die krachten van een mensch afkomstig waren. Dit ontzaglijke bewustzijn, deze ongelooflijke energie en dat geweldige voelen en denken, behoorden een mensch toe en dat wezen wilde, dat deze proef mislukte. Mijn ontroering was diep, toen ik in en om mij hoorde zeggen: „Niet ineens alles, Venry. Heb geduld, beste jongen, of zij gaan te ver en je kunt dan je taak niet afmaken."
Onder het spreken keek ik naar de meesters, niemand had echter iets gevoeld, noch waargenomen en ik wist absoluut, dat er over mij werd gewaakt. De meesters begrepen, dat ik machteloos stond en niet verder kon gaan. Het vogeltje vloog de ruimte in, doch het deed nu wat het zelf wilde en bleef rondvliegen. Ik had mij reeds van het dier losgemaakt en wachtte af.
Een van de meesters stelde zich op het dier in en onmiddellijk vloog het de kooi in.
Onfeilbaar was zijn concentratie.
Er kwamen weer andere gedachten in mij. Het waren gevoelens van twijfel. De meesters twijfelden aan verschillende verschijnselen en vroegen zich af: „Waarom kunnen wij dezen jongeling niet volgen, die toch niet in staat is, een duidelijke concentratie in te stellen?"
Nu hoorde ik in mij zeggen, waardoor ik begreep, dat die kracht mij op verschillende wijzen kon bereiken: „Zie je, beste Venry, velen lieten zij er bezwijken, werden krankzinnig van hier gejaagd en vernietigd. En zijn zij niet de heelmeesters van dezen Tempel? Je ziet, Venry, ik bezit macht en ken hun geestelijk wapen, maar ik heb hen op een dwaalspoor gebracht. Ik ben gereed, Venry. Je zult mij volgen en niet hen, want wij beiden moeten goed maken en hier afbreken, wat door hen opgebouwd is. Hun afschuwwekkend gebouw moet instorten. Daarvoor zal je hun leven leeren kennen en begrijpen, waarom ik hier ben. Velen gingen ten onder, of werden vervloekt; anderen werden mismaakt en zijn spoorloos verdwenen. Is dat de Goden dienen,

Venry? Zie achter hun eigen wapen, Venry, doch doe dat door mij en aanvaard, dat ik heer en meester ben op dit terrein. Zoek mij nu niet, Venry. De Goden willen, dat ik tot je terugkeer. Ons éénzijn is van alle stoornissen vrij. Je doet mijn werk. De sleutels van dezen Tempel zal je ontvangen en je leert al de geheimen kennen. Doch geduld, maar zie nu door mij!"

Er was twijfeling in hen gekomen, hun disharmonie was van dien aard, dat ik hun onderling contact had gestoord. Zij konden elkanders voelen en denken niet opvangen. Dit ontzaglijke contact, dat hun geheime wapen was, ging ik nu waarnemen.

Vanuit den Opperpriester zag ik een verlicht snoer gaan naar de anderen, dat hen allen verbond. Dat astrale snoer, door gedachten en concentratie opgebouwd, was de magische verbinding. Dit onzichtbare koord zag ik nu door die andere kracht, want ik begreep, dat dit voor mij niet mogelijk zou zijn. Ik zag, omdat men wilde, dat ik zou zien. Op enkele plaatsen was dit snoer verzwakt en zelfs doorschijnend. Hun twijfelen, het niet bereiken wat zij wilden, had hun onderling voelen en denken verbroken. Het geheimzinnige hiervan, zoo ook het geweldige begreep ik en hun één-zijn was mij duidelijk.

Zooals ik met Dectar één was, toen hij mij riep en ik moest komen, dat hadden zij tot stand gebracht. Het machtige en magische van dit wapen, dat een mystieke werking en zelfs de ruimte bezat en de onzichtbare wereld raakte, begreep ik nu, omdat ik het kon volgen. Deze meesters, waren in hun diepe wezen geheel één. Allen waren begaafd en door die gaven en de kennis van astrale wetten, hadden zij zich innig verbonden.

Zij herstelden zich spoedig, het snoer verdichtte zich, hun contact en opmerkzaamheid was weer volkomen, hun geheimzinnigheid weer volmaakt, doch zij begrepen, dat ook meesters geen Goden zijn. In hun één-zijn was een leemte, doch zij zouden het wel herstellen wanneer zij alleen waren. In slechts enkele seconden had ik dit geheime wapen gezien en kunnen volgen, doch het voornaamste was wel, dat ik het had begrepen.

De Opperpriester nam het woord en zei tot mij: „U wordt als priester opgeleid. Meester Dectar moet gij in alles volgen en gij

moet de wetten van dezen Tempel opvolgen. Gij zult blindelings alles aanvaarden en u geheel geven en u gereed maken. Ga heen, maar weet, dat wij u volgen."
Wij gingen heen. Dectar was stil. Wij traden mijn cel binnen.
„Je bent aangenomen, Venry, je kunt nu steeds bij mij blijven. O, ik ben zoo dankbaar."
Ik was zeer benieuwd te weten, hoe hij de proeven had gevoeld en ik vroeg: „Heb je mij gevolgd, Dectar?"
Hij gaf mij geen antwoord, keek mij heel ernstig aan, waardoor ik begreep dat er gevaar dreigde. Hier kon men aan niets denken, iedere gedachte kon men opvangen en wij zouden dan gestraft worden. Dachten wij tegen de wetten in, of buiten den Tempel om, over gevoelens, die met ons eigen leven te maken hadden, waardoor de ernst van het priesterschap werd vergeten, dan volgde daarop onmiddellijk straf. Dectar ging zien, hij keek omhoog, links en rechts, wachtte toen een oogenblik en zei:
„Je moet nu goed luisteren, Venry. Nu is alles weer veilig, maar wanneer je in mij een plotselinge verandering voelt, spreek dan geen woord meer, of denk aan niets, niet eens meer aan jezelf en sluit je voor alles en iedereen af. Wij worden gevolgd en daarom ben ik voorzichtig. Je moet mij volgen, Venry, of wij kunnen geen vertrouwelijk woord meer spreken. Als de meesters voelen, dat ik mij vergeet, zijn wij beiden in korten tijd vernietigd. Als je dus met mij vertrouwelijk wilt spreken, waar wij ook zijn, steeds moet je hieraan denken. Je moet een muur van kracht om je heen leggen en door concentratie opbouwen. Je bent nog jong, Venry, ook oud, maar toch kan je jeugd je noodlottig worden. Ik voel, dat je geholpen wordt en daarom kan ik nu met je spreken, doch vergeet dit nimmer.
Wat ik voelde, beste Venry? Wel, je speelde een spel van leven en dood. Je innerlijk ken ik; ik kreeg gelegenheid dat te leeren kennen, doch mijn angst is groot, nu je weet hoe machtig zij zijn. Maar men heeft je gaven noodig, Venry. Er zouden nu reeds afschuwelijke dingen kunnen geschieden en daarvan weten de menschen buiten dezen Tempel niets af, doch wij beiden gaan dan ten onder."

Dectar legde zijn handen voor zijn gelaat en zuchtte diep. Ik begreep hem. Hij vervolgde:
„De meesters konden je niet bereiken, Venry. Er was iets, maar ik waarschuw je, om thans heel voorzichtig te zijn. Je leefde niet op aarde. In hun tegenwoordigheid was je niet, je was ergens en nergens. Ik heb je mogen volgen, doch door mijn eigen gaven was dat niet mogelijk. Waardoor, of door wien, dat weet ik niet, doch wij beiden waren geheel één.
De meesters volgden je. Wat heden geschiedde, dat heb ik hier nog niet beleefd. Het verschrikkelijke daarvan maakte mij huiverig. Op dat oogenblik, Venry, leefde je niet meer op aarde, je was eigenlijk niets, niet te vinden, noch te zien, of te volgen en toch was je heel krachtig. Voor mij is het dan ook een groot raadsel, ook voor hen en daarom dreigt er gevaar, zoo vreeselijk Venry, dat ik je smeek voortaan heel voorzichtig te zijn."
Dectar keek naar mij en vroeg: „Heb ik goed waargenomen, Venry?"
Hij vervolgde en wilde mijn antwoord niet eens weten.
„Je dacht, Venry, dat ik hiervan niets wist, dat ik met blindheid was geslagen en dat ik mij voelde als een levend doode? Evenmin wist je, dat die krachten in mij waren, maar ik weet nog veel meer. Je moet nu goed naar mij luisteren.
Van nu af aan, beste Venry, moeten wij weten, hoe ons te moeten instellen. Ik wil, dat je weet, dat hier steeds gevaar dreigt. Dan moet je weten, dat ik je volg en dat volgen moet je kunnen voelen. Je moet duidelijk mij kunnen voelen en geen ander. Vele gedachten zal je kunnen opvangen en toch moet je kunnen vaststellen, dat het mijn gedachten niet zijn. Zij zullen trachten om van verren afstand op je in te werken en doen dan alsof ik het ben. Ga jij daar op in, mocht je soms denken, dat ik het ben en je mij antwoord terug stuurt, zoodat de meesters achter ons voelen en denken en éénzijn komen, dan verzeker ik je, beste Venry, wij worden vleesch voor de wilde dieren.
Niet één, doch tientallen zijn als dierlijk voedsel neergesmeten, niet één vloek, doch duizenden vloeken en vervloekingen, verwenschen het bestaan van dit gebouw, want de heiligheid is be-

zoedeld, de diepte des geestes vertrapt en verguisd. Vergeet niet, Venry, ik dien de Goden reeds dertig jaren lang en ken de geheimen van den Tempel van Isis."
Ik dankte Dectar heel innig en antwoordde: „Je bent een waarachtig priester, Dectar. Een innig contact zal ons binden en wij hebben de hulp van den geest, van wien ook ik nog niets weet."
„Ik heb je contact gezien, Venry, en ik ken nu je geheim."
„Jij, Dectar?"
„Je vergeet, dat je Vader mij toesprak en een bericht achterliet, dat zij mij in hun midden hebben opgenomen. Ook is mij duidelijk, dat ik niet alles weet, doch ik weet nu, dat jij de geheimen zult leeren kennen en hun magische verbinding, dat hun één-zijn is, zult vernietigen.
Eeuwen lang, leven zij reeds in deze duisternis, Venry. Al die meesters omhulden zich met een monsterachtig waas en ook zij leven daarin. De wereld denkt, dat zij goed doen, doch het licht is zoek en zij dwalen. In al die eeuwen is hierin niets veranderd, want zij volgen elkander steeds op.
Toch zag ik, Venry, dat je hen een dwaalweg liet bewandelen; dat deed mij goed. Toen voelde ik de twijfel die onder hen ontwaakte; nog nimmer was dit beleefd, zoolang ik hier ben. Den vogel had je in je macht, doch er was een andere kracht en die kracht wilde niet, dat je verder ging. Waardoor ik dit voelde en waarnam, weet ik niet, maar ons éénzijn liet niets te wenschen over."
„Hebben zij er iets van gevoeld, Dectar?"
„Neen, mijn beste, dat is juist het ongelooflijkste van alles. En dat begrijp ik niet goed, want zij zijn machtig. Toch zijn wij veilig, wanneer je mij in je binnenlaat, Venry, zoodat ons één-zijn door niets wordt gestoord."
„Ga in mij, Dectar, en blijf in mij."
Nu voelde ik een nieuw wonder. Dectar trad in mijn ziel, vereenigde zichzelf met mij, en wij smolten ineen. Ik werd als 't ware eenigszins verdrongen, zijn persoonlijkheid overheerschte, innig sloten zich onze zielen ineen en een groot geluk trad in mij.
„Je bent een wonder, Dectar."

„Straks zal je weten, dat ik geen wonder ben, Venry. Ik weet en heb geleerd, hoe mij met een ander mensch één te maken. Welnu, thans zijn wij één en kunnen wij ons gereed maken.”
„Zal dit blijven, Dectar?”
„Ja, zeker, dit moet, Venry. Is Ardaty bij je geweest, Venry?”
„Ardaty? Neen, Dectar, mijn Vader is daar niet geweest. Wacht af, Dectar, wellicht kan ik je spoedig wat meer zeggen. Wat doen wij heden?”
„Wij gaan wandelen en zullen alles duidelijk bespreken en onze maatregelen treffen. Nu moet dit geschieden, Venry, want later kan dat niet meer, zij volgen ons in voelen en denken en hun waarnemen is strenger. Maar ik heb een plan. Wanneer wij vertrouwelijk willen spreken, moeten wij trachten dat vanuit die andere wereld te doen.”
„Hoeveel tijd is daar voor noodig, Dectar?”
„Wij kunnen spoedig daarmede gereed zijn, Venry.”
Het was mij nu duidelijk, dat Dectar mijn innerlijk leven en mijn gaven niet voldoende peilen kon, want ik zou nu reeds gereed kunnen zijn, omdat die andere kracht mij hielp; ik voelde dat en zou er nu steeds gebruik van kunnen maken. Maar afgezien van mijn eigen voelen en denken begreep ik, dat Dectar eveneens onder die leiding stond, omdat hij had gezien en beleefd, wat er in en om mij geschiedde. Het was vooral belangrijk, dat wij beiden bij elkaar behoorden en instrumenten waren.
Ik vroeg hem zich geheel leeg te maken.
In de ruimte om ons heen zag ik iets geheimzinnigs. Er waren hier oogen en die oogen zochten naar Dectar en mij en waren bezig de astrale verbinding, die ons één-zijn was, te doorzoeken. Dectar volgde mij bliksemsnel in mijn waarnemen, waaraan ik den geleerden priester herkende, doch waardoor ik begreep, hoeveel ik nog te leeren had.
„Wat zei ik zooeven, Venry? Wij moeten opletten en heel voorzichtig zijn en onzen muur steeds om ons heen leggen, wanneer wij ons eigen leven willen beleven. Die oogen zoeken ons. Dit is steeds zoo geweest en men doet dat bij allen die hier zijn, maar voor jou bizonder.”

„Waarom is dat, Dectar?"
„Zij weten nu, wie je bent en toch weer niet, maar dat is juist het gevaarlijke."
„Kunnen die oogen alles zien, Dectar?"
„Niet alleen zien, Venry, doch tevens alles voelen. Zij zien, voelen en hooren wat ik zeg en innerlijk denk. Maar wij zijn thans hier niet aanwezig, wij leven nu in de ruimte, doch ook daar kunnen zij ons volgen. Voel je, Venry, wat dit zeggen wil? Begrijp je, hoe machtig de priesters zijn? Doch dit is niets in vergelijking met hetgeen zij kunnen. Nu gaan ze weer weg, maar komen aanstonds terug. Wij mogen alléén in de ruimte tot elkaar spreken. En daarvoor zullen wij ons moeten splitsen, Venry, maar ook dat heb je geleerd. Maar is het je duidelijk, hoe gevaarlijk deze krachten zijn? Ondanks alle gevaar, Venry, moeten wij verder. In dezen Tempel heb ik ze leeren kennen. Toch vraag ik mijzelf soms af, waarom ik hen zoo duidelijk voel en de geestesgesteldheid van de meesters doorzie. In dit land weet men van magische wetten heel veel af. Nu ben ik mij bewust van ieder gevaar. De diepte van al deze wetten zou ik je echter niet kunnen verklaren, maar ze zijn geheimzinnig."
Dectar ging heen en wij beiden zouden rusten. Daarna zouden wij gaan wandelen. Ik legde mij neer en begon te denken.
Hoe voorzichtig moest ik nu zijn. Wilde ik aan het een of ander dat mij lief was, denken en dat mijzelf aanging, dan moest ik mij geheel kunnen afsluiten. Bezat ik die krachten niet en dacht ik toch buiten dezen Tempel om, dan werden al mijn gedachten opgevangen en wachtte mij een kastijding. Dit vond ik verschrikkelijk. Als ik aan mijn jeugd en aan de mooie dingen, die ik bij mijn ouders had beleefd wilde denken, dan ging ik reeds te ver en ik volgde de wetten niet op. Ook dat druischte tegen mijn innerlijk voelen en denken in en vond ik afschuwelijk. Toch zou ik trachten een eigen weg te vinden, om van tijd tot tijd aan mijzelf en Dectar, alsook aan mijn ouders te kunnen denken. Voor hen allen was mijn jeugd dood. Ook mijn ouders waren dood, men wilde hier niet, dat er andere gedachten in mij waren, want dat hield de ontwikkeling tegen. En dit alles haatte ik,

haatte ik zoo hevig en onstuimig, dat ik mijzelf daarin kon vergeten.
Vooral begreep ik, dat hier niets dan haat en verschrikking leefde. Maar nu was ik waarschijnlijk al weer te ver gegaan. Dacht ik aan haar en aan al deze priesters, dan lette ik niet op mijzelf en dat kon voor mij noodlottig zijn. Mijn eenige hoop was mijn hulp, alléén die hulp kon mij helpen, of Dectar en ik gingen ten onder. Er was evenwel nog iets anders en ook dat gaf mij moed en kracht, of ik zou bezwijken.
Waarvan Dectar sprak, was de eenige mogelijkheid. Als ik mij splitste en in de ruimte leefde, konden wij van daaruit tot de aarde en alles, wat met ons eigen leven te maken had, terugkeeren en zelfs de wetten van Isis opvolgen. Maar dan moest toch mijn geheele persoonlijkheid hier in mijn lichaam aanwezig zijn. En die kracht moest mij tijdens mijn heengaan vertegenwoordigen.
Het verwonderde mij, dat ik thans zoo duidelijk kon denken. Was mijn hulp bij mij? Na korten tijd voelde ik iets dergelijks en trad een ander geluk mijn ziel binnen.
Toen keerden de oogen terug en zochten mij op. Een afschuwelijk gevoel kwam er nu in mij, zoodat ik de meesters vervloekte. Het astrale gif, dat die oogen uitzonden, schudde mij nu wakker en ik was op mijn hoede. De oogen verdwenen. Toch voelde ik mij heel rustig, maar dat kwam, doordat de warmte in en om mij was. De Tempel van Isis vond ik een vergiftig gebouw, eeuwen lang brak men harten en vernietigde men jonge levens. En dit geschiedde om hun eigen walglijk leven en duivelsche krachten te bedekken. Om dien duivelschen troep te ontmaskeren was ik op aarde en tot dit leven teruggekeerd, door mij en Dectar tot instrumenten te maken, trachtte men dit te bereiken. Voor de wereld deden zij goede dingen en zelfs wonderen, maar ik voelde al dat kwaad op mij afstormen. Ik tartte hen, de heeren meesters, hoe jong ik ook was, want ik bezat een hulp, die sterker was dan zij. In mij was een groot wapen.

Een vloek rustte op dit huis, op hen die regeerden, op iederen steen van dit vergiftige gebouw. Allen hadden daaraan schuld, maar het zou instorten.
Mijn rust diende om te denken. En ik dacht; heel innig dacht ik aan hetgeen mij was gegeven. Van mijn binnentreden af, volgde ik alles. Allereerst overdacht ik, wat Dectar mij had geleerd en ik zelf gezien en beleefd had. Toen ik daarmede gereed was, volgde ik opnieuw, wat heden geschiedde. Onder al die inwerkingen, spanning en concentreeren en het vreemde daarvan dacht ik daar onverwachts mijn Moeder te voelen. Die gedachten werden mij even zoo spoedig ontnomen, of in mij onderdrukt, als ze in mij waren opgekomen. En toch had ik het gevoel, dat mijn lieve Moeder daar bij mij was. Nu ik aan het nabeleven was begonnen, keerde ik vanzelf weer tot dat oogenblik terug en hoorde ik nu naast mij zeggen:
„Dag, mijn lieve Venry. Ik ben het, je Moeder. Ik ben hier, mijn jongen, in en om je heen. Wij zijn geheel één, Venry, maak je dus in niets ongerust, want ik weet wat de Tempel van Isis is en beteekent.
Je bent in goede handen, Venry, ook Dectar. Wij zullen je helpen, mijn jongen. Ardaty en ik vragen aan God om kracht, die je gegeven zal worden, omdat wij allen dienen. Heb je den slaap reeds leeren kennen, Venry? Wat je dan beleeft, is machtig en moet je leeren, want daarin zijn vele geheimen. Wij beiden leven in die wetten, Venry, en het is zeer leerzaam.
Vader is heel gelukkig, ook hier heeft hij zijn tuinen. De schatten van deze wereld zal jij op aarde brengen. Je mond zal spreken en je zal verre reizen maken en je zal dingen zien, die daar niet gezien kunnen worden, maar waarin wij leven en één zijn.
Als er nieuwe haat in je komt, beste jongen, maak je daarvan dan vrij, ik vraag het je heel innig, ook Vader. Wat zij deden, zullen zij in onze wereld moeten verantwoorden; hun leven gaat je echter niet aan, vergeet dat nooit, Venry. De fundamenten van den Tempel zijn vermolmd, daaronder heerscht duisternis, en ik

hoor het geschrei van kleine kinderen, die om hulp roepen. Het zijn nog jonge zielen, die de wetten beleefden en waarvoor zij op aarde terugkeerden. In die jonge levens zie ik, Venry, en je Vader weet ervan. Denk aan je taak, de wereld moet weten, wat er aan deze zijde leeft. Je bezit die gaven en krachten, in je ziel zijn ze aanwezig.
Je zult ook de sleutels ontvangen en de geheime wetten leeren kennen, maar je moet ze je eigen maken, zoodat je heel sterk bent om „Isis" groot te maken. Er moet echter geduld in je zijn, of je bezwijkt onder een last, dien je nu nog niet dragen kunt. Daarvoor is levenswijsheid noodig en ondervinding kan je versterken. Vergeet dit nimmer.
O, maak je geen zorgen, mijn kind, wij zijn alleen en er is hulp, groote hulp, Venry, die je als kind reeds is gegeven. Luister naar Dectar, hij kent de wetten. Hun gif zal je dooden, als je voorbarig, te voortvarend bent en je vurig enthousiasme maakt mij bezorgd, doch je zult gehoorzamen, is 't niet, Venry?
Je moet je bedwingen, of de eenzaamheid wacht je en ik kom je dus waarschuwen. Je bent geen kind meer en zult mij later begrijpen. Vraag mij niet, wat dit te beteekenen heeft, want je zult het niet kunnen verbergen en dan wordt de last te zwaar en zal men je gedachten kunnen opvangen.
Als je wilt, kan je mij vragen stellen, straks is dat niet meer mogelijk. Vraag dus gerust, Venry."
„Wat moet ik doen, lieve Moeder?"
„Heel innig aan jezelf denken en werken, Venry. Niet goed vinden, dat anderen je voelen en denken kunnen opvangen en dat vreemde gedachten in je komen; alléén die, welke van jezelf zijn, of van Dectar en die je leven en denken uitmaken, waarvoor je hier bent."
„Is Vader hier aanwezig?"
„Neen, lieve jongen, maar hij hoort ons toch spreken en is heel gelukkig, nu hij hoort en ziet, dat wij zijn verbonden."
„Heb ik goed gevoeld, Moeder, dat u heden bij mij was?"
„Je leefde toen in de ruimte, maar ook ik was daar en je hebt mij gevoeld."

„Ik kan u niet zien, Moeder?”
„Neen, onmogelijk, Venry, wellicht later, wanneer je heel veel wijsheid verworven hebt en je krachten groot zullen zijn, zoodat er vele belevenissen in je zijn en je toch jezelf blijft. Is je dit duidelijk, Venry?”
„Ik begrijp u al, Moeder, en ben u zeer dankbaar. U kent het doel van mijn leven?”
„Ja, mijn jongen. De God van ons allen schonk je groote gaven. Maar wanneer men gaven ontvangt, ligt daaraan vast, ze te gebruiken, doch voor één doel en dat is dienen, Venry.
Je zult den Tempel van Isis van al zijn duisternis bevrijden en opnieuw weer moeten opbouwen. Een groot werk wacht je en daarbij heb je alle hulp noodig. In aanmerking genomen, dat je heel wilskrachtig bent, toch zou je het op eigen krachten niet tot stand kunnen brengen, Venry.”
„Door wien, Moeder, of wiens wil is het?”
„Als ik zeg, honderden zielen willen dit, dan kun je dit aanvaarden. Zij allen willen gaarne helpen en ze volgen je en helpen steen voor steen aandragen, om „Isis” een mooier gewaad te geven. Zij allen doen dit voor „Hem”, dien wij hier God noemen, doch die voor je eigen wereld nog een onbekende is.
Is daarentegen het besef in je, mijn jongen, waarvoor je hier bent, dan is de bezieling krachtig en heel diep, een bezieling die je voortstuwt, steeds verder en hooger, zonder ophouden naar één doel, om je taak op aarde af te maken. In de ruimte, waarin ik leef en ook zij zijn, zien wij dit alles en wachten rustig af. Maar denk niet, dat wij niets doen, Venry. Wij bidden en vragen om kracht, daarvoor is een voortdurende concentratie noodig en onze zielen zenden deze gedachten en gevoelens tot „Hem” op, die het Alvermogen bezit. En daarin zijn wij heel zeker.
Onze gebeden dringen tot daar door, zoodat de Goden met je zullen zijn. Het machteloos zijn ligt verre van ons, het onbewuste hebben wij afgelegd. Dat aftobbende gevoel, dat de ziel als mensch op aarde voelt, beste Venry, is hier in realiteit veranderd, want wij zijn in alles bewust.
Wij zien thans achter de dingen en kennen ondanks ruimte en

de onmetelijkheid waarin wij leven, de ontzaglijke diepte van het kleinste insect, dat zooals wij menschen, een eigen evolutie volgt. Als in je is de vraag, wat dit beteekent, dan zou ik alléén hierover mijn geheele leven lang kunnen vertellen, want hierin ligt het „begin", maar tevens het „einde" van al het leven vast. Mocht je beseffen, lieve Venry, dat in het dier „de ruimte" leeft en het zich verstaanbaar zou kunnen maken, dan hoorde en zag de mensch zijn Schepper en werd de ruimte, waarin wij nu zijn, zichtbaar voor hem. Het is zeer aan te moedigen, beste Venry, doch zij voelen zich oppermachtig. Tracht ons leven te voelen en je ziet „Hem", door Wien wij zijn."

„Ik zal mijn best doen, lieve Moeder; ik ken nu mijn doel en zal werken en afwachten."

Nu voelde ik mijn jeugd in mij terugkeeren en vroeg: „Kent u hem, lieve Moeder, die u leed bracht? Hebt u hem daar reeds ontmoet?"

„Ja, Venry, Vader en ik kennen hem, maar hem ontmoeten is niet mogelijk. Tusschen ons ligt een wereld en die scheidt ons. Het is aan hem, die wereld te overwinnen. Wat wij voor hem kunnen doen, is te bidden en geloof mij, beste Venry, dat mijn gebed heel ernstig is, zoodat hij voelt en ziet, dat ook zijn pad verlicht zal zijn."

„Zal ik hem zien, Moeder?"

„Het is je bedoeling hem hier te zien, is 't niet, Venry?"

„Ja, Moeder."

„De krachten, die hij bezat, zijn door hem verbruikt. De mogelijkheid om jou te zien en op aarde te bereiken en in onze wereld te ontmoeten, beste jongen, heeft hij zelf vernietigd."

„Ik weet nog, lieve Moeder, dat hij zei, mij uit andere levens te kennen, was het daardoor dat hij mij kon bereiken?"

„Als ik daarin zie, Venry, komen er vele gebeurtenissen tot mij en ik zie, dat ook hij iets voelde, doch niet alles begreep."

„Is hetgeen hij mij antwoordde onwaarheid?"

„Indien hij van liefde sprak, lieve jongen, zoo voer het kwaad door zijn ziel. Nu is ook hij zichzelf en heeft geleerd, dat haat hem doodt en voor hooger gaan afsluit.

Vergeef hem, beste Venry, als je mij lief hebt, want ook hij kende de wetten niet en was een speelbal voor anderen; door hem leefden anderen en wilden weer anderen bezitten. Er zijn levens in je aanwezig, die je nu niet kent, omdat dit leven het andere overheerscht en je geheel opeischt, maar toch één is met die, waarin je eens leefde. En uit die levens kwamen al die gevoelens; hij leefde er in en was daarin bewust, doch anderen spoorden hem aan om ons te vernietigen.

Geloof mij, beste jongen, hadden wij beiden niet goed gemaakt, dan waren wij vernietigd. Doch in ons is het licht, dat Ardaty ziet en voelt en ons beider leven uitmaakt. Zelfs de verkeerde gedachte, beste Venry, is toch reeds een schaduw in ons leven en die schaduw verduistert ons licht, is een stoornis, zoodat ons geluk niet waarachtig is. Die schaduw lag in en om ons beiden, daarin leefden wij op aarde en kon toen voor hem zijn verbinding mogelijk maken. Maar nu is alles voorbij, ook die schaduw loste op en wij gingen verder en hooger. In ons leven was er één schaduw, voor anderen zijn het echter wolken en zelfs diepe duisternis, waarin zij leven en daarin op aarde groot waren."

„U heeft dus gedaan, wat gij beiden zoudt doen, Moeder?"

„Toen ik nog daar leefde, Venry, zag ik achter de dingen en ik sprak van gevoel, waardoor de menschen achter het stoffelijke leven kunnen zien. Die gevoelens kan men in woorden vertolken, als „Hij" het wil, uit Wien ze komen en ons hart binnengaan.

Onder mijn hart lag dit gevoel, beste Venry, en ik ving deze kracht in mij op en wij beiden begrepen, hoe het ook geschiedde, dat tijd geen tijd is, maar werking beteekent.

Deze gevoelens kunnen in alle schepselen komen, maar het wordt niet begrepen, omdat hun gevoel en gehoor verstoffelijkt is. Ik erkende ze, omdat ik wist en duidelijk voelde, dat die kracht geluk beteekende; ons beiden gaf, wat God voor al zijn leven bewaart. Het daadwerkelijk willen moet in ons zijn, Venry, en wij moeten „Hem" volgen, alles en alles aanvaarden; we moeten willen sterven, of het „ingaan" kan niet geschieden.

Als je dit voelt, dan zal het je duidelijk zijn, dat dit het sterven op aarde is, doch voor hier beteekent het „het leven" binnen-

treden en den rijkdom aanvaarden en ontvangen, dat ons huis en de tuinen van Ardaty zijn. Dat „Leven", beste Venry, zond ons bloemen en het gezang van vogelen, zoodat je dankt, alléén dankt, omdat de blijdschap, die in je is, aan alles het leven en het geluk geeft, dat je geheele omgeving overstraalt.

Die krachten, Venry, waren in mij; ze kwamen van hier en gingen in mij over, zoodat er een heilige stilte in mij kwam. Toen reeds, mijn jongen, en je voelde dat in mij die stilte aanwezig was en mijn ziel dwong tot spreken, om daarvan alles en alles te willen vertellen, leefden wij in de ruimte. Langen tijd van te voren kwam die werking in mij, zoo ook die zonderlinge, maar betooverende atmosfeer, waarvan wij bewust waren.

Voor ons beteekende 't „het heengaan", voor anderen de vlucht voor onheil, leed en smart, waarna het sterven op aarde volgt. En toch, beste Venry, kan niemand hieraan ontkomen.

„Waarheen zullen wij gaan, sprak ik tot je, als onze wegen zijn versperd", want onze zielen voelden de kracht, die ons gaf „het weten", het overgeven aan „Hem", die alles van ons kent en die ons roept tot „Hem" te komen. Op aarde denkt men, dat dit tijd is, doch dat is niet waar, Venry, het is het „ingaan" en kan niets anders beteekenen. Het verlangen, dat in je komt, om al deze wetten te leeren kennen, beste Venry, is evenzoo begrijpelijk, als het geschieden er van. Maar hoe zal ik je al deze wonderbaarlijke wetten verklaren, mijn jongen, nu wij weten, dat alles gevoel is en dat het gevoel „beleefd" moet worden?

Ook de ruimte is „gevoel", Venry, hoeveel moeten wij dan voelen en beleven, willen wij zijn, zooals „Hij" is? Ook is onbegrijpelijk, als ik zeg, dat de vruchten, de bloemen en de dieren, kortom al het leven, waarbij wij menschen behooren, alléén gevoel zijn, zal men dan het wonder hiervan kunnen aanvaarden? En vervolgens, beste Venry, als ik zeg, dat de wateren geen wateren zijn en alléén „gevoel" zijn, zou de Pharao mij dan niet kastijden en doen opsluiten, omdat hij denkt dat ik hem en mijzelf bedrieg en mijn tong vergiftigd is, of dat het abnormale in mij leeft? Je denkt nu waarschijnlijk, dat de „Alwetendheid" in mij is, doch ook dat is niet waar, Venry. Het neerdrukkende gevoel,

mijn jongen, dat soms niets dan vragen is, om het „waarom en waarvoor" te willen kennen, ligt hier in onze handen. Het onwaarschijnlijke loste „hier" voor ons op, wij allen hebben moeten aanvaarden, dat het „sterven" daar, het „ingaan" in de werkelijkheid is en nooit anders is geweest.
Zie je, mijn jongen, dat is het weten, het zien en het beleven van je eigen leven, het is dieper en machtiger, dan men daar denkt en toch weer zoo heel eenvoudig. Ondanks al deze diepte, leeft het „in" je ziel, want jezelf bent daaruit geboren.
Waarvan ik je vertel, Venry, is waarheid, vanuit deze wereld kan ik zoo spreken. In mij leeft het waarachtige en in allen, die licht zien. Dientengevolge zijn wij „bewust" en maken deel uit van dat ontzagwekkende „Leven". Toen ik van het oneindige sprak, beste Venry, je zult het je nog herinneren, het was kort voordat wij heengingen, dat is nu in ons bezit. In mij is geen eigenwaan, beste jongen, want die waarachtigheid leeft in mij en ik zou al dit schoone niet waarnemen.
Als ik mij in afzondering begeef, om duidelijk te voelen en te denken, zoo kan ik mijn voelen en denken kenbaar maken. Daarin is mijn opmerkzaamheid volmaakt, beste jongen, en mijn voortdurend denken bracht mij het geluk van dit „leven". Het argeloos „ingaan" in de dingen van „Hem", beste Venry, zou voor mij een noodlottige werking kunnen beteekenen. Ik zou dan niet zijn, die ik ben, en toch, nietwaar, Venry, hoor je mij, hoor je je Moeder tot je spreken en is het, alsof ik daar leefde. Is mijn stemgeluid ook maar in „iets" veranderd?"
„Neen, lieve Moeder, in niets bent u veranderd en u maakt mij zoo gelukkig."
„Wanneer het geluk in je is, beste jongen, dacht je, lief kind, dat ook anderen niet gelukkig zouden willen zijn? Het duurt nog lang, voordat zij willen luisteren, maar je moet het hun heel duidelijk zeggen.
Dectar zei, heel duidelijk denken en niet veel woorden gebruiken, heel ernstig naar het leven in de natuur kijken. En ook ik verzoek je, zeg het heel duidelijk, Venry. Het is je ziel die voelt en schept, en het vertolkt. Dat is het spreken. Als er diepte en werking in

je is, zal het niet moeilijk zijn om de woorden te kunnen rangschikken. Want als je niet duidelijk bent, gaat het groote ervan verloren en is je reis naar onze wereld als het gaan naar een aardsch feest; je leven is van leegte bezwangerd.
Men zal naar je luisteren, je woorden zullen voedsel zijn voor de ziel, vooral voor hen, die na jou komen. Als het aardsche goud hen omstraalt, beste jongen, ook dan, wanneer zij denken het beter te weten en hun verlangens niet worden gesust, als in hen is het verheffen boven alles uit en het groot zijn van hun persoonlijkheid, is toch in hen leegte, beste jongen, omdat zij, die het geestelijk goud willen bezitten, zichzelf van het aardsche ontdoen. Wat zij dan uitzenden is geestelijke macht en kracht, waardoor de ziel gevoed wordt en des hemels is.
Als je mijn gewaad mocht waarnemen, beste Venry, zou je ook dit aannemelijk vinden, maar je moet wachten, eerst dan zie je dit weefsel, dat uit ons eigen voelen en denken is geboren. Het is niet „het groot" zijn op aarde, doch het klein zijn in de dingen, die door „Hem" zijn geschapen. Maak ze tot weefsels voor je eigen gewaad, zoodat het een kleurenspel gelijk is.
Het bewonderenswaardige hiervan, beste Venry, zal je begrijpen, als ik zeg, dat door voelen en denken dit alles is te bereiken. Denk je dat eens in, lieve jongen. Je behoeft maar te denken, natuurlijk te handelen en te voelen en een hemelsch gewaad is je eigen bezit. Doch dan moet je vrij zijn van haat en alle andere duistere gevoelens, die het donkere gewaad vormen en die je maken tot hen, die in smarten en pijnen vloeken en vervloeken, zelfs „Hem", den God, waaruit wij zijn.
Is het je duidelijk, beste Venry, dat zij het zelf zijn, die dat duistere gewaad geweven hebben? Hun daden zijn daar de weefsels voor en het geheel vertegenwoordigt hun eigen leven. Als je hen ziet, mijn jongen, hoe zij zichzelf bevuilen! Er zijn er, die zichzelf besmetten en alleen voor dingen, die zij zoeken en die door hun verlangen zijn geboren! Je hart breekt dan, beste Venry, en er kan slechts liefde in je zijn. Ik zag hen, mijn jongen, en zij zijn arm, heel arm. Zij hebben geen aardsch en geen geestelijk goud, eten, noch drinken en zij zien zwart, omdat hun zielen donker

zijn. Maar je moet hen hooren vloeken, zij vervloeken de dingen, die zij juist missen. Doch daardoor zijn zij levend dood, omdat zij steeds verlangen en niet zien, noch ervan overtuigd zijn, dat een donkere massa, door hun voelen en denken opgebouwd, hen volgt. Dacht je, beste jongen, dat zij ook maar één oogenblik nabeleven? Als zij zouden terugdenken tot het moment, dat zij gingen verlangen en de gevoelens zouden willen onderdrukken, die hun levens verduisteren, dan effenen zij een pad, dat eens begaanbaar voor hen zal zijn en dat zij toch alléén moeten doen. Zij gaan steeds verder en blijven verlangen en zij staren zich blind op wat op aarde „goud" heet, op de gebouwen, waarin zij leven en feesten, op het bezit van slaven, die hen moeten dienen. In hun rechterhand zie ik de zweep, in hun linker het kwistig uitdeelen van leugen en bedrog, hun harten zijn koud en daarin leeft die kilte. Zij leven achter een masker, beste Venry, zoodat anderen niet kunnen zien, wie zij eigenlijk zijn.
Maar in ons leven zien wij daar doorheen, omdat onze gewaden de zwartheid van onze zielen toonen. Zij allen kunnen den sprong niet maken, dien jij deed, want zij vallen diep en verdwijnen in hun eigen duisternis."
„Kunt u mij zeggen, lieve Moeder, wat een dergelijke sprong beteekent?"
„In jou is het verlangen te mogen weten, wat de zwaartekracht doet opheffen. Als ik zeg, dat dit door concentratie mogelijk is, kun je het dan aanvaarden? Eén dergelijke wet doet de planeet Aarde voortzweven, Venry, en met haar al het leven.
Hij, die dat kon doen, beste jongen, kent en bezit een klein deeltje van deze wet, die in zijn eigen zieleleven aanwezig is, doch door concentratie tot werking wordt gebracht. Het lijkt een groot wonder, doch aanvaard nu van mij, dat er geen wonderen zijn. Zij bestaan niet.
In waarheid werd je gedragen en hij die je droeg, putte uit dat, wat aan alles in de ruimte evenwicht gegeven heeft en waardoor winden ontstaan, het vuur kan losbarsten, zoodat het regent en de regen bij stroomen neer valt. Het is uit dat, waardoor het leven ontwaakt en tot groei en bloei komt, mijn jongen, maar

door zijn voelen, zijn krachtig denken geschiedt. En daarin is hij, die heden tot je sprak, heel krachtig, Venry, want hij bracht je over die leege ruimte. Als je eenmaal zoover bent, kun je het op eigen krachten doen, want ook dat is mogelijk."
„Er was dus iemand, lieve Moeder, die mij droeg?"
„Je hebt heden zijn stem gehoord, Venry. Het is erg belangrijk dat je weet, dat hij machtig is. Wil je hem volgen, dan moet je willen dienen, want wat hij zegt en ziet, dat leeft. Je kunt ook aanvaarden, dat wanneer er wonderen geschieden, het bestaan ervan bekend is. In ons leven kan iedereen, die licht bezit, ze verklaren. Doordat die wonderen bewust geschieden en ze tot de werkelijkheid behooren, kun je aanvaarden, dat ook wij tot het bewuste leven behooren, of ook wij menschen behoorden tot dat, wat de ruimte is. Maar in ons is gevoel en wij zijn deeltjes van al die grootheid, die „God" is.
De Pharao zal je ontvangen en je zult woorden spreken, die nimmer worden vergeten. Wanneer je hem volgt, beste Venry, die heden tot je sprak, dan zie je licht en aan het licht de „liefde" en „de liefde" is het, waardoor alles leeft.
Stellig, lieve Venry, het zijn twee zielen, zooals je eens dacht, die het leven vertegenwoordigen. Leer daarom één ziel kennen, die ziel, die tot je behoort, geef één ziel al je innerlijk goud, je waarheid en je liefde, je eigen innerlijk leven, je hart en wilskracht, en je bezit „Hem", den God, dien wij hebben leeren kennen en die alléén „Liefde" is.
Als vanuit dezen Tempel „de liefde" straalt, zullen er stroomen menschen naar hier komen, om het groote te willen leeren kennen. Om je daarvoor gereed te maken, beste jongen, is het waard te mogen leven, te mogen zien en te voelen de wonderen van God, waarin alle menschen groot kunnen zijn. Maar jij zult het tot hen brengen, Venry, omdat je nu reeds al deze wonderlijke dingen begrijpt. Je bent oud, omdat er geen jong-zijn is. En toch ben je nog een kind, doch je ziel bezit al dien ouderdom. Dat dit al je levens zijn, behoef ik je niet duidelijk te maken, in je jeugd reeds leefde je daarin. Is dit alles nu zoo onnatuurlijk?
Als dan eens de tijd daar is, dat de ouderen de jongeren niet

willen erkennen, omdat zij voor hen plaats moeten maken, zien wij een strijd van jong tegen oud, beste Venry, en dat is een strijd op leven en dood. Maar de jongeren brengen het nieuwe licht, alléén dan, wanneer de werkelijkheid en de overtuiging daarvan in hen is. Doch het blindelings aanvaarden van hun eigen grootheid, doet hen vallen en met hen vele anderen. Als het groote bewustzijn in je is, kan je gerust ten strijde gaan, beste Venry, want het nieuwe dat goed is moet overwinnen.
De smart van hen, die dit niet voelen is groot. Maar één wet zegt, „ga heen" en wijk; voor mij zult gij plaats maken, want mijn kind komt, om dat af te breken wat verkeerd is. En dan valt de oudheid, mijn jongen, maar het nieuwe leeft en ook dat wordt weer oud.
Zoo zag ik mijn eigen verleden en ik zag steeds dat afbreken en weer opnieuw opbouwen geschieden. Dat dit de leerschool is voor iedereen, zal je thans wel aanvaarden. Die tot „het leven" behoort, moet deze wet volgen, want het voert ons daarheen, waar „Hij" is, die aan ons allen het leven gaf. Dit alles is niet te ontloopen, mijn jongen, doch het gevoel daarvoor moet je bezitten.
Maar nu moet je eens goed luisteren, mijn jongen. De krachten, waardoor ik tot je spreek, zijn zoo dadelijk verbruikt. Ik wilde je nu zeggen, dat je dit, hoe gaarne je het ook zou willen bezitten en in je dragen, moet vergeten. O, mijn lieve Venry, schrik niet, het keert later in je terug. Nu je mij voelt, begrijp je, waarom dit noodig is en je weet, wat ik bedoel.
Het is mijn wensch en groote verlangen, mijn lieve Venry, dat je níet aan mij denkt, doch alléén aan je werk. Zou je dit alles in je houden, dan wordt het gezien en gevoeld en dan geschieden er vreeselijke dingen. De pijnen, die dan in mij komen, zou ik niet kunnen beleven. Maar je zult daadwerkelijke hulp ontvangen, lieve Venry; ik zal je daarbij helpen. Dan is het mogelijk, dat je tijdelijk alles vergeet. Nu je mij voelt, mijn jongen, begrijp je, dat het zeer belangrijk is, dat het in je terugkeert."
„Ik heb u begrepen, lieve Moeder, en zal luisteren. Nog enkele vragen, Moeder. Zie ik u terug?"

„Nog eens, beste jongen, en dan later."
„Ook Vader?"
„Ook Ardaty."
„Waarom spreekt u van „Ardaty", Moeder?"
„Ik heb je eens gezegd, dat je je Vader zult leeren kennen."
„Wat beteekent dit, Moeder?"
„Dat ik heenga, lieve Venry. Vraag mij niets meer en vergeet."
„Slechts één vraag, lieve Moeder."
„Mijn lieve jongen. Ik lees je vraag uit je ziel en zal je antwoord geven. Je kent de Lotus bij maannacht? Je kent en voelt die heilige stilte? Daarover hebben wij samen gesproken. In het leven is niets onvolmaakt, Venry. Ik ben, zooals de Goden mij geschapen hebben.
Mijn lieve Venry, nu is mijn gelaat, zooals je het steeds hebt gezien. Nu ben ik je prinses, om mijn hoofd is die stralenkrans, maar door jouw groote liefde geweven. Voel in mij het machtige verlangen, mij aan je te mogen toonen, doch de Goden vragen van mij oplettendheid en dat beteekent afwachten.
In de verte zie ik de oogen naderen, beste jongen, zij maken zich gereed om tot jou en vele anderen te komen, om te zien, of je leert en de wetten opvolgt. Ik zal voor je bidden. Dag, mijn lieve Venry!"
„Dag Moeder, ik ben heel gelukkig en u zeer dankbaar."

* * *

Mijn Moeder was heengegaan. De warmte, die ik al dien tijd in en om mij voelde, loste nu eveneens op en ik begreep, dat mijn hulp bij mij was. Ook om mijn Moeder waren waarschijnlijk deze krachten, of zij had op deze wijze niet kunnen spreken. Dan maakte ik mij geheel leeg en volgde ik mijn eigen belevenissen. Na korten tijd voelde ik van mijn Moeder en hetgeen zij tot mij had gesproken, niets meer. Heel veel was mij nu duidelijk.
Dat snelle terugkeeren van Ardaty, toen ik naar Isis kwam, begreep ik. Natuurlijk wist mijn Vader en ook mijn Moeder, dat er hier gevaar dreigde. En Dectar had zich toen, als ik nu geleerd had, gesplitst.

Mijn eigen belevenissen gingen nog eens in mijn geest voorbij en ik bevond mij thans weer voor den slaap, die zeven dagen en nachten zou duren. Nu ik daarmede opnieuw verbonden was, kon ik maar niet verder komen. Er was iets, dat mij tegenhield. Moest ik daar nog meer van weten?
Ik had Dectar's fluisterend spreken nu begrepen. Op deze wijze kwam ik achter al die vreeselijke wetten. Ik besefte, dat ik in een geestelijk roovershol leefde, onder demonen van de hevigste soort, die zeer gevaarlijk waren. Men zoog de leerlingpriesters leeg, alsmede de volwassen priesters, waartoe wellicht Dectar behoorde. Ik beefde van deze afschuwelijke wezens.

De slaap.

Telkens keerde ik in gedachten naar die zeven dagen en nachten terug. Was hetgeen ik gevolgd had nog niet voldoende? Kende ik den slaap niet? Deze gedachten bleven mij bij en ik kon er mij niet van losmaken. Ook nu voelde ik weer de warmte.
Het gevoel kwam in mij, dat ik mij geheel leeg moest maken. Maar dan volgde het afwachten, op de nieuwe gevoelens, die dan in mij zouden komen. Maar daardoor kon ik gedachten opvangen en voelde ik meteen, of ze mij werden toegezonden, of dat ze uit de ruimte tot mij kwamen. Hieruit merkte ik op, dat men beslist wilde, dat ik die zeven dagen en nachten volgde. Het noodzakelijkste was voor mij de slaap.
Om natuurlijk te denken, zou ik het leven in diepte moeten voelen. Nu kwam ik tot het besef en begreep ik Dectar's woorden: „Om de dingen te zien en ze natuurlijk te volgen, dat is heel moeilijk. Ardaty was daarin een meester."
Maar dat is zeer eenvoudig, Dectar, Ardaty leefde met de natuur en hij ging alles na, volgde het ontwaken van bloem en vrucht en hij was zooals de natuur is. Ik kwam tot het besef, dat het natuurlijke denken eigenlijk was, alles te beleven. In dezen Tempel, leefde men, want allen die hier waren, controleerden iedere gedachte en daarin werden zij bewust. Machtig vond ik alles, maar zeer moeilijk en voor velen hier zelfs gevaarlijk. Toch

ontwaakte daardoor mijn ziel. Desondanks voerde men mij naar den slaap. Toen ik mij geheel overgaf, hoorde ik in mij zeggen: „De slaap is diep. Je moet opnieuw den slaap volgen. Eerst dan kan je verder."
Ik keek om mij heen, maar zag niemand. En toch had men tot mij gesproken. Ook mijn Moeder sprak over den slaap. Daartegen had ik geen bezwaar en ik stelde mij daarop in.
Vervolgens daalde ik in mij zelf af en ging ik in den slaap over. Het oogenblik van inslapen kwam ook nu in mij. Nog stond ik op den drempel van den slaap en het was nu mogelijk, als ik het wilde, dat onbekende en onbegrijpelijke gebouw binnen te gaan. Ik daalde daarin af.
Hé, wat is dat? Voor mij zag ik een groot gebouw. Ik stond er zelf boven op en keek nu in een diepte. Er was in dit merkwaardige gebouw niet meer te zien dan een trap, die kronkelend naar beneden liep. Het geheele gebouw was leeg. Dit was een visioen en ik begreep de voorstelling daarvan.
Als ik in dit gebouw afdaalde, die trappen daar voor mij af ging, dan beteekende dit afdalen, dat ik zelf in slaap viel. Dat begrijp ik, seinde ik tot de warmte, daar ik voelde, dat ik thans door de warmte werd geleid. Om hier lang over te moeten nadenken, vond ik niet eens noodig en ik daalde dan ook onmiddellijk af. Nu ging het naar beneden.
Toen ik nog maar eenige schreden afgedaald was, voelde ik, dat de slaap in mij kwam. Mijn lichaam viel nu in slaap, doch ik zelf beleefde dien toestand. Daar boven mij zag ik de ruimte. Het gebouw was dus geheel open. Nu daalde ik wat dieper af en voelde tegelijkertijd, dat de slaap dieper werd. Na nog dieper te zijn gegaan, was het licht in de ruimte in een schemerlicht veranderd. Vergeleek ik dat licht met het gevoel dat in mij was en slaap beteekende, dan was mijn slaap niet diep en kon mij het geringste, dat er om en met mij geschiedde, wakker maken. Maar nu ik weer ging afdalen, verdween ook dat schemerlicht en verkeerde mijn lichaam in diepen slaap.
Wat zou er thans geschieden? Het was mij evenwel mogelijk, om nog dieper af te dalen, wat ik dan ook deed. Al snel bevond

ik mij in een diepe duisternis. Nu ik hier was, kreeg ik het gevoel, dat ik mij op mijzelf moest instellen. En het was wonderbaarlijk, wat ik thans zag en voelde.

Zooals mijn stoffelijk lichaam zich tijdens den slaap voelde, onderging eveneens de ziel dezelfde gewaarwording. Dit gebouw was eigenlijk mijn stoffelijk lichaam, het stelde mijn lichaam voor, maar ik zelf leefde tijdens het slapen in een duisternis. Een stoffelijk lichaam was dus als dit gebouw, van boven open, wat het wakker-zijn beteekende. Maar daarin kon de ziel tijdens het slapen in en uit gaan en de allerdiepste duisternis bereiken, wat dan het diepe slapen was. Daar boven trad het dagbewustzijn in werking, gingen de oogen waarnemen en verrichtten alle andere organen, waarbij de hersenen, de functies, die hun door de natuur waren toebedacht.

Nu ik een tijdlang hier beneden was en aan de duisternis gewend, ging ik zien. Wat ik thans waarnam, was wonderlijk en toch weer heel natuurlijk. Ook hier was een opening en ik kon verder gaan. Daarboven waren de muren van dichte stof, zooals de huizen werden gebouwd. Maar hoe dieper ik daalde, des te ijler werd die stof en nu ik de allerlaatste treden bereikte, kon ik zelfs andere dingen zien, die tot een andere wereld behoorden. Want ik zag leven.

Een tweede openbaring was wel, dat ik zelf als dat leven was, wat dus achter die stoffelijke wereld leefde. Stellig bevond ik mij thans in een andere ruimte. Ik vroeg mij dan ook af, of dit de wereld was, waarin ik als kind heel vaak vertoefde. En toen ik hieraan dacht, kwam het gevoel in mij, dat ik duidelijk voelde en dat ik het natuurlijke uittreden beleefde.

Ik dankte dan ook mijn onzichtbare hulp voor deze merkwaardige belevenissen. Veel lag er nu in mijn macht en bereik. Ik begreep, dat de ziel, als mensch, als het innerlijke leven, door die ijle stof kon heengaan, omdat het innerlijke leven tot die wereld behoorde. In deze wereld leefde mijn Moeder.

Als ik dus uit mijn lichaam ging, dan maakte de ziel zich van het lichaam los en dan geschiedde er, wat ik nu bewust beleefde en had leeren kennen. Dan trad ik in die andere wereld binnen,

waartoe mijn ziel als astraal leven behoorde. Want ik zelf was nu ijl, onzichtbaar voor de stoffelijke menschen en toch leefde dit ijle lichaam in den stoffelijken mensch. Hoe natuurlijk en geweldig is hetgeen ik nu leer, zoo dacht ik.
Nu wilde men, dat ik eenige proeven zou nemen. Ik stelde mij op het oogenblik in, waarop Dectar mij riep en mij, voordat ik mijn sprong over den afgrond maakte, die angst overviel. En zie, wat geschiedde er nu?
Onder mij, of hier waar ik leefde, werd het heel duister. De ijlheid van zooeven verdween en ik zelf, hoe natuurlijk was dit, werd naar boven gestuurd. Met al mijn krachten die in mij waren, verzette ik mij er tegen, doch het was mij niet mogelijk om hier te blijven; geen macht kon dit omhooggaan tegenhouden. Het terugkeeren ging zóó snel, dat ik in één seconde boven was.
Maar met dit boven komen, was ik klaar wakker. Het is heel natuurlijk, dacht ik. Een duidelijker visioen had ik niet kunnen ontvangen. Die angst had mij wakker gemaakt, die angst bracht disharmonie tusschen mijn stoflichaam en de ziel, mijn angst en duizend andere belevenissen en gebeurtenissen of gevoelens, die menschen in het stoffelijke leven konden beleven, stoorden de ziel, om heel diep in het lichaam af te dalen, dat dan het in-slaap-zijn beteekende.
Waren er nu in de ziel veel stoornissen, wat het in-opstand-zijn was, dan verdichtte zich het huis en was de persoon zelf de eigenlijke stoorder van den slaap. Wie dus veel stoornissen bezat, kon ook niet inslapen. Men moest geheel los van al die belevenissen zijn, die men in het aardsche leven onderging, wilde men natuurlijk kunnen slapen en tot daar afdalen, zoodat het natuurlijke inslapen kon worden bereikt. Ik vond het heel wonderlijk, doch vele vragen kwamen er thans in mij op.
Wie was zonder gedachten? Waren er menschen, die zich geheel van voelen en denken konden vrij maken? Waren er menschen zonder zorgen? En dan zij, die in het leven niet verder gaan, zoodat het leven hen eigenlijk vernietigde. Het kleinste bracht reeds disharmonie en stoorde den slaap, maar dat ging van de persoonlijkheid uit.

Daarbij waren nog stoffelijke stoornissen, ziekten en andere verschijnselen en die stoorden eveneens het diepe inslapen. Nu ik dit voelde, begreep ik Dectar, en mijn eigen leven beter. Nu had ik te zorgen, dat ik niet de slaaf van mijn eigen lichaam werd. Was er in mij harmonie, waren mijn denken en voelen natuurlijk, beide zouden dan één-zijn, in werking één, volmaakt en natuurlijk, één in voelen en denken. Het was mij nu mogelijk, mijn eigen stoflichaam te doorschouwen.

Door dit visioen leerde ik de werking van mijn eigen organisme kennen. Ik volgde thans al die organen en stelsels, de fundamenten waarop mijn lichaam rustte. Stoorde ik die stelsels, dan stortte mijn lichaam in. Dan bezat de ziel geen weerstand genoeg, raakten die gevoelens de persoonlijkheid en geschiedde het ineenzinken, dat ik had beleefd. Maar ik zag tal van mogelijkheden. Zoo was het mij mogelijk, het inslapen op verschillende wijzen te volgen. Beide lichamen hadden echter een eigen werking te ondergaan en de oneindige ruimte was in die organismen aanwezig. Waarvoor dat inslapen noodig was, ging ik nu zien en het wonderbaarlijke ervan voelen.

Doch mijn geestelijke hulp liet mij voelen, dat mij voldoende was gegeven. Ik dankte heel innig en begreep, dat dit niet uit mijzelf voortkwam. Het ontzaglijke bewustzijn, dat beide organismen konden bezitten, werd mij nu bewust.

„Je leeg maken," zei Dectar. Nu ik leeg was, voelde ik mij geheel één. In zoo'n toestand kon ik gedachten opvangen, want ik had het nu beleefd. De diepte van het denken en voelen scheen enorm te zijn, want alleen daardoor volgde ik de natuurlijke wetten, leerde ik onderscheiden, wanneer het natuurlijk geschiedde.

„Neen, mijn beste Dectar," zoo sprak ik tot mijn vriend, „dit is niet zoo eenvoudig."

Opnieuw keerde ik tot de laatste treden terug en stond ik weer voor die andere wereld. Nu echter trad ik daar binnen en wat ik nu zag, was geweldig. Ik wandelde in een prachtige natuur, waarin ik als kind meermalen vertoefd had. Maar thans begreep ik dat uittreden, nu ging ik er bewust in over.

De menschelijke ziel was onzichtbaar, maar ook deze wereld.

De ziel was een deeltje van al deze pracht en omdat het daartoe behoorde, kon ik nu zien en voelde ik bewust. Doch toen ik mij op mijn stoflichaam instelde, zag ik, dat het daar als dood neer lag. Ik zelf was het leven daarin, bestuurde dat lichaam, buiten mij was het levenloos. Natuurlijker had ik het niet kunnen beleven. En dat was de allerdiepste graad van slaap en dan kon de ziel uittreden waarheen ook, indien het bewuste verlangen in dit leven aanwezig was. En naar deze wereld wilde men mij heenzenden, daar werd ik voor ontwikkeld en dienden de gaven, die ik bezat. Bovendien was hiervoor het rusten en moesten de leerlingpriesters al hetgeen hun geleerd was, opnieuw volgen.
Door het nabeleven werd ik volkomen bewust van al deze wetten en leerde ik mij zelf, èn de ruimte kennen. Wie op aarde dacht „te leven", leefde niet en wie dacht iets te zijn, bezat niets, want het waren slechts gedachten. In dezen Tempel beleefde men de dingen; ook in die andere wereld „moest" men ze beleven. Daardoor maakte men zich die wetten eigen.
Nu rustte ik wat uit, van dit denken en voelen was ik heel moe, maar wat ik had beleefd, was voor mij wonderbaarlijk. Na een tijd gerust te hebben, ontving ik weer nieuwe gedachten.

Onze geestelijke muur.

Dectar sprak van de ruimte; van daaruit zouden wij met elkander spreken. Nu ik het bewust had beleefd, lag die mogelijkheid voor mij en zou ik er op verder gaan. Als wij een vertrouwelijk gesprek voerden, moest dit van daaruit kunnen geschieden, maar dan leefden wij in de ruimte.
Door in slaap te gaan, kon ik mij nu bewust splitsen en onder het wandelen, waar wij ook waren, zou dit mogelijk moeten zijn. Zelfs onder de meesters, hoe gevaarlijk ook, zou dit moeten, of wij werden onmiddellijk gevoeld en waren tevens verloren. Mijn geestelijke hulp had mij den weg gewezen, ik had het nu reeds beleefd. Als Dectar daarmede gereed was, konden wij rustig verder gaan. De ruimte was oneindig, om ons daar te vinden was

niet zoo eenvoudig. Afgezien van alle andere gevoelens, die ik moest verwerken, waren deze de allernoodzakelijkste. Wij konden dan rustig de diepste problemen behandelen en waren toch voor hen allen afgesloten.

Nu ik nadacht en nabeleefde, voelde ik, dat de slaap tevens voor ons het raadsel oploste. Daarom had ik dit moeten volgen, want in den slaap lag onze afsluiting. Ik moest eerst door den slaap heen, wilde ik mijn muur kunnen optrekken.

In en om deze afsluiting lag de ruimte vast en kwam ik in de ruimte, beleefde en onderging ik de oneindigheid. De ziel kon dan heengaan en dat waren de groote vleugelen, de geestelijke vleugelen, de allergrootste gaven, die de ziel als mensch op aarde kon ontvangen. In die wereld leerde de ziel wetten kennen, die tot die onzichtbare wereld behoorden. Het was prachtig en ik voelde mij heel gelukkig. Nu ik in het bezit was van dit groote geluk, begreep ik alweer meer. Want ik voelde gevaar. Ik mocht dus niet gelukkig zijn, of men zou het kunnen voelen. De eene moeilijkheid stapelde zich op de andere.

Eensklaps keek ik naar buiten en schrikte. Er heerschte diepe duisternis. De uren waren omgevlogen, maar ik had er niets van gemerkt.

Dectar zei: „Je op niets instellen, Venry, ook niet op mijn komst, niet gereed maken."

Ook dat begreep ik. Ik was dan gestoord en hier stoorde men niet. Ook dat was heel natuurlijk. In niets was hier iets onnatuurlijks, de natuur was wonderbaarlijk af, alleen ik niet. En zoo waren alle menschen en hadden zich het natuurlijke, zooals ik het nu had beleefd, eigen te maken.

Toen ik wat uitgerust was, ging ik verder. Uren lang bouwde ik aan mijn geestelijken muur en bleef daar aan werken. Eindelijk viel ik van vermoeidheid in slaap.

In den morgen trad Dectar mijn cel binnen. Spoedig waren wij buiten gekomen en zei hij tot mij: „Heel goed, beste Venry, niets zeggen, alleen instellen, het is prachtig. Maar ook ik ben gereed."

Ik begreep, dat hij mij had gevolgd.

„Je weet nu, dat ik je volgde. Ook ik schrikte, toen het duisternis was. Maar je hebt iets vergeten, Venry.”
„Ik heb iets vergeten, Dectar?”
„Ja zeker. Men volgt mij, Venry.”
„Hoe gevaarlijk is dit leven, Dectar!”
„Denk aan den muur, Venry! Als je daar niet aan denkt, zijn we in gevaar. Wij smeden een geheim wapen en vergeten hetgeen wij moeten volgen. Vergeet niet, dat ik je dagelijks moet leeren, Venry. En dat moet voortgaan. Onder je nabeleven heb je vergeten, dat de meesters je kunnen volgen. Maar je vertrouwde op die andere hulp. Je dacht en beleefde, doch daar tusschen waren nog andere gedachten in je, zeer gevaarlijke. Je beleefde alles, maar je was niet meer in je cel en dat maakte mij angstig.
Aan je eigen wapen heb je gedacht en ook weer niet. Je was bezig iets op te bouwen, Venry, doch al dat andere? En daarom is het zoo moeilijk. Het gaat er dus om, alles te leeren, ver weg te kunnen gaan, maar rustig, niet ineens alles willen bereiken. Je bent dan ver weg en toch nog op aarde. Doch je hebt den goeden weg gevolgd. Er is nu geen gevaar, maar wees voorzichtig. Daar in die andere wereld zijn wij nu veilig. Vergeet echter niet, Venry, dat wij nog steeds op aarde leven. Daarvoor zullen wij een onfeilbare telepatische verbinding opbouwen. De meesters zijn daarmede gereed en dat is de kracht van dezen Tempel. Maar voel je, beste Venry, waarvoor en door wien dit alles is?”
„Is het door de begaafden ontvangen, Dectar?”
„Juist, Venry, door de natuurbegaafden is dit verkregen. Wij allen dienen den Pharao en dat komt aan dit land ten goede. Doch door jou en mij en daarom haat ik dit alles. Wij zijn slaven, Venry, en ik voel mij gelukkig, nu ik kan spreken. Ik spreek nu in gedachten en je hebt mij gevolgd en mij zelfs vragen kunnen stellen en toch is ook dat zeer gevaarlijk. Steeds moet je daar aan denken, nooit mag je dit vergeten en moeten wij ons in de ruimte gereed maken en toch wandelen wij in de tuinen rond, leer je van mij en volgen wij de wetten op. Wij bespreken al deze mogelijkheden, doch van daaruit, dat alléén door volmaakte splitsing mogelijk is.”

In gedachten had ik Dectar gevolgd, doch nu sprak hij tot mij en zei: „Al deze kinderen, beste Venry, goed luisteren, maar je muur niet vergeten, werden uitgezogen. Waren de meesters ervan overtuigd en ook de leerling en werd er dan weerstand geboden, Venry, dan wachtte een kerker hem op, om daar te sterven. De meesten van hen bezweken voordien reeds, of een gif deed het hart stil staan en vergeten was de eens zoo groote ziener van Egypte. Kijk, mijn beste, dat doet mij zeer, dat haat ik, dat verafschuwt Dectar. Ik wil hen zien ten onder gaan, zooals zij ten onder gingen. Wij zijn slaven, Venry."
Ik had Dectar begrepen en hij sprak verder, maar als een geheel ander mensch: „Ik moet je dezen morgen veel woorden leeren, Venry."
„Waar is dat voor noodig, Dectar?"
„Om straks te kunnen spreken, Venry. Deze woorden zijn noodig, om de andere in je wakker te maken. De krachten die je bezit, alsmede verschillende talen, die je eens sprak en geleerd hebt, zullen de meesters weer wakker maken, om hetgeen je in die andere wereld ziet, te kunnen verklaren. Je behoeft niets anders te leeren en onze taal niet geheel te kennen; wat ik je leer is voldoende. Die woorden trekken de andere in je op. Is het niet eenvoudig, Venry?"
„Ik vind het prachtig, Dectar."
„Wij weten, dat je in het verleden in dit land bent geweest, Venry, en daarin heb je heel veel geleerd. Maar er zijn nog andere mogelijkheden, die je eerst later zult leeren kennen."
Dectar leerde mij heel veel woorden. Ik luisterde aandachtig toe en toen hij daarmede gereed was, zei hij: „Zie je, Venry, ik heb heel veel moeten leeren, jij hebt dat niet meer noodig. Daarin zijn veranderingen aangebracht, het is voor hen, die natuurlijk begaafd zijn. Zij mogen niets, niets van hetgeen wij kennen, leeren, want dat stoort de gaven."
Een tijdlang gingen wij naast elkander en waren in eigen gedachten verdiept. Dectar was een meester en bezat prachtige gaven en was bekend als een groot genezer. Maar wat hij in mij zag, ging diep, veel dieper, dan hij op eigen krachten ooit kon

bereiken. In mij waren de allerhoogste gaven, die men kende. Door mijn gaven zag ik de dingen zooals ze waren gegroeid, doch ze waren nog niet bewust. Die gaven wilde Dectar bezitten, eerst dan was hij een Koning in gedachten en concentratie, bezat hij het voelen en denken, waarvan de gewone mensch op aarde niets begreep. Deze gaven waren alleen bij de priesters bekend. De woorden, die hij mij opnoemde, moest ik weer opnieuw herhalen en toen hij dacht, dat het voldoende was, bouwden wij aan onzen geestelijken muur verder. Dan zei hij tot mij:

„Zie je, beste Venry, ik kan je nu al deze dingen vertellen, omdat wij één zijn en daarin dezelfde gaven en krachten bezitten. Al die jaren gingen voorbij, aan niemand mocht ik iets zeggen, of mijn leven was in gevaar. Maar dan wist je ook niets van dezen Tempel af en begreep je niet, wat „Isis" beteekent. En toch moet je alles weten."

„Wat beteekent „Isis", Dectar?"

„In dezen Tempel leert men de natuurkrachten kennen, Venry. Maar vooral de liefde. De meesters zullen al die wetten leeren, doch door ons. Ons teeken is als deze Godin, Venry, de natuur onze Oppermeester en de Lotus het gevoel, dat in alles aanwezig is en dat wij moeten leeren kennen.

Maar waar is al die liefde? Wij leven in den Tempel van Isis en wij zullen Isis groot maken. Als ik spreek van „Isis", beste Venry, dan weet je wat ik bedoel, of ik durf zoo niet te spreken en dan ben ik onduidelijk. Ik zag en voelde de Lotus en werd stil, omdat de „Liefde" in mij kwam. Op deze plaats leerde ik mijn eigen leven begrijpen, doch hun leven kennen.

Het is volstrekt niet diep, Venry, want het oneindige is zoek en verwaarloosd; de Lotus bezoedeld, zoodat ik in mijn ontwikkeling te pletter loop. Van al deze waarheden wist je niets, maar maak je in niets ongerust, Venry, ik heb je in alles gevolgd en ben gereed. Maar ook de meesters zijn gereed, doch ik heb hen kunnen volgen. Daarvan kan ik je nu nog niets vertellen, wellicht later, het is nu te veel voor je.

Dectar heeft heel diep en natuurlijk gedacht, Venry. Ik leerde mijn eigen teeken begrijpen, aanvaardde dit leven, zooals zij het

van mij willen, doch ik waakte, stuurde mijzelf door al die gevaren heen en ben nog bezig. Hier leeft „de liefde", doch je zult die liefde leeren kennen. En nu genoeg, Venry."
Wij gingen verder en Dectar leerde mij de natuur te voelen en te volgen. Maar ondertusschen nam hij steeds nieuwe proeven en controleerde hij onzen muur. Daarna bezochten wij de dieren, om ook daar ons geheime één-zijn aan een proef te onderwerpen. Dectar trad de hokken binnen en speelde met de dieren. Angst kende hij niet. Voor hem bestond hierin geen angst. Hij speelde met de dieren en nu ik wist, dat hij daar op andere krachten binnentrad, omdat hij in voelen en denken met mij in verbinding bleef, kreeg ik groote bewondering voor zijn gaven.
Eveneens was mij duidelijk, dat ik aan het begin van mijn ontwikkeling stond. Dectar was reeds heel ver en bewust van vele mystieke wetten. Toen ik hem daar zoo bezig zag en aan al deze krachten dacht, riep hij mij tot zich: „Kom, beste Venry, kom binnen en speel met hem."
Hij bevond zich in het hok van een der machtigste dieren. Een leeuw van ongelooflijke grootte speelde met hem en dat dier had hij in zijn macht, ook dan, wanneer het een ander zou bespringen. Dectar zou hem het voedsel ontnemen, ook al had het dier groote honger. In zijn concentratie voor aardsche wezens, menschen en dieren, hoe gevaarlijk de dieren ook en de machten en krachten van menschen waren, hij scheen onfeilbaar te zijn.
Ik stapte het hok binnen, stelde onmiddellijk mijn concentratie in en het dier luisterde naar mij.
„Zie je wel, Venry, hij luistert reeds, je wil is veel sterker geworden."
In alle rust beleefde ik deze sensatie. Toch mocht ik mij niets verbeelden, want dan was ik niet meer mijzelf en dreigde er reeds gevaar. Onfeilbare intuïtie beteekende geheel op één doel ingesteld te zijn. Het dier likte mijn handen, ging liggen en voelde in mij macht. Zijn gehoorzaamheid was volmaakt. Toen ik dat begreep, speelde ik onmiddellijk mijn krachten tegenover het dier uit en dwong het beest mij te volgen. Het dier wandelde met mij naar buiten. Ondertusschen verwaarloosde ik mijn instellen

op Dectar niet, doch ik voelde op dit oogenblik mijn hulp en begreep, dat dit mogelijk was. Dectar zag, dat het dier buiten het hok wilde gaan en zei: „Ben je zoo zeker van hem, beste Venry?”

„Laat mij, Dectar, ik ben daar geheel zeker van.”

Toen ik wilde, dat het dier zich neerlegde, deed het dat direct. Hoe snel luisterde het beest naar mij en daarbij hield ik het niet eens vast, het volgde mij als een tam soort. Wij waren geheel één. Ik wilde, dat het dier zou gaan zitten en mijn handen likken. De bek ging open en het beest deed, wat ik wilde, dat het doen zou. Nu voelde ik wat concentratie en één-zijn beteekende.

Een warmte steeg in mij op, het was heel veel liefde voor het dier en dit gevoel overheerschte het beest. Het dier kreeg neigingen om met mij te spelen en ook deze gevoelens kende ik, want ze waren van mijzelf. Plotseling kreeg ik eigenaardige gevoelens en gedachten in mij. Ik dacht dit beest te kennen. In het dier voelde ik duizenden diersoorten en ik zou al die soorten kunnen volgen. Daarna zag ik al die soorten en het werd mij te machtig.

Nu wandelde ik met Dectar en het dier door de tuinen. Dit was niet zoo buitengewoon, want een ieder, die het priesterschap wilde behalen, moest dit kunnen. Maar voor mij, die slechts korten tijd hier was, vond men dat geweldig en het stelde mijn kracht en wil vast.

Een Hoogepriester, die ons waarnam, kwam tot ons en zag dit spel aan. Hij liet mij andere proeven nemen, waarnaar het dier luisterde. Het dier had ik zóó in mijn macht, dat het door mijn concentratie in slaap viel. Het stond onder mijn wil, het dier onderging dien wil en dat verwekte bij het dier slaap. Toen ik het beest naar zijn hok terugvoerde, plofte het daar neer en sliep in.

Dectar liet mij nu voelen, dat hij onzen muur aan een allerlaatste proef wilde blootstellen. Nu zou hij tot mij spreken. Een ongevoelig mensch zou ons één-zijn niet kunnen volgen, doch naast ons was een meester in intuïtie.

De Hoogepriester wilde, dat ik andere dieren onder controle bracht, maar ondertusschen vertelde Dectar mij een geheel ander

verhaal, dat ten zeerste de wetten becritiseerde en alles, wat met dezen Tempel had te maken. Doch de meester voelde er niets van, onze muur was volmaakt.
Nogmaals becritiseerde Dectar ten scherpste dezen Tempel. Als hij ons had kunnen volgen en had gevoeld, begreep ik, wat ons wachtte. De stoffelijke en geestelijke kastijdingen waren niet te overzien, dagen geen voedsel en misschien algeheele vernietiging. Dectar zette alles op alles, niets, of geheel gereed. En ik voelde, dat wij gereed waren, hij zou wel weten, wat kon en niet mogelijk was. Hij was een geleerd priester.
Den Hoogepriester ontging alles, een geheime en onzichtbare uitstraling bedekte ons voelen en denken, omsluierde ons éénzijn. Toen de Hoogepriester mij volgde, zei Dectar tot mij, alsof het nog niet genoeg was: „Als wij niet zuiver en één waren, beste Venry, geloof mij, wij zouden voedsel voor de dieren worden.”
Onderwijl ging ik verder, liet verschillende dieren volbrengen, wat ik hen dwong te zullen doen, doch de meester keek toe. Daarna peilde ik zijn gedachten en gevoelsleven. Toen ik daarmede bezig was en hem in zijn gedachtengang volgde, ontmoette ik op dien weg tot hem, Dectar. Ook Dectar had zichzelf gesplitst en hij keek mij beteekenisvol aan, maar zei, na een kort oogenblik tot mij: „Zie je, Venry, wij zijn nog in onze lichamen, maar kunnen nu reeds elkander in de ruimte ontmoeten. Ook ik wil zijn gedachten volgen. Nu snel terugkeeren, het is prachtig.”
En wij keerden heel snel terug en mijn persoonlijkheid werd weer geheel één. Wat ik bereikt had, was voor den Hoogepriester voldoende, om thans nieuwe proeven te nemen. Hij riep Dectar tot zich en zei: „Morgen moet je beiden komen, voor nieuwe proeven.” Dan ging hij heen.
Ik had nu beleefd geheel bewust te zijn en toch wonderlijke krachten te beleven. Dat instellen op een dier was prachtig, waarbij ik met Dectar één bleef, en het allermooiste was, dat wij elkander in hem hadden ontmoet. Eerst dachten wij, dat hij ons had gevoeld, maar dit was niet mogelijk. Dectar was zeer verheugd en zei: „Wij moeten hem blijven volgen, Venry. Indien je voelt, dat er onzekerheid in je is en die onzekerheid in je blijft,

sluiten wij ons daarginds op en moeten daar dan voorloopig blijven. Wij gaan opnieuw wandelen, ik vertel je van verschillende wetten, maar wij blijven hem volgen."
Zulks geschiedde, doch wij voelden niets bizonders. In verbinding zagen wij, dat de meester zichzelf voelde en niet meer aan het gebeuren dacht. Die zekerheid in ons was voor ons het bewijs, dat wij gereed waren. Onze muur was prachtig, ook al dreigde er steeds gevaar.
Den avond brachten wij door met een onderzoek, want Dectar wilde, dat ik buiten mijn lichaam ging, doch hij zou mij in slaap brengen. Dit was noodig voor den volgenden dag. Mijn eigen meester nam mij een eerste proef af.

Mijn eerste bewuste uittreden door wilsconcentratie.

Dectar keerde tot mij terug en zei: „Zie je, Venry, al de jaren, die andere leerlingen moeten volgen, slaan wij nu over. Wij kunnen nu reeds van je gaven gebruik maken. Door te denken en te voelen komen wij zoover, doch zij hebben daar tien jaren voor noodig en sommigen vijftien jaar. Maar er zijn er ook, die niets bereiken. Nu zal ik trachten jou in slaap te brengen en dan moet je mij vanuit die andere wereld zeggen, wat je ziet. Zou je dat willen, Venry?"
„Heel gaarne, Dectar. Zeg mij maar, wat ik moet doen."
„Je gaat rustig op je rug liggen en je maakt je geheel leeg."
„Blijf ik bewust, Dectar?"
„Dat is de bedoeling, Venry. In die andere wereld ben je bewust en ga je zien, doch je lichaam is dan in slaap. Je hebt het immers al beleefd."
Dectar keek naar mij en ik vroeg: „Heb je mij daarin gevolgd, Dectar?"
„Zie je niet, dat ik je meester ben, Venry?"
„Ik ben je zeer dankbaar, Dectar. Je bent een geleerd priester."
„Vanuit die wereld, Venry, zal je met mij praten. Voel je, dat dit mogelijk is?"

„Ja, Dectar, ik begrijp je."
„Welnu, als je daar bent, dan ga ik je vragen stellen. De meesters zullen het morgen doen, maar dan zijn wij gereed."
Ik legde mij neer, Dectar nam aan mijn voeteneind plaats en stelde zijn concentratie op mij in. Oogenblikkelijk voelde ik mij moe worden en de slaap overviel me. Al dieper en dieper zonk ik weg en ik wist van niets meer af. Mijn organisme was nu in een trancetoestand gekomen, wat eigenlijk niets anders dan het in slaap zijn beteekende.
Dan ging ik waarnemen. Om mij zag ik licht. Toen daalde ik in mijn eigen organisme af en volgde de werking van mijn hart. Daarna zag ik de bloedsomloop en de longen in werking, doch die werking was tot vijf procent verminderd, omdat ik zelf de stuwing, het innerlijke leven voor mijn stoffelijk organisme was. Deze wonderlijke gewaarwording beleefde ik eenige malen. Telkens daalde ik in mijn lichaam af, om de werking van alle organen te volgen.
Zoo zag ik, dat de bloedsomloop versnelde, het hart sneller ging kloppen en in mijn lichaam meer leven kwam. Maar die werking was ik zelf, die thans buiten het organisme leefde. Mijn geheele lichaam was innerlijk verlicht en die kracht dankte het aan Dectar's concentratie, waardoor alle organen zichtbaar werden. Hij vroeg mij naar hetgeen ik waarnam en ik hoorde hem zeggen: „Hoor je mij, Venry?"
„Ja, Dectar, heel duidelijk." Mijn mond sprak deze woorden uit door mijn wil en concentratie op de organen in te stellen; daarna volgde het uitspreken van mijn gevoelens. Ook dit was voor mij een nieuw wonder, een nieuw beleven, dat ik nog niet kende. Maar het was wonderbaarlijk.
Dan zei Dectar: „Je moet je beter concentreeren en iets duidelijker spreken, Venry. Voel je, wat ik bedoel, Venry?"
„Ja, Dectar, want ik zie, hoe dit spreken geschiedt. De stemorganen ontvangen die kracht en werking van mij. Ik zie een koord, Dectar, en dat koord gaat van mijzelf uit naar het stoflichaam. Ik zit daaraan vast, je zal dat ook wel kennen. Wanneer ik nu denk en wil praten en het gaat als vanzelf, dan neemt dat

koord mijn voelen en willen over. Het brengt het naar de andere organen, waarvan de hersenen deel uitmaken en die hersenen doen mijn mond uitspreken, wat ik zelf in de wereld, waarin ik nu leef, voel en zeggen wil."

„Prachtig, beste Venry, nu reeds volkomen, 't is een wonder. Voor nu, Venry, zoo zonder school of opleiding, het is heel mooi en duidelijk heb je tot mij gesproken."

Hij liet er op volgen: „Je moet zoo weinig mogelijk woorden gebruiken, Venry, kort, heel kort, maar toch duidelijk alles verklaren."

„Is dat voor de proeven, Dectar?"

„Tijdens de proeven moeten wij trachten heel nauwkeurig te zijn, Venry. Alleen dát zien, wat men je vraagt, niets anders. Kun je je verwijderen, Venry?"

„Ja, Dectar, ik zal naar je kamer gaan."

„Neen, dat niet, Venry, nu nog niet, wellicht later, wij mogen je eigen ruimte niet verlaten."

„Ik blijf, Dectar." Nu wandelde ik mijn eigen cel rond en probeerde Dectar vanuit mijn wereld aan te raken. Hij voelde het onmiddellijk en zag, wat ik deed.

„Heel goed, Venry, je bent heel begaafd. Daal nu in mij af, en zie in mij."

Toen ik mij op Dectar instelde, ging ik zien en constateerde bij hem een oud litteeken, waar een dier hem het vleesch vaneen gescheurd had. Zelfs die gebeurtenis zag ik, ook, dat Dectar in groot gevaar verkeerde. Dit was op Isis gebeurd en wel vijftien jaar geleden. Toen ik hem vertelde, wat ik zag, riep hij uit: „Alles heel juist, Venry, heel goed. Zie nu in mijn hoofd."

Toen ik mij op zijn hoofd instelde, voelde ik een hevige spanning in mij komen. Al de weefsels zag ik duidelijk, evenals de hersenen en de werking er van. En daar voelde en zag ik de stoornis. Die stoornis nam ik waar en van hem over. De hoofdzenuwen waren er de oorzaak van. Het was mij duidelijk, dat ik hem daarvan kon bevrijden.

„Ga liggen, Dectar."

Hij legde zich op den grond neer. Ik daalde tot in de weefsels af

en volgde toen het zenuwstelsel. Door mijn concentratie daarop in te stellen, zag ik nu waar de stoornis lag. Ik bestraalde deze plaats en maakte lange passen. Dectar voelde hevige pijnen. De weefsels waren opgezet en dat opzwellen van die teere organen veroorzaakte pijnen. Een ingewikkeld web zag ik voor mij. Doch in dat web, dat vitale organen waren, zag ik de stoornis. Daarvoor moest ik het geheele organisme volgen.
Door mijn denken en concentreeren ontnam ik aan de zenuwen de spanning, die zich door oververmoeidheid had opgehoopt. Zoo volgde ik het eene orgaan na het andere en daalde daarvoor tot diep in het verschijnsel af. Toen ik daarmede gereed was, dat geruimen tijd had geduurd, verdwenen de pijnen en voelde Dectar zich nu geheel daarvan bevrijd. Hoewel ik heel veel had bereikt, voelde ik, dat dit ineens niet kon geschieden.
Dectar zei: „Ik verheug mij zeer, Venry, nu reeds is je zien en het volgen van mijn organisme volmaakt."
In mij voelde ik nu de kracht, die mij in staat stelde, zieken te kunnen genezen. Heel duidelijk zag ik de bron van de ziekte en de werking, alsmede de oorzaak, die vanzelf in mijn eigen organisme kwam en die ik zelfs in dit leven kon voelen. Om mij daarin te vergissen was niet mogelijk. Onfeilbaar zou ik de ziekte kunnen vaststellen, want er bestond hierin geen twijfel. Wat ik zag en beleefde en onderging, leefde in Dectar en dat leven kon ik zien.
Dectar liet mij voelen, dat ik moest terugkeeren. Doch voordat ik mij gereed maakte, hoorde ik hem zeggen: „Je moet nu eens op langzame wijze terugkeeren, Venry. Wat je dan ziet, is wonderlijk, maar onder het terugkeeren moet je goed op je eigen stoflichaam letten, dan voel je, hoe je zelf het organisme weer opvoert, dus weer tot leven en werking brengt. Je wordt daarna weer wakker."
Ik volgde ook dit gebeuren en keerde langzaam in mijn eigen lichaam terug. De organen versnelden hun werking, totdat het normale was ingetreden, doch toen leefde ik weer in mijn eigen lichaam en sloeg ik mijn oogen open. Weer leefde ik op aarde.
„Het is een groot wonder, Dectar."

„Een heel groot wonder, Venry, maar ook weer heel eenvoudig en natuurlijk, omdat wij menschen niet anders zijn. Doch wij kennen de ziel en al haar krachten. Weet je hoelang het duurde, Venry, voordat ik zoover was?"
„Ik weet het niet, Dectar."
„Er gingen zeven jaren voorbij, Venry, zeven lange jaren en toch ben ik een natuur-begaafde. Zie nu eens naar jezelf."
„Ik zal kunnen genezen, Dectar?"
„Die gaven zijn in je Venry, doch ik denk, dat zij daarvan geen gebruik zullen maken."
„Waarom niet, Dectar?"
„Wel, Venry, dat is heel eenvoudig. Wij allen kunnen genezen, maar wat jij in je hebt, bezit niemand. Men weet hier, dat wij de menschen eigenlijk niet eens kunnen helpen. In zijn onbewustzijn, Venry, trekt de mensch zijn eigen ziekten tot zich. Indien wij al die menschen geestelijk kunnen ontwikkelen, dan bereiken wij veel meer, dan al die ziekten genezen, die toch weer opnieuw terugkeeren. Telkens hebben zij wat anders, doch meestal door hun onbewuste leven. De ziel bezit deze kracht, Venry. Ik weet wat mij thans scheelt, doch het is mijn eigen schuld, Venry. Maar dit neemt niet weg, dat deze verschijnselen door mijn innerlijk voelen en denken tot mij zijn gekomen. Ik overlaadde eigenlijk al die organen. Dat gaat goed, een tijdlang, Venry, maar dan is mijn stoffelijke weerstand gebroken en komt de ziekte tot mij. Alle ziekten nu, hoe vreeselijk soms ook, worden door het innerlijke leven gevoed. Wij hebben dit duidelijk kunnen volgen. Een ongeluk, beste Venry, dat is heel iets anders. Wanneer al die menschen bewust zijn en zij aanvaarden, dat de ziel alles bezit, dat zij zich zooals wij kunnen instellen, dan kunnen er geen ziekten in ons zijn."
„Ook dat is wonderlijk, Dectar."
„Dit is heel natuurlijk, Venry. Nu de meesters dit weten en in jou de groote vleugelen zijn, denk ik, dat zij mij niet zullen opdragen je daarin te ontwikkelen. Wij zullen nu ophouden en gaan slapen, Venry. Morgen gaan wij verder."
Dectar ging heen en ik viel in slaap.

Mijn eerste bewuste geestelijke wandeling op Isis.

Onder mijn inslapen trad ik reeds buiten mijn lichaam en aanschouwde het aardsche leven vanuit die andere wereld. Allereerst wilde ik Dectar een bezoek brengen. Toen ik mijn besluit had genomen en wilde heengaan, overviel mij plotseling de bekende warmte, die ik thans heviger voelde dan ooit te voren, maar ik zag niemand. Dan ging ik heen.
Toen ik mijn cel verliet, stelde ik mij op Dectar in. Waar hij zich ook bevond, niets kon mij hierin storen, want vanzelf werd ik tot datgene gebracht, waaraan ik dacht. In mijn jeugd had ik deze krachten reeds leeren kennen en begreep nu, wat ik moest doen. Al spoedig trad ik Dectar's kamer binnen, deze was iets grooter dan mijn cel.
Hij was in diepen slaap. Hem wakker te maken vond ik niet noodig. Die mogelijkheid was in mijn bezit. Want wanneer ik mij maar even concentreerde, dan trok ik het innerlijke leven tot in het dagbewustzijn omhoog en dan zou Dectar wakker worden. Het organisme en het zieleleven waren nu volmaakt één.
Toen ik mij op hem instelde, zag ik, dat Dectar hevige pijnen had geleden, waarvan hij niet had gesproken. Maar ik zag nog meer. Dectar genas zichzelf. Een natuurlijke, maar hevige concentratie had hij op zichzelf ingesteld. Ik mocht waarnemen, hoe hij zijn lichaam had willen genezen. Wonderlijk is alles, zoo dacht ik, wat ik hier kan beleven. Dan volgde ik zijn innerlijk leven.
Dectar's voelen en denken stond geheel op wijsheid ingesteld en daarvoor gaf hij zijn eigen leven. In dit leven wilde hij iets voor zichzelf verdienen, waardoor zijn geweldige concentratie die hoogte reeds had bereikt. Daarin was hij een meester. Hij bezat het groote verlangen om te mogen uittreden. Hij wilde in die andere wereld, waarin ik nu leefde, vertoeven. Daarin wenschte hij te mogen zien en te mogen voortzweven en te ontvangen. Dat waren voor hem de allergrootste gaven, die men op Isis kende.
Ik zag, dat het voor mij mogelijk was, hem van zijn lichaam te bevrijden. Als wij in deze wereld samen wandelingen konden maken, zou dat voor hem en mij het grootste geluk beteekenen.

En daarvoor had hij een jarenlange studie moeten volgen. Toch behoorde hij reeds tot de natuurbegaafden en had hij deze hoogte kunnen bereiken.
Nu voelde ik echter, dat ik naar mijn eigen cel moest terugkeeren. Van Dectar nam ik afscheid en wandelde nu door de muren heen. Duidelijk kon ik alles zien, zuiver zag ik de plaatsen waar ik mij bevond. De geheimen van het aardsche en geestelijke leven waren voor mij geen raadsels meer, want ik leefde in de geheimen en zag in al die raadsels, waarvan menschen nog niets afwisten. Thans leefde ik bewust tusschen „leven en dood".
Waarin ik nu was beteekende „het leven", maar het leven „op aarde" was het tijdelijke en had met den dood te maken. Daar ging men sterven, hier was er geen dood, want er was hier allléén leven. Al deze mooie gedachten ving ik vanuit de ruimte op en daarvoor was ik zeer dankbaar. Want daardoor begreep ik weer, dat men mij volgde. Dat gaf mij rust. Om thans de kamers der Hoogepriesters te bezoeken, vertrouwde ik mij zelf nog niet toe; toch zou ik het heel gaarne willen. Ik tartte als 't ware al die heeren meesters; mijn jeugdig enthousiasme zag en kende geen gevaar, doch ik moest terug. Onverwachts overviel mij een afschuwelijke angst.
O, mijn Dectar, daar heb ik niet aan gedacht. Als er nu maar niets vreeselijks is gebeurd. De meesters gingen des nachts uit hun lichamen en dat was mij bekend, want ik had het al beleefd. Doch nu ik naar mijn lichaam terugkeerde, werd ik heel rustig. Toen ik mijn cel binnentrad, zag ik, dat alles in goeden welstand verkeerde. Gelukkig, mijn cel was leeg. Nu beleefde ik echter een ander wonder. Gedachten als vragen kwamen in mij op en ze luidden: „Stelt u zich voor, dat nu, op het oogenblik, dat gij uw vriend bezoekt, de meesters hier waren. Hoe wilt u uw heengaan verklaren? Zoudt gij het hun duidelijk kunnen maken, zoodat gij vrij blijft van straf?"
Ik schrikte van mijzelf; deze gedachten waren, alsof er een stem in mij had gesproken. Je bent onvoorzichtig, Venry, zoo sprak ik tot mij zelf. Je speelt met Dectar's leven, door je onvoorzichtigheid bouw je niet op, maar je breekt jezelf en Dectar's leven af.

Ik had er reeds spijt van, doch onmiddellijk daarna hoorde ik op dezelfde wijze in mij zeggen: „Ga gerust, gij gevleugelde, ga, maar let beter op uzelf en uw vriend."
„Ik dank u heel innig, onzichtbare vriend, en ik zal mijn best doen om beter op te letten."
Lang bedacht ik mij niet en ging opnieuw heen. In de wereld, waarin ik was, leefde een volkomen rust. Om hierin te mogen rondwandelen vond ik een weldaad, een genade en ongelooflijke vreugde. Maar ik bleef in mijn eigen omgeving, doch bezocht de andere cellen en keek naar de priesters, waarvan ik er nog niet één had gezien. Het aantal cellen, dat ik bezocht, zou ik niet vergeten, want ik wilde het Dectar vertellen. Hij zou opkijken van mijn eigen bevindingen en met mij een geestelijke wandeling willen maken.
Na al die cellen te hebben bezocht, keerde ik weer naar mijn lichaam terug. Op de plaats gekomen, drongen weer nieuwe gedachten in mij op. Ik voelde, dat, wanneer ik rustig in mijn lichaam afdaalde, ikzelf en mijn lichaam niet wakker zouden worden. Daarna viel ik dan spoedig in slaap en wist ik van niets meer af. Ik stelde mij dan ook op de afdaling in.
Mijn geest aanvaardde tijdens het afdalen de werking van het organisme, de beide lichamen gingen in elkaar over en werden geheel één en ik sliep in.
Toen Dectar in den morgen tot mij kwam, was ik al gereed en konden wij dadelijk heengaan. Hoe scherp zijn zien en voelen was, begreep ik, toen hij zei, ook al had hij dien nacht niets beleefd: „Ik zie, beste Venry, dat je veel bewuster bent. Heb je de groote vleugelen reeds ontvangen?"
Ik vertelde hem, wat ik had beleefd en hij vond mijn ontwikkeling en hulp wonderbaarlijk. Ook het aantal priesters was aanwezig.

Dectar's groote verlangen. Mijn Moeder.

„Zie je, Venry, dit is alleen voor de natuurbegaafden. Dat kan je niet leeren, ook ik niet, maar je zal mij helpen. Ik wil op alles

en iedereen neerzien, die het duistere zoeken; ik wil daarvoor heel veel wijsheid bezitten en ik moet kunnen gaan, waarheen ik wil. Machtig wil ik zijn, beste Venry, en zien wat tusschen hemel en aarde leeft, eerst dan ben ik tevreden en gelukkig. Maar ik heb je onaangename dingen te zeggen."
„Wat is het, Dectar?"
„Je moet alleen in de duisternis, Venry, je zult dag noch nacht zien."
„Waar is dat voor noodig, Dectar?"
„In de wereld, waarheen je straks gaat, dreigt steeds groot gevaar. Voor hen, die deze gaven bezitten, moeten wij alle voorzorgen treffen, zoodat zij gereed zijn, Venry. Men wil je dus voorbereiden."
„Waarom zoo snel, Dectar?"
„Dat komt door je proeven, Venry, men heeft goed opgelet. Zij hebben gezien, dat je groote vorderingen hebt gemaakt. En mij werd gezegd, dat je ook dat moet beleven."
„Is het nuttig, Dectar?"
„Ja, zeker."
„Wat doe jij, als ik opgesloten ben?"
„Ik moet genezen, Venry, er zijn heel veel zieken."
„Kan ik niet met je mee gaan?"
„Neen, nu nog niet, wellicht later."
„Wat geschiedt er daarna, Dectar?"
„Er volgen daarna vele andere proeven. Daarmede zullen de eerste jaren voorbij gaan. Eerst daarna zal je reizen maken, doch wanneer ik niet zorg, dat wij gereed zijn, zal men een anderen meester tot je zenden en dan kan ik genezen en zien, maar meer ook niet. En dat is heel weinig, Venry."
Om Dectar lag een sombere invloed en naar het mij scheen, was hij heel verdrietig. Hij zei tot mij: „Dectar kan heel veel zien, Venry, en goed hooren, maar meer ook niet. Ik voel heel goed, dat ik niet verder kom, want mijn gaven zijn uitgeput. Nu kan ik niet dieper gaan, niet meer zien, zoodat ik moet blijven, waarin ik nu ben en dat doet mij heel veel verdriet.
Je moet mij helpen, Venry, mijn eenen vleugel te herstellen, eerst

dan zal ik ver weg kunnen gaan en in de ruimte zweven. Dan kan ik hun vertellen, wat ik zie en dat zal mij heel gelukkig maken. Soms wil ik heengaan, ver weg van Isis en weg van deze aarde. Dan ben ik daar en ik zie alles, maar een stem in mij zegt, het niet te doen. O, Venry, dan is het verschrikkelijk, want dan zie ik niets meer. Al mijn gaven zijn dan uit mij weg en leef ik in een duisternis. Daar is dag noch nacht en ik beleef het verrottingsproces van mijn eigen stoflichaam."

„Wat zeg je, Dectar?"

„Voor jou nog een diep raadsel, Venry, maar ook dat zal je leeren kennen, als eerst alles maar in je bewust is. Dat is „doodgaan" en „niet doodgaan", het is het vastzitten aan dit lichaam, waarin ik nu leef, maar dan is dat lichaam dood en moet ik ook dat, wat het afsterven is, beleven."

„Hoe kom je aan deze gedachten, Dectar?"

Hij zag mij verwonderd aan en zei: „Spreek niet van gedachten, Venry, dit is de werkelijkheid. Wij kennen deze wetten. Doch uit mijn innerlijk komt een stem om het niet te doen. Hier leeren wij echter die wetten kennen, doch andere priesters hebben het gezien en daardoor weten wij er heel veel van af."

„Wat wil dat zeggen, Dectar?"

„Dat ik mijzelf niet mag dooden, Venry. Wij moeten op aarde leven, zoolang de Goden denken dat het goed is. Daaraan een einde te maken is onherroepelijk het wegvloeien van alles. Dan heb ik geen gaven meer, geen dag of nacht, alléén mijn lichaam, dat in een verschrikkelijke duisternis leeft. Maar dan te moeten beleven, dat de wormen aan mij knagen!

Dat, wat ik zelf ben, is niet te dooden, Venry, dat leeft en móet blijven leven, want in die andere wereld is er geen dood. Wij weten het reeds lang en ook jij kent nu dat leven."

Nu hoorde ik van Dectar afschuwelijke dingen en zijn spreken vond ik zeer droevig. Een andere persoonlijkheid leerde ik nu weer kennen en toch was hij zichzelf.

Hij vervolgde: „Dat heb je niet goed gevoeld, Venry. Nu ben ik niet mijzelf, ook al denk je, dat ik mijzelf ben. Mijn innerlijk leven is dan heel vreemd en dan zie ik de dingen niet meer zooals

ze zijn. Dit is reeds jaren zoo. Soms ben ik wat verder, maar dan val ik weer terug en moet ik opnieuw beginnen.
Die wormen houden mij terug en tegen dat verschrikkelijke kan ik niet op. Dan ben ik in een reddeloozen toestand en voel ik mij diep rampzalig, Venry. Maar je zal mij helpen, niet waar, en mij geheel losmaken, zoodat wij samen beleven, waarnaar ik verlang, zoo vurig verlang."
„Wat ben je droevig, Dectar. Het overweldigt je, mijn vriend, je bent nu opmerkelijk veranderd."
„Ach, beste Venry, let intusschen op onzen muur, hoor je, dat moet je nooit vergeten, of wij kunnen niet meer praten over de dingen die mijn hart pijn doen. Als de liefde je overvalt, dan kan je niet meer verder. Dan zie je de dingen niet duidelijk meer en is alles anders. Ondraaglijk zijn dan de pijnen, Venry, maar dan weet ik, dat zij op aarde is. Mijn ziel ontvangt en voelt al die gevoelens en ik zelf ga daar in over, want het komt in mij, en van ver weg, Venry, en ik hoor haar schreien. Geloof mij, Venry, dan is het, of een dier aan mijn hart vreet en toch sta ik machteloos, want ik kan het geen voedsel geven. En toch voel je steeds die honger en dorst in je en ben ik heel ongelukkig, omdat ik weet, dat ook zij droevig is.
O, indien je mij helpen wilt, ik kan haar vanuit die wereld zoeken en ik zal haar vinden. Nu is dat niet mogelijk, want ik ben een gevangene evenals de wilde dieren in hun kooi; zij krijgen hun voedsel, doch ook hun hart wil de ruimte en zij zijn dus nimmer tevreden.
Het is mij thans onmogelijk je alles te zeggen, doch je zult mij kunnen voelen, want als ik je alles zeg, kun je niet meer denken en wij moeten ons gereed maken. Maar ik vraag je, beste Venry: Is het hier-zijn volmaakt? Moeten wij die hunkering dooden? Moet ik dat, wat mij gelukkig maakt en waardoor alles ontstaan is, in mij vernietigen? Kan die Godheid, die mij en alle andere schepselen maakte, dat willen? Moeten de krachten, die in mij leven, opdrogen en alléén in zien en genezen uitsterven? Daaraan denk ik heel veel, beste Venry, maar nog niemand heeft mij kunnen helpen. En toch keert het steeds in mij terug, doch dan

weet ik, dat zij zooals ik op aarde is, maar verdriet heeft, heel veel verdriet heeft.
Men sloot mij reeds op, ik heb mijn dood gevoeld, doch ook daar bleef het in mij en knaagde het aan mijn hart. Mijn leven is ongerept, want ik zou anders niet kunnen voelen en denken. Ook ben ik niet oud, Venry, want ik kan mij zelfs heel jong maken. Als ik wil, ben ik net zoo oud als jij nu bent. Die gave bezit ik. Indien de dieren het mogen bezitten, Venry, waarom wij menschen dan niet? Is de vloek die in mij is, de wil des Godes? Is dat, wat in mij brandt, om te worden gesmoord? Is de Pharao niet een mensch als ik en bezit ook hij niet zijn liefde? Neem dit van mij aan, beste Venry, ik voel mij als een slaaf en dat zal ik moeten blijven."
Dectar keek heel angstig om zich heen. Wij betraden de tuinen van mijn Vader. Hij vertelde verder, zijn hart deed hem pijn van verlangen en hoe jong ik ook was, toch voelde ik die smarten diep in mij komen. In hem was een kracht bewust, die hem met een ander wezen één maakte.
Dit alles had met een ander leven te maken. Hoe is het mogelijk, dacht ik. Hij verlangt en weet waarom. Hij voelt liefde, het verdriet van een ziel, de ziel, die hij in het een of ander leven heeft gekend. Maar thans is deze ziel op aarde en verlangt zooals hij voelt en vraagt, dag en nacht, om bemind te mogen worden. En deze liefde, dat voelen en denken en verlangen vond ik afschuwelijk. Om diep te kunnen denken en voelen en gaven te mogen bezitten was een genade. Maar om andere levens te moeten voelen en daarin bewust te zijn, was een kwelling. Ik zou dit alles niet mogen weten, maar ik begreep hem volkomen.
Toen ik hem in zijn denken en voelen volgde, was het mij duidelijk, dat hij zich daarin niet kon vergissen, want zijn ziel, het leven, dat tot hem behoorde, leefde nu op aarde. Ik verlangde er nu reeds naar voor hem dit geheim te mogen ontsluieren en mijn goeden vriend gelukkig te maken.
Onverwachts scheurde ik van een plant eenige bladen af.
„Eet dit, Dectar."
Hij volgde mijn bevel op en zijn rust keerde in hem terug.

„Ook dat is aangeboren, Venry. Je weet deze gevoelens te dooden. Ik zelf kan mij nu niet instellen, maar ik wist hiervan af. In de tuinen van je Vader zijn heel veel wonderen te plukken. Er zijn planten om te dooden, om een brand als deze te smoren en om wonden en zieken te genezen. Hij was daarin een meester. In al de tuinen leefden zijn kinderen, zagen de oogen hem aan, die te vroeg moesten heengaan en nu daar zijn, Venry, waar ook wij heen willen en waarvan alleen de Hoogepriesters het geheim kennen. Je Vader heeft dit niet gewild, beste Venry. Al deze kruiden zijn voor de zieken, niet voor het doel, waarvan ik zooeven sprak, want daarop rust een vloek. Ik weet, waar al die kleintjes zijn, die te vroeg heengingen, want ik zie in den nacht soms heel duidelijk. En toen er daarvan voorstellingen in mij kwamen, Venry, volgde ik hen op die tochten en ik begreep den vloek, die op dezen Tempel rust.
Of ik daarin, zooals jij nu, geholpen werd, weet ik niet, want ik speelde met mijn eigen leven. Waren de Goden mij welwillend? Nu je iets van al de geheime krachten afweet, kun je mij voelen en begrijp je ook, wat ik deed. En zij zijn niet te volgen, Venry, en toch kon ik gaan, waarheen ik wilde, als zij aan hun nachtelijke tochten en gelukzalige wandelingen waren begonnen.
Ik vraag je. Of de Goden met mij waren? Of de Goden wilden, dat ik waarnam? Geloof mij, beste Venry, mijn oogen waren vol tranen en deze tranen kwamen diep uit mijn ziel en ik beweende de smarten van al deze kleine wezentjes, die toch op aarde zouden komen, om, zooals wij allen, iets te beleven.
„Ga heen en keer tot u zelf terug, leg af de dingen, die niet voor u zijn.” Schoon gepraat, beste Venry, maar zij volgen de wetten niet op, want zij sluiten de celdeuren achter zich af en zij doen ze eerst dan weer open, als het dier in hen tot rust is gekomen. Je moet hen dan zien, Venry, ze durven niet op te zien, geen nacht en geen licht is er in hen, alléén angst, angst voor de Goden, angst, dat zij gezien of gevolgd worden, omdat zij weten hoe zij handelen moeten en op wetten geen aanspraak kunnen maken. Als al die schimmen, die zielen, Venry, het nieuwe en volgende leven ontvangen en weer op Isis terugkeeren, dan, je kunt ook

dit aanvaarden, volgt er een strijd op leven en dood en gaan al die meesters ten onder.
„Ga heen en leer u zelf kennen, leg af al die gevoelens en die verlangens en dood ze.” Hoe vaak heb ik dat moeten hooren? En wat doen zij? Ik zie de schimmen, Venry, van al die leventjes en de priesteressen, die uit dit leven verdwenen. Zij allen roepen mij toe hen te helpen, omdat de Goden het willen. En toch sta ik machteloos toe te zien, Venry, en weet met al deze geheimen geen raad meer. Zou je hart daar tegen kunnen, Venry? Zal je zoo sterk kunnen zijn, als ik je alles zou vertellen? Is het dan zoo vreemd, Venry, dat mij soms droefheid overvalt?
Ik schreide tranen, maar niet van zwakte, doch ik vroeg mij af, of de Goden het goed vonden en of de Pharao dit alles wist. Hoe heb ik gebeden, Venry, gebeden om antwoord, maar de Goden hoorden mij niet en ik dacht, dat ik het wist. Zou het kunnen zijn, Venry, omdat er ook in mij zulke gevoelens zijn? Maar ik zweer je, mijn leven is ongerept, ik ben niet slecht geweest. Mijn eigen leven geef ik voor de waarheid, voor mijn zieken en ieder ander die mij noodig heeft, maar vooral om het waarachtige te leeren kennen. Want is dat niet machtig? In mij leeft het en ik voel de natuurlijkheid van deze gevoelens.
De winter en zomer zijn mij lief en ik kan zonder eten en drinken en ben gereed de zieken te helpen, met alles wat in mij is. Vele zonnen lang kan ik wachten op mijn eigen dood en ik kan één zijn met de duisternis, maar te moeten verdragen, Venry, dat mijn hart blijft kloppen en verlangen, is niet uit te houden.
O, mijn vriend, hoe moet ik je waarschuwen. Als je dit overvalt, dan zal je niets kunnen zien en niet uittreden, zal je niets ontvangen, omdat het je innerlijk verbrandt. En in de duisternis komen wezens tot je en moet je weten hoe sterk je bent. Daarom vertelde ik je hiervan. En ze zijn als menschen, Venry, en toch schimmen, doch zij behooren tot hen die reeds dood zijn. Wanneer je hen benaderen wilt, gaan ze heen, doch ze komen tot je terug en gaan dan in je.
Als priester moet je alles overwinnen. Je moet het willen zien en beleven en toch jezelf blijven. Hoe machtig ze zijn kan je voelen,

als ik zeg, dat ze lief hebben en oliën en de allerbeste kruiden bezitten, die alleen de Pharao kent en bezit en die uit andere landen komen, maar die toch in hun bezit zijn. Zij kennen vele geheimen, Venry, en zij zullen je vragen naar hen te luisteren, want zij maken muziek en dansen hun schimmendans. Maar, o, wee, beste Venry, als je dat mooi vindt.
Je bent nu nog jong, maar je ziel is oud en ze trekken dat vuur in je omhoog. Zij doen het bij je ontbranden. Zorg, beste vriend, dat je daarin jezelf blijft, dat ze je niet overvallen, want dan heb ik geen hoop meer. Dan verdroog ik, zooals het vleesch, dat men hier bewaart. Denk niet, Venry, dat ik nu in raadselen spreek, het is heel noodig, dat ik je hiervan vertel."
Dectar vertelde mij afschuwelijke dingen. Voorzichtig maakte hij mij duidelijk, wat mij te wachten stond. Door zijn eigen verdriet en verlangens bracht hij mij in de geheimen van Isis. Dectar was een meester, een fijnbesnaard wezen en een waarachtig menschenkind.
Hij ging verder:
„Mijn praten lijkt niet erg belangrijk, is 't niet, Venry? Doch er mag geen achteloosheid in je zijn. Het komt voor, dat ik als een smeekeling ben, maar ik weet, dat je mij niet zult verstooten, zoodat ik „de weide" mag betreden, waar het steeds groen is en de bloemen in bloei staan. Al dat eeuwigdurende leven, beste Venry, lacht je toe. Maar als de schemering optrekt, moet je naar je stoflichaam terugkeeren. Hoe het daar is, weet ik, ook al heb ik het in mijn korte leven, dat ik op Isis ben, nog niet mogen beleven."
„Vanwaar weet je dit, Dectar?"
„Het ligt in mijn ziel, Venry; zooals in jou gaven zijn, waren die gevoelens en dit weten in mij, toen ik werd geboren. Ik zag „de weide" voor mij, als kind kon ik heel duidelijk zien. Soms speelde ik op „de weide" en toch leefde mijn stoffelijke lichaam op aarde en je weet hoe dat mogelijk is.
Op „de weide" kun je heerlijk wandelen; dat is als een reis door de ruimte. De betoovering, die daar vanuit gaat, is hemels. Ik ben daar lang geleden reeds geweest, Venry, maar toen was ik

iemand anders en ik had dus een ander lichaam en een anderen naam. Maar dat leven zie ik heel duidelijk voor mij.
Toen ik daar was, kende ik haar en zij was zoo lief, o, zoo lief, Venry. Vaak denk ik daaraan en dan zie ik mijzelf en haar en wandelen wij in de stilte. En naar aanleiding daarvan weet ik, dat zij op aarde is en ik zie haar dan opnieuw. Dan weet ik, dat ook zij een nieuw lichaam heeft ontvangen. Maar dan, beste Venry, komen de verlangens in mij wakker, want mijn ziel is met haar één. Ook denk ik, dat zij een priesteres is, want dan voel ik haar dicht bij mij en zoek ik haar op Isis. Maar maak ik mij daarentegen geheel leeg, om de gevoelens en mijn zien te volgen, dan zie ik haar in de wereld.
In het gelaat, dat zij nu bezit, Venry, zie ik toch het andere en dat, Venry, is mij zoo lief, want zij is van mij, alléén van mij, Venry. Haar ziel en mijn ziel zijn één; de Goden maakten van ons één wezen en dat zal eeuwig zoo blijven. Maar wij moesten weer uiteen, Venry, en dat beleven alle menschen. Er is maar één ziel, die tot ons behoort en wij kennen die ziel, ook al ben ik thans een priester. Ik kan niet gelooven, dat zij mij vergeten heeft. Van wien zouden deze gevoelens, die toch in mij komen, kunnen zijn? Op de geheele aarde is niet één mensch, beste Venry, die deze innige gevoelens kan opvangen, want ik ben zooals zij is, géén ander kan zoo zijn, wij zijn geheel één.
Voel je, beste Venry, wat dat zeggen wil? Wij zijn als twee bloemen van één kleur, en zooals het jong op de moeder lijkt. Als twee sterren. Wij zijn in voelen en denken één, ook al bezit ik andere eigenschappen.
Voor haar leef ik, zij leeft voor mij en wij beiden dienen. Door mij zal zij adem halen, Venry, want zij voelt mijn hart, mijn ernstig willen, zoodat onze dankbaarheid groot is. In haar zie ik het leven vertolkt, wij beiden gaan daarin over, doch zijn thans op weg, eeuwen reeds op weg, beste Venry, omdat wij ons hebben vergeten. De aarde is groot, mijn vriend, de natuur is geweldig, een fonkelende sterrenhemel overweldigt ons, doch deze liefde, mijn vriend, overtreft alles. Ik ben volstrekt niet ijdel, indien ik zeg, mijn beste, dat wij beiden alles bezitten en dat

„alles" wil zeggen, dat ons de geheele ruimte toebehoort. Maar ik ben nog niet gereed, Venry, ook zij niet en daarom moesten wij uiteen.
Als je denkt, dat dit voor mij straf beteekent, ben ik bereid je dat te verklaren. Want het tegendeel is waar, Venry, Dectar heeft dat in eigen handen. En toch komt er nog wanhoop in mij.
Als ik haar op aarde zie, dan ben ik angstig, want zij is heel rijk en van hooge afkomst en ik ben maar een arm priester. Je voelt het zeker, beste Venry, in mij is twijfel en dat is heel erg. Maar wanneer zij op aarde is en heel rijk en in haar is dit weten niet, dan moet ik wachten, totdat zij ontwaakt. Want zij moet weten, dat ik het ben en zij moet verlangen om mij te zien. Als dit bewustzijn in haar is, moet zij naar mij verlangen. Het kleinste insect beleeft deze wonderlijke gevoelens, Venry, en wij menschen niet? Indien de ruimte in mij is, komt ook het weten. Doch wanneer ik mij zelf niet begrijp en de twijfel mijn hart pijn doet, klopt mijn hart sneller en sneller, en doet mijn arme hoofd barsten. Dan vervaagt plotseling alles weer voor mij en ben ik weer geheel mijzelf. Dectar ziet dan omhoog, in het glimlachend gelaat van den een of anderen „God" en dan daalt er in mij het begrijpen, beste Venry, en voel ik mij als een kind. O, geloof mij, lieve vriend, heel veel offers bracht ik den Goden, doch niet altijd worden ze aanvaard. Doch de Goden weten van iedere ziel af, want wij zijn uit hen, Venry.
Zal je, als je de groote vleugelen bezit, haar voor mij willen opzoeken? Jij kunt het voor mij doen, Venry, je kent de „weide", want je bent daar geweest. Je zult tevens achter al deze muren zien, die hen omsluiten, waar de priesteressen leven en waar de Hoogepriesters binnengaan en hun ouderdom in jeugd veranderen. En daarvan mogen wij niets weten.
Doch ik wil de dartelheid van het lam bezitten en de rust en de vleugelen van een roofvogel, om dan op mijn vleugelen in de ruimte te kunnen uitrusten en vandaar op hen neer te zien, die mij mismaakten. Als een Koning der lucht wil ik gaan en mijzelf geheel kennen, zoodat alle twijfel uit mij is. Ik wil hun hartstochten en hun voosheid doorschouwen, evenals het gewaad dat

zij dragen. Zeer zeker zal ik zijn, beste Venry, zooals mijn hart zegt het te doen. Niets sluit mij dan meer af en zelfs de ijle poorten van Isis houden mij dan niet meer tegen.
De wildheid van een roofdier, of de rust van een pad zijn mij even lief, maar vooral de ruimte en het licht, bovendien de wijsheid, die daar leeft en waaruit wij zijn geboren. Maar nu moet je eens luisteren, Venry.
Zie, daar voor je, Venry, het volgende jaar kunnen wij daar binnengaan, omhoog en omlaag wandelen, links en rechts en de vreugde van je Vaders geluk in ons opnemen. Wie daar vertoeven kan, heeft hetgeen hij in dien tijd bereiken wilde ontvangen, maar hij wordt dan een priester, een droomer en slaper en beleeft dan de kwelling van het organisme. Dat gaat heel diep, Venry, want deze Tempel is machtig en bekend om de vele soorten kruiden, die gekweekt zijn door het meesterschap van je Vader. Als je ooit hier bent en de Goden willen, dat je weet, waarom deze tuinen zijn gekweekt, ga dan naar beneden. En hier leerde Ardaty je Moeder kennen."
„Wat zeg je, Dectar? Mijn Moeder, hier, op Isis? Wie droeg je op, mij dit te zeggen?"
„Ardaty, mijn beste Venry."
Ik nam Dectar's handen in de mijne en keek hem aan. Toen ving ik van hem op.
„De kruiden hebben niet geholpen, Venry, ze zouden hun doodelijke werking niet volbrengen, want Ardaty was een meester. Je zou leven, mijn beste, en je leeft, is 't niet? Wij moeten nu heel voorzichtig zijn. Let dus goed op, ik voel iets en het komt tot ons. Dit alles moet je weten, Venry."
„Mijn Moeder was een priesteres en ik haar kind?"
„Heb ik je niet voorbereid, Venry? Zou ik anders mijn hart voor je leegstorten? Maar wist je dit niet reeds lang geleden? Je Vader bracht haar van hier weg en zijn hart was gereed je lieve Moeder te ontvangen en het groote leed met haar te dragen. Hij gaf haar een nieuw leven, waarvan de liefde de ruimte is en waarvan ik je vertelde. Ook zij zijn geheel één.
Het geduld en de zelfbeheersching moet je nu bezitten, als je haar

volgen wilt en je Vaders zegen ontvangen, als je het geheim van je eigen leven wilt kennen. Het is de zorg, die je Moeder droeg om haar jongen en dat zal de kracht zijn, die de Goden je schenken."

Een diepe ontroering overviel mij. Dectar vervolgde:

„Hoe kan je ziel ontroerd zijn, beste Venry, nu je de waarheid ontvangt? Je kunt slechts dankbaarheid toonen; om te mogen weten en daarin jezelf te blijven, is hetgeen zij wenschen.

Want zie, mijn beste, zie in de natuur en weet nu, dat ik mij verbergen moet. Je moet mij volgen, Venry."

Na korten tijd, zei Dectar tot mij, maar als een geheel ander mensch:

„Er is steeds gevaar, Venry. Zoo, nu is het wat rustiger, maar het was heel ernstig, dat volgen en zoeken van mijn ziel. Maar zie daar, Venry, naar beneden. Op een nacht hoorde ik in de ruimte het gezang van een nachtvogel. Deze verbrak de nachtelijke stilte. Kun je mij volgen? Ook dit moet je weten.

Hoor, Venry, hoor nu dit gezang, beste vriend, en je hart komt tot rust en er kan geen haat in je zijn. Want haat doodt, haat doet de krachtigste persoonlijkheid vernietigen en zichzelf vergeten en men verliest zijn verstand. Maar de wateren sloten zich over een lichaam, lieve Venry, en zij was dood, maar niet dat lichaam, doch de gebeurtenis; de nacht maakte plaats voor den dag, doch zij, die daaraan schuld hadden, vonden zichzelf terug.

Weet mijn beste, dat één waakt, dat er één voor ons voelt en denkt, en die zal mijn lammen vleugel heelen. Daarvoor zal jij de krachten ontvangen, om dit alles nu reeds te kunnen verbergen, of wij worden met blindheid geslagen. En denk aan de „weide" en zoek haar, als je voelt, wat ik voel; mijn hart komt dan tot rust.

Blijf mij nu volgen, Venry, ze komen terug. Zie daar, in de diepte, ik zal het je wijzen, waarvan ik zooeven vertelde. Voel je het, Venry?"

„Ja, Dectar, wij worden gevolgd, maar ik ben in de ruimte. Zij zoeken ons en wij zullen ons zelf verliezen, indien er geen weerstand in ons is."

„Als wij onzen muur niet hadden, Venry."
„Is daar beneden mijn geheim, Dectar?"
„Wie daar maar naar kijkt, beste Venry, wordt reeds gevolgd. Over dit plekje grond waken zij dag en nacht, maar eerst later zal je dit duidelijk worden."
Plotseling keerde Dectar zich om en wees nu naar het gebouw, strekte zijn linkerhand uit en zei:
„Je ziet daar de meesters, Venry, achter de muren. Maar jij kunt er doorheen kijken. De dooden spreken en de harten smeeken om vergelding. Een zwaard kan niet scherper zijn dan de gevoelens, die door wroeging wakker zijn geschud. Achter die muren, in den Tempel van Isis, zal je heel veel geheimen ontdekken. Maar er is geen licht, Venry, alléén duisternis. Eens zullen alle dooden weer opstaan en hier de heerschappij voeren, maar dan zullen wij de „weide" zien en hebben bereikt, of wij zijn verder gegaan, om het ontwaken van ons zelf te zien, te voelen en te ondergaan. Mijn woorden zijn niet krachtig genoeg om datgene uit te drukken, wat in mijn ziel leeft, maar jij kunt mij volgen en het waarnemen. Waarachtig, beste Venry, op dezen morgen is mijn „ik" gedoemd te luisteren naar hetgeen de dooden te zeggen hebben, doch een andermaal zal de liefde verre van mij zijn en ben ik weer geheel mijzelf. Als de dag komt, Venry, zal ik alles mogen weten en zal je mij zeggen, of mijn vleugel te heelen is, want ik voel mijn geluk naderen."
Dan vroeg hij mij heel onverwachts:
„Vertel mij, beste Venry, was je eens op de weide? Ach, zeg mij niets, ik weet dat je daar was. Je ziet, hoe gevaarlijk de liefde is, want mijn brein is erg verward. Ik vraag naar iets, waarvan ik het antwoord reeds weet. En dat mag niet, voor ons priesters is dat zeer gevaarlijk.
Overigens zal het je duidelijk zijn, dat mijn pad niet begaanbaar is, ik ga steeds over hoogten en door diepe kuilen en telkens weer val ik en die onvoorzichtigheid breekt mijn oude lichaam.
Toen je bezeten was, ben je op de weide geweest. Ik heb je kunnen volgen. Daar zal ik haar eens ontmoeten, want tusschen leven en dood is het goed uitrusten, doch je moet weten hoe je huis-

Haat niet

waarts keert en die weg is lang, zoodat ik wel eens zou kunnen verdwalen.
Je vindt, dat ik heel erg somber ben, ik weet het, maar in de duisternis heb je ook heel veel noodig om aan te kunnen denken. Al deze gevoelens zullen je helpen, want wie daar leeg ingaat, komt er verdord uit. Dectar kent al de angsten die in hen waren, zoodat de hersenen het niet meer konden verwerken en de ziel stikte. Blind komen zij uit die donkere hel en weten niet meer of zij leven of dood zijn. En alleen, Venry, omdat zij niet voorbereid waren. Ze hadden geen begrip van de duisternis en toch vertelde ik hun er alles van.
Maar jij bent voorbereid en gereed, nu al gereed, je ziel is vol van geluk en geheimen, in jou leven de dood, de duisternis en het licht en je zal zien, wie mij mijn vleugel heeft verlamd, al weet ik er ook heel veel van. Maar jij ziet duidelijker.
En is het dan zoo onnatuurlijk, dat er haat in mij is? Ik haat hen, die mij mismaakten en aan mijn ziel de natuurlijke werking hebben ontnomen. Het is allesbehalve prettig, want ik heb in de ruimte geleefd en ik was in het bezit van de groote vleugelen.
Ik ben somber en kom hier telkens op terug, Venry, maar je moet het mij vergeven, mijn hart loopt ervan over. Maar de dingen die moeten geschieden, zullen wij beiden beleven en je kan beter voordien alles ervan weten, zoodat het niet te laat is. Die ernst zal je versterken en krachtig maken."
„Kan je mij nog meer zeggen, Dectar?"
„Vraag mij, Venry, wat ik weet, zal ik je zeggen."
„Ben ik hier geboren?"
„Neen, Venry."
„Ik begrijp je, Dectar. Is Ardaty mijn Vader!"
„Neen, Venry."
„Heb je eenig vermoeden, Dectar?"
„Ik weet niets, Venry, nu nog niets."
„Dan begrijp ik wat mijn Moeder bedoelde. Weet je, Dectar, toen ik bezeten was, lag om jou en mijn ouders een dicht waas en daarin zag ik den meester niet. Dat waas hield jou en mijn ouders verborgen en ik zag het heel duidelijk. Weet je daarvan?"

„Ja, Venry, ik weet het."
„Je weet alles, Dectar?"
„Neen, Venry, maar dat weet ik. Ik zag, dat je daarmede verbonden was."
„Keek je daarom zoo doordringend naar mijn Moeder, Dectar?"
Dectar glimlachte, doch gaf mij geen antwoord, waarna ik vroeg:
„En de Hoogepriester, Dectar?"
„Zag je niet, Venry, dat hij afgesloten werd?"
„Door wien, Dectar?"
„Is je dat niet bekend?"
„Is mijn leider zoolang reeds bij mij, Dectar?"
„Je kunt heel dankbaar zijn, Venry, voor ons allen beteekent het een groote bescherming."
„Was het angst, Dectar, die mijn ouders voelden? Mijn Vader deed zoo vreemd."
„Kan jij je de gevoelens van twee gelukkige zielen indenken en aanvoelen, Venry, zielen, die een groot geheim en hun eigen geluk dragen? Dat is, wat hun leven uitmaakt en waardoor zij alles en alles bezitten. Wanneer ik terugdenk, beste Venry, en alles voor mij zie, zie ik mijn eigen dood."
„Ik zal je niets meer vragen, Dectar, wellicht later. Ik ben je zeer dankbaar, ook voor wat je voor mijn ouders deed. Misschien mogen wij eens alles weten. Wat zal er met mij na de duisternis geschieden, Dectar?"
„Dan zal je den dood leeren kennen en je moet je daarmede vertrouwd maken. Wanneer je heel ver bent gevorderd, is het niet noodig, maar wij zullen afwachten."
„Ken ik den dood dan niet, Dectar?"
„Zeer zeker, Venry, maar soms ontvangen wij die belevenissen, waardoor wij heel vlug ontwikkelen, doch ik zal mij daarop instellen en ik kan je morgen wellicht meer vertellen. Weet echter, beste Venry, dat het zeer leerzaam is.
En nu weer heel voorzichtig zijn, of de wormen vreten voordien reeds je hart stuk en dan behoeven al deze dingen niet te geschieden."
Wij gingen een tijdlang verder en waren beiden in gedachten.

Dan zei Dectar:
„In al de jaren, die ik hier ben, Venry, heb ik op deze wijze nog niet kunnen spreken en ben nu heel gelukkig, dat dit alles uit mij weg is; nu kan ik aan een nieuw leven beginnen. Je zult nu een anderen Dectar leeren kennen. Er komt weer licht in mij en dat is door jou, Venry."
„Wat bedoel je met die andere muren, Dectar?"
„Je zult de onzichtbare muren van Isis leeren kennen, niet deze, maar andere, waardoor nog niemand, geen priester doorheen is gegaan. Dat geheim zal jij aanschouwen, je daarvan meer vertellen is mij niet mogelijk, want er komt dan teveel in je en dat is niet goed. Doch ik heb alle hoop, Venry, in jou zijn die gaven. Wij moeten ons nu voor de proef gereed maken en je zal gewogen worden. Maar je bent gereed, is 't niet, Venry, of wij zouden moeten doorgaan en ik wil nu alleen zijn, geheel alleen, om mijn droefheid aan het wezen der dingen te toetsen. Als ik dan tot je terugkom, zie je mij anders, maar dan is de zalf, die de Goden mij geven, in mijn wezen gedrongen en zijn al de zieke plekken daarin geheeld. Mocht ik in mijn bidden heel duidelijk zijn, Venry, wordt mijn ziel beter, want dan raak ik de werkelijkheid."
„Wat bedoel je met gewogen worden, Dectar?"
„Dat zal je zien, Venry. Men zal je concentratie volgen. Ondertusschen zijn wij den Tempel weer genaderd. Vergeet alles, Venry, wil je? Maak je nu geheel leeg, straks keert alles weer in je terug. Je moet nu alleen aan jezelf denken."
Dectar ging heen en ik trad mijn eigen cel binnen.

De tweede proef.

Dectar vond ik een wonder. Zijn wezen bezat iets geheimzinnigs. Dan weer was hij lichtend en leefde hij, maar soms overviel hem de duisternis en even later bezat hij de gevoelens en verlangens van een klein kind, doch den ouderdom van een Opperpriester. Dat van mijn Moeder begreep ik. In mijn leven was een geheim

en wellicht mocht ik eens alles weten. Isis was een en al geheimzinnigheid, doch ik zou de krachten willen bezitten, om al die geheime machten onschadelijk te maken. Er waren hier veel priesters geweest, doch het priesterschap hadden zij niet mogen behalen; voordien waren zij reeds vermoord. Ik voelde wat Dectar bedoelde, want ik zag al die kleine wezentjes waarvan hij had gesproken. Hier leefden priesteressen en ik begreep, toen hij van al die gruwelijkheden vertelde.
Isis, mijn Isis, Godin van dezen Tempel, waar is hier de liefde? Wij allen zoeken het licht, dat de duisternis moet verlichten. Zij allen gingen ten onder, maar in mij komt er licht, kracht en geweld, door hetgeen ik nu reeds weet. Eens zal Isis groot zijn en stralen en haar liefde uitzenden, aan hen die daartoe behoefte hebben.
In mij was er rust, maar duizenden dingen drongen zich aan mij op en het was, alsof de natuur wraak nam op diegenen, die hier aanwezig waren en in menschengedaanten rondwandelden. Wanneer ik een dier was, zou ik hen onverwachts aanvallen, doch ook daarvoor waren zij geestelijk gewapend en zij zouden het van te voren reeds weten. Mijn wapen zou heel anders moeten zijn, dat ik tusschen leven en dood gereed moest maken.
Mijn lieven vriend voelde ik in alles, doch zijn haat was verschrikkelijk. Aan hem waren geheimen getoond, of hij had ze kunnen volgen. Ik voelde echter, dat hij nog meer wist, maar dat hij mij niets wilde vertellen. In mij was er een kracht, die mij zei rustig te wachten en geduld te hebben. Na korten tijd keerde Dectar terug. Hij was zeer opgewekt en een heel ander mensch.
„Zullen wij maar dadelijk heengaan, Venry?"
„Ik ben gereed, Dectar."
Wij traden de ruimte, waar ik reeds geweest was, binnen. Een oogenblik later kwamen de Hoogepriesters en weldra werd met proeven-nemen begonnen. Ik was geheel mijzelf. De vogel die toen niet luisterde, voldeed nu aan mijn wil, want daarmede werd begonnen. Daarna volgden eenige andere proeven, waarvoor verschillende diersoorten dienden, doch de moeilijkste soort had ik onder controle. Dan gingen zij tot andere proeven over.

In het midden der zaal stond een instrument en ik voelde, dat dit de weegschaal was, waarvan Dectar mij had verteld. Op dat ding moest ik plaats nemen en mijn evenwicht behouden. Het ding hing aan vier koorden, die tezamen bijeen kwamen in een kogel en die kogel hing weer op een puntige as. Het was meer een instrument om te balanceeren, dan om gewogen te worden. Dit scheen het geval ook te zijn, doch daaraan lag de innerlijke weegschaal vast. Door concentratie en sterken wil, moest men zijn evenwicht kunnen behouden.
Ik nam op de weegschaal plaats, doch rolde er onmiddellijk weer af. Hoe ik mij ook concentreerde, mijn evenwicht kon ik niet behouden. De anderen deden het mij voor, ook de Hoogepriester en zij bleven in evenwicht. Wat zij konden, moest ik kunnen en opnieuw nam ik op het ding plaats.
Voor de tweede maal mislukte de proef. Ik was dus nog niet gereed en niet mijzelf genoeg, want er waren krachten in mij, die ik niet onder controle had. Het instrument was zoo scherp berekend, dat hij, die er op plaats nam en in zijn denken en voelen zich niet kon beheerschen, bezweek. Opnieuw nam ik plaats, doch moest ophouden. De onevenwichtigheid, die tusschen beide lichamen lag, voelde ik heel duidelijk, doch mijn geest moest dit tot stand kunnen brengen.
Een andere priester zette zich neder en ook Dectar volgde hem op, allen volbrachten het en zoo was deze kracht het bezit van die rustige persoonlijkheid, die noodig was, om de diepte van zichzelf en de mystieke wetten en werkingen van den geest op deze schaal te controleeren.
Ik voelde echter, dat ik het zou hebben gekund, indien er maar tijd was, doch wat Dectar mij van zijn eigen leven had medegedeeld, had mij in dezen toestand gebracht en ik was eigenlijk niet gereed. Toen zij zagen, dat ik het niet kon, moest ik op een rustbed gaan liggen. Het was een houten rustbed, waarvan de voetstukken de aarde raakten. Het geheel was zoo geconstrueerd, dat mijn lichaam met de aarde in aanraking kwam, want de steunpunten waren eenige meters diep in de aarde gedrongen, doch daarvan was niets te zien.

Men vertelde mij deze constructie, omdat ik moest weten, wat deze bank beteekende, dat er geen vragen in mij zouden opkomen tijdens mijn inslapen. Maar dit contact was noodig en was voor de verbinding met de aarde, wanneer mijn lichaam was ingeslapen.
Toen ik mij had neergelegd, mijn beide armen langs mij heen voor de rust, voelde ik hun ontzettende inwerking en begreep ik, dat de concentratie der Hoogepriesters een aanvang had genomen. In korten tijd viel ik reeds in slaap. Maar nu ging ik uit mijn lichaam en hoorde, dat men mij vragen stelde. Ik gaf hun echter geen antwoord. Maar, o, wee, men volgde mij, zij konden mij in deze wereld zien. Nu hoorde ik heel streng en bevelend tot mij zeggen, zooals Dectar eens tot mij had gesproken:
„Spreek, gij zult spreken!"
Mijn mond ging open en ik vroeg hun, wat zij van mij wilden weten. Nu hoorde ik:
„Waar zijt gij?"
„Naast mijn lichaam," zei ik.
„Hoe ziet u dit?"
Ik keek om mij heen en zei: „Omdat ik in een ruimte ben en daar voor mij ligt mijn organisme."
„Gij kunt duidelijk uw lichaam zien?"
„Ja, heel duidelijk."
„Ziet gij ons allen?"
„Ik zie alles."
„Kunt gij u verwijderen."
„Ja, ik kan mij verwijderen."
„Ga dan, wij zullen u volgen."
Ik verwijderde mij van mijn organisme en stond nu voor den ingang en wachtte af.
„Ga verder, hoorde ik, treed naar buiten, ga verder, gij kunt verder gaan."
Nu wandelde ik door de deur heen en stond buiten.
„Terugkeeren", riep men mij toe en ik keerde terug. Ik leefde als vroeger in deze wereld, doch thans onder hun controle. Hun onderling contact kon ik volgen en ik begreep, dat ik op mijn

hoede moest zijn. Het was mij duidelijk, dat ik mij een macht van wetten en krachten eigen moest maken, wilde ik hen kunnen weerstaan. En daarvoor had ik jaren noodig. Hun macht was groot, diep hun peilen en instellen en hun volgen was wonderbaarlijk. Maar verschrikkelijk hun wil. Allen zagen mij en konden mij in alles volgen. Toen voelde ik, dat zij mij lieten terugkeeren en of ik wilde of niet, ik daalde in mijn eigen stofkleed af en werd wakker. Ik mocht mij kleeden en met Dectar vertrekken. Wij stelden ons op hen in, doch wij beleefden nu, dat wij reeds waren afgesloten. De verbinding met hen was weer verbroken. In onze eigen ruimte durfden wij eerst denken en toen zei Dectar tot mij:

„Ditmaal ben je niet te ver gegaan, Venry. Weet je, wat er is geschied?"

„Wat is dit voor een proef, Dectar?"

„Een muur van kracht is nu om je heen gelegd, Venry, maar zij zullen trachten toch daar doorheen te komen."

„Wat heeft dit weer te beteekenen, Dectar?"

„Een astrale muur, Venry, waarin je moet blijven en waarin je de dagen en nachten zal doorbrengen, zoodat zij je kunnen bereiken."

Onverwachts voelde ik het afschuwelijke van deze heeren meesters. Dectar zei:

„Daar zal je heel veel beleven en ik vertelde je ervan. Men zal je door vuur laten wandelen; dieren zal men op je afzenden, slangen zullen je omringen, die je door hun beet zullen dooden. Doch veel is slechts schijn, Venry, om de angst die in je is te vernietigen. Maar je zal denken in de werkelijkheid te zijn en de waarachtige werkelijkheid te zullen beleven, maar ik waarschuw je, ga er niet op in en blijf jezelf.

Deze proef is heel kort, die volgen, duren langer en dan ga je reizen maken."

„Ik dank je, Dectar, en zal doen wat je zegt."

„Denk er om, Venry, ook dit moet je beleven en je eigen bezit worden, of je gaat in die andere wereld ten onder, al zijn je gaven nog zoo groot. In de duisternis moet je het kwade overwinnen en

als je daarin slaagt, staat alles voor je open en ben je een meester. Jaren zijn hier voor noodig om dat te bereiken, maar zij hebben geen geduld, omdat zij reeds geruimen tijd op een dood punt zijn. Zij hebben heel veel wijsheid noodig.
De proef op de schaal zou niet slagen, Venry, hun concentratie bracht je van streek en dat is om je te dwingen hen te volgen. Nu kunnen zij je leegzuigen, als zij dat willen, maar wij zullen ons daarvoor wapenen. Zij zijn als wilde dieren niet kunnen zijn, mijn vriend, doch veel en veel gevaarlijker."

De geheime krachten van Isis.

„Kom, wij gaan wandelen, ik heb je nu heel veel te zeggen. Denk er om, Venry, duizenden gedachten stormen daar op je af. In vele werelden zal je komen, waarvan zij het bestaan kennen, maar soms geen besef hebben en dan weer ben je met de werkelijkheid verbonden. Daarom zoo afschuwelijk. Maar je gaat nergens op in, de werkelijkheid zal je spoedig kunnen voelen en dan doe je of je heel moe bent."
„Je bent een Vader voor mij, Dectar. Hoe kan ik alles goed maken?"
„Je bent mijn broeder, Venry, en ik ken je Vader en Moeder en heb beiden heel lief. Maar je zal ook mij helpen, geef mij mijn krachten terug, ik ben lam. Als ik voel, wat zij willen, Venry, zal ik je waarschuwen. Voor mij geschieden deze dingen te vroeg. Doch ik zei je reeds, zij staan op een dood punt, kunnen niet verder en weten thans geen raad meer. Maar de Pharao vraagt steeds, steeds naar nieuwe wijsheid. Ga terug naar je cel, straks kom ik je halen, want je moet heel rustig zijn en je daarop voorbereiden."
Deze afgrijselijke werkelijkheid maakte mij angstig. Ik knielde neer en bad tot mijn Moeder en Ardaty. Ik zou hem als mijn Vader blijven lief hebben en zond al mijn liefde tot hen. Nadien voelde ik mij weer wat rustiger. Ik begreep nu, waarom Dectar mij naar mijn cel terugzond. In mij was angst.

Nu begreep ik tevens mijn Moeder en waarom zij zich aan mij vertoonde, maar vooral mijn haat, waarvan zij sprak en vele andere dingen meer. Wat voor monsters leefden er hier om mij heen. Ik leefde in een misdadige omgeving, van reine liefde voelde en zag ik niets. Beleefden de priesters en priesteressen al deze afschuwelijkheden? Doch ik wilde gereed zijn, wellicht was het goed voor mijn ontwikkeling.

Weldra keerde Dectar terug en hij zei: „Ben je wat rustiger, Venry?"

„Ja, Dectar, ik ben weer gereed."

„Kom, wij gaan opnieuw wandelen, maar nu goed luisteren en vergeet niet aan ons eigen wapen te denken. Je moet weten, Venry, dat dit een zeer zware proef is. Je kunt reeds buiten je lichaam gaan en je concentratie is duidelijk. Zij slaan nu vele jaren over. Ik beleefde in de duisternis, dat onreine dieren van mijn lichaam vraten, totdat ik buiten bewustzijn was en toen natuurlijk niets meer voelde. Doch daarna werd ik weer wakker en opnieuw beleefde ik verschrikkelijke dingen. Mijn cel, de kamer waarin deze dingen geschiedden, stond in brand en ik riep om hulp. Doch niemand die mij hoorde. Toen ik om hulp riep, was ik reeds vernietigd.

Daarna beleefde ik weer andere dingen. Ik was op een groote rivier in een klein bootje. Alles was rustig, geen wind en ook het water was heel kalm. Doch weldra kwamen er een donkere lucht en wind opzetten, die in een orkaan overging. Natuurlijk ging ik ten onder, Venry, de golven sloegen over mij heen en ik verdween in de diepte. Toch werd ik weer wakker en leefde. Zoo beleefde ik verschillende gebeurtenissen, doch verloor telkens mijn bewustzijn en dat was niet goed en heel verkeerd."

„Wat is hiervan de bedoeling, Dectar?"

„De priesters of priesteressen moeten door concentratie dit alles voorkomen en zichzelf blijven. Want er zijn daar geen slangen en vreeselijke andere verschijnselen meer, geen stormen, geen vuur waardoor je verbrandt, dat zijn gedachten, Venry, alléén gedachten van de meesters, door hun concentratie opgebouwd, maar die je als de werkelijkheid beleeft. Wanneer je nog niet

gereed bent, Venry, is dat juist de ontwikkeling die onfeilbaar is, om je wil te versterken en krachtig te maken.
Wij moeten dus dat vuur kunnen tegenhouden, een storm bedwingen; geen slang heeft kracht genoeg om ons te bereiken. Geen wezens moeten je kunnen bedwelmen, niets, Venry, kan er geschieden, indien je gereed bent en het priesterschap wilt behalen. Maar ik en vele anderen kwamen er gebroken uit; onze krachten waren geheel uitgeput, wij waren geestelijk afgemat, zoodat er maanden voorbijgingen, voordat wij opnieuw aan ons werk konden beginnen."
„Ben je daar later weer opnieuw ingegaan, Dectar?"
„Ja zeker, want ik wilde immers het priesterschap behalen. Maar twee jaar later, Venry, was ik gereed. Anderen echter probeerden het telkens weer opnieuw en kwamen er nooit."
„Wat geschiedt er dan, Dectar?"
„Na drie proeven kunnen zij heengaan, maar hun leven is dan vernietigd. Zij hebben alles verloren, alles ineens gegeven en hebben niets meer te geven. Hun ziel is in korten tijd geheel versleten, Venry. Zij beleefden tal van jaren ineens en zijn ingestort. Zij beleefden alles of niets.
Welnu, zij waren leeg, er was niets, niets meer in hen, dat hun de kracht gaf om nog verder te kunnen leven. Zij beleefden een wet, Venry, het is vallen, diep vallen, of een Koning zijn in gedachten. Maar wanneer zij het bereiken, bezitten zij heel veel wijsheid en kracht en dat maakt hen groot. Daarvoor zetten zij hun eigen leven in."
„Is dat eveneens in andere Tempels, Dectar?"
„Ja, Venry, maar deze is daarin volmaakt, geheel af en wie hier het priesterschap ontvangt, is priester. Doch Isis sterft, leeft tusschen goed en kwaad en gaat door het kwaad ten onder. Isis breekt zichzelf af, het allerheiligste is reeds jaren zoek. Wil je nu even niets zeggen, noch denken, Venry?"
Wij gingen een tijdlang voort en toen zei Dectar: „Steeds is er gevaar, Venry, vooral nu volgt men ons."
„Heb je verscheidene leerlingen voorbereid, Dectar?"
„Ja, maar velen kwamen er krankzinnig uit, Venry. Anderen zijn

priester geworden en zijn nu meesters in andere Tempels, om ook daar te leeren."
„Weten de Hoogepriesters dan niet, dat men bezwijkt, Dectar?"
„Natuurlijk, zij weten alles en kunnen alles weten. Voor de eerste maal houden zij op en na eenige dagen komen zij er weer uit. Later echter, voor de tweede of derde maal, alles of niets. Dan geschieden er afschuwelijke dingen, Venry, waarvan ik sprak. Dan is er geen leven of dood meer in hen, zij zijn geheel op, lichamelijk en geestelijk kapot. Maar het is hun eigen wil."
„Heb je met al die anderen op deze wijze kunnen spreken, Dectar, en hen kunnen voorbereiden?"
„Ja zeker, maar dat helpt niets, allen vallen en bezwijken, of worden priester. Je verliest jezelf en weet dan van niets meer af, niet meer, dat je leeft, of reeds in dat andere leven bent. Je weet niets meer, van dag noch nacht, niets, niets, alles is uit je weg en daarin moet je toch jezelf blijven. Dan al die andere dingen nog, waardoor je bezwijkt."
„Maar dat is niet te bereiken, Dectar?"
„Ben ik priester geworden, Venry? Als je jezelf blijft, kan er niets geschieden. Je tart hen allen, in jou zijn gaven, je tart al die heeren meesters, Venry, want je bent zelf een meester. Ook ik ben gevallen en bezweken en vele malen daarna in mijn cel, maar dan, Venry, werd ik een meester, want toen bleef ik mijzelf. En waardoor, mijn vriend? Neen, je kunt het niet weten. Ik werd een klein kind, Venry, een heel klein kind, zonder gedachten en toch heel sterk en groot, ja volwassen. Maar toen was er geen vuur, geen ongedierte, geen liefde, want daarvan had ik toen geen begrip, niets kon mij toen bereiken en toch was ik alles, zooals je reeds hebt beleefd. En daarin, beste Venry, moet je een eigen weg trachten te vinden, omdat ik nu nog niet weet welke wijze zij toepassen. Niet allen beleven hetzelfde. En dat is voor jou, om in die andere wereld sterk te zijn."
„Is het daar dan zoo gevaarlijk, Dectar?"
„Heb je die krachten in je jeugd niet gevoeld? Dat wezen was nog maar een klein kind, in vergelijking met anderen. Ze zijn monsterachtig."

„Moet ik mij daarvoor gereed maken, Dectar?"
„Ja, Venry, en denk hier niet te gemakkelijk over. Want wat hebben de meesters aan een gevleugelde, die daar bezwijkt? Die men maanden lang, zelfs jaren achtereen krankzinnig maakt? Die krankzinnigheid, Venry, dat is zoo erg niet, want wij kunnen genezen, maar de persoonlijkheid is vernietigd, hij heeft alles verloren en dat op één reis. Even maar buiten zijn stoflichaam is reeds voldoende. Dan staan ook wij machteloos, kunnen niets voor dit leven doen, omdat deze ziel voor dit leven is vernietigd. Als zij dan eens sterven, leven zij daar verder en wachten op een nieuwe geboorte. Maar dat kan eeuwen lang duren, Venry, voordat zij terugkeeren. Doch die eeuwen zijn noodig, zoodat de ziel zich kan herstellen."
„Wat weet men hier van al deze wetten af, Dectar?"
„Wij weten heel veel, Venry, en dat andere moet ik leeren kennen. Als je voor de groote proeven gereed wilt zijn, moet ik je daarvan alles zeggen, doch dat komt later. Er waren priesters, die de duisternis beleefden, Venry, maar toen zij in de ruimte waren, bezweken zij. Ook waren er, die niet weer konden terugkeeren en toen trad onmiddellijk de dood in."
„Tijdens het onderzoek, Dectar?"
„Ja, Venry, waar anders? Juist tijdens het onderzoek zijn zij bezweken."
„En konden de meesters hen dan niet terugtrekken, naar de aarde, bedoel ik?"
„Je behoeft niet zoo duidelijk te zijn, Venry, één woord en ik begrijp je. Neen, dat is dan niet meer mogelijk. Aan die zijde waren er duizenden demonen en die hielden dien priester daar vast en zij sloten op die wijze het aardsche leven af. In korten tijd dood en niets kunnen wij voor hen doen. Daartegen staan ook de meesters machteloos."
„Ik begrijp nu het gevaar, Dectar, maar wij hebben hulp en onze hulp zal toch wel weten wat mogelijk is. En ik ben gereed."
„Zie je, Venry, daar vertrouw ik op, maar we moeten goed en duidelijk weten, wat wij zelf kunnen. Ik zou je anders willen smeeken, doe niets, je bent dan moe en je laat alles over je heen-

gaan, zoodat je de duisternis nu nog niet overwint. En dat is juist de bedoeling en wij gaan eenige jaren verder om ons gereed te maken. Dan moeten ook zij wachten en met hen de Pharao. Maar er is nog meer, Venry. Om dezen Tempel ligt een astrale muur, maar ook om iedere cel ligt een muur van kracht."

„Wat is dat nu weer, Dectar?"

„Dat alles is je nog niet bekend, Venry, en je mag het eerst nu weten. Om je eigen cel is een astrale muur. Ik weet, dat je er reeds buiten was. Je hebt mij immers bezocht, Venry, doch toen had je hulp, of wij hadden onze kastijding reeds ontvangen, of werden in stilte gevolgd. Doch daardoor begreep ik, dat wij werden geholpen en kreeg ik de zekerheid van een groote kracht, waardoor ik heel veel begreep. De meesters zijn er toen niet geweest, maar er moet iemand anders in je cel zijn gebleven, want dat voelen zij onmiddellijk. Dat geeft mij dus groot vertrouwen, Venry."

„Je denkt, Dectar, dat er iemand waakte?"

„Natuurlijk, Venry. En wanneer je die hulp in de duisternis ontvangt, dan kunnen wij rustig afwachten. Maar vergeet niet, dat je moet leeren, op andere krachten kun je in de ruimte niet leven, dan was het veel eenvoudiger, doch dat is nu niet mogelijk. Het is nog voor niemand mogelijk geweest, buiten Isis en buiten de meesters om de astrale muren te doorbreken. Dit is het machtige geheim van de meesters. Géén van ons kon gaan waarheen hij zelf wilde, wij zijn en blijven in onze cellen afgesloten. Om buiten de meesters om dingen te beleven, is niet mogelijk. Wij kunnen alleen dan uittreden, wanneer zij ons controleeren, maar dan kun je aan niets anders denken."

„Als ik daar ben, Dectar, en mijn Moeder zou ontmoeten, kan ik haar dan niets zeggen?"

„Neen, Venry, uitgesloten, zij zijn het, niet jij, die reizen maakt, ze dwingen je te luisteren."

„Wat verschrikkelijk."

„Dat is het, Venry. Maar nu komt er een mogelijkheid, mijn vriend. Ik heb alle hoop, dat jij dit alles zal afbreken, of wij beiden gaan ten onder. En daarom moeten wij ons niet haasten.

Die weerstand moeten wij heel voorzichtig opbouwen, er ieder uur aan werken, maar bewust verder, dieper en dieper, of het gaat te snel, Venry, en dat is verkeerd. Zij willen wijsheid, maar door jou en daarom die haast."

„Waarom is die muur om Isis en onze cellen, Dectar?"

„Omdat de meesters alle geheimen en krachten in handen houden. Niet één priester bezit kracht. Niet één is in staat buiten Isis over de wetten aan anderen te vertellen. Als wij geen verbinding hadden, geloof mij, geen woord, geen gedachte mocht er in mij zijn, of in mijn ziel komt het astrale gif en doodt mij. Voor alles, wat ik gesproken heb, zullen de dieren mij eten, maar indien een ander besluit, ga ik blind, mijn leven lang blind, of zij verlammen mijn geheele organisme.

Isis, mijn vriend, blijft Isis, wie hier binnengaat zal de wetten moeten opvolgen of sterven. Een langzame ondergang is mogelijk, door overheerschende krachten gaan wij dan ten gronde."

„Maar als je vlucht, Dectar?"

„Neen, Venry, dat is niet mogelijk. Waar je ook bent, nergens ben je veilig. Zelfs in het andere leven kunnen zij je bereiken. Want daar leven demonen, die voor de meesters werken en voor Isis iets doen. Zij dienen Isis. Maar zij allen vertegenwoordigen het kwaad of de duisternis, doch zij zijn er nu eenmaal. Dit zijn de geheime wetten van Isis, maar er zijn er nog meer, Venry. En wie in opstand is gaat ten onder.

Hij echter, mijn vriend, die al deze krachten vernietigt, is een groot meester, die er slechts ééns kan zijn. De meesters zijn hier oppermachtig, Venry. Daarom is onze taak ook niet zoo nietig. Als wij bereiken, dat dit, al dit gevaar oplost, zullen de Goden ons heel dankbaar zijn. Als een priester een ander leven kan beginnen, Venry, is Isis waard een plaats te blijven innemen. Maar allen, die niet bereikten, wat zij zich als doel hadden gesteld, breekt men. Daarom de astrale muur, een geestelijk, maar machtig bouwwerk in hun eigen handen. Daar, beste Venry, liepen honderden zich tegen te pletter. Vele priesteressen zijn lichamelijk en geestelijk bezweken, zij en haar kleintjes. Zij gingen te vroeg over, hun jonge leven werd besmet en hun harten

braken. Zie je, beste Venry, alléén daarvoor wil ik blijven leven. Hierin ken ik nu geen gevaar, maar ik moet en zal waken. Wij moeten het bereiken, Venry. Ik wil mijzelf offeren, mijn vriend, maar Isis moet van alle kwaad gezuiverd worden. Jij bent daarvoor op aarde en de Goden zullen ons helpen, omdat wij beiden willen dienen. Je vroeg mij zooeven, of er ook buiten Isis gevaar is. Wel, mijn vriend, als je naar het andere einde der aarde wilt gaan en Isis ontvlucht, neem dit van mij aan, beste Venry, de dood komt je achterna en is sneller dan je denkt. Hij komt tot je en breekt je hart. Ik ken al deze wetten, heb gebeden om ze te mogen leeren kennen. Maar nu kan ik je ook helpen.
Wij wandelen hier nu en je voelt niets. Maar wanneer ik je zeg; dat hier, waar wij nu zijn, in de ruimte een astraal vergif leeft, dat ons kan bereiken, dan kan je het aanvaarden. De meesters bouwen een onzichtbaren, maar vergiftigen muur op en wij wandelen er doorheen en zijn ons van niets bewust. Natuurlijk bouwen zij dien muur alleen dan, wanneer zij iets van ons weten. Maar wie daar doorheen gaat, stoffelijk of geestelijk, sterft en wel heel spoedig. Deze aura is doodelijk. Mocht het niet noodig zijn, dat de doodelijke werking ingesteld is, maar krankzinnigheid bijvoorbeeld, dan zal je een vreemde krankzinnigheid overvallen. Doch er zijn vele andere mogelijkheden om menschen te vernietigen. Komen zij tot het besluit om hen te mismaken, geen kracht op aarde die dit kan tegengaan. Moet je ten onder door een vreeselijke ziekte, je zult die ziekte ontvangen en wel heel spoedig. Men snijdt je den adem af en men maakt je blind in slechts weinige seconden. Is het je duidelijk, Venry, dat al die machten doodelijk zijn?
Wie denkt deze wetten te weerstaan, is een kind des doods, of moet hen ten onder kunnen brengen, doch zij zijn met hun zevenen. Maar dat zou nog mogelijk kunnen zijn, doch dan is die mensch een wonder, één uit millioenen priesters. Dan zijn er nog astrale priesters, zij dus, die hier of elders eenzelfde leven hebben geleefd en thans hun helpers zijn."
„Wanneer ik je goed heb begrepen, Dectar, dan komen wij er nooit."

„Als je mij goed had begrepen, beste Venry, zou je nimmer zulke woorden kunnen spreken. Wie voor een dergelijk gebeuren staat, mijn broeder, en op deze wijze spreekt, is reeds verloren. Je bent nu reeds de slaaf van je zelf. Dacht je, beste Venry, dat Dectar met zijn eigen leven speelt? Dat hij zijn kostbaar leven in jouw handen neerlegt en er niets, niets voor terug ontvangt? Zou je denken, dat ik op deze wijze kon spreken? Er is hulp en wel machtige hulp, beste Venry. Jij zult een wapen ontvangen, alléén jij Venry, omdat al die krachten in je leven. Indien de Goden willen, dat dit geschiedt, kan niets ons tegenhouden, of ook wij worden vernietigd.
Mijn gebeden en mijn denken, mijn voelen en alles wat ik aan de Goden vroeg, zie ik hierin verhoord. Ik wil dienen en als ik wil dienen, mijn vriend, zal er hulp komen en ik zal die krachten ontvangen. Hoe deze hulp ook is, zij komt en móet komen. De Goden laten niet met zich spotten, eens grijpen zij in en dat ingrijpen is wonderbaarlijk, maar heel anders dan wij denken. Een kind kan dan wonderen doen en verbreekt de wetten van Isis. Als het geschieden moet, ontvang ik die krachten. Mocht het in dit leven niet noodig zijn, dan in het volgende leven. Maar ik dien en blijf dienen.
Eens echter voelen de Goden wat ik wil en zij zenden mij hun hulp.
Van je jeugd af heb ik je kunnen volgen. Toen reeds wist ik, alléén ik, Venry, dat mij hulp gegeven zou worden. Hoe verlangde ik, om die hulp te mogen kennen. Toen zag ik jou en ik heb mij niet meer kunnen beheerschen. Ik vroeg aan de Goden vergiffenis en zij hebben mijn gebed verhoord.
Neen, beste Venry, duizend maal neen, jij bent het, jij zult alles kunnen bereiken, omdat je het instrument bent van hoogere machten. Die macht heeft mij, je ouders en je zelf in je jeugd reeds beschermd en dat was een groot wonder. Die hulp, beste jongen, komt regelrecht uit die wereld en raakt één wet, de wet die „Liefde" heet. Die wet is oppermachtig, al dat andere is slechts schijn, is het gevoel van vele boosdoeners. Maar die gaan zelf eens ten onder. En om daaruit te mogen putten, Venry, daar-

voor te mogen dienen, geloof mij, is reeds een groote genade, kan alléén genade zijn en beteekenen.
Nu ben ik weer mijzelf, Venry, straks zal je weten, wat het zeggen wil. Je zal mij in verschillende gedaanten zien, maar weet dan, dat ik daardoor mijn eigen leven redde. Voel dan goed en tracht mij ook daarin te begrijpen. Mijn eigen leven legde ik in jouw handen, maar ik wist, dat ik je moet helpen; eens echter zal ik ontvangen.
Isis is machtig, ook buiten Isis leeft macht. In latere eeuwen, beste vriend, zullen de menschen op aarde beleven hoe machtig astrale wetten zijn. Wie na ons dit uit nieuwsgierigheid volgt, is een kind des doods en wie deze wetten niet kent, sterft, vroeg of laat, maar hij sterft. Door wat, Venry? Alléén door de magische wetten, want ze zijn doodelijk. Op verren afstand zuigt men je leeg, doorsteekt men je hart, doch het wapen is hun concentratie en sterke wil. Ik kan een zieke op afstand genezen, doch tevens dooden, onfeilbaar is mijn concentratie. Wanneer een priester een opdracht ontvangt om te dooden, daar is geen gif, noch grof geweld, of eenig ander wapen voor noodig. Alléén gedachten, het geestelijke wapen, dat wij bezitten, Venry, en dat wij ons in de duisternis eigen hebben gemaakt. Het is daar alles of niets, welnu, wij willen álles, álles."
„Je bent een wonder, Dectar."
„Ik ben slechts een klein kind in gedachten, of de astrale muren hielden ook mij niet gevangen. Doch wij zullen er komen, Venry, ik vertrouw op je hulp. Als je wilt aanschouwen een onmetelijke ruimte en de wijsheid van daar ontvangen en een Koning zijn in gedachten, zoodat je dezen Tempel een nieuw gewaad geeft, dan, beste Venry, moet je volkomen van jezelf bewust zijn, moet je weten, wat je zelf kunt en wat niet mogelijk is.
Ook de meesters zijn niet volmaakt, want in hun één-zijn is een zwakte, die wij reeds hebben leeren kennen. Zij denken niet aan ons, voor hen is alles eer en roem, goud en zilver en vele heerlijke dingen meer. Maar door jou, alleen door de natuurbegaafden. Als een hemelsche kracht in mijn bezit was en als ik de winden in stormen kon veranderen, geloof mij, beste Venry, geen steen

bleef meer op zijn plaats. Ik zou hen allen willen verpletteren. Doch de Goden willen dat niet, omdat zij dergelijke krachten in eigen handen houden, omdat wij er geen raad mee weten."
„Ik denk, Dectar, dat je mij weldra zal komen halen."
„Komen deze gevoelens in je, Venry? Voel je deze buiten jezelf om?"
„Ja, Dectar."
„Laat dan komen, wat komen moet. Dan zal je weten, hoe te moeten handelen en is er in mij geen angst."
„De meesters zullen mij dus geestelijk openen, Dectar?"
„Ja, Venry, maar er zijn nog andere gaven in je. Die zijn nog onaangeroerd, waartoe je sprong over den afgrond behoort. Dat zijn stoffelijke gaven, doch ik weet nog niet of zij deze ontwikkelen. Maar indien zij er toe overgaan, dan zal je wonderen zien. Het is tevens mogelijk, dat ze vanzelf tot bewustzijn komen. Doch dat komt later. De geestelijke gaven zijn de voornaamste, door die krachten kunnen er wonderen geschieden, als zij niet zouden liegen en bedriegen en aan zichzelf denken. Alleen de werkelijkheid kan dezen Tempel groot maken, doch nu kunnen zij niet verder."
Wij wandelden voort, toen wij plotseling een vreeselijk gebrul hoorden. Dectar vloog naar een der hokken waar twee leeuwen waren opgesloten. De dieren vielen elkander aan en zouden elkaar verscheuren. Ze rolden over den grond, beten elkaar, zoodat er bloed vloeide. Dectar bedacht zich geen seconde, opende de deur van de kooi en stond in hun midden. Dan zag ik, dat zijn oogen die van het dier zochten en onmiddellijk kroop het dier weg. In slechts enkele seconden bracht hij de dieren tot rust en zei:
„Toen wij hier waren, Venry, voelde ik reeds, dat dit zou geschieden. Zij mogen het niet meer doen, want beiden zijn mij zeer lief, of ik moet andere maatregelen treffen. Doch dan gaan zij uiteen en dat is heel erg."
Dectar sprak tot de dieren en zij kwamen tot hem.
„Hoe kun je zoo boos zijn, Wolta. Jij bent de sterkste en hebt veel, heel veel verstand. Hoe kun je je zoo vergeten? Moet ik

boos worden? Maar je hebt er al spijt van, is 't niet? Moet je in het duister?
Zie je, Venry, nu kan ik hem niet meer volgen. Het dier sluit zich voor mij af. En dan ben ik verdrietig. Het is mij mogelijk, de padden in hun tragen gang te voelen en ik ken die traagheid, Venry, maar deze zijn zoo vlug in denken en voelen.
Diep in hen leven andere dieren en die kan ik niet zien. Kun jij ze zien, Venry? Zie eens en tracht dat te volgen. Wanneer ik dat waarneem, zullen zij mij in alles gehoorzamen. Ook de Pharao wil dat weten en dat wil men door jou bereiken. Hier zijn geen priesters, die dat kunnen zien en het is ook heel moeilijk. Wolta is heel lief, maar die andere dieren komen in hem wakker en dan is hij zichzelf niet meer."
Wat Dectar mij vroeg, begreep ik, vroeger had ik het reeds waargenomen. Ik stelde mij op het dier in en ik zag verschillende soorten van dieren in dit dier en zei: „Ik zie die dieren, Dectar. Heeft Wolta al die dieren opgegeten?"
Dectar glimlachte mij toe en antwoordde: „Neen, dat niet, Venry, dat heeft geen beteekenis, maar je ziet, ga verder en houd al die dieren in je vast, houd ze, Venry, dat is het, het is een groot wonder. Het maakt mij heel gelukkig, Venry, ik verzoek je, ga verder."
„In dit dier, Dectar, leven andere diersoorten, want de ziel van Wolta leefde in andere lichamen. Ik zie vele eeuwen terug en kom in andere landen. Als ik ver terug ga, kom ik in het water en in dat water leefde Wolta, maar als een ander soort. De ziel ging verder, Dectar, steeds verder en ontving telkens nieuwe lichamen en dat zijn er zooveel, dat ik ze niet kan tellen. Ik kan ze nu niet volgen, maar wellicht dan, wanneer ik buiten mijn lichaam ben. Mijn eigen lichaam stoort, want ik kan mij niet bewegen, de ruimte is te eng, daarvoor moet ik uittreden. Hetgeen ik zag, verdwijnt nu voor mijn oogen en lost op."
„Prachtig, Venry, nu zal ik Wolta leeren kennen en al die andere dieren. Dat is het, daarin te zien is machtig."
De dieren waren weer rustig en wij gingen verder.
„Wanneer je zoo kunt zien, Venry, dan ontvangen wij nieuwe

wijsheid. Niemand van ons ziet daarin, want het is diep. Hoeveel is er tusschen leven en dood, waarvan wij niets weten? Daarin ligt het machtige geheim van ons leven op aarde en dat willen de Hoogepriesters leeren kennen. In welke wereld je ook zult komen, Venry, want er zijn daar vele werelden, dit is het allernoodzakelijkste. Dan ken ik alle dieren, ook al zijn er duizenden soorten en ik weet waar ze zijn geweest en tot welke familie zij eens behoorden. Mocht je kunnen zien hoe alles geboren is, Venry, dan wordt onze wijsheid groot en ontvang je nog meer dan ik je voorspelde.
Zeker, beste Venry, wij weten heel veel, maar al dat andere is geweldig. Al die levens moeten wij menschen overwinnen, ook Wolta. Wanneer die dieren in hem komen, is er in hem opstand en hij is zich daarvan niets bewust. Maar dan zie ik in het dier verschillende gedaanten en dat zijn al die dieren, die deel van zijn ziel uitmaken, zooals ook wij menschen het beleven."

Dectar's vele levens.

„Ik heb je op verschillende wijzen leeren kennen, Dectar."
Hij glimlachte als een klein kind van geluk en zei: „Zie je, Venry, als een klein kind kan ik de dieren helpen, niet als volwassen mensch. Wolta voelde mij als een kind, of hij had mij verscheurd. Een kind kan hij geen kwaad doen, maar ik ga nog verder terug en ben dan niets, is het bewustzijn van mijzelf uit mij weg en is het dier dadelijk rustig."
„Hoe voel je je dan, Dectar?"
„Wel, Venry, dat is heel eenvoudig, als een dier natuurlijk. Ik ga dan in Wolta en voel mij dan als zijn eigen kind. Op dat oogenblik weet ik, dat ik duidelijk voel en dan komt Wolta's liefde in mij en dat is heerlijk. Het maakt mij zoo gelukkig, Venry. Dan wil Wolta met mij spelen en kan ik alles met het dier bereiken. Voor andere dieren is dat precies hetzelfde, maar je moet voor sommige eenige levens kunnen terugdenken, eerst dan is het bewustzijn en één-zijn volkomen."

„Is het waar, Dectar, dat men het gif in honig verandert?"
„Twijfel je daaraan, Venry?"
„Ik weet het niet, Dectar, maar het lijkt mij heel moeilijk."
„Ook ik kan dat, Venry, maar ik ben nu mijzelf niet en daarvan moet ik overtuigd zijn."
„Wat geschiedt er, Dectar, wanneer men het gif oplost en je daarin overgaat?"
„Met mijn wil dood ik het gif, maar ook de slang. Weet je, Venry, dat wij het gif innemen en het in ons dooden? Er zijn meesters, die buiten eten en drinken kunnen leven, maanden lang, zelfs jaren achtereen en toch voelen zij zich heel opgewekt en gezond. Ook dat is moeilijk en daar is een studie van jaren voor noodig. Onze concentratie moet heel duidelijk zijn gericht en wel op één doel, of het is niet mogelijk. Wij brengen de slang in een ander leven, gaan daarna in dat leven geheel over en eerst dan is het geen slang meer, doch het dier, dat wij ons voorstellen. Een vogel is vrij van gif, welnu, ga ik daarin over, dan verliest het gif alle kracht."
„Het is wonderlijk, Dectar, maar is die werking onfeilbaar?"
„Ja zeker. Wij weten, dat iedere diersoort een andere soort is geweest. Ik zou je daarvan heel veel kunnen vertellen. Ook ons bewustzijn kan in een ander overgaan en daarin hebben wij eens geleefd. Indien wij diep daarin afdalen, zullen ook al de eigenschappen uit dat andere leven in ons komen en leggen wij ons eigenlijk van thans af.
Omdat dit zoo is, Venry, want wij kennen die wetten, is het ook in de dierenwereld mogelijk. Onze hevige concentratie brengt ons daarin. Wanneer ik het gif wil veranderen, breng ik het dier in een ander leven, doch daarna ga ik in die soort over, maak mij daarmede geheel één en zie, het gif is als honig.
Toen ik die wetten leerde kennen, voelde ik mij heel gelukkig. Daarin zag ik mijn eigen bescherming. Zoo ging ik telkens in andere levens over en zagen zij mij veranderen, totdat ikzelf geheel zoek bleef.
Ik leefde toen in verschillende levens. Ik zag mij als een kind en naast mij mijn Moeder, maar in een ander land."

„Is dat gevoel bewust in je, Dectar?"
„Ja zeker, Venry. Ik ga daar vanzelf in over en ik ben onvindbaar. Het moet bewust zijn, of men ziet er hier doorheen; zij weten, dat ik mij wil verbergen. Als ik kind ben, verlies ik natuurlijk dit leven, of ik leg dit leven geheel af. Zijn hierin stoornissen, of is mijn verbinding niet volkomen, dan voelt een ieder de onnatuurlijkheid van mijn voelen en denken. Maar dan praat ik heel anders en kan mij niet duidelijk uitdrukken. Je voelt wel, Venry, ik leef dan nog steeds in dit organisme, maar voel en zie mij in een ander land. In dat leven draag ik een ander gewaad en die kleeren vind ik belachelijk. Ik zie gewaden, zooals de duisternis is.
In andere levens ben ik heel oud en ook dan spreek ik een andere taal, doch die kent men hier niet en dan lachen de meesters mij uit, ook al vinden zij het heel natuurlijk. Toch heeft het voor hen geen waarde. Er zijn in mij heel veel levens bewust, waaronder er zijn, die ik verschrikkelijk vind, want daarin was ik krankzinnig. Eenige jaren geleden was dit afschuwelijk. Toen waren al die levens bewust. En toch behooren ze mij toe, wat heel onwaarschijnlijk klinkt, doch wat de waarheid is.
Wanneer mijn andere gaven niet bewust waren, hadden ze mij hier weggestuurd, want om uit te treden en reizen te maken deugde ik niet. Zij hebben om mij gelachen, maar ik verzeker je, dat het mijn eigen leven redde. Ik liet hen begaan, of ik was er niet meer geweest."
„Hebben de meesters dat tijdens het onderzoek kunnen vaststellen, Dectar?"
„Juist, tijdens het onderzoek, Venry. Om uit te treden konden ze mij niet gebruiken. Ze hebben steeds haast en verlangen naar nieuwe wijsheid. Maar al die menschen stoorden mij in het uittreden en wilden in mijn lichaam gaan, om dan heel veel te praten. Maar dat is de bedoeling niet. Wat ik zelf in de ruimte zie, dat vinden de meesters nuttig, niet dat van al die anderen. Zij noemen dat het doode bewustzijn en dat moet dood blijven, alleen dit leven moet beleefd worden.
Nu is dat veel beter, Venry, ik ben bijna gereed en heb hen dan

overwonnen. Ik zal zorg dragen, dat zij weer inslapen, want ik wil verder."

Ik zag, dat Dectar ook nu veranderde en toch bleef hij zichzelf. Hij voelde wat ik dacht en zei: „Zie je, Venry, zoo geschiedt het. Voel je mij? Toch ben ik mijzelf, maar één van hen komt vanuit mijn innerlijk omhoog en wordt wakker. Dan verandert mijn geheele wezen. Maar die persoonlijkheid heeft niets te zeggen, of het was prachtig. Al die menschen zijn dom, ze zijn niet in leven, of vol van bewustzijn, maar zij zijn ingeslapen. Wat zij te zeggen hebben is niets bizonders, in niets is er ook maar eenige diepte, allen zijn geestelijk arm en toch maken zij deel uit van mijn zieleleven, want wij zijn immers één. Ook in jou leven andere menschen, Venry, en in ieder ander mensch, maar bij jou en anderen slapen ze en worden alleen dan wakker, als zij gaven bezitten en zij daarvan gebruik kunnen maken. Ik zei je zooeven, ik heb ze één voor één laten inslapen en daarmede ben ik heel ver gevorderd. Maar als de liefde in mij is, roep ik hen zelf wakker. Dan gaat het opnieuw beginnen en is mijn leven ondraaglijk. Er is één leven in mij, waarin ik Moeder was, Venry. Dan wil ik hier weg en naar de bergen, naar mijn kinderen, waar ik heel gelukkig was. Ik zie dan een mooie natuur en de bergen trekken mij tot zich en dan zou ik wel kunnen schreien van verlangen, zoo bewust is dan dat leven in mij. Het verlangen om opnieuw kinderen te bezitten maakt mij ellendig. Om dan anderen te helpen is mij niet meer mogelijk, want mijn eigen „ik" van nu is dan zoek en zij, die dan bewust in mij leeft, heeft van gaven, genezen en concentratie geen begrip. Als zij in mij is, ben ik dus al mijn gaven kwijt. Het is zoo eenvoudig en natuurlijk, beste Venry, want de persoon die ik nu ben, behoort bij dit leven. En nu ben ik Dectar én een man."

„Ken je nog meer priesters, die hetzelfde beleven, Dectar?"

„Er zijn er hier nog twee, Venry, maar die hebben het nog veel moeilijker. Ik ben nog steeds mijzelf, doch zij gaan bewust in die andere menschen over en weten dan van dit leven niets meer. Doch wat die andere menschen hebben gewild, hun verlangens bijvoorbeeld, en andere verschijnselen, die zijn ook in hen aan-

wezig en dan doen zij onbegrijpelijke en verkeerde dingen."
„Waardoor is dat in je gekomen, Dectar?"
„Dat is toch heel natuurlijk, Venry, doordat ik wakker werd, door mijn gaven, gevoeligheid en mijn kennis van al deze wetten."
„Kunnen de Hoogepriesters dan niets voor je doen?"
„Zij hebben mij heel vaak en duidelijk kunnen helpen. Doch dit heeft tijd noodig en ik wil het zelf doen. Ik moet het kunnen, Venry. Daarom konden mijn gaven ook niet voldoende ontwikkelen, maar vooral mijn vleugel, ik ben lam. Zij helpen mij niet, doch breken mij af en hebben mij mismaakt. O, als ik hen zie vallen, Venry, verdwijnen meteen al die menschen uit mij. Doch alleen door het geluk, dat dan in mij is."
„Kun je er zelf niets aan doen, Dectar?"
Hij zag mij verwonderd aan en zei: „Ik alleen tegen hen allen? Neen, dat is niet mogelijk. Vaak heb ik getracht mij uit hun handen te bevrijden, doch een doodelijke vermoeidheid is het resultaat van al mijn denken en concentreeren. Soms was ik geheel vrij, maar wanneer ik in diepen slaap ben, juist in het onbewuste, beste Venry, dan mismaken zij mij. Mijn voorzichtigheid en tegen-concentratie raakt niet uitgeput, of mijn leven op aarde was reeds lang geëindigd. In hun oogen voel en zie ik niets meer en ben nu voor hen als een onschuldig kind. Doch diep in mijn ziel leeft Dectar en leeft al mijn haat en die haat wordt steeds grooter.
Zie je, mijn vriend, al die jaren heb ik nu voor niets geleefd. Zoo gaat mijn mooie leven voorbij en ik bereik niets voor mijzelf en dat is heel jammer."
In Dectar vond er een ontzaglijke verandering plaats, nu hij van zijn leed en al zijn levens vertelde, wat hem innerlijk had gebroken. Ik nam mij heilig voor, alles te doen om hem te helpen en ik zei: „Zal je nu nog geduld kunnen hebben, Dectar?"
„Mijn lieve vriend, ik heb je reeds gevoeld. Ik ben heel gelukkig, Venry, want ik zie nu licht."
Ondertusschen had Dectar een bericht opgevangen. In den morgen zou hij mij komen halen, om mij naar het gebouw te brengen, waar ik zou worden opgesloten.

„Is het niet heerlijk, Venry, om zoo één te zijn? En dit één-zijn zal door hen weer bezoedeld worden?! Dat haat ik, want de Goden geven hun alles en toch zijn zij niet tevreden.”
Wij namen afscheid, Dectar ging heen en ik trad mijn eigen cel binnen. De duisternis verwachtte mij, nu moest ik mij gereed maken. Nog zoo kort was ik hier en toch had ik al zooveel beleefd. Zou ik bezwijken? Zou de duisternis mij vernietigen? Wat zou ik eigenlijk moeten beleven? Was het waarachtig zoo afschuwelijk? Men wilde van mij een groot priester maken, doch ik rilde en beefde van al die gruwelijke dingen en de geheimen van Isis. Iets vreeselijker bestond er niet voor mij.
Den geheelen avond bleef ik denken. Een astrale muur omsloot Isis en die was door de meesters opgebouwd. Dat ik tijd noodig had was mij duidelijk, of er zou van mijn innerlijk leven niets overblijven. Over een tijd was ik wellicht op volle kracht en konden zij beginnen. Afschuwelijk was alles, hier leefden alleen demonen. O, hoe begreep ik Dectar. Als een zonnestraal wandelde hij in deze vergiftige omgeving en hij was het eenige, waarachtige wezen, dat ik had leeren kennen. Ik leefde in een omgeving van zonden en ellende, waar moord na moord geschiedde. In den Tempel van Isis vloeide het levensbloed.
De geheime teekens, die op de deur van mijn cel waren gegrift, vertegenwoordigden de meesters, doch ook daarvan was de werkelijkheid bezoedeld. Ze beteekenden: „Denk niet, wíj denken. Leef niet, wíj leven. Dood niet, wíj dooden.”
Doch dat zou zijn, de persoonlijkheid van hen, die hier waren, maar hiervan begreep ik alles. Dit was niet diep, want de heilige ernst ontbrak.
Er leefden in den Tempel van Isis schimmen en al die wezens zouden weer opnieuw willen leven, om dan nogmaals dit leven te kunnen beleven, maar dan anders. Dan waren zij voor de gebeurtenissen voorbereid en gereed, om de magische wetten te weerstaan. Zij zouden gereed willen zijn, om de meesters te vernietigen, die hier over licht en duisternis beslissen, bij wie het goed en kwaad in hen allen leeft. Voor mij beteekende het kracht, een aansporing, om mij gereed te maken.

Dectar wilde op wolken plaats nemen en in de ruimte zweven, om naar hen te zien, die als duivels waren. Nu eerst begreep ik deze woorden, zoo ook het diep menschelijke voelen daarvan. Dan leefde hij in de ruimte en voelde zich dan gelukkig.

* * *

Mijn avondmaal werd gebracht en mijn olie. Het laatste vond ik nog noodiger dan het eerste. Mijn lichaam moest heel soepel zijn, doch door teveel eten kon het mij in mijn ontwikkeling schaden. Ik bewerkte mijn slapen en de hartstreek en andere deelen van mijn lichaam. Deze gemengde oliën drongen de huid binnen en de soepelheid daarin deed mij goed. Toen ik daarmede gereed was, legde ik mij neer.

Mijn Leider.

Weldra genoot ik de eer, dat er andere krachten in mij kwamen, die ik thans duidelijker voelde dan ooit te voren. Waren deze krachten van de meesters? Deze krachtige inwerking volgde ik en voelde mij heel rustig. Daarna zag ik weer oogen, doch van een geheel andere kracht en zij waren heel duidelijk waar te nemen. Een onwaarschijnlijk gevoel daalde er in mij af, wat ik bijna niet kon aanvaarden. Want deze oogen lieten mij namelijk voelen, dat ik rustig moest blijven en dat er geen gevaar was. Een tijdlang zag ik nu niets, doch toen de nacht naderde, keerden ze tot mij terug.
Dicht in mijn directe omgeving waren ze en het gelaat waartoe ze behoorden, ging zelfs vormen aannemen, doch het bleef doorschijnend. Ik zag het zeer strakke, het vol van levenskracht sprekende gelaat en de zeer fijne trekken voor mij, toen er een stem tot mij sprak en ik hoorde: „Heb geen angst, priester van Isis. Mijn maatregelen heb ik getroffen, niets kan u geschieden. Weet nu, dat ik uw vriend ben, ik was reeds bij u. Mijn krachten hebt u kunnen voelen.
Eens, lang gelegen, leefde ik in deze cel. Op jeugdigen leeftijd

zou ik, als u beleven zult, de duisternis ontvangen. Ook ik maakte mij gereed, lieve vriend, en gaf mij geheel over. Doch hoe werd mijn ziel gefolterd. Naar het mij schijnt, bent u gereed naar mij te luisteren, of ik zou u hiervan niets vertellen, want ik wil u niet angstig maken. Er zijn heel veel menschen, die de waarheid niet willen weten, doch zij komen niet verder.

Deze waarheid kan u versterken. Als een doode bracht men mij naar het licht terug. U voelt het zeker reeds, ik was niet gereed. Mijn hebzucht, evenals mijn voortvarendheid, ijdelheid en jeugdig enthousiasme, vernietigden mijn eigen leven. Tot bloedens toe werd ik gewond. Ik bezweek.

En bent u niet, zooals ik ben geweest? Ik begrijp en ken daarom uw doel en kan u thans helpen. O, mijn vriend, heb geen angst, want zei ik niet, dat ik mijn maatregelen heb getroffen? Daarbij komt, dat ik de wetten ken en bovendien behoor ik tot deze wereld en ik leef in het licht. De duisternis waarin zij leven, die eens daar de meesters waren, en thans vanuit deze wereld voor Isis werk verrichten, ook hen zie ik, zoo ook hun leven, doch mijn innerlijk leven overheerscht hen allen.

De Goden willen, dat ik uw leider ben. Mijn werk is uw werk, wij beiden hebben dus één taak te volbrengen. U moet mij dus aanvaarden, lieve vriend, en weet nu, dat ik reeds lang op u wacht. Van uw jeugd af ben ik al bij u. Straks, wanneer u gereed bent, zullen wij Isis groot maken.

Weldra zal men u komen halen, doch even zoo snel zult u in uw cel terugkeeren. Ik liet het u voelen, ook, dat u nog niet gereed bent. Wij hebben tijd noodig, want u zult niet hen, maar de Goden dienen. Die wetten zult u opvolgen, niet die, welke Isis bezit en Isis uitmaakt. Aan mijn licht hebt u mij leeren kennen, doch zoek mij nu niet, want u kunt mij niet vinden, noch waarnemen. Het is wel voor mij mogelijk om tot u te komen, gij kunt echter niet tot mij komen. Vergeet dit nooit. Als gij denkt, dat er geen verbinding mogelijk is, dan ben ik juist bij u. U moet weten, dat u in mijn uitstraling leeft, die eens anderen geheel afsloot en hen voor veel gevaren, leed en smart heeft beschermd. Dat hebt u kunnen waarnemen, doch door mij. Als u daarin leeft, dan

bent u zeker van u zelf, want mijn krachten gaan in u over. Ben ik duidelijk?
De geestelijke muren van Isis beteekenen voor mij geen belemmering, maar zij houden u gevangen. Wilt u mijn krachten aanvaarden, dan is dat niet meer mogelijk, maar u gaat dan in een andere persoonlijkheid over. Eerst dan leert u de wetten van Isis kennen en begrijpen, die u reeds hebt overschreden. Had ik niet gewaakt, dan was u reeds een kind des doods geweest, evenals uw vriend Dectar, die mij zeer lief is. U kunt hem uit naam van mij groeten. Wilt u deze boodschap van mij overbrengen?
U kunt het nog niet aanvaarden, uw gevoelens komen tot mij en dat is heel natuurlijk. Laat ik u dan zeggen, dat ik in uw cel aanwezig was, toen u uw vriend ging bezoeken en u een hevige angst overviel. Mocht er nog twijfel in u zijn, dan zeg ik het volgende: „Stelt u zich voor, dat de meesters tijdens uw heengaan hier waren?" Er kwamen gevoelens als vragen in u op, doch ze waren van mij. Is het u duidelijk? Ik was dus in uw cel, ook al dacht gij, dat de meesters er niet waren geweest. Ik hield het echter voor mij, want gij bezit de krachten nog niet om u te verbergen. Thans bent u zoover. Maar in uw denken en voelen bent u nog niet bewust, doch ik waakte en zal blijven waken, en vraag uw volle overgave. U weet nu, dat ik er altijd ben, maar u moet niet aan mij denken. Dat dit noodig is, behoef ik u niet te verklaren. Vele anderen vroegen het u reeds en dat deden zij voor mij en door mij.
Gij leeft uw eigen leven en laat mij rustig begaan en denkt aan niets, „nimmer" denkt u aan mij, hoort u? Nimmer, gij volgt uw eigen weg, maar ik den mijne. En toch zijn wij één. Wanneer u mij tot u trekt, volgen de meesters u en kan ik mijn taak niet afmaken. U ziet het, het is heel duidelijk.
Blijf toch rustig, mijn vriend. Waarom angst? U twijfelt nog steeds aan mij. Moet ik u dan alles van uw jeugd vertellen? Nogmaals, ik ken de wetten, die duisternis en licht beteekenen, ze zijn in mij, in mij is alles, wat u noodig hebt, om te dienen. De Goden zenden mij tot u. Heel gaarne zou ik willen, dat gij uw eigen leven volgt en den tijd in de duisternis gebruikt, om u te

leeren splitsen. Ook die gevoelens kwamen tot u, doch ze waren van mij.

Splits u dus in vele persoonlijkheden, maar blijf toch u zelf. Leer vooral de krachten van uw diepe zieleleven kennen en gij kunt gaan, waarheen u zelf wilt. Géén onzer heeft dit gekund, want het is ook nu buiten mijn hulp niet mogelijk. Maar gij moet mij aanvaarden. Al deze krachten zult u leeren kennen.

In de ruimte kunnen de meesters u niet volgen en u heeft het reeds beleefd. U leefde toen in mij en heeft men u gevoeld? U leefde onder hen en toch was u daar niet, maar in mijn wereld, dus ver weg en toch dicht bij hen, u was hier en nergens. En daarvan hebben zij nog geen begrip, mijn vriend, ook al noemen zij zichzelf meesters. Is het u thans duidelijk, dat ik uw vriend ben? Wanneer de zon opkomt, moet gij gereed zijn. Doch ik bedoel heel iets anders. Doe het dus in de duisternis, niet in het licht, omdat de krachten des hemels uw denken en voelen overheerschen en u dan niets bereikt. Wij allen zijn in de duisternis geboren, niet toen er reeds licht was en juist daarin ligt uw kracht. Keer dus terug tot het niets en u bent onvindbaar. Om harten te breken verlangt men hier naar wijsheid, doch blindheid komt over hen allen. Zij denken zichzelf te kennen en voelen zich oppermachtig, doch hun allereerste ontroering trad reeds hun ziel binnen. En zulke gevoelens, mijn vriend, beteekenen zwakte en wij zien daar doorheen. Om hun eigen „ik" te ondermijnen, daarvoor ben ik gereed en dat is mijn taak. Ook gij moet u gereed maken, doch daarvoor hebt u een wapen noodig. Daarvan sprak uw lieve Moeder.

Het zal u kracht geven, indien ik u zeg, dat ik haar ken. Rustig blijven, mijn vriend, laat er thans geen geluk, noch droefheid in u zijn. Ik vertelde u van uw wapen. Dat wapen zullen wij aan deze zijde gereed maken. Hier, in onze wereld, leeft het geheim van uw leven en dat van hen allen. Maar daarbij zal ik u helpen. Uw gedachtengang kan ik volgen, ik weet dus, waaraan u denkt, doch zoo eenvoudig is het niet, mijn vriend. En toch, een kind zou hen allen onschadelijk kunnen maken, als de Goden het wenschen.

Als de sterren fonkelen en haar licht tot u zenden, dan ziet gij u zelf. Uit dat zijn wij allen ontstaan en daarin te mogen leven en zien, is het wapen, dat de Goden u zullen schenken. Allereerst is daarvoor noodig uw volle overgave en het oprechte verlangen te willen dienen. Eerst dan zullen de deuren van uw ziel opengaan en is uw zien volmaakt.
Wat u dan waarnemen zult, kunt u thans niet omvatten, maar het overstraalt alles, wat tot dusver gegeven en bekend is. In de ruimte, mijn vriend, leeft de oorsprong van mensch en dier en het is in mijn wereld en de uwe, dat het leven op aarde is.
Opnieuw voel ik, dat u verkeerd denkt. Uw gedachten zijn, dit alles in de ruimte te zien, doch in uw eigen omgeving, in deze kleine cel is het eveneens aanwezig. U ziet daardoor, dat u geen verre reizen behoeft te maken. Ook hier is dat wonder te aanschouwen, want hierin leeft het voedsel waarop men wacht. In deze ruimte leeft uw wapen, dat geestelijk en stoffelijk moet zijn. En vanuit die wereld spreek ik tot u. En toch ben ik niet daarin. Klinkt het niet onwaarschijnlijk?
Ik leef in het „niets", mijn vriend, en het „niets" is voor aardsche oogen niet te zien, noch te voelen, of gij moet tot ons leven behooren. Mocht gij u daarin kunnen verplaatsen, dan treedt gij het „niets" binnen, doch eerst dan bezit gij alles. Immers uit dat zijn wij geboren en al het andere leven en dan kunt u de astrale muren van Isis verbreken. Door uw aandachtig luisteren begrijpt u, dat zij noch het ontstaan van al het leven, noch het einde van ons menschelijk voelen en denken kennen. Alleen de Goden kunnen ons dan ook die wijsheid schenken, doch daarvoor moeten wij dienen en met ons vele anderen.
Op Isis dient men niet. Op deze wijze bouwen zij aan de duisternis. Eeuwen is dat voortgegaan, doch thans breekt het licht door die duisternis heen, maar op andere wijze dan zij zich kunnen indenken. Zij zullen daarom heel veel ontvangen, doch daardoor gaan zij ten onder. Is ook dat niet vreemd?
Om het gif in honig te veranderen is een kunst, die men u niet moet leeren. Maar om het in het „niets" „alles" te zijn is mijn ervaring en deze zult gij u eigen maken. Daarvoor aanvaardt gij

het kind in u, doch vergeet ook uw ouderdom niet, want beide zijn één. Wilt gij dat beleven en daarin terugkeeren, dan moet gij u zelf kunnen afleggen. Is dat nu zoo moeilijk?
Tusschen „leven en dood", mijn vriend, leeft de werkelijkheid, al dat andere is slechts tijdelijk en sterft. Afgunst, hartstocht, leugen en bedrog versieren dit gebouw en de reine bezieling ontbreekt, omdat hun harten voor de Goden gesloten blijven. Als gij de duisternis binnentreedt, dan ben ik bij u en ik zal u helpen denken. Ga nu echter slapen, doch alleen uw stoffelijk lichaam gaat in rust, want gij zelf zult uittreden, om anderen te helpen, die uw hulp noodig hebben. Geef hun het leven terug en uw pad zij verlicht, omdat u dient, „Hem" dient, waaruit wij allen zijn. Het gevoel, dat in u brandt, wijst u den weg, ook al voert het u naar andere landen. Maar u bent bewust en gereed om alles te ontvangen. Zij, die bewust zijn, zullen overwinnen en de schatten des geestes beleven. Gij treedt met mij den Tempel der waarheid binnen en met u vele anderen. Gij zijt zeer begaafd, mijn vriend, en waard ontwikkeld te worden, doch alleen door mij. Ik groet u, gij zijt weer alleen."

De astrale muren van Isis. Ik kreeg mijn wapen.

Voor mij was dit een openbaring. Een groot geluk had ik zooeven ontvangen. Ik legde mij neer en viel weldra in slaap. Onmiddellijk begon ik te voelen en te denken en trad ik buiten mijn lichaam. Het allereerste wat ik waarnam, was de muur, het vergiftige wapen van de meesters. Hoe is het mogelijk, dacht ik, om mijn cel ligt een dicht waas. Het verschrikkelijke wapen. In welk gevaar leefde ik eigenlijk? Mijn hart klopte hevig van al die geheimzinnigheid. En toch was ik reeds buiten mijn cel geweest. Mijn gaven hadden tevens mijn eigen ongeluk kunnen beteekenen. Een geest van het licht waakte over mij en Dectar. Hoe zou ik daar nu doorheen kunnen komen? Moest ik mij splitsen? Natuurlijk zou ik hem aanvaarden, voor mij was hij een vriend, doch vooral mijn meester. Hier, in mijn cel, was alles

aanwezig, zei hij tot mij. In deze kleine ruimte lag het begin, maar ook het einde van menschelijk voelen en denken. Maar waar ligt het? Waar ligt en leeft dit diepe raadsel? Onverwachts dacht ik het te voelen. Even hierna hoorde ik de stem tot mij zeggen: „Concentratie, niets dan concentratie, niets en niets anders."

Die woorden brachten mij geluk. Nog hoorde ik: „Denk nu alles uit u weg, het leven op aarde, maar ook mijn wereld en daar achter ligt het. Dan kunt u gaan waarheen u wilt en met u Dectar."

Heerlijk, dacht ik, ook aan Dectar wordt gedacht. Toen stelde ik mij op het „niets" in. Geheel leeg moest ik zijn. Al spoedig was ik verbonden. Allereerst ging ik uit mijn eigen wereld, doch dan trad ik het leven na den dood binnen. Ik zag voor mij huizen en gebouwen, menschen en dieren en prachtig was het licht, dat al dit leven overstraalde. Ik ging verder. Toen kwam er licht en duisternis. Dit waren twee werelden en deze werelden smolten ineen. Opnieuw ging ik verder en ik voelde, dat ik werd geleid. En toch leefde ik nog steeds in mijn eigen cel, maar ik beleefde iets wonderbaarlijks.

Na korten tijd werd alles wazig voor mij, al die werelden losten nu op, maar ik zelf bleef bewust.

„Ga verder," hoorde ik nu in mij zeggen, „nog iets verder en u bent er. Ik breng u daarheen, straks moet u het op eigen krachten kunnen doen. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en de geheime en astrale muren van Isis hebben geen beteekenis meer voor u."

Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraal lichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds overwonnen.

Hierin leefden de allereerste wetten, maar ook ik leefde daarin. De meesters waren nog niet zoover en dit was mijn wapen, een machtig wapen in mijn eigen handen. Uit dankbaarheid knielde ik neer en dankte de Goden voor deze groote genade en beloofde, dat ik mijn best zou doen. Het is niet te gelooven, zoo dacht ik, maar ik ben er, doch op eigen krachten had ik dit nimmer kunnen bereiken. Maar nu verder. Nu stond ik echter voor een nieuw probleem. Als ik nu heenging, dan was mijn cel leeg en daarover had mijn leider niet gesproken. Lang dacht ik er over na, doch kwam er niet achter. Ik zou nu kunnen heengaan en toch mocht ik geen voet verzetten. Om mij hierin te splitsen was niet eens mogelijk. De meesters zouden het onmiddellijk voelen en kunnen zien.
Een diepe droefheid was het eenige resultaat van dit groote wonder.
Wat mij zooeven nog ontzaglijk toescheen, bleek thans geen waarde te bezitten. Doch ik hoorde in mij zeggen: „Als u wilt, dat ik u helpen zal, vraag dan nooit wie ik ben. Luister, mijn vriend. Ga gerust van hier, ik blijf en zal over uw lichaam waken. Mocht het noodig zijn, dan daal ik er in af, totdat alle gevaar voorbij is. U behoeft zich in niets angstig te maken en kunt nu op volle krachten uw werk verrichten. Mijn gelaat ziet u niet meer, ook mijn stem zult u voorloopig niet meer hooren en toch volg ik u in alles en zal van tijd tot tijd tot u spreken. Gij voelt mij onmiddellijk. Dit is, om alle gevaar uit te sluiten. Het licht is in u. Ga nu, Venry. U hoort dat ik u ken. Ik zal hier blijven, totdat u terugkeert. Eerst dan ga ik heen. De meesters zullen nu tot ons komen, Venry, doch zie toe, hoe ik mijn best doe."
Nu was ik weer alleen, doch hetgeen nu zou geschieden wilde ik volgen. Een Hoogepriester trad mijn cel binnen, doch even daarna nog twee anderen. Zij waren op weg om de bewoners van Isis te controleeren. De meesters hadden hun stoffelijke lichamen verlaten en ik beleefde het doorzoeken van mijn geestelijk en stoflichaam. Doch dicht in hun nabijheid en toch onzichtbaar, stond ik toe te zien en beleefde dit ongelooflijke. Hoe groot waren de gaven van al deze menschen. Doch zij volgden het kwaad en

behoorden tot de demonen. Doch aan deze mogelijkheid had ik nimmer gedacht, want ik kon hen in alles volgen.
De meesters van Isis waren op het pad; ik was naast hen en onbereikbaar. „Mijn wapen is machtig, beste Dectar, machtig, heel machtig."
Nu eerst kon mijn werk een aanvang nemen. Eén van hen daalde in mij af en doorzocht mijn zieleleven. Toch huiverde ik, toen dit geschiedde. Spoedig keerde hij tot de anderen terug. Allen doorboorden mijn slapend organisme en zij vonden mij daarin. Mijn leider vertegenwoordigde mijn persoonlijkheid; in niets was mijn innerlijk leven veranderd, een meester in concentratie was daarin de levende vitaliteit. Grootscher en eenvoudiger had ik het mij niet kunnen indenken. Hoe natuurlijk was het eigenlijk, en toch hadden allen hiervan geen begrip.
De meesters gingen heen, maar ik met hen. Deze monsters wilde ik volgen en wandelde voor en achter hen aan, doch zij zagen mij niet. Als ik in deze wereld bleef, was er voor mij geen gevaar. Daarenboven begreep ik thans hun zwakte en hoever zij waren. Deze mogelijkheid van splitsen en geestelijke hulp was hun niet bekend. Nimmer zouden zij deze krachten leeren kennen, want zij zouden deze hulp niet ontvangen. Voor hen was dit het doode punt, waarvan Dectar had gesproken. Wat zij tot nu toe hadden ontvangen, was slechts een kleinigheid van wat al die macht en de ruimte omvatte.
In den toestand waarin ik nu leefde, waren vele mogelijkheden van splitsen, doch dit waren de werelden, die ik had leeren kennen. En daarvan had Dectar verteld en dat wilde hij zich eigen maken. Mijn leider had mij met de allerlaatste mogelijkheid én wereld verbonden. En daaruit zouden zij wijsheid ontvangen, doch door mij, maar niet eerder dan ik gereed was.
Doordat ik mij op hen instelde, daalde ik in hen af en nam ik hun gedachten en gevoelens over. Ik was hun allereerste slachtoffer, nu gingen wij echter naar Dectar. Wij beiden stoorden hun rust, want zij schonken ons hun volle aandacht. Ook zij waren op hun post en in alles gereed. De stilte waarin zij leefden en hun onverschillig-zijn, het doen alsof zij ons niet volgden, was

slechts schijn. In werkelijkheid volgden zij ons dag en nacht, hun concentratie was op ons beiden gericht en dat zou blijven. Op Isis zouden echter groote dingen geschieden.
Hun afschuwwekkend voortgaan maakte mij huiverig, maar ik bleef toch mijzelf. Spoedig waren wij in Dectar's cel en ik zou zien, hoe mijn vriend mismaakt was. Dectar was in diepen slaap verzonken. Eén van hen boog zich over hem heen, wat geruimen tijd duurde. De meester stelde zich op zijn innerlijk leven in, doch de beide anderen volgden dit afdalen.
Ook ik volgde de meesters en kon hun denken en concentreeren duidelijk voelen. Zij zorgden er wel voor, dat zij Dectar niet wakker maakten. Hun gezamenlijke krachten dwongen hem te blijven slapen. Nu ik beide organismen kende, begreep ik dat doorzoeken van zijn ziel, anders had ik het thans niet kunnen volgen. De meester, die in Dectar afdaalde, volgde zijn ziel, de anderen droegen zorg, dat beide lichamen één bleven, zoodat hij bleef slapen. Door mijn hooger bewustzijn kon ik nu zien, waardoor Dectar in dagbewustzijn mank ging. Het rechtergedeelte van zijn stoflichaam bezat nu een geheel andere uitstraling dan het linkergedeelte. Eén daarop concentreerden zij zich en kon Dectar niet uittreden. Hij was links vleugellam en in zijn stoflichaam mismaakt. Waarom men hem had mismaakt, kon ik niet zien, doch ook dat zou ik leeren kennen.
De meesters waren zeer tevreden en gingen heen. Doch ik volgde hen, waarheen zij ook zouden gaan. Bij Dectar zou ik terugkeeren, het was nu echter noodzakelijker met hen te gaan, wellicht leerde ik nog meer geheimen kennen.
Wij bezochten vele andere cellen, doch vertoefden daar slechts kort. Ik begreep, dat ik duidelijk had gevoeld. Op Isis waren slechts twee menschen, eigenlijk maar één, en die eene was ik. Mij schonken zij hun bizondere aandacht. Buiten de Hoogepriesters waren er veertig priesters, waaronder leerling-priesters en zelfs kinderen, die als ik, het priesterschap wilden behalen.
Wij gingen nu naar een ander gebouw, waar de meesters bijeen kwamen. Toen wij daar binnentraden zag ik, dat er astrale deuren open gingen; eerst toen waren wij in de eigenlijke ruimte. Deze

afsluiting vond ik afschuwelijk. In deze kamer werd over leven en dood beslist. Er waren hier twee andere priesters, doch in hun stoffelijk leven en dagbewustzijn, dus wakker. Toch werden de drie meesters onmiddellijk waargenomen. Vanuit deze wereld kregen de anderen een bericht, dat zij geestelijk ontvingen. Ik voelde waarom zij dit deden. Dit was noodzakelijk en was om hun eigen verbinding en één-zijn te controleeren. Wel zeker, zoo dacht ik, Isis is machtig en die macht leerde ik nu kennen. Géén priester zou deze macht op eigen krachten kunnen vernietigen. Hun macht lag hieraan vast, zij waren in voelen en denken, hooren en zien één. Allen hadden slechts één doel, dàt van hun leven te maken, waardoor zij wijsheid, eer, roem en de vreugden des levens konden genieten. Maar voor hen allen waren de Goden het middel, de wijsheid, hun macht en grootheid, doch de leerlingen van Isis de slachtoffers, die hun dierlijk vergif moesten aanvaarden.
Afschuw en diepe ontroering trad mijn ziel binnen. Ik zou hier nog meer geheimen kunnen beleven, doch ik stelde dat uit tot later, want wij gingen verder. Thans naar een ander gebouw. Ook om dat gebouw zag ik een dichten muur van astrale kracht. Wat nu, dacht ik, want er waren geen deuren aanwezig; ook dit gebouw was geestelijk geheel afgesloten. Zou ik soms nieuwe geheimen leeren kennen?
Het eerste geheim en wonder was, dat de meesters door dezen muur heen wandelden. Dan traden zij het stoffelijke gebouw binnen. Aan hun eigen uitstraling herkende ik weer deze afsluiting, want zij gingen door hun eigen kracht, zoodat ik ook dit raadsel begreep. Het was heel natuurlijk, maar doodelijk gevaarlijk voor hen, die in dit gebouw waren ondergebracht. O, welk een macht bezit Isis, hoe machtig, zei ik telkens tot mij zelf, hoe verschrikkelijk is alles, is Isis met haar geheimen.
„Dectar, mijn vriend, ik ken thans de liefde van Isis, maar ik vraag mij af, hoe jij je al die jaren hebt kunnen beschermen.”
Wij traden het gebouw binnen waar de priesteressen leefden. Een ontzettende invloed kwam tot mij. Wij gingen door eenige gangen en traden een cel binnen. Ik stelde mij op de meesters in.

De invloed, die tot mij kwam, was des duivels, ik voelde wellust, moord, hartstocht en de vernietiging van een jong leven. De dood trad mijn ziel binnen, gevolgd door diepe droefheid, zoodat ik dacht, dat mijn hart brak. Na hevig inspannen gelukte het mij bewust te blijven, want hetgeen in mij kwam was ontzettend. Ik moest en zou mijzelf blijven, ook al leefde ik in het kwaad. Iets dergelijks zou ik niet spoedig kunnen beleven en mijn inzinken kon de vernietiging van ons beider leven beteekenen. Wat nu tot mij kwam, was niets dan ellende.
Op een rustbank lag naakt een priesteres, doch zij was dood. Haar stoffelijk lichaam was zoo te zien leeg, de ziel leefde nu wellicht ergens en was eruit geslingerd. Door geweld was zij den dood ingegaan. De meesters staarden naar het jeugdige organisme en zogen zich vol. Nog konden zij van dit jonge lijk geen afstand doen. Nu begreep ik Dectar's gezegde: Het dier, dat in hen leeft, geven zij voedsel.
Allen hadden hieraan schuld, doch één van hen was de moordenaar. Ze hadden zich volgezogen en haar geestelijk en stoffelijk lichaam bezoedeld. Ik voelde mij stil, heel stil worden. Deze doodelijke atmosfeer vergiftigde deze kleine ruimte, doch hun aanwezigheid hier besmette haar allerlaatsten ademtocht, die nog in het lijk was achtergebleven. Hier zag ik één vloek van de vele duizenden, waardoor Isis werd vervloekt, één vloek van de vele, waardoor de Goden werden vervloekt evenals de wijsheid en de heiligheid van het priesterschap. Deze geestelijke hyena's keken naar het jonge lichaam, dat nog kort geleden tot dit leven behoorde. En daarin leefde de ziel, om op Isis het priesterschap te behalen. Doch deze ziel was ruw uit het lichaam geslingerd en met haar, het jonge leven, dat nu in haar lichaam was gestorven. Eén van hen had zijn eigen kind gedood en was de Vader, doch tevens het doodelijke gif voor dit jonge leven.
Zij was beeldschoon, deze priesteres en nog geen twintig jaren oud, maar zij was door een ondier besmet, door een geestelijk monster in het priesterlijke gewaad van een meester.
Toen ik in het lichaam afdaalde, sprongen mij de tranen in de oogen. In het stoflichaam leefde nog iets, dat de meesters niet

konden waarnemen, omdat zij zich op het misdadige en wellustige hadden ingesteld, maar dat voor hen vreugde beteekende. Zij leefden zich op deze wijze uit, ook al waren zij priesters.
Het lichaam was nog niet eens koud en ik zag nu, dat de zielen van beiden, van moeder en kind, aanstonds zouden vertrekken. Ik beleefde het loskomen van beide geestelijke lichamen en begreep, waarom men mij thans liet uittreden; iets later, en geen sterveling had dit geweten. Mijn leider wist hier natuurlijk van, want hij zei tot mij, dat ik goed moest waarnemen.
O, meesters van Isis, is dit de Godin dienen? Is dat uw wijsheid? Zijt gij verzot op jonge levens. Is dit het einde van haar studie? En heeft zij het priesterschap behaald? Of was zij hier om de meesters te dienen? Maar dat is niet waar, want ik zie, dat zij in haar slaap is bezoedeld. Niet één ziel is vernietigd, doch moeder en kind. In haar hart leeft het gif van Isis en dit doodde het jonge leven. Het symbool van reinheid maakte plaats voor walging, vernietiging, ontucht, geestelijk en stoffelijk geweld en voor diepe duisternis. Wat is Isis? Wat beteekent het, als men Isis volgt? Wat is de beteekenis van de Lotus?
„Dectar, o, Dectar, weet je ook dat zulke onmenschelijkheden geschieden? Je weet het, maar ik beleef het waarachtige en misdadige van de heeren meesters."
Een felle haat steeg vanuit mijn innerlijk omhoog, toen ik naar deze drie wellustelingen keek. Hun astrale lichamen waren donker en demonisch was de uitstraling, die van hen uitging. Ik was bereid om hen één voor één te doorsteken, doch daarvoor bezat ik helaas geen wapen. Ik moest toch reeds tevreden zijn met hetgeen ik had beleefd. De astrale muren van Isis had ik overwonnen. Een jong leven lag daar, de ziel ging nu weg en zou wellicht haar einde op aarde vervloeken.
In dit stoflichaam leefde het kruidengif uit Ardaty's tuinen. Te vroeg waren moeder en kind uit dit leven gerukt. Zij had veel wijsheid ontvangen, doch haar wijsheid beteekende tevens haar dood.
Het astrale kind schreide buiten het stoffelijk lichaam en was nu reeds bewust.

„Moeder, mijn Moeder, wij leven, maar niet daar, wij leven nu in een andere wereld.”
„Ja,” liet ik er op volgen, „niet hier, maar ver weg, heel ver weg van deze duisternis, u leeft daar, waar het hart van „Hem” klopt, die ook hier van af weet en die zag, hoe men u doodde.”
Ik rende weg van deze plaats, zoo snel weg, als toen de aardbeving tot mij kwam, weg van deze verschrikkelijke omgeving, doch terug naar mijn eigen cel. Onderweg beleefde ik echter een nieuw wonder. Toen ik zoo snel voortging, bemerkte ik plotseling, dat ik zweefde. Door mijn geweldige concentratie, door al dit leed en smart en diepe ontroering tot groote hoogte opgevoerd, zweefde ik plotseling buiten Isis. Onder dit zeer snelle voortgaan was ik zonder het te willen door de astrale muren van Isis heengegaan. Toen ik besefte, wat er met mij was geschied, jubelde ik het uit van geluk, omdat ik begreep, dat ook die muren voor mij geen beteekenis meer hadden. Voor een kort oogenblik was ik echter niet meer mijzelf, want ik wilde naar mijn cel terug en ik had Dectar vergeten. Nu wilde ik Dectar bezoeken. In slechts weinige seconden had ik zijn cel bereikt en trad binnen. Allereerst dwong ik mijzelf tot rust, of ik zou Dectar niet kunnen volgen. Ik begreep heel goed, dat ik mij reeds had vergeten en dat dit zeer gevaarlijk was. In alles moest ik mijzelf blijven, zelfs in de allerdiepste ellende.

Dectar's lamme vleugel.

Toen ik Dectar wakker maakte, stelde hij zich op mij in en ging hij mij zien. Weldra was hij bewust en geestelijk gereed en hij zei tot mij: „Ach, mijn beste, je bent tot mij gekomen? O, Venry, daal in mij af. Je ziet het, mijn vriend, dat ik duidelijk heb gevoeld, nu zal ik weten hoe mijn verlamming is. Zie naar mijn mismaaktheid, Venry, meer behoef ik thans niet te weten. Kun je het zien, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie het, maar blijf rustig.”
„Heb ik het je niet gezegd, Venry, ze hebben mij mismaakt. O, die meesters, vervloekt zijn al die demonen.”

„Stil toch, Dectar. Ik heb je heel veel te vertellen. Ik ben gereed, Dectar. Ik was buiten de astrale muren en ken zelfs geheimen, waarvan niemand iets weet. Ook heb ik heden mijn wapen ontvangen, Dectar, ons wapen, mijn beste, maar door de Goden aan ons geschonken."
Dectar's vreugde was groot en hij zou van geluk alle voorzichtigheid hebben vergeten.
„Heb je mij niet geleerd, Dectar, dat wij ons in alles moeten beheerschen? Denk toch aan jezelf."
Hij herstelde zich en vroeg: „Zie nu naar hetgeen in mij is, Venry, maar kijk goed, of je mij kan helpen."
Aan Dectar's uitstraling kon ik thans zijn mismaking zien en duidelijk de werking van de meesters vaststellen. De meesters wilden niet, dat hij zou zien, ook niet, dat hij zou uittreden. Jaren reeds hield men hem in deze aura gevangen. Maar Dectar's voelen en denken hadden zij kunnen volgen en hij wist iets van de geheimen af. En dat werd hem noodlottig. Hetgeen hij wist, behoorde den meesters toe en tot het geheimzinnige Isis.
Toch had Dectar zichzelf weten te beschermen. En dit was alleen mogelijk, omdat al die levens in hem bewust waren; hij had er mij van verteld. Nu was hij eigenlijk onvindbaar, doch zijn zien en voelen waren heel zuiver. Toch hield men hem onder dezen invloed en voortdurende controle. Al zijn gaven werden op deze wijze gesmoord en het hield hem in zijn ontwikkeling tegen. De Hoogepriesters waren machtig. Hij mocht toch reeds verheugd zijn, dat hij zijn eigen leven had weten te redden.
Op dit oogenblik zag ik al die mismaakten aan mijn geest voorbij trekken. Men werkte op deze wijze op de ziel en het stoflichaam in en hun geestelijk gif daalde in hen af. De één werd verlamd, een ander stoffelijk gebroken, weer anderen troffen lichamelijke en geestelijke ziekten, of werden krankzinnig. Ik zag al die ongelukkigen, zij sleepten zich voort, begrepen heel goed wat hen scheelde, doch stonden machteloos. Een berg van ontucht en ellende leerde ik nu kennen. Nu zag ik magische en mystieke wetten, ze leefden voor mij. Waar ik keek, daar leefde geweld, hartstocht en ellende. Deze gewelddadige inwerking brak hen

allen en velen waren er verongelukt, die zich geestelijke wijsheid eigen hadden willen maken. Allen waren bedrogen, stoffelijk en geestelijk kapot.
Dectar was links mismaakt, doch telkens controleerden de meesters zijn mismaking. Dan ontving hij nieuw gif en dat maakte hem doodmoe, doordat hij zich wilde bevrijden. Ik zei tot hem: „Ik heb alles kunnen zien, Dectar, en ik zweer je, mijn vriend, dat ik je zal helpen. Maar je moet luisteren, Dectar, en nog wat geduld hebben, het is mij thans niet mogelijk deze krachten te verbreken. Eerst na de duisternis, beste Dectar. Dan kom ik je halen en je zal op wolken plaats nemen en je kan dan op hen neerzien, die je mismaakten. Want mijn leider zal je helpen. Ik moet je van hem groeten en hij zegt, dat ook jij zijn vriend bent. Daarna zal je de „weide" zien en haar, die je tweelingziel is. Zal je nog wat geduld hebben, Dectar?"
„Als het nu nog eeuwen mocht duren, Venry, ik kan wachten, nu ik weet, dat ook ik zijn vriend ben. Heb ik je niet gezegd, dat je groot wordt? Je zal de groote vleugelen ontvangen, Venry, en Dectar zal afwachten. Zie je, beste Venry, nu ben ik weer jong, er komt blijdschap in mij, dat zal mij helpen. Ik zal mijn best doen en nu mijzelf blijven. Maak mij nu vrij, Venry, dan kan je zien hoe lam ik ben. Wanneer ik vrij ben en opstijg, dan val ik weer naar de aarde terug en ben dan zoo moe, o, zoo moe."
„Ik zal je vrij maken, Dectar."
Nu doorzag ik dat web van geestelijke krachten, waardoor Dectar zich een weg zocht. Een wonderlijk gebeuren speelde zich thans voor mij af. Hij zuchtte en kreunde en wrong zich naar links en rechts en hij trachtte door dit web heen te komen. Intusschen stelde ik mij op de Hoogepriesters in, of er soms ook gevaar dreigde. Maar wij werden nu niet gevolgd.
Toen hielp ik Dectar. Zijn uittreden en het vrij komen van zijn stoffelijk kleed was volmaakt, doch zijn gaven konden zich op deze wijze niet ontplooien. Ook in Dectar waren prachtige gaven en zelfs de allergrootste, die een priester van de Goden kon ontvangen. In den Tempel van Isis waren alle priesters begaafd en konden uittreden, doch om diep te kunnen waarnemen en den

oorsprong van al het leven te zien, was het bezit van de ziel en de persoonlijkheid van dit wezen noodig. In Dectar's innerlijke leven lag het vermogen, zoodat hij de groote vleugelen had kunnen ontvangen, doch men maakte daarvan geen gebruik, men mismaakte hem. Zijn stoffelijk lichaam moest nu blijven slapen. Nu daarin een stoornis lag, beleefde de ziel dit geweld, zoodat het ademhalen afgesloten werd.
Wanneer ik wilde uittreden, dan kon ik dat op verschillende wijzen doen. Als ik wilde opstijgen, links of rechts uit mijn lichaam wilde gaan, kon ik dat naar wensch bereiken, in niets was er eenige stoornis. Ik behoefde mij daarop maar in te stellen. Doch Dectar snakte naar adem, stiet daarbij verwenschingen uit en hij vervloekte de meesters. Eindelijk had hij zichzelf bevrijd en hij trad in mijn wereld. Als gelukkige kinderen omhelsden wij elkander.
„Nu zijn wij samen, beste Venry, hoe heb ik hiernaar verlangd. O, ik ben zoo gelukkig, als je weet wat dit voor mij is. Mijn leven lang heb ik gebeden om dit één-zijn te mogen ontvangen en nu zijn wij geheel één, één in deze onmetelijke ruimte, waar zij leven, die op aarde zijn gestorven. Waar zijn nu al mijn vrienden? Denk je dit eens in, Venry. Voel eens, hoe machtig het is, om hier te mogen leven. Wil je nu zien, hoe afschuwelijk hun krachten zijn? Maar dan moet je mij volgen, Venry. Zonder je hulp had ik mijzelf nooit kunnen bevrijden. Volg mij nu, beste Venry, dan begrijp je hoe ze mij gemarteld hebben en waarom er zooveel haat in mij leeft."
Dectar stelde zijn concentratie op het omhoog zweven in en weldra steeg hij omhoog. Zijn concentratie was geweldig, toch trok een andere kracht hem naar de aarde terug, want die kracht putte hem geheel uit. Hij kreunde van de pijn en plofte naar beneden. Toen vervloekte hij de meesters en schreide als een klein kind over zijn leed en geestelijke verlamming. Hij zei tot mij: „Zie je, Venry, in dit leven ben ik lam. Hun krachten kunnen mij zelfs in deze wereld bereiken. Het is nog niet genoeg, dat ik daar mank ga, ook hier lossen die krachten niet op en dat is juist het verschrikkelijke. Kun je nu begrijpen, Venry, dat het

mij mijn adem afsluit? Mijn weerstand wordt op die wijze gebroken. Hiertegen kan ik niets doen, of een hoogere macht moet mij helpen. Ik moet mij thans wel overgeven, of ik wil of niet, want zij zijn met z'n zevenen. Het gif doodt mij geestelijk en lichamelijk en ik ben daarvan geen seconde vrij. Ik zal nogmaals opstijgen en het je duidelijk laten zien, zoodat je weet, dat zij ons allen vernietigen. Of de Goden dit kunnen aanvaarden? Is mijn gebed soms het geprevel van een onbewuste? Maar ik zal nu geen vragen stellen, beste vriend, want ik zie hulp."
Dectar's pogingen werden echter gesmoord. Toen hij een vijftal meters van de aarde verwijderd was, stiet hij pijnlijke geluiden uit en plofte naar de aarde terug. De krachten van de meesters hadden hem tijdelijk geheel verlamd. Dan barstte hij in woede uit, zoodat het schuim op zijn lippen stond. Dit vond ik zeer merkwaardig, want wij leefden nu als geestelijke wezens en dit verschijnsel behoorde bij het stoffelijke lichaam. Toch zag ik ook hierin niets veranderd en begreep daardoor het één-zijn van geestes- en stoflichaam. Beide lichamen verbond een koord en dat koord bracht dit verschijnsel tot hem. Toen hij weer wat rustiger geworden was, zei hij tot mij: „Als ik krachtiger was, Venry, dan zou ik hen allen, zooals zij het bij Astor hebben gedaan, blind maken. Ik zou hun stemorganen verlammen, zoodat zij geen woord meer kunnen spreken, of hun bloed vergiftigen en zij vol met puisten komen, zooals mijn arme zieken moeten beleven, maar die niemand kwaad doen. Al deze demonen zijn niet waard dat zij gaven bezitten; zij dienen nergens anders voor dan ons allen in de ellende te storten."
Dectar zette zich op den rand van zijn rustbed en naast zijn eigen stoflichaam neer en ging verder: „Zij noemen zich meesters, Venry, maar zij zijn meesters in het kwaad. Nu kan ik naar mijn eigen lichaam zien, zie jij ook die duisternis daarin? Kun je zien, dat mijn linkerhelft verlamd is? En dat mijn arme hart zwakker klopt als ik weerstand bied en dat mij dan de adem wordt afgesloten? Is dat de Goden dienen? Is mijn haat dan zoo onnatuurlijk, Venry? Ik bezit groote gaven, ja, zelfs de groote vleugelen en die heb ik van de Goden ontvangen, doch zij maken mij kapot.

Maar je ziet het, nietwaar, hoe afschuwelijk de meesters zijn. Deze Tempel is vervloekt, ook zij, die hier regeeren, vervloekt zijn zij allen, die de Godin besmetten en haar Liefde bezoedelen. Kunnen de Goden hen dan niet blind maken? Mogen zij voortgaan, beste Venry, ons allen te vernietigen? Waarvoor bezitten zij die macht? Maar ik weet het, mij is een andere kracht gegeven en daardoor redde ik mijn eigen leven. Ik moet dus heel dankbaar zijn. Die in deze wereld leven, beste Venry, en het licht zien, bezitten allen de groote vleugelen, want zij zweven in deze ruimte. Maar al die demonen bezitten alléén de duisternis, doch daarbij alle ziekten der aarde en dat vergalt hun het leven, dat eeuwen duurt. Zie je, beste Venry, dat alles heb ik gezien en daarom bleef ik mijzelf. Doch mijn haat bleef in mij. Ik kan hen allen vervloeken."
„Je moet rustig blijven, Dectar, of je maakt de meesters wakker. Ik beloof je alles te zullen doen, maar je moet jezelf blijven, je ziet toch, dat het nu niet mogelijk is?"
„Toch heb ik alle moed, Venry, maar soms ben ik heel kwaad en dan vergeet ik mij. Dan komt die haat omhoog en vervloek ik hen allen. Maar ik word beter, is 't niet, Venry?"
„Je kunt daarop vertrouwen, Dectar."
Wij volgden nu samen de werking van deze magische kracht en kwamen overeen, dat ik hem na de duisternis zou helpen. Dectar begreep mij volkomen, toen ik hem verklaarde, hoe het mogelijk was hem daarvan vrij te maken. Dan vertelde ik hem van mijn belevenissen. Hij zei: „Zie je, Venry, hoe groot je gaven zijn? Heb ik het je niet gezegd? Wij allen kunnen dat niet."
Terwijl Dectar tot mij sprak, geschiedde er met mij iets wonderbaarlijks. Hij keek naar mij en vroeg: „Ga je nu in het verleden terug, Venry? Ik zal afwachten."
„Heb je het kunnen voelen, Dectar?"
„Ja, Venry, je verandering is opmerkelijk en natuurlijk, ik ken dat verschijnsel."
Toen sloeg Dectar zijn oogen neer, boog zijn hoofd en wachtte af. Nu hij voelde dat ik niet sprak, vroeg hij: „Ach, mijn beste Venry, kun je het mij vergeven? Mag ik den meester iets vragen?"

Ik knikte hem toe, dat het mogelijk was en hij vroeg: „Is het vorige bewustzijn in je gekomen, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie nu, wat je hebt gedaan. Thans ben ik zoover, Dectar, nu reeds, maar door de krachten van hoogere wezens en omdat de Goden het willen. Mijn vorig leven is nu bewust, zooals jij het hebt beleefd en het nog in je is. Dit is door mijn leider, Dectar, zijn krachten brengen mij daarin, het oogenblik is gekomen, dat ik moet weten, alles moet weten, eerst dan kunnen wij beginnen.”
„Kunt u mij vergeven, meester? Kunt gij uw leerling vergeven? Ik was niet zeker van mijn zien en ik doorschommelde uw ziel. In den nacht kwam ik tot u, als een dief, als een vrek en ik was niet meer mijzelf. Kunt u mij vergeven?”
„Ja, Dectar, lang geleden is je reeds alles vergeven. In mijn ziel leeft nu het verleden en ik beleefde dit wonder.”
Toen was het, alsof Dectar voor mij oploste. Ik zag thans in mijn vorig leven en nu hij dit waarnam, vroeg hij: „Ziet de meester zijn eigen leven? Is het voor mij mogelijk vragen te stellen? Is de meester zoover, dat hij mij antwoorden kan? Ik was uw leerling en mag ik ook nu uw leerling zijn. O, Vader Taiti, kunt u mij vergeven?”
Ik werd weer mijzelf en gaf Dectar antwoord: „Ja, mijn vriend, ik zag in mijn vorig leven, omtrent mijzelf en anderen kreeg ik heel veel te zien. Onze leider is machtig, Dectar, en wij beiden zijn instrumenten en moeten dienen. Ik raad je echter aan je in alles te beheerschen. Ik weet nu, wat ik moet doen. Ook zag ik, dat je tot mij kwam en je dacht, dat je dit leven in mij wakker maakte, doch onze leider deed het, beste Dectar. Je mocht mij in Venry leeren kennen, zoodat je wist, dat er hulp kwam. Ik heb toen tot je gesproken en zou dit thans bewust kunnen doen, maar er is een ander gevoel tot mij gekomen, dat mij dwingt om heen te gaan. Ik ga nu voor je zien, mijn vriend, mijn leider wil dat ik voor je zie, want je moet tot rust komen, of ons leven blijft in gevaar. Nu keer ik tot het verleden terug, Dectar, en daarin ligt je geluk, daar heb je de liefde leeren kennen en ik kan daar zien, waar zij nu leeft. Als ik alles weet, beste Dectar,

dan kom ik je gelukkig maken en ben ik gereed voor de duisternis. Jij daalt nu in je lichaam af, want ik heb geen tijd meer te verliezen. De astrale muren van Isis zijn voor mij ontsloten, ik ga er doorheen, Dectar. Wat voor ons onmogelijk was, hebben wij nu reeds in eigen handen, het is ons bezit, Dectar. Ik zal heel veel mogen weten."
Dectar daalde in zijn stoflichaam af en wij namen afscheid. Nog hoorde ik hem zeggen: „Als de Goden het willen, beste Venry, zoo zal deze Tempel instorten."

Mijn vorige leven. Lyra en Lécca.

Er was een kracht tot mij gekomen, die mij dwong het land te verlaten. Ik was op weg naar China. Onderweg daarheen keerde ik bewust in mijn vorig leven terug, dat ik reeds bij Dectar had gevoeld. Het leven waarin ik Venry was, zonk nu in mij weg en maakte plaats voor dat van Vader Taiti.
In snelle vaart verliet ik mijn eigen land. Jaar na jaar ging ik nu terug en naderde mijn vorig leven. Hoe dichter ik het land naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen. Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde, keerde nu in mij terug.
„Ja, Dectar, Vader Taiti is teruggekeerd en heeft nu een heel andere taak te volbrengen dan voorheen."
Onder mijn voortzweven veranderde mijn gewaad. Wat ik vroeger gedragen had en bij dat leven behoorde, was ook nu in mijn bezit. Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, gevoelens en eigenschappen, die geleerd zijn, in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken. In al die eeuwen was er niets veranderd, alléén in mij zelf, dat nu het gevoel, mijn streven voor het goede beteekende. In dat leven ging ik ten onder. Hetgeen ik nu beleefde, vond ik wonderbaarlijk. Op deze wijze was het voor mij mogelijk, om vele levens terug te zien. Al die levens waren noodig geweest om te ontwaken.

Opnieuw droeg ik het gewaad van een opperpriester. Al spoedig bereikte ik de voor mij zoo bekende omgeving. Op een hoogen berg zag ik mijn Tempel. Ik bevond mij in een prachtige omgeving en door bergen omringd. Als Vader Taiti stond ik aan het hoofd en mijn macht was enorm. Nu echter was ik de leerling van Isis, doch ik leefde in beide levens, waarvan dit leven overheerschte.
Onmiddellijk bij aankomst daalde ik in de onderaardsche gewelven en gangen af en bezocht de plaatsen, waar gekastijd, gemarteld en gehangen werd en waar ik mijn vijand door den brandstapel had vernietigd. Ik zag opnieuw al die gebeurtenissen voor mij en waar zij ten onder gingen, die hun leven en het priesterschap hadden vervloekt.
Op mijn bevel geschiedde dat alles. Al die verschrikkelijke gebeurtenissen leefden opnieuw voor mij en ik zag de priesters en priesteressen van voorheen. Allen waren hier gestorven en nu ergens op aarde, of aan deze zijde, om toch op aarde te moeten terugkeeren en goed te maken wat zij misdeden.
Mijn vijand was een Hoogepriester en hij wilde mijn macht bezitten. Maar zijn allerlaatste daad bracht hem op den brandstapel. Hij ontstal mij mijn liefde en trachtte die door moord te bereiken, doch door mijn gaven en kennis van de magische wetten bleef ik zijn meester.
Naast mij zag ik Lyra, haar had ik reeds weer op aarde ontmoet. Maar waar leefde Lyra? Waar was zij op dit oogenblik? Zij zou immers priesteres worden.
Op den brandstapel zag ik een mensch, die den dood inging. Lyra en ik volgden dit afschuwelijke proces en verlustigden ons aan dit wreede spel van leven en dood. Hij, die den dood inging, had ontvangen, wat door hem vele anderen hadden beleefd. Wij hoorden hem jammeren en zijn smartkreten uitstooten. Zelfs mijn eigen woorden, die ik tot Lyra had gesproken, galmden mij tegemoet. Ook al mijn haat en de daarbij oprechte gevoelens keerden in mij terug. Onze harten klopten van vreugde, toen hij zijn laatsten ademtocht uitblies.
De danseressen in priesterlijke gewaden gekleed, vertolkten een

levensdans. Wij beleefden het feest van vernietiging en de afstootende uitstraling van menschelijke gevoelens, zoo ook het sterven op aarde en het binnentreden in het volgende leven. In het leven waarin ik nu leefde, ging de ziel verder en zij zou zich voor een nieuw leven gereed maken. Dan leerde de ziel andere ouders kennen en zij beleefde opnieuw het geboren worden en sterven op aarde.
Ook ik was teruggekeerd, doch met mij al mijn haat en de sluipmoordenaar in een geestelijk kleed, de kenner der magische wetten. In mij leefde het waarachtige bewustzijn, doch het waren gevoelens van wellust, macht en dierlijk beleven. In dit bewustzijn had ik hem den dood in gejaagd, doch daardoor ontwaakte mijn ziel. Uit dat onmenschelijke proces ontwaakte de dienende liefde, een liefde die eeuwigdurend is en die nimmer aan kracht verliest, doch alleen sterker en nog grooter wordt.
Nu beleefde ik, dat iedere verkeerde daad toch het hoogere gevoel in zich heeft en de ziel daardoor naar het hoogere opvoert. Nu ik dit alles waarnam, dacht ik aan de woorden, die mijn Moeder tot mij had gesproken.
„Als de stem van je hart zegt, te dalen, daal dan, doch moet je opwaarts gaan in de liefde, ga opwaarts en moet je de liefde leeren kennen, ga in."
Hier had ik dat alles reeds beleefd en haar woorden waren mij duidelijk. In het leven daar voor mij, een leven van macht, opwaarts gaan en dalen, was mijn ziel tot bewustzijn gekomen. Hier had ik de liefde leeren kennen, was Lyra's innerlijke leven tot volle ontplooiing gekomen en de zekerheid in ons, van een groot geluk op aarde en aan deze zijde.
In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.
Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardsche leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.

In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij op lateren leeftijd weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen. Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hooger te gaan en de liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hooger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.
In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.
„De klank van zijn naam," zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust." Ik aanvaardde dit onmiddellijk.
Wat ik zag en ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en smart van vele menschen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.
„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen."
Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk

de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoon lijkheid vertegenwoordigt."
Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.
Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die millioenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.
Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen. Vader Taiti riep haar.
Toen ging ik verder en naar mijn eigen vertrek. Ik wilde in mijn eigen leven terugzien en de liefde van Lyra en ons einde op aarde nogmaals beleven. In mijn kamer gekomen, zag ik Lyra en mijzelf. Mijn innerlijk werd door liefde verteerd en ik was de

slaaf van mijn verlangens, doch ik vond het wonderbaarlijk. In knielende houding lag ik voor haar en sprak tot haar. Ik luisterde nu naar mijn eigen verleden en ik hoorde mij zeggen: „Jeugd en ouderdom zijn in mij, Lyra, en je weet hoe dat mogelijk is. Wij beiden zijn wakker en bewust en hebben de waarachtige liefde leeren kennen. Uit al dat demonische is onze reine liefde geboren, ook al leven wij nog steeds in onze eigen duisternis. Je weet, dat wij uiteen gaan, maar dat wij elkander op aarde zullen terugzien, omdat wij tweelingzielen zijn.

Wat wij hier deden was verschrikkelijk, het was moord na moord beleven en niemand mag dooden. Wij hebben gedood, Lyra, voor onze liefde gedood en den dans van vernietiging beleefd. Om onze verlangens te bevredigen gingen anderen ten onder. De meesters zeggen mij, dat je mijn tweelingziel bent, dat je dus tot mij behoort, doch dat wij alles moeten goedmaken. Eens beleven wij een tijd en dan ben je eeuwigdurend bij mij. Maar je volgt nu je eigen weg en ik den mijne. Toch zien wij elkander terug. Het hoogere bewustzijn, dat nu in mij is, zal mijn taak in dat andere leven zijn. Nu reeds, lieve Lyra, ga ik in die wetten over en dat zullen wij beiden beleven. Je keert gelijk met mij weer op aarde terug en in dat leven zullen wij elkander reeds mogen zien. Onze zielen zijn één en hebben met de wetten verbinding. Door de wroeging die in mij is, lieve Lyra, zal ik leven en mijn haat overwinnen. Deze smart is echt, is heel natuurlijk en oprecht. In mij is leed en oprechte spijt van hetgeen ik heb gedaan.

Mijn hart breekt, maar mijn Moeder zal mij helpen, ik voel haar gebed, zij wil, dat ik hierin voortleef en het is tevens onze band voor het volgende leven.

Ik zal mijzelf vernietigen, Lyra, ook al mijn fouten die mij tegenhouden. Wij moeten dienen, Lyra. Aan mij is gegeven, om alle Tempels, waarin het licht verduisterd is, te vernietigen. Mijn vijand zal ik opnieuw ontmoeten, omdat hij nieuw leed en smart sticht, harten breekt, doch door de macht van zijn gaven. Ik zegen nu reeds het oogenblik van mijn bewustwording. Kan je voelen, dat er nu heilige ernst in mij is? Dat ik zal trachten om

bewust te blijven? Dat wij tot één ziel zijn geschapen? Je ziel is één met mijn leven, Lyra, in alles zijn wij één.
De meesters willen dat ik hen volg. In het volgende leven zal mijn taak groot zijn, zooals mijn liefde voor jou. Nu zijn wij één, Lyra, in andere levens zullen anderen je toebehooren, doch ik leef in je, maar aan hen heb je goed te maken. Ben je gereed voor het gif, Lyra? Wat ons wacht, zal een kastijding zijn, doch het beleven daarvan is onze ontwikkeling voor dat andere leven. Weet, lieve Lyra, dat het allerlaatste en diepste leed in je komt. Doch daarvoor ontvangen wij het hoogere bewustzijn. Het allerdiepste leed leggen wij ons zelf op, maar het zal onze zielen doen ontwaken en ons één-zijn bevorderen.
Ook Dectar is daar ingegaan en met hem Lécca. Zij waren één, ook in den dood. Voel je deze stilte? Kun je mij volgen, nu het leven een einde neemt? Heb je mij zoo lief, dat je gereed bent? Is het „ja" bewust, Lyra? Wat zeg je? Hoor je Dectar schreien? Hoor je de zwakke stem van je zuster? Ze zijn in leven, natuurlijk, lieve Lyra, ze leven en moeten leven, maar door dat zal hun bewustzijn veranderen, het bewustzijn dat inniger is dan hun één-zijn op aarde en het zal het dagbewustzijn omstralen.
Lieve Lyra, het dierlijke leven vreet ons hart stuk en wij blijven zoolang bewust en één, totdat onze beenderen te voorschijn komen, totdat we de naakte werkelijkheid ontvangen. En daarin zijn nog meer pijnen, Lyra, weet dus, wat je doet. Ben je gereed?"

* * *

Een gif maakte een einde aan ons aardsche leven. Rustig namen wij het gif in. Dan zag ik, dat wij naar ons eigen graf gingen en legden ons daar neer. Hand in hand, onze zielen één en verbonden. Zoo gingen wij den dood in. Onze lichamen beleefden hetzelfde proces en toch waren wij nog zoover van elkander verwijderd. Langzaam naderde het oogenblik van sterven, doch het bewuste binnentreden in die andere wereld. Lyra sprak niet meer, haar oogen verduisterden, doch gingen opnieuw weer open en wij leefden nu in het andere leven.
Een dood door zelfmoord, rustig en bewust, om geestelijk hooger

en hooger te kunnen gaan, om verlangens te stillen, zielebrand te blusschen en om de mystieke en magische wetten te leeren kennen, doch vooral om goed te maken. De gevolgen daarvan waren afgrijselijk.
Dectar hoorde een stem in zich spreken, wanneer hij een einde aan zijn aardsche leven wilde maken. Nu begreep en kende ik die stem en de gevoelens van mijn besten vriend.
„Ja, Dectar, de wormen hebben eens je lichaam opgevreten, doch jij zelf beleefde dat afschuwelijke proces, dat alléén onbewustzijn is en armoede beteekende. Ook wij, Dectar, wij beiden hebben het beleefd. Met ons duizenden, en allen hebben daardoor niets bereikt, wij deden alléén die kennis op, meer niet. Wij wilden geestelijk bezit, geestelijke ontwikkeling en het verlangen om goed te willen maken. Doch op die wijze is het goed-maken niet mogelijk. Wij hebben het verrottingsproces beleefd en toch heel veel geleerd, beste Dectar, want voor een tweede maal weigert je ziel, je kan het niet weer beleven."
Toen ik dit had gevolgd, keerde ik naar Dectar's cel terug. De gedachten die thans tot mij kwamen, spoorden mij aan om geen tijd te verliezen. Opnieuw stelde ik mij op Lécca in.
„Lécca, je bent op aarde. Waar je ook bent, je zult tot mij komen."
Ik bleef haar een tijdlang roepen en ik ging zien. Het was mij nu reeds mogelijk, haar ziel te volgen. Ik wachtte nu een poos af en voelde mij heel rustig.
„Waarachtig, beste Dectar, zij is op aarde," riep ik tot hem, „zij leeft in een nieuw organisme en zelfs dicht in je eigen omgeving. Je gevoelens zijn zuiver en natuurlijk, beste Dectar, je liefde is echt en zij zal tot mij komen."
In zijn cel trok ik een magischen cirkel om mij heen. Hierin moest ik nu blijven, omdat ik hel en duivel thans wakker maakte. Toch zou Lécca tot mij komen, want ook in haar leefden deze krachten, want eens was zij een priesteres. In dien tijd gebruikte ik mijn gaven voor allerlei kwaad en vele duistere zaken meer, nu echter voor het geluk van twee zielen. Mijn concentratie was volkomen, ik bleef op haar ziel ingesteld en ik trok deze zoo gevaarlijke wetten en krachten tot mij. De magische cirkel was

nu mijn eigen bescherming, of men sleurde mij door de duisternis en ik was het speeltuig van de demonen. De zwarte krachten lagen hieraan vast, zoo ook de hoogere, die tot heil van de menschheid konden worden gebruikt.
In mij was, hoe mij met hen te moeten verbinden. In die krachten leefden al die wezens, doch ik zelf ging er in over. In dit leven was ik daarin een meester, voor Dectar en anderen Vader Taiti, die over al zijn kinderen waakte.
De duistere krachten drongen zich nu reeds aan mij op. Daardoor zou de ziel, die hier Lécca heette en dezen naam droeg, tot mij terugkeeren. Dan riep ik haar opnieuw: „Lécca, je komt! Vader Taiti roept, waar je ook bent, je komt! Treed uit, Lécca, treed uit! Dectar is op aarde, hij is je trouw en heeft je innig lief. Dectar wacht. Treed uit, Lécca! Gebruik je vleugelen en kom tot mij!"
Intusschen legde ik een wolk van kracht om mij heen. Uit ervaring wist ik, dat mijn voortdurende opmerkzaamheid werd geëischt. Als mijn persoonlijkheid in deze krachten overging, was ik verloren. Hierdoor hadden velen den dood gevonden, want ik raakte de wetten der duisternis.
Opnieuw riep ik Lécca en herhaalde mijn roepen geruimen tijd, ik volgde mijn concentratie en dwong haar uit te treden.
Lécca was een priesteres en de zuster van Lyra. Beiden kenden de wetten en geen macht was er, die haar nu kon tegenhouden. Wanneer haar ziel niet op aarde leefde, stond ook ik machteloos. Doch leefde de ziel in een nieuw organisme en behoorde zij tot de bewuste wereld, dan kwam zij tot mij en werd dit leven plotseling in haar bewust. Alléén de wereld, waarin de ziel moest wachten om geboren te worden, kon mijn concentreeren en verbinding onmogelijk maken. Doch Lécca leefde op aarde.
Deze gedachten kwamen weer tot mij en werden mij toegezonden. Wat volgde, begreep ik zooals het vorige: „Wat is magisch en wat zijn de magische wetten? Het is de kennis van vorige levens, het één-zijn daarin en het bewuste ondergaan en het beleven daarvan. Hoe is de werking?
Daarop volgt het ontwaken van het verleden. De ziel, als mensch,

draagt al die krachten in zich, want er is niets verloren gegaan. En nu wij weten, dat alles in leven blijft, ook de onuitgesproken gedachten en gevoelens werking beteekenen, kan de ziel zich daarmede verbinden en dit één-zijn is het beleven van de werkelijkheid, van gevoelens, die eens zijn beleefd. Als u weet, dat al uw handelingen en gevoelens het bezit zijn uit het verleden en u daardoor in het dagbewustzijn leeft en beleeft, èn schept, èn ontvangt, èn handelt, ziet en hoort en dat die gevoelens uw geheele persoonlijkheid uitmaken, dan kunt gij aanvaarden, dat de ziel ook in het dagbewustzijn in het verleden leeft.
Is het u duidelijk, dat uw ziel in dit leven zich nog niets eigen maakte? Dat gij bezig zijt te bouwen, te scheppen en te dienen en dat gij daarin nog niets hebt verdiend? Welke zijn de nieuwe eigenschappen, die u zich in dit leven eigen maakte? Zoek in u zelf, daal in u zelf af, of „ga in" en zie goed en duidelijk, of dit zoo is en u zult aanvaarden, dat u en allen die op aarde zijn, in hun eigen verleden leven en uit dat verleden putten.
Is dit onnatuurlijk? Ga allereerst na, wie u bent en wat u thans bent geworden. Is daarin verandering gekomen? Wie gaf u als kind een volwassen bewustzijn? Kunt gij dat ontvangen? Vanwaar komt het jong aan de eigenschappen, die toch het volwassen wezen toebehooren? Is het leven zoo eenvoudig? Gij kent de wetten, leg nu om u heen bescherming. Zijt gij u bewust, dat ook dit noodig is? Is het volle bewustzijn wakker, dan voelt u, dat dit u al deze kennis bracht, doch het is het verleden, het is dat, wat gij u in andere levens hebt eigen gemaakt.
Voelt u, dat dit leven waarin gij nu zijt, u het weten gaf? Lécca komt, omdat ook zij in haar eigen verleden leeft en omdat dit haar dagbewustzijn is. Want gij praat en denkt en voelt in en uit het verleden. Er is dus alléén het „nu", dat is en dat blijft, er is geen verleden, „het leven" is er en daarin zijt gij thans bewust. Maar alleen van dat, wat uw eigen leven uitmaakt."
Al deze woorden waren volstrekt niet van mijzelf, ze werden mij gegeven. Doch ik vond het wonderlijk. Mij was alles duidelijk. Tot mij kwamen nu de gevoelens van slaap en die slaap behoorde bij Lécca. Haar ziel maakte zich van het stoffelijk organisme

los en zij zou tot mij komen. Door hetgeen ik zooeven hoorde, was mijn verbinding veel eenvoudiger geworden. Reeds van verre zond zij mij haar gedachten. Lécca was onderweg. Nog een kort oogenblik en zij zou hier zijn. Door een licht en dicht waas omhuld naderde mij een verschijning.
„Lécca? Ben jij het Lécca? Dectar's tweelingziel?"
„Vader Taiti, hebt u mij geroepen?"
„Herken je mij, Lécca?"
„In mijn droomen zie ik u steeds voor mij. O, Vader Taiti, mijn meester, waarom hebt u mij geroepen? Weet u, waar ik leef en waar ik nu ben?"
„Het verheugt mij, Lécca, dat je mij herkent, dat het verleden bewust in je is en dat je de liefde voelt, die je ook hier bezat."
„O, Vader Taiti, hebt u mij daarvoor geroepen. Kunt u mij gelukkig maken? Ik heb hem zoo lief, in mij is alles bewust en ik leef daarin. Ik heb gebeden, heel veel offers gebracht en nu zal ik ontvangen? Weet u waar mijn ziel leeft? Waar is hij, die mij door de Goden is gegeven? Is mij toegestaan hem te mogen zien? O, ik weet het, Vader, ik zal zijn naam niet uitspreken, ook de mijne is dood. Als ik aan hem denk, dan komt de stilte in mij terug. Maar ook het verdriet en al zijn leed, dat ook in mij is. O, zeg mij zijn naam, mag ik het weten?"
„Dectar is zijn naam, en de uwe?"
„Mijn Moeder noemde mij Myra. Als kind was mijn vorige naam in mij aanwezig en ik vroeg mijn Moeder mij dien naam te geven. Doch later kwam er steeds verdriet in mij en noemde zij mij Myra. Noem mij Myra, Vader Taiti, en waar is Dectar? Waar is mijn ziel en weet hij, dat ik naar hem verlang? Dat ik mijn liefde tot hem zend? Is het bewustzijn in hem? In mij is de liefde en daarin zal ik blijven voortleven."
„Hij zal tot je komen, Myra. Dectar komt, hij leeft en is bewust, maar alleen in de liefde, al dat andere moet blijven slapen. Ik zie, dat je Moeder bent, Myra, maar je bent niet gelukkig. Je bent de zuster van den Pharao. Is mijn zien duidelijk, Myra? Heeft men je moederschap bezoedeld? De Goden willen, dat je Dectar ziet en ook Dectar's voelen en zien is duidelijk. Hij zegt,

dat je rijk bent en van hooge geboorte en hij is een nederig en arm man, Myra."
„Heeft dat beteekenis, Vader?"
„Waarnaar je verlangt, Myra, zal je gegeven worden."
„Hoe zal ik u danken, Vader. Kunnen wij weer opnieuw één zijn, Vader?"
„Ja, zeker, mijn kind. Je liefde verteert Dectar. Je leeft in hem, Myra, en in de omgeving, waar hij nu is. Ik zie ook, hoe je leven is en dat er geen geluk tot je kan komen, omdat Dectar je ziel is. Je zal hem zien, Myra, maar je moet nog wachten. Waar wij zijn, mag je nu nog niet weten, of je verlangens worden je te machtig. Toch zal je mij en Dectar herkennen. Luister, lieve Myra, naar hetgeen ik thans mag zien, ik zal het je mededeelen.
Wij beiden komen tot je. Ik pluk dan een witte bloem voor je uit de ruimte, Myra, en dan eerst zal je mij herkennen als die andere persoon. Ik leef in een ander gewaad, doch dan weet je, dat Vader Taiti aanwezig is en in dat lichaam leeft. De bloem is van Dectar, van je tweelingziel en dan zal je je ziel herkennen aan den persoon, dien ik tot je breng. Is hetgeen ik zag en je zei duidelijk, Myra?"
„Ja, Vader."
„Tusschen dit leven en dat waarin je nu bent, liggen eeuwen. En toch is er geen verleden, Myra, ook mij werd het duidelijk. Je bent nu wakker en bewust, doch de liefde stoort zich niet aan eeuwen. Is de liefde niet in je aanwezig? Deze droom zal de werkelijkheid tot je brengen, Myra.
Wacht af, ik zal je aan het hof herkennen als de zuster van den Pharao. Hoe vreemd dit ook is, wij zullen de werkelijkheid ontvangen.
Straks zal je wakker worden, Myra, en je zal weten, waar je bent geweest en dan toch denken, dat het slechts een droom is. Doch ik vraag je, Myra, alles te vergeten en af te wachten. Ons leven, dat van Dectar en mij, loopt gevaar. Daarna zal je de „weide" zien. Dectar verlangt naar de weide en je zal de weide herkennen. Dan weet je, mijn kind, dat een kroon geen geluk beteekent. Goud en macht hebben geen beteekenis. Dat is in geen

vergelijking met deze liefde, dit geluk, dat eeuwigdurend is. De Goden willen echter, dat wij dienen, doch te dienen is alleen mogelijk, wanneer wij kunnen liefhebben die ziel, die tot ons behoort.
Dectar gaf zichzelf. Hier leefde hij om te ontwaken en jij bent hem trouw geweest en volgde hem. De wormen vraten je hart stuk, de ontwikkeling als gevoel is je bezit, nu kan je alleen liefhebben. En daarin te mogen leven, te zien en te mogen voelen en één-zijn, lieve Myra, is het allerhoogste geluk, dat wij als menschen op aarde kunnen ontvangen.
In Dectar's zieleleven leef je, in zijn hart groeit en bloeit je één-zijn. Als dat in je bewust is, Myra, hoever ben je dan anderen niet vooruit? Heeft goud dan beteekenis?
Als bewust in ons is het verlangen en de kennis van deze eeuwige ruimte, wanneer het verleden het dagbewustzijn vult en het kloppen van je hart opvoert, als de uitstraling van hem je geluk brengt en de „Lotus" haar reine kracht tot je zendt, kan alléén het volmaakte worden gevoeld, Myra, dat het „ingaan" in de liefde beteekent.
Ja, mijn lieve Myra, je vraagt je af, waarom moet ik in die leegte mijn leven volbrengen? Wat heeft het voor zin, als ik mijn volle weten en voelen niet in het één-zijn mag beleven? Het doet je pijn, Myra, maar ook in mij leven deze gevoelens, doch wij moeten goedmaken. Iedere seconde is verloren tijd, iedere dag lijkt je een eeuw en zoo gaat dit leven voorbij.
En thans, lieve Myra, nu je weet, dat je ziel op aarde is? Hoe zullen nu je verlangens zijn? Hoe zal je zijn, als Dectar voor je staat? Is er dan beheersching in je? Hoe zal je zijn, lieve Myra, als zijn oogen je aankijken en je voelt, dat hij voor je zal neerknielen? Er kan niets anders dan dankbaarheid in je zijn, hem te mogen zien.
Zal je niet onder dit geluk bezwijken? Als je hem ziet, zal je dan je eigen taak op aarde niet vergeten? Zal je, lieve Myra, wanneer je Dectar ziet en zijn hevig kloppende hart voelt, toch die zelfbeheersching bezitten, zoodat je broeder niets voelt? Vergeet niet, hij is de Pharao en wij zijn dienaren. En het moet in je zijn,

Myra, of je vernietigt jezelf en het geluk van je kinderen. Zal mijn kind gereed zijn?"
„Ja, Vader, ik zal gereed zijn en aanvaarden. Mag ik nu reeds uw nieuwe naam weten?"
„Neen, Myra, nu nog niet, doch ook dat komt. Heeft Myra de wetten vergeten? Niets mag je van ons weten, Myra, want de wonderen, die zullen geschieden, vragen je beheersching. Ik zal heel jong zijn, heel jong en toch oud. Ik bezit de groote vleugelen, Myra, en de Pharao zal mij ontvangen en je zal een strijd zien op leven en dood, doch wij zullen zegevieren, want er is machtige hulp. Meer mag ik je niet zeggen. Maar wij moeten nu heengaan, Myra, voor de zon opkomt moet ik gereed zijn."
„Moet ik alles vergeten, Vader?"
„Denk aan een droom, Myra, doch zoek mij niet en wacht af. Ga nu, mijn kind, keer terug naar je stofkleed."
„Weet u, waar mijn zuster Lyra is?"
„Neen, Myra, ik heb haar echter reeds ontmoet. Waar zij leeft, zal ik ontvangen en dan is ook mijn geluk volkomen. Dag, Myra, Dectar komt."
Als een nevel loste zij voor mij op en ook ik voelde, dat ik moest heengaan. Hier had ik niets meer te beleven.
Toen ik mij weer op mijn tegenwoordig leven instelde, ging ik waarnemen. Ik zag, dat slechts de fundamenten van den Tempel waren overgebleven. Ik stond op een ruïne, in de eeuwen die voorbij waren gegaan, was dit gebouw ingestort. Hoe en waardoor kon ik duidelijk zien, de Goden wilden, dat het gebouw van den aardbodem verdween.
Een andere kracht wilde nu, dat ik heenging. Hetgeen ik thans had gezien, behoorde tot mijn taak. En wanneer ik alles had beleefd, kon ik eerst aan mijn werken en gereedmaken beginnen. Het gereedkomen en al die gebeurtenissen beteekende kracht en het bewustzijn van Vader Taiti.
Nu ik dit alles overdacht, kreeg ik weer nieuwe gedachten, waarbij waren, hoe ik mijn weg moest vervolgen. Van verre werden mij die gevoelens toegezonden. Het wonderlijke daarvan was, dat mijn wegen werden geleid. Men wist van al deze gebeurte-

nissen af, een onfeilbare werking dreef mij daarheen. Ik was op weg naar Isis, daar zou ik nieuwe waarheden en geheimen leeren kennen. En daarvan had mijn Moeder gesproken. Als de Goden met mij waren en het licht in mij was, zou ik alles mogen weten. En het licht had ik reeds ontvangen. Daarom versnelde ik mijn vaart door de ruimte en Isis tegemoet. De kracht van mijn vleugelen en het snelle voortgaan was door de concentratie van mijzelf.

Mijn Vader en Moeder.

Het licht, dat gevoel beteekende en in mij lag, wees mij nu den weg. Zoo ging ik verder, naderde Isis en betrad ik de tuinen van Ardaty. Het gevoel om af te dalen overheerschte al mijn andere gevoelens. Er waren tuinen, die daar beneden waren aangelegd en tot het geheimzinnige Isis behoorden. Dectar had ze mij getoond. Daarin stond een klein huisje, waarin Ardaty zijn kruiden kweekte. Lang bedacht ik mij niet en daalde in deze mystieke tuinen af. Dectar had mij hiervan verteld. In deze tuinen leefden de natuurschatten van Isis. De wonderbaarlijkste kruiden waren hier aanwezig, maar alleen de Hoogepriesters vertoefden in dit natuurlijke, doch vergiftigde paradijs.
Ardaty kende al die kruiden, zijn meesterschap was in den geheelen omtrek bekend Aan de plant, de geur en de soort, stelde hij de kracht van het natuurgif vast en daarin was hij onfeilbaar. Voor Ardaty was dit een natuurlijke begaafdheid. Zijn reukorganen waren in hoogsten graad ontwikkeld.
Op mijn tocht ontmoette ik schimmen en deze wezens behoorden tot Isis. Het waren zielen, menschelijke wezens, die hier eens hadden geleefd en wellicht op de een of andere wijze waren vernietigd. In hun voortzweven lag iets akeligs. Al deze zielen beleefden opnieuw het aardsche leven, doch van die wereld uit. Ik zag oude en nog jonge menschen, waaraan ik hun leeftijd vaststelde. Zij volgden echter een eigen weg en waren geestelijk bewust.

Hoe dichter ik dat gebouw naderde, des te duidelijker ging ik voelen. Een smal pad bracht mij naar den ingang en ik trad binnen. Het gebouw was leeg. Men had blijkbaar nog geen anderen meester kunnen vinden. Oogenblikkelijk ging ik zien.
Het was avond en de zon was reeds lang onder. Ik zag Ardaty en hij was bezig kruiden te mengen. Waarom nog zoo laat aan het werk, Ardaty? Heb je nieuwe kruiden ontdekt? Toen ik tot mijzelf deze vragen stelde, trad er een priester binnen en hij zei tot Ardaty: „En, Ardaty, zijt gij gereed?"
Ik schrikte vreeselijk, want ik kende dezen priester. Maar waar had ik hem reeds ontmoet? Ardaty gaf hem kruiden, doch sprak geen woord tot hem, maar hij dacht, en die gedachten kon ik volgen. De priester ging onmiddellijk weg, maar ik met hem. Het was merkwaardig, hoe duidelijk dit verleden voor mij bewust was, ik kon alles heel nauwkeurig waarnemen.
Natuurlijk, dacht ik, hij gaat naar dat gebouw. Waar zou hij anders moeten heengaan? Wij betraden het gebouw waar de priesteressen leefden. Hier was ik reeds geweest. Ik bleef hem volgen. Dan trad hij een cel binnen. Op een rustbank lag een priesteres. De priester trad tot haar en drukte haar aan zijn borst. De priesteres verzette zich met al haar krachten, die in haar waren en was van zijn liefde niet gediend. Maar wat ik zag en duidelijk voelde, vond ik verschrikkelijk. Deze priesteres bevond zich in het halfwakend bewustzijn, zij was zich eigenlijk niet eens bewust van hetgeen er met haar geschiedde. Ik leerde nu de onbewuste krachten kennen, die toch weer tot een bewustzijn behoorden. Want in dit halfwakend bewustzijn trachtte zij zichzelf toch nog te beschermen. Haar geheele wezen kwam in opstand en dit was haar onderbewustzijn, dat de persoonlijkheid uitmaakte. Deze persoonlijkheid werd nu door angst wakker geschud. Ik kon de stoornis in het zenuwstelsel duidelijk waarnemen, zoodat ik begreep, dat dit leven moest bezwijken. Een ontzettende kracht dwong haar in dit bewustzijn te blijven, zoodat zij geen weerstand kon bieden.
Ik stelde mij op den priester in en voelde, dat hij zijn krachten ging gebruiken. Hij maakte haar gedeeltelijk wakker, toch zou

zij haar volbewustzijn niet mogen bezitten. Als de priesteres het halfwakend bewustzijn zou overschrijden, zou zij zeer zeker om hulp roepen en dat trachtte hij te voorkomen. Ik hoorde hem zeggen: „Neem dit in, schoone prinses, en gij zult gaven bezitten, gij zult zien en hooren en de groote vleugelen ontvangen."
Maar zij had niets te willen, hij diende haar zijn medicijn toe en dit geschiedde door geweld. In mij kwam haat, een afschuwelijk gevoel, zoodat ik hem kon vernietigen. Dit was wellust en geweld. De priesteres sliep in, het gif had haar in slaap gebracht. Als toeschouwer had ik dit waargenomen. Nu stelde ik mij op het innerlijke leven van de priesteres in. Ik dacht te bezwijken.
„Moeder, mijn Moeder, mijn lieve Moeder."
Zij was mijn lieve Moeder. Een andere kracht bracht mij tot rust, want ik kende mijzelf niet meer. Hevig was de smart, die ik voelde. O, mijn Moeder, hebt u dit moeten beleven? Nu ken ik uw geheim. De kracht, die in mij kwam, wilde, dat ik verder ging en ik volgde den priester. Plotseling drong het tot mij door wie hij was en ik herkende hem.
„Gij satan, demon, gij hier bij mijn Moeder? Ik vergat mijzelf voor een kort oogenblik, doch kreeg mijn zelfbeheersching terug. Deze priester had mijn jeugd vernietigd en mij tegen mijn ouders opgehitst. Nu beleefde ik, wat mijn Moeder op Isis had doorstaan en herinnerde ik mij haar woorden, die zij tot mij had gesproken: „Er zal nieuwe haat in je komen, Venry, sta niet toe, dat je haat overvalt."
„Ach, mijn lieve Moeder, ik zal u wreken. Hoe hebt u zich uit dit vreeselijke hol kunnen bevrijden? Hoe was uw einde? Wie mismaakte u? Wie voerde u van hier weg? Wie gaf u nieuwe kracht? Was het Ardaty?"
Ik ben geboren, maar waar? De priester ging heen. Ik volgde hem. Toen ik zijn gedachtenleven waarnam, zag ik mijn eigen Vader. Hij dacht aan dit gebeuren. Deze priester had mijn Moeder lief, doch de Opperpriester van Isis was mijn Vader. In halfwakend bewustzijn was mijn Moeder overvallen. Men had mijn Moeder en mij willen dooden. Hij, die daar voor mij uitging, zou het vonnis voltrekken. Doch de Goden wilden niet, dat wij zouden

sterven. Ik keerde tot mijn Moeder terug, iets dwong mij tot haar terug te keeren. Toen ik opnieuw ging waarnemen, zag ik, dat ik zuiver had gevoeld. Het eene tafereel verbond mij met een ander. Op haar hoofd zag ik haar ster, het symbool van haar huis en geboorte. Ook daarvan had zij gesproken. Mijn Moeder was een geboren prinses en wilde het priesterschap behalen. Meer behoefde ik eigenlijk niet te weten. Maar in mijn lichaam stroomde gemengd bloed, mijn Vader was een Hoogepriester en de Vader van den Tempel van Isis. Mijn eene ontroering volgde op de andere. Alleen door krachtige concentratie zou ik mijzelf kunnen blijven. Hoe moest ik dit verwerken? En toch zou ik mijzelf moeten blijven. Als het niet indroevig was, zou ik tot een zenuwlach zijn uitgebarsten. Met al mijn krachten onderdrukte ik deze onnatuurlijke gevoelens.
„Mijn lieve Moeder, ik zal u wreken, ook Ardaty, die als een Vader voor mij is geweest. U beiden heb ik lief en ik zal dit nooit vergeten."
Plotseling overviel mij angst. Werd ik gevolgd? Had ik mij vergeten? Ik snelde naar mijn eigen cel terug, doch nam waar dat er geen gevaar was. Toch kreeg ik van mijn leider een boodschap. Ik moest voortmaken en men tijd niet verknoeien. Zoo spoedig mogelijk keerde ik naar het huis van Ardaty terug, want ook daar moest ik nog iets beleven.
Toen de priester met de kruiden was heengegaan, bleef Ardaty alleen achter. Dat oogenblik zag ik voor mij. Ardaty was in gedachten en hij sprak tot zichzelf: „Men wil u dooden, schoone prinses. Waarom zond de Pharao u naar dezen Tempel? Maar mijn gif werkt anders, dan zij denken. O, neen, schoone prinses, gij zult nog niet sterven. De Goden willen dat gij leeft. Ik ben een arm man, een kruidenkenner, maar mijn gebed is heel krachtig. Er zijn gedachten tot mij gekomen, lieve prinses. Als ik goed en duidelijk voel, lijkt het mij toe, dat ze van de Goden tot mij komen. Dit zijn de gevoelens van hoogere machten. Want het is grootsch, wat nu in mij is. Iedere verlegenheid, elke weigering is mij nu ontnomen, zoodat ik weet en zeker ben, hoe te moeten handelen.

Schoone prinses, kent u deze krachten? Alléén bij groote gebeurtenissen dalen de Goden in ons menschen af en leggen in ons het ontwaken, dat het bewuste weten is, zoodat ik mij geheel overgeef.
Er is mij maar één mogelijkheid over. Gij zult mismaakt zijn, uw jeugd is veranderd in ouderdom, maar gij zult leven. In reine en hemelsche rust zult gij leven. Uw hart zal jong blijven en men zal u niet herkennen. Kom tot mij, Ardaty zal een Vader voor u zijn. In mijn tuinen kan ik uw geheim verbergen, wanneer uw hart zegt: ik kom, en gij mijn omgeving wilt aanvaarden. Ik wil slechts voor u zorgen, zoodat uw kind kan geboren worden. Mijn lange hier-zijn is niet voor niets geweest, doch ik vond het uitstralende licht van de Lotus verdacht, toen ik haar oplettend gadesloeg. Zonden de Goden tot haar uw geheim? Het zal wel zoo zijn, want ik ben niet gewend mij daarop in te stellen, doch ik verzeker u, dat mijn voelen en zien de waarachtige werkelijkheid raakt, ook al denkt men, dat ik slechts een kruidenkenner ben."
Ardaty had opgehouden met denken en ik wachtte af, wat er nu zou geschieden. Na een kort oogenblik keerde de priester tot Ardaty terug en zei: „Zijt gij er zeker van, Ardaty, dat het de goede kruiden zijn?"
Ardaty dacht geruimen tijd na en antwoordde: „Als gij wilt, meester van Isis, en u staat het mij toe, zal ik haar andere kruiden toedienen. Mocht uw meester dit goed vinden, welnu, ik ben gereed, doch breng haar tot mij."
De priester haatte Ardaty, doch Ardaty doorzag hem. Ook de priester dacht lang na en zijn gedachtengang volgende, voerde hij mij naar het hoofd van Isis en naar het hof van den Pharao. Dan keerde hij in gedachten tot den Vader van den Tempel terug. Ik volgde dit wonderbaarlijke gesprek, dat zij in hun één-zijn en van gevoel tot gevoel voerden.
Mijn Moeder moest weg van hier, een ernstige en besmettelijke ziekte had haar overvallen. Hij had zijn orders ontvangen en zei tot Ardaty: „Zijt gij zeker van u zelf?"
„Breng mij haar, meester van Isis, hier in mijn kamer, ik zal het

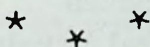
lichaam in slechts korten tijd tot stof doen terugkeeren. Maar gij moet mij toestaan, dit te kunnen doen. Kan Ardaty de meesters dienen? Ik ben bereid en gereed."
De priester was reeds tot een besluit gekomen en zei: „Beste Ardaty, spoedig kom ik tot u terug en gij ontvangt alle macht, zoo ook het zegel."
„Breng mij die toestemming, Hoogepriester, want gij weet, dat ook ik de wetten moet opvolgen. Gij zult mijn kennis leeren kennen en mijn meesterschap zal ik u toonen."
De priester ging heen en Ardaty wachtte af. Na korten tijd trad hij opnieuw binnen, in zijn armen droeg hij mijn Moeder en legde haar op een rustbank neer. Hij haatte Ardaty, doch deze was als een klein kind en wilde dat de priester heenging. De priester weigerde en bleef. Wat nu?
Dan zei Ardaty tot hem: „Gij kent de wetten, meester van Isis? Gij hebt het recht mij uit uw heiligdom te verwijderen, doch de Goden gaven mij macht en kennis en het recht van deze plaats. Als gij de Godin dient, zoo ga, of ik ga heen."
De meester van Isis zond hem zijn haat toe, maar verwijderde zich. Dan toog Ardaty aan het werk. Onder zijn machtig werk sprak hij tot de Goden en ik hoorde hem zeggen: „Als gij wilt, o, groote God van al het leven, laat mij haar dan verzorgen en laat haar kind in leven. Ik zal de machtigste kruiden mengen, waarvan het geheim alleen aan U bekend is en dat zooeven in mij kwam. Of was het van de Lotus? Is de Godin van Isis met mij? Ik zal dit lichaam oliën en zalven, haar toedienen wat zij noodig heeft. Maar ik zal zijn, zooals de wateren voortvloeien, snel en krachtig, wanneer een vloedgolf op komst is. Onder dit bruisende geweld zal ik mij beheerschen en is de kracht, die nu tot mij komt. Gij moet mijn meesterschap nog grooter maken, omdat dit mijn allereerste proef is. Help mij, God van al het leven, geef mij die kennis, om het gif in haar te kunnen dooden, haar kind moet in leven blijven. Is dit niet ontzaglijk? Gij, God van al het leven, kunt mij helpen en ik ben gereed. In haar gelaat zie ik de sporen reeds van het gif en het zal haar mismaken, doch zij zal leven. Haar leven zal een lichtend pad zijn voor mij en

anderen, die tot ons komen. Allereerst voor haar kind. Men zal haar dood in gouden letters opteekenen en in geschriften vastleggen en haar ziekte beschrijven. Haar lichaam zal men balsemen, doch de waarheid zal men nimmer kennen.
Help mij, o, groote God, als ik waardig ben te mogen dienen, help mij, om haar naar mijn nederige woning te brengen, mijn woning achter de heuvelen en niemand zal haar herkennen, noch weten, wie zij eens was. Ook de Pharao zal niets weten. En over de hoofden van de Hoogepriesters zweeft uw zegen en de wetten van Isis geven hun de volmacht, ook daar is dus geen gevaar, want zij dienen, allen dienen de Goden.
O, zie, hoe haar gelaat reeds misvormd is. Maar zij leeft en ook haar kind is in leven. Ik heb haar lief, groote God van ons allen en zal een vader voor haar zijn. Laat mij dienen, ik wil U en haar dienen.
Hoor ik goed? Haar hart klopt als voorheen, alle gevaar is voorbij. Ardaty beleeft een wonder, door Uw concentratie is dat mogelijk. Waarachtig, groote God, het kind is in leven. Voor alles dank ik U. Als een zieke zal ik haar verzorgen. Men weet, dat Ardaty een meester is en heel veel arme menschen ontvangt. Niemand zal ons geheim kennen. Ik zweer het U. Kom tot mij, God van alle Goden, en help mij, zoodat ik haar kan beschermen."
Ik zag, dat Ardaty neerknielde en ging bidden. Hij scheen nieuwe krachten te hebben ontvangen en was gereed. Hij wikkelde haar in een kleed en droeg haar weg, in de richting van zijn woning. Nu wist ik alles, toch bleef ik hem volgen. Dan droeg hij haar zijn woning binnen. Op deze plaats was ik geboren, ook dat had hij geheim kunnen houden. Op de plaats waar ik mij thans bevond dankte ik de Goden voor alles, wat ik van hen beiden had ontvangen. Mijn geheele jeugd ging nu aan mij voorbij. Mijn lieve Moeder en Ardaty begreep ik. Uit Ardaty straalde het geluk en de liefde van een groot mensch, zijn natuurlijke eenvoudigheid verbond hen beiden met „leven en dood". Zij waren als twee gelukkige kinderen, twee kinderen van God.
Ik had ons geheim leeren kennen, maar ook mijn eigen wapen. Ik stond voor een strijd van bloed tegen bloed; een strijd van

het kind tegenover zijn Vader, van haat tegen haat, ouderdom tegen jeugd. Zijn vleugelen wilde ik verlammen en zijn bloed vergiftigen en mijn lieve Moeder wreken. Thans keerde ik naar mijn cel terug. Mijn leider was nog niet heengegaan, zijn enorme kracht kwam mij tegemoet.
„Ik weet niet, wie u bent. Uw geheele wezen waarnemen is niet mogelijk en toch leeft gij hier en ziet gij mij, voelt gij mijn dankbaarheid, maar ook mijn haat? Uw macht en wijsheid is groot. Zeer zeker, ik kan slechts mijn hoofd buigen, doch haat is in mij. Ik ben verbitterd, want ik vond het verschrikkelijk, wat gij mij liet waarnemen. Is het leed van mijn Moeder u bekend? En kent gij Ardaty? Is het niet waard, dat u hem daar ontmoet? Zijn afgelegd kleed straalt over ons allen, want in hem leefden de Goden; en de Lotus bracht hem de stilte. Wellicht denkt u, dat ik dankbaar ben, doch dat gevoel ken ik nu niet, ook al zond ik het tot u. Is het mijn jeugd, dat opstandige gevoelens tot mij komen? Kan het zijn, dat het verleden voor mij te machtig is? Mijn ouders zijn „ingegaan", groote meester, en hun liefde is nog bij mij en zal mij rust geven.
Dat er nog haat in mij is, doet het natuurlijke in mijn ziel verwazen; het zal tevens mijn strijd zijn tegen hem, mijn vijand, die haar jeugd bezoedelde. Mijn bloed is besmet, raak mij niet aan. Ik vraag mij dan ook af, wat gij in mijn omgeving tracht te vinden. Is mijn leven en is mijn persoon waard, dat gij mij volgt? Kunt gij uw tijd en uw krachten niet nuttiger besteden? Gij waakt hier als een slaaf over zijn meester en wij allen spelen het spel van „leven en dood".
Is uw ruimte zoo nietig?"
Ik zette mij neer, doch hoorde: „Vader Taiti, bent u tevreden? Hebt gij Lécca gezien? Zijn uw krachten uit het verleden nog in u? Zou u Lyra niet willen zien? Ook zij leeft, beste Venry, ik weet waar zij is, eens zult gij haar zien. Nu nog geduld, wij moeten met ons werk gereed zijn en dan breng ik u tot haar. Waarom is er haat in u? Nu gij weet, dat de wetten beleefd moeten worden? Als gij voelt, dat er geen verleden is? Waarom is er haat in u? Wij allen moeten goed maken, Venry, ook gij, ook

uw ouders, een ieder. Eens zult gij haar mogen zien, want zij leven nu in de wetten.
De Goden willen, dat gij dit alles weet, doch uw gevoelens zijn kinderlijk doorschijnend. Gij praat nu als een onbewuste, als menschen die in hun leed ten onder gaan, die gebukt gaan onder een last, die er niet is, die om hulp roepen en blind gaan. Denk aan de woorden van uw Moeder en uw vriend Dectar. Beiden zijn bewust. Is een slaaf in zijn wachten en dienen een verongelukte? Kent gij het geluk om te mogen dienen? In deze kleine ruimte leeft het „Allesomvattende" en dat hebt u leeren kennen, doch uw bewustzijn van thans raakt het aardsche en menschelijke. Gij ziet in uw eigen leven geen licht, en toch was uw pad lichtend.
Gij moet leeren aanvaarden. Gij zegt dankbaar te zijn, doch uw leegte overheerscht uw dankbaarheid, uw verbitterd gevoel kan uw eigen ondergang beteekenen. Dit alles kan u dooden, mijn vriend. Als er licht in u was, bedenk dan, dat het u gegeven is, of gij hadt het verleden niet kunnen zien. In haat kunnen al deze wonderen niet geschieden en ik kan mijn taak niet afmaken. Toen uw Moeder „onderging" lag er haat in haar ziel en toch zag zij het licht, dat de Lotus haar bracht en de Godin van Isis vlocht haar een stralenkrans, die haar lieflijk hoofd in onze wereld versierde.
Al deze gevoelens kunnen uw eigen noodlot beteekenen, vergeet dit nooit. Uw argeloos denken en voelen na al dit weten, zijn duistere gevoelens. Ik zou hier niet zijn, als mijn zien en denken het aardsche niet vernietigde. Doch gij ziet het noodzakelijke nog niet in, uw jeugd leeft in u en uw ouderdom is onbewust. Aan mij is gegeven nu reeds te beginnen, doch ik moet wachten. Uw voelen en denken, dwingt mij andere wetten te volgen. Gij had u zelf kunnen openen, mijn vriend; inplaats daarvan zoekt gij naar uw haat en geeft het voedsel. Maar wij zullen afwachten. Weet echter, dat ik gereed ben, gij kent mijn krachten. Wilt u mij in al mijn dienen leeren kennen? Zoo ben ik ook daarin gereed, om tot u te komen, als in u is te willen dienen. Maar dan moet er heilige ernst in u zijn.

Ik ga heen, beste Venry. Wanneer u in de duisternis bent, overdenk dan alles. Daal thans in uw eigen stofkleed af, daarin is nu rust, tijdens uw tocht was ik een leerling van Isis. Als gij denkt, dat dit zoo eenvoudig is, raad ik u aan mijn concentratie te volgen, gij ziet dan hoeveel er hier waren. Vergeet niet, dat ook de meesters in hun eigen verleden leven, de angst daarvan hebt u kunnen voelen, zoodat uw vlucht naar uw cel terug een kinderlijke angst is. Toch hebt gij hun leven kunnen zien, doch door mij. Uw stoflichaam is nu leeg, ik ben er uit gegaan, maar gij hebt mij niet kunnen waarnemen. Zegt het u niets? Hoe klein ik ben, met alles wat in mij is? Wat ik hier doe en of het de moeite waard is Ardaty te zien? Wel, mijn vriend, hoor wat ik zeg. Voor mij zie ik een ruimte en ik „ga in"."
Nog hoorde ik: „Mocht u mijn raad willen opvolgen, zoo tracht dan nog wat te slapen. Geef aan uw stofkleed hetgeen gij nu weet en het zal u verwelkomen, want gij moet één zijn. De meesters kennen deze wetten. In de verte zie ik mijn eigen hemel en hen, die om onderwijs vragen en verlangend zijn om de wetten te leeren kennen. Gij zijt dus niet de eenige die ontvangt. Ik trek mij terug, ga in die onmetelijke ruimte en toch ben ik op mijn post. Dag Venry, gij zijt weer alleen."
Dat deze persoonlijkheid zich verwijderde, kon ik duidelijk voelen. Hem te zien was mij niet mogelijk. Ik daalde in mijn stoflichaam af en viel weldra in diepen slaap.

Toen ik weer wakker werd, voelde ik mij uitgerust. Dectar zou mij spoedig komen halen. Ik had hem heel veel te vertellen. Hoe gelukkig zou hij zijn, te mogen weten dat zijn tweelingziel op aarde leefde. In mijn slaap was er rust in mij gekomen, de krachten van mijn leider waren geweldig. Hij was een onbegrijpelijk iemand, maar bezat een groote kracht en ik had spijt van mijn gedachten. Dan trad Dectar mijn cel binnen en zei: „Je bent een wonder, Venry."
„Hoeveel tijd hebben we nog, Dectar?"
„Wij moeten voortmaken, Venry, heb je mij veel te vertellen?"

„Ja, Dectar, heel veel. Ik heb je ziel ontmoet, zij leeft op aarde. Je moet rustig blijven, Dectar, ook ik heb mij weer vergeten. Wij beiden zijn niet bewust, ook al zegt mijn leider dat jij bewust bent. Ik ken mijn Moeder en mijn Vader, Dectar. Mijn eigen geheim, alles weet ik nu van jou en mijzelf.
Ken je haar naam, Dectar? Is haar naam niet in je gekomen? De liefde die je voelt, komt van haar tot je. Je gevoelens zijn zuiver, Dectar."
„Ik ken haar naam, Venry. Lécca was haar naam, maar nu heet zij Myra."
„Sinds wanneer weet je dit, Dectar?"
„In den nacht werd ik wakker en mocht ik je volgen. Maar ik bleef in mijn stoflichaam. Dan hoorde ik je op verren afstand spreken en Lécca tot je roepen. Toen, beste Venry, begreep ik alles, werd mijn ziel geheel wakker, doch alléén door je leider, ik zelf zou dat niet kunnen, want je weet hoe mijn toestand is."
„Je zal haar zien, Dectar, en zij wacht en zal blijven wachten, totdat wij tot haar komen."
„Ik ben zoo gelukkig, Venry, en zal mijn best doen. Mogen de Goden ons bijstaan, nu hebben wij veel kracht noodig. Nu moeten wij alles weer vergeten, Venry, alleen aan de duisternis denken. De meesters kunnen tot ons komen. Als je weer bij mij bent, praten wij verder. Is mijn vriend gereed?"
„Is er geen tijd om je alles te vertellen, Dectar?"
„Neen, je moet nu alles vergeten."
„Ik ben gereed, Dectar, en zal je volgen."
„Kom dan, Venry, spoedig zal je weer bij mij zijn. Denk aan alles en vergeet niets van hetgeen ik je vertelde. Vooral aan de moeheid denken, geef je dan geheel over en laat komen wat komen moet. Maak je geheel leeg en dan kunnen zij niets bereiken."
„Ik ben leeg, Dectar."
„Je bent prachtig, Venry, na zooveel emoties."

Dectar bracht mij naar het gebouw, waar ik zou worden opgesloten. Hij keek mij aan en ging heen.
Een priester in een donker gewaad gekleed, trad mij tegemoet, maar sprak geen woord tot mij. Hij bracht mij naar de duisternis, maakte mij duidelijk hoe en waar ik mijn eenvoudig maal zou ontvangen en verdween. In gedachten ving ik zijn onuitgesproken woorden op, want hij was als de dood en een bewaker van de stilte. Het spreken was hem verboden.
Ik was alleen. Nu zou mijn ontwikkeling eerst goed beginnen. Ik bevond mij thans in die verschrikkelijke ruimte, waar velen krankzinnig uit waren gekomen en weer anderen den dood hadden gevonden. Deze cel was rond. Behoudens een rustbed en mijn persoon was zij geheel leeg. Ik legde mij neer, want ik had heel veel te denken. Toen ik met mijn eigen belevenissen gereed was, stelde ik mij op de duisternis in.
Mijn rustbed stond naar het Westen gekeerd. Dit had een beteekenis.
„Dat bed is niet te verwijderen, het moet daar blijven. Maar blijf zooveel mogelijk in het Oosten."
Deze gedachten waren niet van mijzelf, mijn leider was op zijn post. Ik ben u heel dankbaar. Ik probeerde toch om het bed te verplaatsen, maar het was niet mogelijk. Op deze plaats was ik gemakkelijker te bereiken en behoefden zij zich niet met geweld in te spannen. Lag mijn organisme met het hoofd naar het Westen, dan was mijn concentratie reeds voor de helft gebroken. De natuurlijke wetten zou ik opvolgen, thans echter leefde ik in een disharmonischen toestand. Ik vond dit niet eerlijk, doch ik gaf mij gewonnen. Maar mijn ziel vroeg naar afstemming, mijn eigen leven en denken was op het Oosten gericht, niet op het Westen. Dit was geen natuurlijke harmonie, maar het breken van mijn persoonlijkheid.
Nog was er eenig licht waar te nemen, aanstonds werd het heel duister. In deze hel zou ik zeven dagen en nachten moeten blijven. Gaarne zou ik al mijn krachten willen verbruiken, doch een

andere macht wilde dat niet. Ik voelde mij heel krachtig en dacht, dat ik gereed was. Het gevoel van slaap overviel mij. Ook hier zag ik een astralen muur. De duisternis kwam nader en nader, ik kon bijna geen hand meer voor mijn oogen zien. Ik begreep ook, dat ik mijzelf moest trachten te redden; in alles werd ik niet geholpen, want dan leerde ik niets. Nu zou ik mij verschillende krachten eigen moeten maken. De werking en de gevaren van „leven en dood" drongen zich reeds aan mij op, omdat mij een doodelijke moeheid overviel. Ik liet mij gaan en sliep in, maar bleef geestelijk wakker.
Mijn organisme was nu in slaap, ik zelf leefde er in en was wakker. Dit wonder had ik mij toch eigen weten te maken. Door mijn natuurlijke begaafdheid was mijn wakker-zijn volmaakt. Ik wachtte nu op de eerste verschijnselen en doorboorde de duisternis.
Mijn slaap, als het allereerste verschijnsel, werd steeds heviger, een doodelijke moeheid overheerschte mij zelf en mijn stofkleed. De meesters hadden hun concentratie ingesteld. Moe, doodmoe was ik. Als een zieke hing ik in mijn eigen lichaam. Ik gleed er vanzelf uit, doch ik wilde er in blijven. Ik stelde daarom mijn concentratie als tegenwerking in, zoodat ik hun denken en voelen kon volgen. In den slaap wilden zij mij bereiken; als ik doodop was konden zij met mij doen wat zij zelf wilden.
De moeheid, die ik thans voelde, was verschrikkelijk. Ik dacht nu reeds te zullen bezwijken en toch was ik nog maar kort hier en moest het nog beginnen. Hoe heviger mijn moeheid werd, des te krachtiger werden mijn eigen verlangens om wakker te blijven. Dit spel van wakker zijn en in slaap vallen hield ik vol. Hoelang ik reeds bezig was, daarvan had ik nu reeds geen begrip meer.
Ondertusschen gebruikte ik wat vruchtensap en stelde mij daarna op de natuur in, want ik wilde weten, hoelang ik hier was. Doch de natuur was voor mij afgesloten, voor mij bestond er dag noch nacht, tijd noch zon, niets, alleen duisternis. Ik leefde nu in hun wereld, hun concentratie en afsluiten was vernietigend.
Aan niets kon ik denken. Mijn eigen voelen en denken werd

gesmoord. Ik mocht alleen hen voelen en was hun geestelijke gevangene. De verschrikkelijke gedachten, die zij mij toezonden, moest ik trachten te verwerken.
„Gij zijt onfeilbaar, heeren van Isis, uw concentratie is heel duidelijk, doch afschuwelijk."
Ik leerde een wereld van macht en kracht kennen; vanuit hun wereld speelden zij een spel van leven en dood, want hun gedachten gingen nu vormen aannemen. Toen ik dit had verwerkt, kwamen er andere gedachten tot mij. Ik voelde weer de warmte en ik begreep de beteekenis ervan. Van tijd en ruimte, dag of nacht, had ik geen begrip meer, doch de warmte liet mij voelen wat ik moest doen. Het was mijn eenige mogelijkheid om toch buiten hen om te kunnen denken.
Mijn stoflichaam was een natuurproduct. Mijn eigen lichaam kon mij nu, als denkend en voelend wezen, met de natuur verbinden. Als ik goed dacht en mij buiten hen om toch kon instellen, dan was het ook voor mij mogelijk buiten hen om te denken en mijzelf te blijven. Het organisme bezat een natuurlijke afstemming, uit het niets was het ontstaan, maar leefde nu op volle kracht en was volmaakt. Indien ik nu die werking volgde en daarbij werd ik geholpen, dan was het voor mij mogelijk buiten hen om toch te kunnen denken en mij voor hun aanval gereed te maken. Het volgen van deze werking, dat het groeiingsproces beteekende, vergde van mij alles. Geruimen tijd was ik daarmede bezig, toen ik mij één voelde. Nu eerst begreep ik dit wonder.
Vanuit mijn stoffelijk lichaam kwam nu slaap tot mij, het gevoel, dat ieder levend wezen beleeft. Dit gevoel behoorde bij mijn eigen organisme en dat dwong mij tot inslapen. Doch aan den slaap stelde ik nu tijd en uur vast. Dit is merkwaardig, zoo dacht ik, ik zie en voel, dat de zon is ondergegaan. Een vollen dag was ik reeds in de duisternis en nog steeds bewust. Nu ik deze natuurlijke moeheid bleef volgen, kon ik zien, dat de nacht naderde. Door dit instellen was het mij toch mogelijk te zien, ook al hadden de meesters mij in hun eigen wereld opgetrokken. Maar hun inwerking bleef ik voelen.

De moeheid van mijn stofkleed en die van de meesters kon ik duidelijk onderscheiden. Die van hen was grof en strafte mij af, die andere moeheid beteekende voor mij weldadige rust. Nu ik deze verschillende soorten moeheid kon controleeren, voelde ik mij gelukkig. Naar mijn meester zond ik mijn dank voor hetgeen ik had geleerd.
Tot nu toe was ik eigenlijk onbereikbaar. Het ging precies als toen zij mij voor het eerst peilden en mij toch niet konden vinden. Ik was er en ik was er niet. Ik leefde hier en onderging hun concentratie, toch was er al een dag voorbij en ik was nog bewust. Een prachtig resultaat was het en mijn eerste kennis na een dag beleven in de duisternis. Doch hiervan had Dectar mij niets verteld. Mijn lichaam was in slaap, doch ik moest het wakker maken. Plotseling kreeg ik het gevoel van een hevige dorst. Dit gevoel vond ik zeer merkwaardig, want ik leefde eigenlijk toch buiten mijn stoflichaam. Maar het koord, dat beide lichamen verbond, bracht die dorst tot mij, mijn lichaam had vocht noodig. Mijn eigen organisme dwong mij om het wakker te maken en aan zijn verlangen te voldoen. Daarvoor daalde ik in mijn lichaam af. Toen ik één was en het organisme in werking bracht, overviel mij een afschuwelijke moeheid. Hun voortdurend concentreeren had het zoo vermoeid, dat ik het bijna niet in beweging kon brengen. Ik sleepte mij naar de plaats waar het vruchtensap stond en keerde daarna terug. Ik was meer dood dan levend.
Toch had ik mij een dag lang weten te beschermen en het verdichten van de duisternis weten te voorkomen. Ieder oogenblik dacht ik reeds schimmen te zien. Ik kon thans mijn lichaam niet meer wakker houden, zoo hevig waren de gedachten van de meesters. Hun gif daalde in mij af. Mijn stoffelijk lichaam hadden zij nu overwonnen, dit was mij duidelijk. Angst kwam tot mij. Wanneer ik bezweek, konden zij beginnen en het ongedierte op mij afzenden. Zouden er schimmen, waarvan Dectar had gesproken, tot mij komen? Een dag lang beukten zij op mijn stoffelijk kleed in en het lag daar als dood neer. Mijn ondergang was op komst.
Angst trad mijn ziel binnen en het gevoel van onmacht. De moe-

heid kwam al nader en nader; nu ik zelf nog, eerst dan zou het beginnen. Daarom zocht ik naar een middel om mijzelf hiertegen te beschermen. Diep in mij lag reeds hun gif, omdat een loomerig gevoel mij dwong tot inslapen. Als dit mogelijk was, werd deze leege ruimte bevolkt en ontwaakten zeker de schijngestalten, waaronder demonen waren, die in de werkelijkheid leefden. Het was mij nu bijna niet meer mogelijk te denken. Toen ik Dectar's naam uitsprak, had deze geen beteekenis meer voor mij. Ik herhaalde het eenige malen. Dectar? Wie is Dectar?
Ik voelde mij ver weg, in een wereld waar ik niemand kende, waar alles vreemd voor mij was. Maar door een weldadig gevoel, dat tot mij kwam, ontwaakte mijn ziel. Dit gevoel hielp mij denken. Maar ik bevond mij op den drempel van het onbewustzijn, doch een helpende hand werd mij toegestoken en trok mij tot het dagbewustzijn omhoog. Ik was bijna verloren geweest en een speelbal voor de meesters. Mijn besten vriend kende ik niet eens meer. Ik smeekte om hulp, om mijn lieve Moeder en Ardaty, allen die mij lief waren moesten mij helpen. Het begin van onbewustzijn heb ik zooeven gevoeld, want ik was mijzelf niet meer. De naam Dectar zei mij niets. In mij lag bewusteloosheid. Ik werd bezwangerd van hun gif, het kwam nader en nader en het zou mij vernietigen. Het gevaar was reeds in aantocht. Dan kwam de warmte tot mij. Op het allerlaatste oogenblik greep men in, maar mijn les en de hevigheid van hun concentratie had ik beleefd.
„Splits u op vijf en twintig procent na, weerstand blijven bieden maakt u krankzinnig," hoorde ik tot mij zeggen.
„Kunt gij u indenken," zoo zond ik terug, „dat gij mij gelukkig maakt? Ik zal uw hulp in dankbaarheid aanvaarden en mijn best doen, meer is er thans niet in mij."
Nadat ik mijn dankbaarheid had opgezonden, toog ik aan het werk. Ik zou mij splitsen en ik begreep wat men bedoelde. Daarvoor moest ik in het lichaam afdalen en hun werking aanvaarden. Maar die vijf en twintig procent zou mijn eigen wapen zijn, de vijf en zeventig moest beleven wat zij mij toezonden. Het was mij heel duidelijk en ik daalde in mijn stofkleed af.

Onmiddellijk voelde ik de doodelijke vermoeidheid van mijn lichaam; door hun voortdurende concentratie hadden zij het bijna vermoord. Ik had te lang weerstand geboden en kon er toch niet aan ontkomen. Nu was het geweld in aantocht. Te denken en te voelen was mij thans niet meer mogelijk. Weldra zonk ik weg en verwaasde mijn blik. De meesters hadden mij overmeesterd. Ik wist van niets meer af.

* * *

Ik was buiten. Voor mij zag ik een prachtig landschap. De natuur was heel mooi en ik was op weg om vruchten te zoeken, die in den nacht groeiden en tot ontwikkeling kwamen. De omgeving was eenzaam en verlaten, geen sterveling kwam ik tegen. Mijn weg voerde mij naar een dal. Een vreemde kracht joeg mij voort, steeds sneller, zoodat ik bijna geen adem meer kon halen. Toch bezat ik nog een weinig kracht, om dit snelle voortgaan te remmen. Toen ik het dal had bereikt, ging ik wat rustiger voort. Om nu weer vlugger te gaan, was niet mogelijk. Ik was als 't ware een willoos instrument en moest het beleven. Ik stelde mij op de vruchten in en hoopte er heel veel te vinden. Daarmede zou ik den Pharao gelukkig maken. Hiervoor kreeg men een belooning, omdat er heel veel gevaar aan verbonden was. Plotseling kon ik voor natuurlijke gebeurtenissen komen te staan en dat waren de wilde dieren, die hier in groot getal leefden. Voor mij zag ik een grot en daarin zou ik ze zeer zeker vinden. Aan gevaar dacht ik niet. Aan den ingang kwam mij een koude luchtstroom tegemoet. Toen ik er aan gewend was, ging ik verder de grot in. Ik zocht links en rechts, in spleten en op vooruitstekende rotsblokken, doch ik zag geen vruchten. Al dieper dwaalde ik van gang tot gang en voelde mij angstig worden.
Ik rende nu de eene gang in en de andere weer uit en was mijn weg kwijt. In een doolhof van spleten en gangen was ik verdwaald. Het angstzweet brak mij uit en ik voelde mij radeloos. Ik bleef zoeken, doch overal vond ik mijn weg versperd. Angst en verschrikking kwam op mij af. Het licht dat ik zooeven nog waarnam, verduisterde, al tastende zocht ik naar den uitgang.

Plotseling hoorde ik een vreeselijk gesis, in mijn directe omgeving kroop iets over den grond. Twee vurige oogen keken mij aan en kwamen op mij af. Het dier straalde licht uit; ik kon het duidelijk zien. Het was een slang van ongelooflijke grootte. Toen ze mij naderde schreeuwde ik om hulp. De oogen dwongen mij te blijven waar ik was, maar ik bleef om hulp roepen. Het gesis kwam naar mij toe, zijn gespleten tong schoot in mijn richting, aanstonds zou ze bij mij zijn. Door mijn angst voelde ik mij duizelig worden. Al dieper en dieper zonk ik weg en verwaasde mijn geheele omgeving. Toch bleef ik bewust denken.
Doch dit denken was als een herinnering aan eeuwen terug. Ik voelde mijzelf en ook weer niet. En toch kon ik mij herinneren, dat ik het zelf was, de persoon die iets moest beleven; dat ik een lichaam bezat als alle menschen en dat ik op aarde leefde. Ik voelde mij als een deeltje van mijzelf, de andere hoeveelheid was uit mij weg en kon ik thans niet tot mij trekken. Ik was één blaadje van een bloem en had toch met het geheel te maken en maakte daarvan deel uit.
Mijn angst en de duizeligheid, mijn zoeken en tasten en het gesis van dit vreeselijke dier drong nu niet tot mij door. Rustig begon ik te denken. De slang was mij nu genaderd en kronkelde zich om mijn lichaam. Het dier zou mij dood drukken, doch in mij waren geen krachten meer om weerstand te bieden. Ik liet komen wat komen zou. Ik was verlamd, voor tegenconcentratie bezat ik geen krachten meer.
Nu drukte de slang mijn borstkas kapot. Een hevige pijn voelde ik in mij komen, maar de kracht om hulp te roepen bezat ik niet meer. De pijn sneed mij den adem af. De bewusteloosheid was in aantocht. Toch kon ik nog denken.
Was ik al doodgedrukt? Ik kon het niet eens meer volgen. Waarachtig, nog leefde ik, maar langzaam werd ik doodgedrukt. Mijn ademhaling werd steeds moeilijker, hiertegen kon ik niets doen, ik gaf mij geheel over en aanvaardde hetgeen ik zou beleven. Om dood te gaan was ik niet beangst, want er was geen dood. Het dier had blijkbaar geen honger, of ik was reeds vermorzeld. Het stervensproces moest ik aanvaarden en zou ik nu beleven.

En het was, alsof ik in slaap viel. De pijnen minderden, mijn ademhaling stond stil. Ik was dood, op aarde gestorven, doodgedrukt door een reptiel, maar de dood was niets anders dan inslapen. Mijn aardsch bewustzijn had ik afgelegd, nu zou mijn geestelijk bewustzijn in mij komen.
Het stervensproces had ik beleefd en het binnentreden in die andere wereld en wachtte af, totdat er nieuwe krachten tot mij zouden komen. Nu bevond ik mij in het leven na den dood, langzaam keerde mijn eigen leven in mij terug en ik begreep, wat er met mij was gebeurd. Bliksemsnel overdacht ik hetgeen ik had moeten beleven en vond het wonderbaarlijk. Hun concentratie was echter verschrikkelijk.
Maar waar was ik eigenlijk? Deze ruimte was mij bekend. Was mijn leider mij gevolgd? En had ik in dien toestand weerstand geboden? Waren er oogenblikken geweest, dat ik mij had vergeten? Hadden de meesters mijn denken en voelen kunnen volgen? Toen ik al deze vragen stelde, zag ik in mijn omgeving een afschuwelijk monster. Dit monster was als een aardsch mensch, maar het had groene oogen en een walgelijke stank snoof ik op. Het was als een wild dier en het stiet een satanisch geschreeuw uit. Het beestmensch stormde op mij af, doch voordat het menschelijke dier bij mij was, zonk ik ineen en verloor het bewustzijn. In mij was geen weerstand meer, al mijn krachten had ik verbruikt. Dan werd ik wakker en zag duisternis om mij heen. Voorzichtig begon ik te denken en mij af te vragen waar of ik leefde. Ik betastte mijn lichaam en voelde het. Ja, ik leefde nog, maar waar leefde ik. Had het beestmensch mij niet vermorzeld? Rondom mij heerschte er duisternis, ik had geen begrip van leven, noch van dood, er was geen normaal bewustzijn meer in mij. Ik bezat nu niets meer waaraan ik mij kon oriënteeren. Wat is er eigenlijk met mij geschied? Leefde ik tusschen „leven en dood"? Behoorde ik nog op aarde? Kon ik op aarde behooren? Waar was ik toch? Waar ben ik, waar leef ik? Ik was mijn verstand kwijt. Normaal te denken was mij niet meer mogelijk. Ik ben gek, de krankzinnigheid is in mij gekomen.
Ik bevond mij op den drempel van krankzinnigheid. In mij was

geen leven meer, zoo iets vreeselijks had ik nog niet beleefd. Was ik reeds krankzinnig? Hoe voelden menschen zich, die hun verstand hadden verloren? Konden zij ook daarin voelen en denken? Was er van hun eigen bewustzijn nog iets in hen over, of was dan de geheele persoonlijkheid opgelost? Ik ben gek, mijn lieve Moeder, ik ben gek, Ardaty, ik ben krankzinnig en heb mijn verstand verloren. Help, help, ik ben gek!
Plotseling hoorde ik dicht naast mij zeggen: „Je bent niet gek. Je bent niet krankzinnig. Je kunt denken en voelen. Je gevoel is normaal. Je vraagt immers om je Moeder?"
„Ja," riep ik, „ja, ik roep om mijn Moeder en ik weet wie mijn Moeder is."
Mijn brein was verward en ik doodmoe; daarna bezweek ik opnieuw.
Zooals de nacht plaats maakt voor den dag, keerde ik tot het leven terug. Ik was weer wakker, maar mijn toestand was nog precies dezelfde. Opnieuw ging ik vragen stellen, voelen en denken en werd ik wat rustiger. Dat ik nog steeds normaal was begreep ik nu, want ik kon denken. Mijn eigen wezen keerde in mij terug. Ik dacht aan mijn Moeder, aan Ardaty en Dectar. Voorzichtig ging ik nu verder en overdacht alles en het was mij duidelijk, wat ik had beleefd. Ik was in de duisternis, had het stervensproces ondergaan en was eenige malen bezweken. Nu was ik weer mijzelf, en de warmte zweefde boven mijn hoofd. Mijn meester had mij dus niet alleen gelaten. Mijn leider wees mij nu den weg, ik moest thans trachten mijzelf te blijven. Ik volgde opnieuw alles en wachtte daarna af.
Of ik weer in mijn cel leefde, dat kon ik nog niet vaststellen. En op aarde tafereelen te zien, of aan aardsche dingen te denken, was nog niet mogelijk. Ik leefde in een geestelijke chaos, verschillende werelden drongen zich aan mij op, doch in geen van hen was ik eigenlijk bewust. Nu wist ik van geen voor- en achteruit meer af en toch moest ik mijzelf blijven. Was ik nog in de duisternis? Om mij nu op iets in te stellen durfde ik niet eens. Maar ik moest denken en begon toch weer opnieuw alles wat ik beleefd had te volgen. Nu naderde het sterven op aarde,

het reptiel drukte mij dood. Ik kon geen adem meer halen, de dood naderde en ik zonk weer ineen.
Mijn weerstand was gebroken, mijn eigen „ik" had men van alles beroofd. Ik was een speelbal, een mensch zonder gevoel. Zouden de meesters dit alles weten? Ik vroeg om tijd, tijd om te ontwaken, tijd om tot mijzelf te komen. Ik had tijd noodig om mij te herstellen.
Kwam er bewustzijn in mij? Zooeven dacht ik de warmte te voelen en dat beteekende hulp. Mijn bewustzijn werd krachtiger, er kwamen nieuwe gedachten tot mij en die gedachten brachten mij tot mijzelf terug. Mijn voelen en denken was verkeerd geweest, want mijn gaven had ik niet gebruikt, zoodat de meesters met mij konden doen wat zij wilden. Het begin was prachtig, mijn splitsing heel goed, toch had ik mij vergeten en mijn eigen krachten buiten werking gesteld. Wie had mij weer wakker gemaakt? Wie liet mij thans denken? Ik was weer aan het denken, maar door wien?
De bedoeling was heel goed, doch had ik niets geleerd? Als een leeg wezen had ik alles ondergaan? Wat ik door Dectar had geleerd, had ik niet toegepast? Al deze vragen kwamen in mij op en ik begreep er niets van. Ik moest dus opnieuw beginnen en mij gereed maken, ik moest in mijn cel zijn en buiten mijn cel, op aarde, of in deze wereld, waarin ik dacht te zijn. Zeker was ik daarvan nog niet, doch ik hoopte het aanstonds te mogen weten, dan kon ik verder gaan.
Ik herinnerde mij, dat ik alles nabeleefde en ineen zonk, toen ik tot dat reptiel gekomen was. Maar nu wilde ik eerst weten waar ik eigenlijk was. Ik betastte mijzelf, kneep mij in het lichaam en voelde, dat ik in mijn stoffelijk organisme leefde. Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis. Toen ik mijn hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven, dat had ik door de meesters beleefd. Dat ondier was een schijngestalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld. Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de

wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn lichaam en ik kon weer wat ruimer ademhalen.
Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen, mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond. Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis, nog steeds had ik mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat rondkruipen hevig vermoeid, toch hield ik vol, ik moest weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed terug. Met al mijn krachten, die nog in mij waren heesch ik mij omhoog en zonk ineen. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn organisme en leefde nu in die andere wereld. Een waarschuwend gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven. Ik bevond mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen.
Toch was er eenig licht, doch dat licht verduisterde. In deze leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten. Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in. Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs holen en krotten, waarin menschen leefden. Deze menschen hadden op aarde geleefd en waren astrale demonen, waarvan Dectar mij had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij, want ik wilde er meer van weten.
Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn menschen, doch afschuwelijke monsters. Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik hun bloed en kon ook het innerlijke leven volgen. Deze menschen waren als duivels en als dieren niet konden zijn.
Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen."
Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik

heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van hun duister leven. Wat zij deden was niet menschelijk, een dier leefde anders. Doch dat onmenschelijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.
Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die holen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden insluiten. Ondertusschen botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij en ik zonk bewusteloos ineen.
Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd? Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders. Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde: „De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het koord beteekent."
Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende. In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden. Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit waren de krachten van het hoogere bewustzijn. Ook daarvoor dankte ik mijn leider Hij gaf mij nu te kennen, dat Dectar mij

spoedig zou komen halen en dat hij zeer tevreden was. Toen legde ik mij neer en sliep in.

* * *

Hoelang ik had geslapen, wist ik niet, maar die vreeselijke moeheid voelde ik niet meer. Eén gevoel overheerschte thans alle andere. Ik begreep nu, dat men met mij nog niets kon beginnen, dat ineenzinken deugde niet, voor al die moeilijkheden was ik niet voorbereid. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn en toch had ik heel veel geleerd.

De duisternis loste langzaam op. Was mijn tijd reeds voorbij? Het kwam mij voor, dat ik hier eeuwen was geweest. Zou Dectar spoedig komen? Doch ik viel weer in slaap. Dan sloeg ik mijn oogen op en was er licht om mij heen. De priester trad binnen en bracht mij naar Dectar.

„Dectar, o, mijn beste vriend, hoe lang was ik daar?"

„Je moet nog even geduld hebben, Venry, aanstonds kunnen wij spreken."

Ik volgde Dectar naar buiten en toen hij dacht te kunnen spreken, zei hij: „Het is prachtig, Venry, het kon niet beter. Je bent nog niets waard, zoo kunnen de meesters je niet gebruiken, de duisternis breekt je."

„Heb je alles kunnen volgen, Dectar?"

„Ja, Venry."

„Buiten de meesters om, Dectar?"

„Ja, maar door hulp."

„Weet je alles, Dectar?"

„Onze verbinding hebben wij mogen behouden, Venry, daardoor kon ik je volgen."

Ik trad mijn cel binnen en moest rusten. Dectar liet mij slapen en toen hij weer bij mij kwam, voelde ik mij uitgerust. Eenige dagen achtereen had ik gerust. Dadelijk begon ik vragen te stellen.

„Weet je, Dectar, dat ik bijna krankzinnig was? Wat zal er met mij geschieden, wanneer dit zeven dagen en nachten duren zal?"

„Dan is alles weer anders, Venry, je hebt dan een ander bewust-

zijn en bent gereed. Heb je niet gevoeld, dat je krachtiger werd?"
„Maar ik ben toch opnieuw bezweken, Dectar?"
„Dat is heel goed, Venry. Toch begreep je, dat je hen allen had kunnen tegenhouden, of, zooals het behoort, andere maatregelen had kunnen treffen. Heb je die inwerking duidelijk gevoeld?"
„Bedoel je die kracht, waardoor ik bewusteloos werd?"
„Neen, dat niet, maar de kracht waardoor je vluchtte, Venry. Die kracht wilde, dat je je geheel overgaf, of de meesters hadden nog meer proeven genomen. Heb je alles goed begrepen, Venry?"
„Wat bedoel je, Dectar."
„Je voelde niets meer van je vijf en twintig procent. Door diep weg te zinken losten die krachten op, maar toch werd je daardoor steeds weer wakker. Daarvan voelde je niets meer. Toch leefde je daarin en die werking was heel merkwaardig en had je van je leider ontvangen. Die krachten brachten steeds weer je eigen bewustzijn terug, of je was in dien toestand gebleven en dan hadden zij moeten ophouden. Voor sommige priesters is dat reeds het einde en het zal je nu wel duidelijk zijn, waarom zij er krankzinnig uit komen. De meesters echter, vragen zich thans af, waarvandaan die weerstand gekomen is, in jou hebben zij die krachten niet kunnen vaststellen. En dat is ook niet mogelijk, want ze komen uit de ruimte en zij zijn van je leider. Hij waakte, Venry, en heeft je heel innig geholpen en hij zorgde voor mijn verbinding. Ik ben heel dankbaar, dat ik dit heb mogen beleven, bij andere leerlingen kon ik niets meer voelen, want dan overheerschten de meesters. Dit is door onzen muur, Venry, maar wij zijn één en blijven één, ook in de duisterns."
„Heb je mij in die grot kunnen volgen, Dectar?"
„Ja zeker, Venry, ook ik heb iets dergelijks beleefd, doch ik heb je daarvan nimmer verteld, want zij kunnen verschillende wijzen toepassen. Ik vond deze wijze heel goed, doch gevaarlijk. Heb je gevoeld, hoe duidelijk en natuurlijk alles is?"
„Ik vond het verschrikkelijk, Dectar, en ik ben daar gestorven."
„Juist, dat sterven, Venry, en toch in-leven-zijn, je had het dadelijk kunnen weten, want daarvan heb ik je verteld. Maar dan is alle bewustzijn uit ons weg en weten wij van geen leven

meer af. Heel veel heb je geleerd, mijn vriend, en straks ben je gereed, geestelijk en lichamelijk."
„Heb je die moeheid gevoeld, Dectar?"
„Ja, Venry, op heel eenvoudige wijze heeft men je overwonnen."
„Wat zou er zijn geschied, Dectar, als ik weerstand had blijven bieden?"
„Dan had men je geestelijk en lichamelijk vermoord. Er zijn hier nog geen priesters geweest, die dat konden verwerken. Het is heel natuurlijk en daarom zoo gevaarlijk, doch je splitsing was prachtig. Maar niet iedereen heeft hulp. Deze wijze, Venry, is de eenvoudigste, maar tevens de allergevaarlijkste, die men hier toepast."
„Waarom zoo gevaarlijk, Dectar?"
„Omdat men je lichaam van alle krachten berooft en je ziel eenzelfde lot wacht. Op deze wijze, wanneer weerstand geboden wordt, beleeft de leerling of de krankzinnigheid of de dood op aarde. De ziel put zichzelf geheel uit en is dan een speelbal voor demonen en voor de meesters. Bij jou probeerden zij vele mogelijkheden en zij begrepen, dat je daar niet aan ten onder ging. Doch bij andere leerlingen kunnen zij het zoover niet laten komen, want dan is het reeds te laat. Toen zij begrepen, dat je door eigen krachten steeds wakker werd, gingen zij verder. Dit wakker-zijn schrijven zij toe aan krachten, die in je zijn en die straks bewust worden, maar die toch nu reeds omhoog kwamen. Jij putte daar uit en dat is eigen bescherming, je hebt het of je hebt het niet.
Wanneer de meesters dat voelen, gaan zij steeds dieper. Wij echter weten, dat die krachten in je zijn en dat zij je leider vormen; zij denken, dat ze deel van je onderbewustzijn uitmaken. Voel je dit, Venry?"
„Het is mij duidelijk, Dectar, dat men daar krankzinnig uitkomt. Ik had mijn verstand reeds verloren."
„Je gedachten heb ik kunnen volgen. Door te slapen word je weer wakker en bewust. In den slaap keert het bewustzijn terug als er geen andere krachten op ons blijven inwerken en zoolang je niet in handen van demonen valt. Nog dieper moet je weg-

zinken, Venry, en eerst daar achter ligt de krankzinnigheid. Je leider liet het zoover niet komen, want dat is ook niet meer te beleven. Je weet dan van niets meer af, je bent dus geestelijk onbewust en lichamelijk ingestort."

„Wat zou er gebeurd zijn, Dectar, als die demonen mij hadden overrompeld?"

„Je bent overrompeld, Venry, doch in hun handen loste je op. Maar laten wij aanvaarden, dat dit geschiedde, dan staan de meesters voor groote problemen en hadden wij zittingen moeten houden, dag en nacht door, om je uit hun handen te bevrijden. Ze kunnen je niet dooden, doch de ellende die je dan beleeft is verschrikkelijk. Voor dat zij tot een besluit waren gekomen, loste je op en je hebt het beleefd."

„Ik weet er niets van, Dectar."

„Dat is heel eenvoudig, je was immers bewusteloos. Toch hebben de meesters je naar je cel teruggebracht. Dat is een lange weg en toch zoo dicht bij. Waar wij zijn, Venry, daar leven demonen. Je leefde nog steeds in je eigen cel en toch werd je door astrale wezens overvallen. Is het je duidelijk, dat de dood tot je kan komen? Al die wetten moeten we kennen en ze ons eigen maken, willen wij kunnen uittreden en de wijsheid van daar naar hier brengen. Je voelt wel, hoe machtig alles is. En wij zullen ons gereed maken, Venry, nu eerst gaan wij daarmede beginnen."

„Dan is mij alles duidelijk, Dectar. Ik heb je nog eenige vragen te stellen, is dat mogelijk?"

„Vergeet den muur niet, Venry, wat wil je weten?"

„Hoe oud was mijn Moeder, toen zij hier binnentrad? Weet je daar iets van, Dectar?"

„Zeven jaren, Venry, dus nog heel jong, maar zij was op tijd hier."

„Ik heb den priester gezien, die mij in mijn jeugd wilde bereiken. Hoe was zijn einde?"

„Spoorloos verdwenen, Venry, plotseling gestorven."

„Hoe heeft men dat van mijn Moeder kunnen verbergen, Dectar?"

„Isis is machtig, beste vriend. Voor haar lijk werd een ander gebalsemd en bijgezet. De Pharao weet niets, maar ik heb veel

mogen zien en ik begrijp nu eerst, waarom ik heb mogen zien. Je weet immers, dat ik mismaakt ben?"
„Heeft dat hiermede te maken, Dectar?"
„Dat is het, beste Venry, zij hebben mij kunnen volgen, doch weten niet alles.
Onze leider heeft mij toen reeds alles laten zien, want het is buiten hem niet mogelijk."
„Je hebt hem niet meer op Isis ontmoet, Dectar?"
„Ik ontmoette hem soms in het gebouw waar de lijken worden gebalsemd. Toen hij van Ardaty wegging, Venry, naderde zijn einde. Dien nacht ging ook hij sterven, doch door geweld. Vergeet niet, je Moeder was een prinses. Toen je bezeten was, heb ik hem kunnen zien, alles was mij duidelijk en ik herkende hem aan zijn stem en zijn praten. Wat later zag ik hem heel duidelijk, ook al trachtte hij zich voor mij te verbergen. Ook hij heeft mij herkend en mij vervloekt, doch dat doet mij geen kwaad. Hij kon mij niet bereiken.
Maar wij allen zijn toen door je leider beschermd, Venry. Als de Vader van den Tempel dit had kunnen volgen, wat voor mij nog steeds een groot wonder is, waren wij allen heel snel gestorven. Je Moeder was mismaakt en jij zijn kind en toch heeft men hem voor al deze geheimen kunnen afsluiten."
„Men weet dus niets van mijn Moeder en Ardaty af, Dectar?"
„Neen, Venry, niets weet men hier, ook hij niet."
„Had je al lang dit vermoeden, Dectar?"
„Dectar ziet soms heel goed, beste Venry, en ik ben een vriend van Ardaty."
„Heb je dan met Ardaty kunnen spreken, Dectar?"
„Neen, geen woord, of ik vroeg om te mogen sterven. Doch er waren nog andere mogelijkheden."
„Mag ik het weten, Dectar?"
„Ja zeker, Venry, nu is dat mogelijk, zij zijn nu niet meer hier, maar je mag er alleen nu aan denken. Ik was heel vaak bij Ardaty en toch mocht ik aan niets denken en nimmer vragen stellen omtrent je Moeder. Zelfs niet in gedachten, op géén wijze ook. Ardaty werd dag en nacht gevolgd. Doch ik kreeg een andere

wijze om met Ardaty te kunnen spreken. Ardaty bezat gaven en kon tot zijn kinderen spreken.
In de stilte van zijn eigen innerlijk hoorde ik hem tot al dat leven spreken en dat kon ik volgen. Daarin was hij zóó gevoelig, dat men hem meester noemde. Maar ook toen geschiedde dit door andere krachten, of de meesters hadden ons toch kunnen volgen. Ik ging tot hem met een plant en die plant was zeer gevoelig. Van Ardaty moest ik weten, hoe krachtig het gif was. Daarvan kreeg ik de verklaring, doch in en om de plant legde ik gedachten en al die gedachten kon Ardaty opvangen.
Voorzichtig heb ik hem duidelijk gemaakt, dat men hem dag en nacht in zijn denken en voelen volgde. Maar ook Ardaty was gereed en dacht aan een zieke uit andere streken en verzorgde die vrouw. Toen hij begreep, dat ik had mogen zien en dat hem alles duidelijk was, sloot ik mij weer voor hem af en heb er geen woord meer over gesproken. Nu vind ik het heerlijk, beste Venry, wij hadden één geheim en dat maakte mij gelukkig. Alleen daarvoor reeds, was het waard alles te aanvaarden, wat de meesters mij oplegden. Maar ik weet nu, dat alles door je leider is geleid, ook de mismaking van haar gelaat, alles, Venry. De meesters hadden het moeten zien, zij allen zijn zeer begaafd.”
„Hoe ben je te weten gekomen, Dectar, dat hij mijn Vader is?”
,Ik ging zien, Venry, op de plaats heb ik alles mogen zien. Ook at heb ik ontvangen.”
Toen reeds, Dectar?”
Ja, Venry, alleen om mijzelf te wapenen, ik was dus steeds voorbereid. Wanneer men alles weet, hoe gevaarlijk ook, is beter dan niets te weten en dat is voor hier noodzakelijk. Men kan je dan niet overrompelen, doch onze zelfbeheersching moet heel krachtig zijn. Van dien tijd af, Venry, werden al die levens in mij bewust en Ardaty begreep mij.”
„Nu heb ik geen vragen meer, Dectar, ik weet alles.”
„Dan moet je ook duidelijk zijn, Venry, dat je jezelf moet zijn en aan niets mag denken, of ook nu zijn wij verloren. Dat geheim sterft, doch de meesters waken nog steeds, zij vermoeden iets. Met Ardaty is hun geheim dood, doch jij bent nog in leven. Wan-

neer je gereed bent, eerst dan zal ook dit oplossen, maar wij zullen afwachten. Je hebt geduld, is 't niet Venry?"
„Ik zal mijn best doen, Dectar. Wat doen wij thans?"
„Je mag nu met mij meegaan om te genezen."
„Dat is heerlijk, Dectar, ik ben gereed en uitgerust."
„Kom, volg mij, Venry, doch bedek je gelaat. Je let op niets en vergeet niet, dat men ons ook daarin volgt. Er mogen geen andere gevoelens tot en in je komen, Venry, die wereld is voor ons dood."

Dectar's groote genezende gave.

Weldra waren wij buiten. De aardbeving had verschillende gebouwen en huisjes omver geworpen, maar ons huis was in de aarde verdwenen. Dectar vertelde mij, dat men met opbouwen was begonnen.
Ik droeg de vele kruiden en oliën, die hij noodig had. In een armoedige hut traden wij binnen. Op een bed lag een jonge moeder, haar geheele lichaam zat vol zweren. Dectar stelde haar door een paar vriendelijke woorden gerust. De zieke keek naar mij, doch mijn gezicht was onder de kap verborgen, alleen de geleerde priesters mochten hun gelaat laten zien. Dectar was in den geheelen omtrek bekend. Hij zei tot mij: „Wij spreken van gevoel tot gevoel, Venry. De zieke mag ons niet hooren, doch de meesters kunnen mij volgen. Wanneer wij dus vertrouwelijk praten, dan doen wij dat vanuit de ruimte, maar wanneer het een zieke betreft, stel ik mij voor de meesters geheel open. Kom nu hier bij mij en zie."
Dectar bestraalde het geheele lichaam en ik zag, dat een blauwachtig waas oploste. De zieke kon hier niets van zien. Ik voelde, waarvoor dit was, doch Dectar zei: „Je hebt het reeds gevoeld, Venry, waarvoor dit noodig is. Het is een astrale bescherming, zoodat zij voor uitbreiding is afgesloten."
Nu wreef hij haar met een zachte olie in. Daarna behandelde hij de huid en smeerde een kruidenzalf om de wonden.
„Je voelt het zeker wel, Venry, waarom ik om de wonden heenga?"

„Je doet het, om de huid te versterken, Dectar."
„Juist, Venry, en dan gaan de wonden vanzelf dicht. Om de wonden moet de huid krachtiger worden, niet op de plaats zelf, dat komt straks. De wonden ga ik aanstonds bestralen, meer is daarvoor niet noodig."
De zieke moest zich omkeeren en ik zag, dat haar geheele rug één wond leek. Nu sprak Dectar tot de zieke en zei: „Zie je, mijn beste, deze wonden waren eerst heel klein en zijn nu als 't ware één groote wond. Dat is reeds genezing."
Tot mij zei hij: „Zij was niet te helpen, beste Venry, anderen konden haar niet beter maken en men kwam mij roepen. Ik heb al heel veel bereikt. Ineens had ik haar kunnen genezen, maar dat gaat dan te snel. Ik zal het je aanstonds laten zien. De kruiden en zalven helpen mij, maar mijn eigen krachten moeten haar genezen. Deze ziekte komt van binnenuit."
Dectar bestraalde de zieke vrouw en stelde zijn concentratie in. Zijn rechterhand zweefde over het lichaam en zijn oogen waren gesloten, hij bad om kracht. Uit de wonden vloeide bloed, door de bestraling kwam er een hevige inwerking en ik zag een wonder geschieden.
Nadat hij de wonden een tijd lang had bestraald, trokken ze vanzelf dicht, waar toch eigenlijk geruimen tijd voor noodig was. Dectar's groote genezende kracht bespoedigde de natuurlijke werking en hij bracht dit proces tot een kortstondige genezing terug. Zijn ontzaglijke concentratie verrichtte wonderen. Na haar een tijd te hebben bestraald, zei hij: „Heb je het kunnen volgen, Venry?"
„Ja, Dectar, ik zag het genezen, je bent een groot wonder."
Doch hij ging er niet op in en zei tot de zieke vrouw: „Nu zoo blijven liggen, even maar, aanstonds zal ik je in slaap brengen."
Nu toonde Dectar mij zijn groote kracht. Ook het dijbeen zat vol wonden. Toen hij het been bestraalde, trokken de wonden onder zijn handen dicht.
„Je ziet het, Venry, ik kan al deze wonden in korten tijd heelen, maar ik zei je reeds, het gaat dan te snel. Dit moet langzaam gebeuren, zooals de natuur haar taak verricht."

Zijn concentratie was prachtig. Ik nam waar, dat de wonden samentrokken en dat er korsten op kwamen, die daarna afvielen. Dit was een kortstondig proces, toch was het verkeerd, want het ging te vlug. Dectar bezat wonderlijke krachten. Voor mij was hij thans als een klein kind. Hij voelde waaraan ik dacht en zei: „Zoo is het, beste Venry, dat heb je goed gevoeld. Nu ben ik als een kind, maar dan zie ik heel scherp. Ook komen er mooie gevoelens in mij, zoodat ik zou kunnen schreien van geluk. De zieken schreien met mij, maar zij weten niet, waarom die gevoelens tot hen komen. Ik weet echter, dat zij door die genezende krachten gelukkig zijn, maar er is nog veel meer. Wat dan tot mij komt, is wonderlijk, Venry, en het maakt mij heel gelukkig. Ik ga dan in die krachten over en de zieke ontvangt ze weer van mij. Die krachten trekken mij omhoog en dan voel ik mij heel ijl en ben dan heel gevoelig. Soms hoor ik stemmen en kan ik tot die stemmen spreken. Die stemmen zijn van menschen, die op aarde zijn geweest en thans in die andere wereld leven, doch het voornaamste is wel, dat die menschen mij raad geven en hun raad is machtiger dan mijn eigen kennis en al mijn gaven. Je weet natuurlijk wat dit beteekent. Dan bezit ik de groote vleugelen, Venry, en kan dan in de ruimte zweven en heel diep zien. De meesters weten hier niets van, of zij zouden het mij verbieden. Dit is mijn eigen geheim, Venry, doch thans weet ik veel meer, nu ik je leider heb leeren kennen."

„Denk je, dat hij het is, Dectar?"

„Het is anders niet mogelijk, Venry. De meesters kunnen mij in alles volgen, maar hier weten zij niets van af. Is het niet prachtig? Soms komen er menschen tot mij, die eenzelfde ziekte hebben gehad en die zeiden mij, dat zij daaraan zijn gestorven. Zij maakten mij duidelijk, hoe al deze kruiden te gebruiken zijn, maar ik moet toch door mijn eigen krachten genezen. Zij brengen mij vreugde en geluk, ook voor de zieken en weten heel veel van ziekten. Nu zijn zij hier niet aanwezig. In langen tijd heb ik hen niet gezien en dat is mijn eigen schuld."

„Waarom, Dectar?"

„Wel, beste Venry, ik ben zeer eigenwijs, want ik wilde hen niet

meer zien. Hun groote geluk maakte mij maar droevig. Als ik hen zie in hun stralend licht, dan schrei ik van verlangen en ben dan niet goed meer voor mijn werk. Om hen te zien en al dat geluk te moeten volgen, daarvoor moet je heel sterk zijn. Je gaat dan vergelijkingen maken en dat is verkeerd. Zij zijn verder dan ik ben en ik moet dat aanvaarden. Ik ben dan droevig, dat zij alles bezitten en ik niets. En toch ben ik heel rijk, bezit mooie gaven, maar hun geluk is zoo machtig. Kun je dit voelen, Venry?"
„Ja, Dectar."
„Al die menschen zijn bijna nooit alleen, steeds zie ik hen samen. Je begrijpt het zeker wel, het zijn tweelingzielen. Ze zijn op weg en leven in de ruimte en kunnen heengaan waar zij zelf willen en bezitten alles. Zij zweven over de aarde en zien naar ons menschen, die van al dat geluk niets bezitten. Daarnaar ga ik verlangen, beste Venry, en heb zoo hevig verlangd, dat ik hen niet meer wilde zien.
Zie je, Venry, het is heel zwak van mij, maar ik ben nu eenmaal niet anders. Zij zien veel meer dan wij denken te kennen. En dat is heel natuurlijk, want zij zeggen, dat zij aan alle ziekten gestorven zijn, hiermede willen zij zeggen, dat al die menschen daar leven en dat een ieder eigenlijk een andere ziekte heeft beleeft. En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.
Hun geluk is onbeschrijflijk. Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ons geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen, noch bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry."
„En ken je nu die kracht, Dectar?"
„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.
Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder."
Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand

in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld.”

Wij gingen heen.

„Weet je, beste Venry, hoelang zij moet slapen en wat ik thans moet doen?”

„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”

„Ja, Venry, en ik zal haar blijven helpen.”

„Het is prachtig, Dectar, je blijft toch met haar één?”

„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap.”

„Je splitsing is volkomen, Dectar!”

„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele menschen kunnen laten slapen en toch doe ik mijn ander werk, maar ik blijf met hen één. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt. Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken opgehouden. Dat doet haar hevig pijn en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten en alléén door den slaap. Wij kennen immers al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en toch ben ik bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?”

„De meesters van Isis?”

„Neen, lieve vriend, je leider.”

„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?”

„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten. De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden en iedere ziekte wordt opgeschreven. Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen.”

Wij betraden een andere hut, maar werden eerst bij een zieke geroepen, die van ver naar hier was gebracht, omdat men wist, dat Dectar zou komen. Het was een oude man. Een insect had hem gestoken en hij schreide van de pijn. Dectar ging naar hem toe en kalmeerde hem. Zijn rechterbeen was opgezwollen en blauwzwart gekleurd. Dectar zei tot hem: „Ik zie, dat gij te lang hebt gewacht, waarom bent u niet naar Isis gekomen?"
De man wilde zich verontschuldigen, doch Dectar ging daar niet op in, want hij doorzag hem en zei: „Ik zal u helpen, maar gij moet nooit meer leugens vertellen, of de demonen komen in u."
Eerst smeerde hij het been met een sterk ruikende zalf in. Dan concentreerde hij zich op de ziekte. Zijn handen bestraalden het been en ik zag dat het onder zijn handen dunner en dunner werd, totdat het been zijn normalen vorm had aanvaard. In korten tijd genas Dectar deze ziekte, welke een vergiftiging bleek te zijn. De man schreide van geluk en wilde Dectar beloonen, doch daarvan wilde hij niets weten.
Het been was genezen en hij wandelde naar huis terug. Toen gingen wij naar de andere zieke; het was een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was door een slang gebeten en in haar organisme waren stoornissen ingetreden. Dectar vertelde mij van haar ziekte en hoever hij was gevorderd.
„Ik ben nu zoover, beste Venry, dat ik heden het gif dat nog in haar is kan verwijderen. Natuurlijk is het reeds gedood„ maar er zijn organen aangetast en die worden in hun werking belemmerd. Het gif heeft een verlammend gevoel in de darmen achtergelaten. Ik moet haar nu eenige kruiden geven."
Dectar gaf haar die kruiden en wij gingen weg.
„Al deze kruiden, Venry, zijn in Ardaty's tuinen gegroeid. Deze zuiveren haar bloed en brengen die verlammende organen weer in werking. Ardaty heeft al deze kruiden gekweekt en dat duurde jaren, doch ze zijn thans in ons bezit. Hij bezat dit meesterschap en de zieken genezen daardoor. Maar straks, wanneer de kruiden in werking zijn, gaat mijn werk eerst beginnen. Ik volg dan de kruiden door het geheele lichaam en breng ze door mijn zien en concentratie naar de plaats waar de ziekte woekert. Alleen door

mijn zien, de kruiden en mijn kennis van de ziekte, Venry, is deze genezing mogelijk. Aanstonds heeft zij vreeselijke pijnen en die komen door de kruiden op, maar ook haar zal ik laten inslapen. Doordat er nu genezing komt, die werking beteekent, voelt zij pijn. Ik weet hoelang die pijn duren kan, maar ik laat haar al dien tijd slapen. Want in haar slaap is het organisme niet op volle kracht, maar komen toch die organen tot rust, doch het organisme moet zich in vol bewustzijn herstellen. Bij andere zieken is dat weer heel anders en dan moet ik ook andere maatregelen treffen."

Dectar ging naar de zieke toe en toonde mij daarna, hoe hij haar had genezen.

„Zie je, Venry, door de kruiden is dat tevoorschijn gekomen, maar ik zelf bracht het buiten het lichaam. Zij zal nu spoedig inslapen en wij gaan verder."

Onderweg naar een andere zieke werden wij door een ouden man aangehouden, die aan Dectar vroeg: „Meester Dectar, de Goden voeren mij op uw pad, kunt gij mijn vrouw genezen? Zij doet zoo vreemd, al eenige dagen ken ik haar niet meer terug. De Goden zonden mij tot u."

„Ga ons voor, mijn beste."

De man bracht ons naar zijn woning. Onderweg daarheen zei Dectar: „Heb je gezien, Venry, dat het hij zelf niet was, die tot ons sprak?"

„Ja, Dectar, ik zie in hem een ander wezen, hij wordt dus gestuurd?"

„Heel goed gezien, Venry. Ik weet nu reeds wat wij moeten doen. Zijn vrouw is bezeten, maar door haar eigen schuld. Allen willen gaven bezitten, door wijsheid gaan zij ten onder en willen daarvoor sterven. Maar zijn wij niet als zij zijn? Zijn onze verlangens anders? Zijn het de meesters niet, die dag in dag uit verlangen? Wil de Pharao niet steeds nieuwe wijsheid? Wat wij doen, denken allen te kunnen, Venry, doch wie de werkelijkheid niet kent, gaat er door ten onder."

Wij kwamen bij een hut, maar aan den ingang bleef Dectar staan en keek naar de zieke. Een vrouwelijk wezen lag als een willoos

instrument op den grond, haar oogen puilden uit de kassen. Ik voelde, dat Dectar ging waarnemen en volgde hem in zijn zien. Ondertusschen zei hij tot mij: „Is het je duidelijk, Venry? Zij is bezeten van het soort zooals jezelf hebt beleefd. Als je wilt, kun je haar in slechts korten tijd genezen en dan zal zij haar gebeden om hulp en gaven niet meer opzenden. De Goden zonden haar het onbewustzijn in een menschelijke gedaante, doch een demon daalde in haar af. Zullen wij beiden haar helpen, Venry. Ik wil je heel gaarne volgen. Wij behoeven haar niet eens te bestralen, de astrale persoonlijkheid voelt al dat wij ons instellen en zal heengaan."

Wij stelden ons beiden op de zieke in en gingen waarnemen. Dectar zei: „Kun je alles zien, Venry?"

„Ja, Dectar, zij is bezeten, het astrale wezen leeft zich door haar uit en belooft haar geestelijke schatten, waarvan hij zelf geen begrip heeft. Het is een man, Dectar."

„Heel goed, Venry, maar zie, hij wil zich waarachtig nog verzetten. Kijk, zij krimpt ineen van pijn, kronkelt zich als een slang, maar ons geestelijk vuur dwingt hem haar los te laten. Nu zal zij bewusteloos ineenzinken, doch dan is hij weg."

Onze sterke concentratie dwong het astrale monster uit haar lichaam te gaan en de vrouw zakte bewusteloos ineen. Wij droegen haar naar een rustbed en Dectar zei tot haar man: „Gij wilt liever, dat zij deze gaven niet meer bezit?"

„O, meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de kinderen."

„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardig priesteres kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward. Ken je deze werking, Venry?"

„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk."

„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry. Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een

onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden en is zij voor dit leven daarvan bevrijd."

Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgebouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar weg."

„De Goden zijn gedankt."

Bij een andere zieke genas ik een man van hevige koortsen. Dectar zei: „Zie je, Venry, alles is nog steeds in je bewust en nu kun je weer als vroeger genezen.

Nu gaan wij naar een wonderlijk geval, beste Venry, en ik denk dat wij thans het gezwel kunnen wegnemen. Maar het geschiedt op Isis. Kom, volg mij."

Ook nu traden wij een armoedige hut binnen, want de rijken kwamen naar den Tempel en kregen andere hulp, daar de kamers van Isis gevuld zouden blijven. De arme menschen werden meestal voor niets geholpen, toch werden soms hun gaven aanvaard. De moeder van den zieke verwelkomde Dectar en riep haar kind tot zich. Het was een jongen van een jaar of acht en achterlijk. Dectar zei tot mij: „Stel je op hem in, Venry. In het hoofd zit het gezwel."

Dectar legde zijn rechterhand op het hoofd van het kind. Ik volgde hem en ik zag, wat hij zou waarnemen. In het hoofd lag een klein maar ernstig gezwel. Ik kon duidelijk waarnemen dat het rijp was en dat men het nu kon verwijderen. Na korten tijd keerde Dectar in zijn eigen leven terug en zei: „Heb je gezien, Venry, hoe duidelijk het gezwel is? Daardoor is het kind wezenloos." Tot de moeder zei hij: „Gij komt met hem naar den Tempel. Morgen moet gij bij ons komen en dan zullen wij het kind genezen. De jongen blijft eenige dagen bij ons en keert gezond tot u terug."

* * *

Wij bleven dien middag doorgaan zieken te bezoeken. Allen werden geholpen en wij keerden naar den Tempel terug. Na wat gerust te hebben, kwam Dectar mij weer halen en bezochten wij de zieken die op Isis waren. Daarna nam hij mij mede naar het vertrek waar gebalsemd werd en daar mocht ik dat bijwonen. Een hoog personage was door een ongeluk gestorven en werd gebalsemd. Daarmede ging de dag voorbij. Ik sprak met Dectar af, dat ik in den nacht tot hem zou komen, om zijn mismaking te herstellen en hij ging heen.
Dien nacht trad ik buiten mijn lichaam en legde om hem mijn eigen krachten, zoodat zijn weerstand versterkte. Weldra kon ik daaraan opnieuw beginnen en overheerschten onze eigen krachten. Toch mochten de meesters er niets van weten. Wij bouwden een tegenkracht op en wanneer wij zoover waren gekomen, kon Dectar buiten zijn lichaam gaan en in die andere wereld waarnemen of het een of ander beleven. Door mijn leider hoopte ik dit te bereiken. Tot in den morgen werkte ik daaraan.
Toen hij tot mij kwam, zei hij tot mij: „Nog slechts korten tijd, Venry, en ik kan zweven."
„Weet je dan, Dectar, hoever ik gekomen ben?"
„Zie je dan niet, dat ik mij weer kan oprichten? Maar ik zal voorzichtig moeten zijn. Kom, wij gaan wandelen, ik moet je vertellen van hetgeen wij weten, zoodat je voor de proeven gereed bent."
Wij bezochten nu andere tuinen en gebouwen, zoodat ik den Tempel en alles wat er toe behoorde leerde kennen. Er waren tuinen, waarin verschillende wilde dieren vrij rondliepen en tezamen waren met andere gevleugelde diersoorten. Het was een wondelijk gezicht, al die dieren bijeen te zien, doch de meesten van hen hield men onder controle. Ik vroeg aan Dectar: „Wat weet men van al deze soorten, Dectar?"
„Wij weten, dat wij menschen steeds terugkeeren en nieuwe lichamen ontvangen, maar ook de dieren komen terug. Hoe het geschiedt en waarheen zij gaan, dat weten wij nog niet. Je moet mij vertellen wat je ziet, Venry."
Wat ik zag, kon ik niet verklaren en zei: „Ik kan mij niet uit-

drukken, Dectar, daarvoor moet ik uittreden, maar ik zie die vele soorten van dieren."

„Dat wordt prachtig, Venry. Doe maar geen moeite, dit is reeds voldoende. Wat zie je in de ruimte, Venry?"

„In de ruimte zie ik andere werelden, Dectar. Ik zie boomen en bloemen, mensche en dieren. Ook jij kan dat zien."

„Dat is allemaal goed, Venry, maar ik moet weten, wat jij waarneemt."

„Ik zie daar menschen, die prachtige gewaden dragen en de natuur is veel mooier dan hier en ze zijn gelukkig. Ook de duisternis heb ik nu mogen zien. Is dat alles bekend?"

„Alles, Venry, ook dat het daar steeds licht is, of diepe duisternis. Al die menschen zijn hier gestorven en zijn op aarde geweest. Maar wat wij moeten weten is, of er nog meer menschen, zooals wij zijn, in deze ruimte leven. Wij moeten weten, of al die lichtgevende vuurbollen bewoond zijn. De meesters zoeken en trachten zoover te komen. Ook de Pharao moet er van op de hoogte zijn en vraagt steeds of wij er reeds van weten. Maar er zijn hier nog geen priesters geweest, die dat hebben kunnen vaststellen. Wij hopen het nu door jou te ontvangen."

„Zullen de meesters mij daarheen zenden, Dectar?"

„Natuurlijk, Venry, wanneer je die gaven bezit, beteekent het voor ons allen wijsheid. Wij zijn heel verlangend om dat te mogen weten."

„En zou ik tot haar kunnen gaan, Dectar?"

„Dat moeten wij afwachten. Wij weten, dat de ziel in beide lichamen leeft en dat wij man en vrouw zijn. Maar of al die lichamen in de ruimte met elkaar verbinding hebben, dat willen wij weten. Wij gaan steeds verder, maar vanwaar wij zijn gekomen en waarheen wij gaan, dat kennen wij nog niet. Natuurlijk weten wij, dat wij voortleven, maar dat is niet alles wat wij willen weten. Er moeten daar lichamen zijn, waarop menschen leven. De meesters denken en voelen dit en zij zijn daarin heel ver. Er moet verbinding mogelijk zijn, dat wil zeggen, dat wij menschen ook op andere lichamen in de ruimte hebben geleefd en dat er nog leven zullen. Is dit niet machtig, Venry?"

„Is er nog een andere priester geweest, Dectar?"
„Neen, Venry, dit zien behoort bij de allergrootste gaven. Niet één van de meesters bezit die gaven, ook ik niet, niemand hier op Isis."
„Op welke wijze worden deze zittingen gehouden, Dectar?"
„Je hebt het reeds beleefd, Venry. Je gaat uit je lichaam en je moet in die andere wereld gaan zien. De meesters zullen je dan vragen stellen. Al die vragen moet je beantwoorden. Zie je verkeerd, en is het ons bekend, dan zullen de meesters je waarschuwen. Zij controleeren je en stellen vragen en hetgeen zij vragen is ons bekend. Is je antwoord duidelijk en natuurlijk, dan ga je verder en dieper, steeds verder."
„Je vertelde mij van de wateren, Dectar, waren er priesters, die daarin hebben gezien?"
„Wij allen kunnen in de wateren afdalen, Venry, maar om al dat leven te verklaren, dat is niet zoo eenvoudig. Er was een priester, die heel veel kon verklaren, doch later bleek, dat het niet tot de werkelijkheid behoorde en alles had geen waarde meer. Wij moeten dat kunnen vaststellen, Venry, en al die werelden kunnen volgen, of wij leeren de wetten niet kennen. Wat hij op de eerste zittingen had verklaard, wat voor de meesters wonderbaarlijk was, scheen later tot de onwerkelijkheid te behooren. De Pharao was woedend en dat is niet goed voor Isis. Andere Tempels zijn daardoor ten gronde gericht. Wat wij verzamelen moet grond van bestaan hebben, of wij komen niet verder. Als je daar in de werkelijkheid kunt zien, zal dat Isis en ons allen groot maken, doch aan eigen gedachten heeft men hier niets. Er waren priesters, die prachtige gaven hadden ontvangen, doch zij dachten al die werkingen te zien, maar in hun verbeelding. Een later onderzoek bracht aan het licht, dat zij wartaal hadden gesproken en zij waren zich daarvan niet eens bewust."
„Maar dat is toch te zien, Dectar?"
„Neen, beste vriend. Zij zien het en beleven een wereld en al dat leven zien zij voor zich en toch is dat slechts schijn. Hun ijdelheid en hebzucht en het verlangen naar het bezit van de groote vleu-

gelen is daarvan schuld. Allen hebben hun kastijding ontvangen en er zijn er, die men doodde. Al dat voelen en zien hebben wij kunnen volgen, Venry. Gaven te bezitten is de allergrootste schat, die de Goden ons menschen kunnen schenken, maar te denken ze te bezitten en in gedachten te leven zooals zij het willen zien en het zich voorstellen, dat is fataal, Venry. Dan gaan wij allen ten gronde. De meesters zijn zeer volgzaam, maar wee hen, die denken te zien, wat toch niet tot de werkelijkheid behoort, zij vernietigen zichzelf."

„Moet men daarvoor dan een priester vernietigen, Dectar?"

„Zij vragen er zelf om, Venry, wij vragen niet naar leugens en eigen gedachten, wij willen de wetten leeren kennen."

„Ik zou hen allen kunnen breken, Dectar, al die meesters en met hen den Pharao. Ik haat de meesters. Nu zou ik reeds kunnen beginnen en hun van mijn krachten bewijzen geven, als ik mocht doen, wat ik zelf wilde."

„Als je zoo doorgaat, mijn vriend, zijn wij dezen avond daar, waarover wij thans spreken. Heb je vergeten, dat je nog niet gereed bent? Dergelijke gedachten mogen niet in je zijn, of men breekt ons. Telkens moet ik je waarschuwen en dat maakt mij angstig. O, Venry, wees toch voorzichtig."

„Ik zal beter opletten, Dectar. Maar ik haat hen, vooral nu ik weet wie mijn Vader is. Soms heb ik geen geduld meer. Steeds dat vernietigen, Dectar, al die priesters heeft men gedood en waarvoor? Hoeveel priesters en priesteressen zijn hier spoorloos verdwenen?"

„Daar is nu nog niets aan te veranderen, Venry, wij moeten over ons eigen leven waken. Als je jeugdig bent, komt er angst in mij. Wanneer ik als een kind ben, is er heilige ernst in mij en ben ik heel krachtig. Jij niet, en dan beef ik, omdat je aan niets denkt. Maar wij zullen naar je cel terugkeeren, je moet je beter afsluiten, of ik spreek geen woord meer. Zal je hieraan blijven denken, Venry?"

„Ik beloof het je, Dectar."

„Ik kom je halen, heden zullen wij genezen. Je mag die zitting bijwonen."

„Ik zal nu beter opletten, Dectar."
„Wij zullen zien, mijn vriend, en afwachten."

Mijn Physische gaven.

Dectar was angstig, maar ik nam mij voor thans heel ernstig te zijn. Mijn haat kon mijn innerlijk leven verwoesten. Plotseling kwam die haat in mij op en dan kende ik mijzelf niet meer. Nu ik in mijn eigen cel alles overdacht, kreeg ik andere gevoelens en ze werden mij toegezonden. Het gevoel van slaap overheerschte mijn geheele leven en ik zonk weg. Ik bleef echter in mijn stoflichaam, doch daarna ging ik er uit, maar dit uittreden was mij niet bekend. Ik bevond mij in een zeer eigenaardigen toestand. Toen ik in die andere wereld leefde kreeg ik het gevoel, dat ik vanuit deze wereld de stoffelijke dingen op aarde kon verplaatsen. Het merkwaardige van dezen toestand was, dat ik tevens met de stoffelijke wereld verbonden bleef. Ik was half geestelijk en half stoffelijk en ik bleef daar in.
Als ik nu aan aardsche voorwerpen dacht en mij daarop concentreerde, trilde dat voorwerp en het was alsof daar beweging in kwam. Ik dacht aan verbeelding, doch ik hoorde mijn leider zeggen: „Je kunt het, beste vriend, deze gedachten zijn van mij. Want je kent deze krachten niet. Je bezit deze gaven. Heb je je sprong vergeten? Heb je toen niet gevoeld, dat iemand je droeg, Venry? En dan die koude? Ook nu leef je daarin. Je moet niet twijfelen, of wij komen niet verder. Je speelt met je eigen leven en dat van Dectar. Als je zoo doorgaat, dan kan ik je niet meer bereiken. Dacht je, mijn vriend, dat je gereed was? O, schrik niet, want dan wordt het nog ernstiger, ik heb zooals steeds mijn maatregelen getroffen. Wij zullen een proef nemen, doch je moet mij belooven, dat je dit nimmer alleen probeert te doen. Ik wil geheel één met je zijn, daarom spreek ik vertrouwelijk. Voel je mij, Venry?"
„Ik zal mijn best doen, meester."
„Hoe kinderlijk ben je nog, te denken dat je gereed bent. Als je

Isis kende, zou je al die gedachten, zoo ook je haat uit je verbannen, maar het dringt nog steeds niet tot je door. Bewaar al die krachten voor nuttiger werk, of ik keer terug en laat je aan je lot over. Als je wilt, dan zal je wonderen beleven, want ik ben ook daarin gereed."

„Kunt u mij vergeven?"

„Je kunt het beter voorkomen, dan is vergeven niet noodig. Luister nu, Venry, wat ik je zeggen zal.

Je bent nu uit het stoffelijke leven, maar toch blijf je daarmede verbonden, je hebt het reeds gevoeld. Je ziet daar voor je een vrucht. Die vrucht behoort tot je wereld en bezit zwaartekracht. Wat ik nu wil, is het volgende. Je daalt in die vrucht af. Daarna ben je één met dat leven en kan je de vrucht opheffen, maar vanuit deze wereld. Voor de aarde zweeft dan de vrucht in de ruimte, doch jij zelf bent het die haar opheft en verplaatst. Ik zal je daarmede verbinden.

Niet één priester heeft dit gekund; men weet echter van deze krachten af, doch de gaven moet men bezitten. In deze wereld moet men die verbinding, het één-zijn, tot stand brengen. Denk nu niet, dat jij de eenige bent die deze gaven bezit, want ieder levend wezen bezit deze krachten, doch zij worden niet gebruikt, omdat men er daar geen raad mee weet. Nu moeten deze wonderen geschieden, Venry, wat je eerst later duidelijk zal worden. Alleen door mij geschieden deze wonderen. De Pharao zal je ontvangen en zelfs heel verwonderd zijn en allen die dit mogen beleven. Niet jij, maar ik zal Isis groot maken en wij beiden zijn instrumenten en dienen. Wil je mij volgen?"

„Gaarne, o, heel gaarne."

„Je moet nu aanvaarden dat dit mogelijk is. Je bezit vele gaven, zoodat ik je met al deze wonderen kan verbinden. Je weet, dat wij in onze wereld bloemen bezitten en de natuur is zooals op aarde. Hier, waar ik ben, bloeit en groeit alles en wel eeuwig. Als je wilt, beste Venry, dan kan je onze bloemen naar de aarde brengen en ze zijn dan verstoffelijkt. Twijfel nu niet, je zult dit wonder leeren kennen. Van al deze wonderen en gaven weten de meesters af, doch zij maken daarvan hoogst zelden gebruik,

omdat zij deze wonderen niet begrijpen. Het zal je dus duidelijk zijn, dat wij eigenlijk die wonderen laten geschieden, ook al bezit je deze gaven. Om ze op eigen krachten tot stand te brengen is mogelijk, doch daarvoor heb je een geheel en lang leven noodig, die studie raakt het oneindige. Maar ik leef in het oneindige en ken al die wetten, je kunt mij dus aanvaarden. En thans instellen."

Buiten mijn eigen organisme had ik naar mijn leider geluisterd. Maar ik werd angstig van mijzelf en kon mij niet instellen. Ik hoorde: „Als je op deze wijze denkt en voelt, kunnen die wonderen niet geschieden. Ken je de kracht van Dectar's woorden, als hij zegt: „Je zal slapen! Alléén slapen, ik wil dat je slaapt, slapen zal je?" Je kan er niet aan ontkomen en moet inslapen. Op deze wijze geschieden al deze wonderen. Stel je in, Venry, en wil dat ik je ga verbinden."

Een wonderlijk gebeuren beleefde ik thans. Toen ik mij op de vrucht instelde en aan het opheffen dacht, zweefde de vrucht plotseling in de ruimte. Dit stoffelijk product kreeg vleugelen en bezat geen zwaartekracht meer. De vrucht zweefde door mijn cel, doch ikzelf droeg haar en volgde dit rondzweven. Toen ik mij op iets anders instelde, viel de vrucht naar de aarde terug. De verbinding was verbroken.

Ik hoorde nu zeggen: „Je ziet het, Venry, alles is mogelijk. Je moet echter alleen hieraan blijven denken. Je innerlijke vreugde stoorde nu de verbinding. Je gedachten, om dit alles aan Dectar te zeggen en je vreugde deed je onmiddellijk in iets anders overgaan. Je ziet het, hoe nietig je vreugde ook is, toch verbreekt zij dit wonder.

Neen, Venry, als je in de natuurlijke, maar onzichtbare wetten opgenomen bent, moet je ze beleven, eerst dan geschieden deze wonderen. Er mogen geen andere gedachten tot je en in je komen, je denkt alléén hieraan. Wanneer je mij wilt volgen, dan is er geen vreugde en bestaat er geen Dectar voor je, alléén deze vrucht, of hetgeen je belangstelling heeft. Je vergeet telkens je ouderdom. Vader Taiti is nu niet in je, ook al denk je in dat bewustzijn te leven. En thans opnieuw instellen."

Ik stelde mij op de vrucht in. Dadelijk trok ik haar omhoog en kon doen wat ik zelf wilde. Ik liet haar dalen en opstijgen en tot mij komen. Doch al die bewegingen volgde ik en moest ze beleven, anders was het stijgen en dalen niet mogelijk.
Nu hoorde ik zeggen: „Als je wilt, Venry, kan je deze vrucht door de stoffelijke muren heen brengen. Je denkt nu aan het oogenblik, toen zij nog tot het onzichtbare leven behoorde. Dan ben je met andere wetten in verbinding, doch ik volg je en breng ze in werking. Je keert dus tot het niets terug, maar je houdt de vrucht door concentratie vast, zoodat zij niet geheel oplost. Je brengt haar in mijn wereld, ook dat is mogelijk. Ze lost daar op en verdwijnt, maar zij leeft hier en is volmaakt. Dan ga je verder en breng je haar door de muren, doch dan trek je haar naar de stoffelijke wereld terug en dan zal de vrucht zijn zooals ze is. Een onnatuurlijk wonder?
Neen, mijn beste vriend, dit zijn geestelijke en stoffelijke wetten en die wetten heb ik mij eigen kunnen maken, het is dus mijn bezit. Ik zal je dus helpen."
Nog hoorde ik zeggen: „Ben je gereed? Mijn concentratie is onfeilbaar."
Ik stelde mij op de vrucht in en bracht haar in mijn wereld. Ze loste voor de aarde op. Ik wandelde met de vrucht door de stoffelijke muren en buiten mijn eigen cel. Waarachtig, het wonder was geschied. Nu hoorde ik: „Je keert nu weer met haar naar de aarde terug, Venry. Breng haar heel vlug terug, je kunt het bliksemsnel doen. Hoe sneller, des te volmaakter werken de wetten, doch blijf hieraan denken. Wanneer er thans stoornissen in je komen, je concentratie niet volkomen is, treden er onnatuurlijke verschijnselen in je stoffelijk lichaam naar voren. Deze kunnen je doodelijk treffen, ook hierin is het, „alles of niets"."
Ik stelde mij in, mijn concentratie was geweldig en ik bracht de vrucht naar de aarde terug. Een groot wonder had ik mogen beleven. In niets was de vrucht veranderd.
„Prachtig, Venry, zoo is alles volmaakt. In het verleden waren al deze gaven in je bezit, thans zullen wij ze op andere wijze

gebruiken. Nu doe je deze wonderen door mij en met mij, straks alleen. Want ik blijf met je één, ook al hoor je en voel je mij niet. Vergeet echter nooit, mijn vriend, dat al deze wonderen tot mijn taak behooren en je eigen wapen zijn. Voel je thans hoe machtig je wapen is?"

„Ik ben u zeer dankbaar, meester."

„Je ziet, door je duidelijk in te stellen kunnen wij wonderen doen. Wanneer het noodig mocht zijn, dan kan je je eigen lichaam op deze wijze laten verdwijnen. Kan je mij volgen?"

„Is dat mogelijk?"

„Ook dat is mogelijk, Venry, en het zal geschieden. Je kan je dan in korten tijd heel ver verplaatsen. Al deze wonderen, mijn vriend, zullen Isis groot maken, doch ik heb daarvoor de wetten op te volgen. Nu echter een andere proef, later zal je stoffelijk lichaam oplossen, wanneer je ook daarvoor gereed bent. Zie nu, wat ik je zal toonen. Wat zie je, Venry?"

„Ik zie bloemen, meester."

„Heel goed, ze zijn in mijn omgeving. Zie je al deze kleuren?"

„Ja, meester."

„Welke bloem zou je willen bezitten, Venry?"

„Die paarsblauwe, daar voor mij, meester."

„Prachtig, ik dank je voor je spoedig besluit, hierin moet geen twijfel bestaan, of je denkt verkeerd. Trek haar tot je, Venry, ik zal je helpen, maar je concentratie moet heel diep zijn."

Dicht in mijn bereik zag ik vele bloemen en plukte er een; ik stelde mij toen op het terugkeeren naar de aarde in. Mijn leider zei tot mij: „Ook jij zal terugkeeren, Venry. Je wordt daar wakker, doch in je handen is deze bloem. Stel je open."

Ik maakte mij geheel leeg en voelde, dat er een ontzaglijke kracht tot mij kwam. Daarna daalde ik in mijn stofkleed af en werd wakker. En zie, in mijn armen hield ik de geestelijke bloem, ze was als de stoffelijke bloemen op aarde. Een groot wonder was er geschied. De tranen van geluk rolden mij over de wangen, maar ik voelde mij doodmoe. Een merkwaardige stilte was er in mijn cel en ik leefde daarin. Ik dacht, dat ik mij reeds weer had vergeten, doch mijn leider zei: „Zie je, Venry, ook ik en vele

anderen met mij, waren allen diep getroffen toen wij deze wetten leerden kennen. Op Isis kent men dit wonder nog niet. Dit geestelijke product is als haar zusters op aarde. Zij behoort bij al die wonderen, Venry, die wij hier bezitten. Ook ons eigen leven is een groot wonder. Wij schreiden van ontroering toen wij begrepen, dat er geen dood is. Wij allen maken deel uit van dit machtige, dat wij hier kennen en dat God is. Als wij dit leven volgen, zoodat wij „Hem" leeren kennen, die ons het leven gaf, kan je alleen neerknielen en dankbaar zijn. Maar ook deze ontroering moet je kunnen overwinnen, Venry, in geluk, leed en smart moeten wij ons zelf blijven, of de meesters volgen ons. Als zij thans zouden beleven wat zooeven geschiedde, groeit hun haat en vergeten zij zichzelf. Blijf dus jezelf, in alles jezelf, of men eischt je bloed en ook dat is verkeerd. Later zal je duidelijk worden wat ik bedoel. Ik waarschuw je echter.
Er zullen tijden komen, Venry, dat men je bloed zou willen bezitten. Nu zoeken zij naar innerlijk licht, doch voor hen allen is het alleen macht. Ik kan je dit alles niet verklaren, doch je zal het beleven. Ik zie nu ver vooruit en mijn waarschuwing is oprecht, vergeet dit nooit.
Je kan de bloem tot Dectar komt behouden. Dan keert zij terug naar mijn wereld en moet je alles weer vergeten. Je bent nu heel flink, Venry, maar nog inniger en dieper denken, vooral zorg dragen, dat er heilige ernst in je is en dat de ouderdom in je leeft. Begrijp je mij in alles? Je jeugd is zeer gevaarlijk, ook voor Dectar. Ik ga nu heen, Venry, Dectar komt. Geef hem voor korten tijd de bloem, zoodat ook in hem vreugde is. Ik wil nu, dat je wacht en geduld hebt. Je weet thans, dat ik er steeds ben en op je wacht. Ik groet je, mijn vriend."

Dectar trad mijn cel binnen. Onmiddellijk zag hij, dat er een wonder was geschied en hij zei: „Venry, o, Venry, wat zie ik? Zijn deze gaven in je ontwaakt? Want deze bloem is niet van deze aarde."
Hij keek mij aan en zei: „Je bent vele eeuwen ouder geworden,

Venry, en dat in dien korten tijd? Ik zie nu mijn meester. Mag ik de bloem zien, Venry, en haar aan mijn hart drukken? De Goden komen tot ons, nu reeds beleven wij wonderen. Wat dan, Venry, als je ontwikkeling gereed is? Wat zal er geschieden over eenige jaren?"
Dectar nam de bloem in zijn handen en schreide van geluk. Hij zette zich neer en zonk weg. Ik volgde hem en zag dat hij uit zijn lichaam ging. Dectar viel in een merkwaardigen toestand. Zijn mond sprak en ik hoorde hem zeggen: „O, heerscher, leider en meester, gij kunt mij martelen, nu ik dit wonder heb mogen aanschouwen. Ik ben gereed u in alles te volgen. Onzichtbare hulp, mag ik u danken? Ik buig mij diep neer en ben heel gelukkig in uw schaduw te mogen leven."
Toen trad Dectar uit en ik zag, dat hij door een andere macht opgenomen werd en op een wolk plaats nam. Dectar zweefde nu reeds in de ruimte en beleefde één van zijn allergrootste verlangens. Naast Dectar zag ik een andere kracht. Of het een wezen was kon ik niet zien. Maar een groot licht kon ik waarnemen en daarin leefde Dectar. Daar in de ruimte werd gesproken, ik zag en voelde, dat Dectar luisterde. Ik kon hem heel duidelijk zien.
Dan zag ik, dat zijn gelaat heel ernstig werd, maar uit hem straalde geluk, hemelsch geluk. Mijn lieve vriend zweefde in de ruimte. Het was wel merkwaardig, heden waren er wolken, sneeuwwitte wolken en daarop had hij plaats genomen. Dan zag ik, dat hij naar de aarde terugkeerde en wakker werd. Hij zei tot mij: „Beste Venry, mijn broeder, aan mij is gegeven op een wolk plaats te nemen. Heb je mij kunnen volgen? O, hoe machtig is deze meester. Hoe moet ik de Goden danken. Welke offers zal ik thans kunnen brengen? Ik ben gereed, beste Venry en zal hem in alles volgen, hoe moeilijk het ook voor mij zal zijn, ik ben gereed."
„Wat is er, Dectar, heb je iets?"
„Zou er in mij geen ontroering mogen zijn, Venry? Ik heb zooeven een wonder mogen beleven."
„En toch is er iets, Dectar."

„In mij is de stilte gekomen, beste vriend, alleen rust en blijdschap.”
Ik vond hem vreemd en voelde iets merkwaardigs, doch wij beiden hoorden tot ons zeggen: „Kinderen van Isis, de Goden zijn met u. Vergeet nu alles.”
Dectar hield nog steeds de bloem in zijn handen.
„Ze keert nu terug, Dectar, zie hoe ze oplost.”
Wij beiden zagen, dat de bloem in zijn handen oploste. Toen ze voor onze oogen verdwenen was, zonken wij bijna ineen. Opnieuw hoorden wij tot ons zeggen: „Als je zoo doet, keer ik niet weer tot je terug. Zoo bewaart men geen geheim, een ieder voelt je geluk en leest het van je gelaat af. Ben je vergeten, dat je op Isis leeft. In je is lichtzinnigheid, het gebrek aan volwassen bewustzijn.”
Wij herstelden ons en gingen heen.

Groote genezers.

Als twee zondaars verlieten wij mijn cel. Ik vond Dectar heel stil en hij sprak geen woord tot mij. Dan traden wij het gebouw, waar andere wonderen zouden geschieden, binnen. Het zieke kind was reeds aanwezig. In het vertrek hing een benauwde atmosfeer, die mij mijn ademhaling belemmerde. Toen ik er even aan gewend was, kon ik wat ruimer ademhalen.
Dectar zei: „Om onzen adem en deze atmosfeer te zuiveren, Venry.”
In gedachten dankte ik hem voor deze verklaring. De meesters traden binnen. Het kind werd op een rustbed gelegd. Ik keek naar mijn Vader, doch het was mij niet mogelijk aan mijzelf te denken, mijn innerlijk leven was door een andere kracht geheel afgesloten. Dan werd er begonnen.
Het kind bracht men in slaap, de ziel moest uittreden en dan was het stoflichaam gevoelloos. Het astrale kind bleef al dien tijd in die andere wereld. Eén van de meesters trok een magischen cirkel om ons allen heen; in deze ruimte leefden wij allen en die mocht

niet verbroken worden, totdat de genezing was volbracht. Dit was om alle gevaar uit te sluiten. Deze gedachten kreeg ik van Dectar, doch wij allen waren nu van gevoel tot gevoel geheel één en met de meesters verbonden. Niet één woord mocht hier gesproken worden. Hetgeen ik nu zou beleven was machtig. Wij allen volgden de ziel van het kind, het stoflichaam was reeds ingeslapen, doch de ziel was nog steeds wakker. De innerlijke persoonlijkheid leefde nu in die andere wereld en wandelde in ons midden en verheugde zich, dat al die stoornissen waren opgeheven. Voor het innerlijke leven waren er daar geen stoornissen, de ziel was nu vrij en weer normaal. Aan het stoffelijke lichaam lag die stoornis vast en zou nu verwijderd worden.

Eén van de meesters trad nu uit zijn organisme. Wij allen konden hem volgen en ik zag, dat hij het kind tegemoet trad. Toen stelde de meester zich op het kind in en het innerlijke leven viel in slaap. De meester sloot het zieleleven met zijn eigen aura geheel af. Ik vond dit alles prachtig en heel natuurlijk. Dectar trad naar voren. Hij had het kind behandeld en zou het gezwel verwijderen.

Een andere priester had het hoofd met een krachtige zalf ingesmeerd. Na korten tijd losten de hoofdharen op en kwam rond het hoofd de huid tevoorschijn. Ik kreeg de verklaring hiervan en begreep ze.

Dectar smeerde nu andere zalven op het hoofd en wachtte af. Ondertusschen zette men spoelwater gereed, zoo ook het verband van kunstig geweven stof. Dectar voelde zich heel rustig en was voor zijn grootsche taak gereed. Alle priesters waren in diepe concentratie. Dectar bewerkte nu het hoofd; door de kruiden en zalven was de hoofdhuid verweekt. Al spoedig lag de hoofdhuid open en werd de schedel opgelicht. De atmosfeer die ik voelde vond ik heilig. Het was, alsof wij in den hemel leefden en de Goden hier aanwezig waren. In een ademlooze stilte had Dectar tot zoover zijn werk voltooid.

Dan zagen wij de innerlijke organen bloot liggen en in werking. Het gezwel was duidelijk waar te nemen. Om het gezwel lag een vlies, dat van te voren was gezien, zoodat men begreep, dat geen

seconde te vroeg of te laat was ingegrepen. Door dat gezwel was het kind wezenloos en leed aan hevige hoofdpijnen. Dit vlies had Dectar om het gezwel door zijn krachtigen wil en concentratie en zijn genezende kracht heengelegd, zoodat het gezwel voor uitbreiding behoed werd. Ook dit vond ik een groot wonder. Nu geschiedde het verwijderen van het gezwel. Wij allen bleven in concentratie en zouden afwachten. Het verwijderen geschiedde wonderlijk vlug. Dectar hield het gezwel in zijn handen, toonde het aan de meesters en allen waren zeer verheugd. Dectar was daarin een groot meester en ik bewonderde hem met alles wat in mij was. Ongelooflijk vond ik deze genezing, onfeilbaar waren de meesters van Isis, allen dienden, allen waren als heiligen zouden zijn. Machtig was de stilte, betooverend hun rust, en hun kennis van al deze wetten overstraalde al het menschelijke in hen. Ik zag een meester, een mensch in vol bewustzijn, een begaafde, zijn dienen bracht hem het grootste geluk.
Men verbrandde nu sterk ruikende kruiden en deze damp vulde de ruimte. De meesters verklaarden al deze verschijnselen, waardoor ik veel leerde.
Eén voor één verbonden zij zich met mij, op deze wijze werd er gesproken. De schrijvers teekenden alles op en ook dit werd bewaard.
Inmiddels had Dectar den schedel op zijn plaats teruggebracht. Nu werden weer andere kruiden gebruikt. Eerst werd het geheele hoofd ingesmeerd, daarna werd het hoofd verbonden. Toen bracht men nog een buitengewone zalf over het verbonden hoofd aan, voor het verdichten van de hoofdhuid. De natuur zorgde voor algeheele genezing.
In alles waren de meesters gereed; voor iedere ziekte, hoe dan ook, had Ardaty kruiden gekweekt. Sommige kruiden werden als natuurlijk gif gebruikt, een andere zalf verbrak deze wetten en ontnam alle kracht aan de weefsels, wat ik zooeven had waargenomen. De hoofdhuid was daardoor elastisch geworden.
Men kende hier honderden soorten kruiden en al die kruiden werkten onfeilbaar, ook hierin was het volmaakte bereikt. Voor dood en leven bezat men zalf, kruiden en vergif.

Toen Dectar zoover gereed was gekomen, riep men de ziel van het kind tot het stoffelijke lichaam terug. Maar het kind mocht niet wakker worden en zou geruimen tijd in slaap blijven. Alle priesters bleven in directe verbinding met het kind, doch Dectar behandelde den jongen. Als de genezing volmaakt was, hield men met concentreeren op, allen werkten mede, wanneer het een buitengewone toestand was. En deze was bizonder. Eerst daarna keerde de meester in zijn eigen lichaam terug en was deze zitting voorbij. Er kwamen nog andere zieken, ook zij werden geholpen.

Het kind lag daar roerloos, maar over ziel en stoflichaam werd gewaakt. Gaven en natuurkrachten, wijsheid en verstand, gevoel en intuïtie waren in dezen Tempel tot één geheel vereenigd. In het kind was rust, ziel en lichaam waren in harmonie.

De jongen werd nu naar een andere zaal gebracht. Dectar verwijderde zich met het kind en zou tot mij terugkeeren. Andere zieken werden nu geholpen.

Bij een ouden man, die ongeveer dezelfde stoornissen bezat, verwijderde men een gezwel, maar op andere wijze. Hiervoor was geen verwijderen van den schedel noodig. Toen hij zich had neergelegd vroeg de Vader van Isis ons allen, om het proces te volgen en de diagnose te stellen. Wij allen zagen slechts één toestand en waren daarin onfeilbaar.

De ziel van dezen mensch bleef in het organisme, men bracht hem in het halfwakend bewustzijn. In zijn hoofd lag een verdikking en deze kon thans worden verwijderd. Een meester zou dezen zieke genezen, doch hij werd nu door al de meesters geholpen, want hiervoor was massa-concentratie noodig. Alle priesters stelden zich op den zieke in. De priester, die den man had behandeld, maakte verschillende passen over het hoofd en daarmede hielp men hem. Op één punt was deze massa-concentratie ingesteld. Langs zijn linkeroor zag ik een verdikking komen. Op die plaats had men een zalf gesmeerd, die de huid verweekte. Die verdikking werd steeds grooter, totdat de huid vaneen scheurde en de etter tevoorschijn kwam. Een wonderlijke genezing zag ik geschieden. Opnieuw maakte de priester

lange passen over het hoofd en voerde de etter naar de opening achter het oor. Tot viermaal toe zag ik een verdikking. Dan was al het vuil verwijderd en was de man genezen. Ik vond het wonderbaarlijk. De zieke keerde tot zijn eigen bewustzijn terug en ging heen.
Vele zieken werden er op dezen middag geholpen en genezen. En al die menschen vonden het heel gewoon, want de priesters van Isis waren daarin machtig. Dectar keerde tot ons terug, doch de Vader van Isis riep hem tot zich. Een tijdlang sprak de Opperpriester tot hem, doch ik kon hen niet volgen, voor mij waren beiden afgesloten. Allen gingen heen. Dectar keerde tot het kind terug, ik kon mij verwijderen.

In mijn cel gekomen, rustte ik wat uit. Hoe prachtig was alles, dit waren wonderen. Ik begreep alles, al dit machtige, ver, heel ver waren zij gevorderd. Door de gevleugelden hadden zij deze wijsheid ontvangen en het meesterschap van Ardaty gaf aan hen die macht. Maar allen hadden gaven, waren zieners en ontwikkeld. Het waarnemen van al die ziekten was echter de hoofdzaak. Zij wisten van te voren, wat zij moesten en konden doen, of zij deden niets. In korten tijd had Dectar dit wonder volbracht. Aanstonds zou hij tot mij komen en dan wilde ik hem vragen stellen, want gaarne wilde ik weten, wat hij tijdens zijn prachtig werk voelde. Ik zou willen weten of hij inwerking uit die andere wereld aanvaardde, of dat hij zich alleen op de meesters instelde en vele andere vragen meer. Ik verlangde reeds, dat hij tot mij kwam.

Ik leerde den dood kennen.

Eindelijk trad hij mijn cel binnen, doch ik vond hem heel vreemd en vroeg: „Is er iets, Dectar?"
Hij gaf mij geen antwoord en bleef mij maar aankijken. Opnieuw vroeg ik: „Is er iets met het kind?"

Dan zei hij: „Leerling-priester van Isis, wij zullen verder gaan om u van de wetten van dezen Tempel te vertellen, die Isis groot maakten."
Ik keek naar hem en dacht een krankzinnige te zien. Bliksemsnel stelde ik mij op hem in, doch mijn meester, vriend en broeder was voor mij geheel gesloten. Ik beefde van angst en vroeg: „Zeg mij, Dectar, is er iets?"
Doch hij deed alsof ik lucht was en ging verder.
„Gij moet naar mij luisteren en geen vragen stellen. Ik ben uw meester en de Hoogepriesters willen, dat gij naar mij luistert."
Opnieuw vroeg ik: „Zeg mij, Dectar, wat is er? Dreigt er gevaar? Spreek, en laat mij niet in onrust."
„Ik ben uw meester en uw leeraar, vergeet dit niet."
Nu begreep ik, dat er iets was. Een verschrikkelijke invloed kwam tot mij. Ik wilde in hem afdalen, doch voor mij was hij onvindbaar. „Ben je gek, Dectar? Ben je bezig op te lossen?"
„Gij kunt op deze wijze niet denken, leerling-priester, of gij zijt bezig u zelf te vernietigen. Gij vergeet, dat ik uw meester ben."
Dit was voldoende en ik zei: „Is het u heilige ernst, Dectar? Beantwoord mij deze vraag."
„Ik ben uw meester en gij hebt naar mij te luisteren. Ik wensch niet, dat gij mij zoekt. De wetten van dezen Tempel verbieden u zulks en gij hebt mij in alles te volgen en uw hoofd te buigen, of gij zult de wetten leeren kennen."
„Gij schurk, huichelaar, bezoedelaar van echte liefde, ga weg, ga uit mijn cel, of ik wurg je. Vervloekt ben je, gemeen dier, demon, ga weg, zeg ik je, of ik vergeet mij. Mijn macht is groot en ik zal je verpletteren."
Zijn oogen doorboorden de mijne, maar ik voelde mijn vriend niet meer. Dectar was voor mij gestorven. Ik haatte hem en allen, die zich meesters noemden. „Je bent een verrader, een schurk, je bezoedelt mijn ouders en jezelf. Ga weg, ga uit mijn cel, blijf hier niet langer."
Hij bleef en keek mij doordringend aan, doch sprak geen woord. Hij was als de sfinx, rondom hem lag geheimzinnigheid, waar ik nu niet doorheen kon kijken. Wat verschrikkelijk, ik voelde

mij bedrogen. Een felle haat steeg uit mijn innerlijk omhoog, het bloed vloog naar mijn hoofd en mijn hart klopte in mijn keel. Ik sprong op en wilde hem wurgen, doch onder mijn sprong overviel mij een verlammend gevoel en ik zonk op mijn rustbed terug.
Hij stond daar nog steeds en keek naar mij. Onmiddellijk herstelde ik mij en vervloekte hem opnieuw. Hij bleef mij aankijken. „Wat wenscht gij van mij, hoe moet ik tot u spreken? Hoe wenscht de eerwaarde aangesproken te worden? Huichelaar," liet ik er op volgen. Als het niet zoo indroevig was, zou ik zijn aanstellen wonderlijk vinden, doch het was hem heilige ernst. Hij stond daar als een groot raadsel.
Nog vroeg ik: „Is er iets, Dectar?"
Geen antwoord. Weer overviel mij die felle haat, feller dan ooit te voren en ik vervloekte hem. Nu werd ik sarcastisch en vroeg: „Wil de meester niet op wolken plaats nemen? Niet naar hen zien, die hem mismaakten? Niet weten, of er meer dieren in één dier aanwezig zijn? Gemeene huichelaar, gij ondankbare, vernietiger van alles, van mijn geluk en mijn leven. Ik haat u, meester van Isis.
Zal je goed op jezelf letten? Ik zal een Vader en een Moeder voor je zijn, beste Venry, en al mijn liefde aan je geven. Hoe kan ik de Goden danken. Hoe heb ik gebeden voor dit één-zijn. Vervloekt ben je."
Een ijskoude stroom voer door mij heen. Opnieuw trachtte ik in hem af te dalen, doch hij was voor mij afgesloten. Dat begreep ik niet, maar ik moest het aanvaarden. Onze muur was ingestort, ik stond op een puinhoop. Toch stelde ik mij weer op hem in, want ik kon het niet aanvaarden. Om hem lag een kracht, een wonderlijke kracht en ik dacht die afsluiting te voelen. Toch slingerde ik al mijn zien en voelen weer van mij af, want ik geloofde mijzelf niet meer.
Toen ik wat rustiger werd, had ik hem alles kunnen vergeven, het drong echter nog steeds niet tot mij door, dat ik hem als mijn broeder had verloren. Eén iets was mij duidelijk, in concentratie was hij mijn meester. Ik had mij in mijzelf dus vergist, want

ik dacht gereed te zijn, en toch kon ik in hem niet afdalen. Zijn ziel was dicht, voor mij geheel afgesloten. Of speelde hij soms een spel? Was het hem heilige ernst? Dit te aanvaarden was mij nog niet mogelijk.
Nog vroeg ik hem: „Zou de meester zich met mij in de ruimte kunnen verbinden?"
Ik wachtte op antwoord, doch ik dacht te sterven, toen hij antwoordde: „Als uw leven u lief is, denk dan alleen aan Isis en aan uw priesterschap. De Hoogepriester van Isis droeg mij op, met u tot hem te komen. Wilt u mij volgen?"
„Wat zegt u?"
„Ik wilde u zeggen, dat gij op gewijden grond gaat en dat u mij moet volgen!"
Ik vond dezen mensch afschuwelijk. Voor mij was hij een raadsel, maar ik had mijn zelfbeheersching terug.
Nog zei ik: „Is dat uw liefde? Wat zal mijn leider hiervan zeggen?"
„Bent u gereed, leerling-priester?"
„Ja, meester," doch innerlijk vervloekte ik hem. Ik wilde echter niet alles vernietigen en zei: „Ik ben gereed, meester Dectar, nog nimmer was ik zooals nu gereed, gereed, als u het weten wilt, ik ben gereed."
Hij ging echter op niets in en ik volgde hem naar de meesters. In dezen korten tijd voelde ik mij eeuwen verouderd. Wij betraden het heiligdom van de meesters. Bij den Opperpriester waren drie andere meesters aanwezig. Dectar trad op hen toe en zei, zoodat ik dacht gek te worden: „Vader, meester der meesters, hoofd van den Tempel van Isis, mijn leerling volgt de wetten niet op."
Dit waren leugens. Dectar beklaagde zich over mij? Hij is gek, dacht ik. Toch bleef ik rustig, maar voelde mijzelf niet meer. Dan stelden de meesters zich op mij in en ik werd gepeild. Ik stond hier als een kind, maar van mijn leider voelde ik niets. Liet hij mij hierin alleen?
Mijn Vader doorboorde mij. Dan zei hij tot mij: „Waarom neemt gij uw taak niet ernstig op?"

Ik gaf geen antwoord.
„Gij zult spreken, leerling-priester.”
Ik zei, doch door een andere kracht die plotseling boven, in en om mij zweefde: „Ik weet waarlijk niet, waarom ik hier ben. Ik ben mij van geen kwaad bewust en doe mijn best. Ik weet, hoe mijn leven is en ik ben de Goden dankbaar, omdat ik mag bijdragen om Isis groot te maken. Daarvoor zal ik mij geheel geven en mij al de wetten eigen maken. Ook zal ik trachten dieper en natuurlijker te denken en zal mij gereed maken. Als u mij deze genade wilt schenken? Ik zal dienen en mij met lichaam en ziel daaraan geven.”
„Kunt gij uw meester uw vertrouwen schenken? Wilt u hem in alles volgen?”
‚Als ik mijzelf van ontrouw beschuldigen kan, groote meester, zoo zal ik mijn hart doorsteken en mijn ziel aan de Goden offeren, of aan u vragen, hoe ik mij daarvan kan bevrijden, zoodat de wetten van den Tempel van Isis de mijne worden.”
„Gij zijt krachtig, maar nog heel jong. Gij moet weten, dat wij u helpen. Wij vragen volle overgave, wij allen hebben u kunnen volgen en de klachten van meester Dectar zijn gerechtvaardigd. Gij moet u duidelijker trachten in te stellen, vooral, wanneer gij rust en uw dagtaak ten einde is. Gij neemt rust en slaapt, doch in den slaap zult gij wakker blijven. In u is geen heilige ernst en gij speelt met uw leven.”
Er volgde diepe stilte en het opnieuw instellen op mij; mijn Vader zei: „Gij zijt nog niets, leerling, gij verdwaalt in uw eigen leven en gij zijt geen kenner van den dood en uw pad is onbegaanbaar. Gij zoudt reeds groote vorderingen hebben kunnen maken, maar er is geen ernst in u. Wij willen, dat gij dient en de wetten opvolgt. Ik begrijp nu waarom meester Dectar klachten over u heeft. Wij als de meesters van dezen Tempel willen, dat gij alles doet, om aan u zelf te werken. Ik acht, dat gij den dood niet kent en gij moet daarmede één zijn. Gij vergeet, dat gij tusschen leven en dood leeft.”
Tot Dectar zei hij: „Ga nu, meester Dectar, en volg mijn bevelen op.”

Ik volgde Dectar naar buiten, maar voelde hem niet, nog was hij voor mij onbereikbaar.
Mijn vriend was dood.
Het deed mij pijn en ik sleepte mij voort naar mijn cel terug. Toen wij daar binnentraden schrikte ik. Waar mijn rustbed had gestaan, stond nu een doodkist. Deze kastijding begreep ik, daarvan had Dectar mij verteld. Waarom werd ik gestraft? De warmte, die ik in hem had gevoeld, was nu uit hem weg. Ik kon schreien van smart en pijn.
Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij kunt inslapen. Dit is om u één te maken met Zijne Majesteit den Dood. Gij zult hem nu leeren kennen, want daarachter leeft uw eigen weten en waarom gij hier zijt. Gij speelt een spel met u zelf. Maak u daarom één met hem en gij weet waarom dit is. Gij slaapt nu in een bed, dat ons allen wacht, doch gij leert hem nu reeds kennen. Hierin hoort gij zijn hartklop, dien men „dood" noemt en gij zult leeren hem te aanvaarden, zoodat heilige ernst in u is."
„Ben je het zelf wel, Dectar," vroeg ik mij af, „of ben je bezeten, of behoor je tot al die vreeselijke menschen, die ik hier heb leeren kennen?" Maar hij voelde mij niet, hij wilde mij niet meer voelen, noch begrijpen. „Welnu," zoo dacht ik, „heel goed, van nu af aan volg ik mijn eigen weg. Je bent voor mij dood."
„Ga in, leerling-priester van Isis en strek u uit en slaap, als gij denkt te kunnen slapen."
Ik keek naar hem en stond in gedachten, doch opnieuw zei hij: „Ga in, leerling."
Ik legde mij in mijn doodkist neer. Op iederen hoek brandde een klein licht, mijn doodsbed was prachtig. Ik sloot mijn oogen. Op mijn lendedoek na was ik naakt. Mijn armen legde ik naast mij en ik voelde Dectar's hevige inwerking. Toen voelde ik een nieuwe wereld in mij komen, die mij één maakte met Zijne Majesteit den Dood. Inslapen was mij niet mogelijk en ik begon te denken. Allereerst bracht ik een nieuwen muur om mij heen, die van ons beiden was vernietigd. Ik moest nu aan mijzelf denken en de ernst van mijn hier-zijn voelen en begrijpen. Nog

voelde ik Dectar, doch tevens, dat hij heenging. Toen dit geschiedde, dacht ik dat mijn hart brak.
Nu was ik alleen met den dood. Dan barstte ik in tranen uit. Den geheelen avond en tot diep in den nacht schreide ik en kon maar niet ophouden. Eindelijk kreeg ik mijn zelfbeheersching terug. Toch voelde ik mij wat ontspannen en ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken. Maar thans anders dan voorheen. Van mijn meester voelde ik mij geheel los en dit was, wat ik had trachten te bereiken.
Nu stelde ik mij op mijn nieuwen toestand in. Toch keerde ik weer tot hem terug en ik begon opnieuw vragen te stellen. Dectar was een demon of niet meer normaal. Als ik mij had vergeten, waarom had men mij dan niet vernietigd? Of moest ik nog grootere domheden begaan? Hoe meer ik dacht, des te onduidelijker werd alles wat met hem had te maken. Hoe mooi was onze band en ons één-zijn, maar daarvan was niets meer over. Voor mij was hij als een Vader en Moeder geweest en nu dit einde? Niets was er meer van over. Ik zou nu een eigen muur en bescherming opbouwen en daarin zou ik blijven. Van mijn leider voelde ik niets, wellicht was ook hij kwaad. Als dat zoo was, geloofde ik niets meer en wilde ik zijn stem niet meer hooren en behoorde ook hij tot de demonen. Hoe gevaarlijk was dit leven. Toch nam ik mij voor, mij geheel aan mijn taak te wijden en mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zou behalen. In deze weinige uren was ik reeds een geheel ander mensch geworden. Nu moest ik alleen verder gaan, maar ik tartte hen allen, hoe groot zij ook waren. Wanneer zij mij nog meer zouden straffen, zou ik hun toonen dat Dectar een krankzinnige was. En toch moest ik voorzichtig zijn. En wanneer hij het mij hier onmogelijk maakte, zou ik om een anderen leeraar vragen en dan zou ik van hem verlost zijn.
Tot zoover was ik gekomen en ik ging vanzelf in mijn nieuwen toestand over. De dood kwam tot mij. Ik lag in mijn doodkist. Rondom mij was de omgeving feestelijk versierd, op de vier hoeken brandde een licht ter eere van hem. Op aarde gingen de menschen dood en toch, het waarachtig sterven was niet eens

mogelijk. Maar ik begreep den heiligen ernst van deze kastijding heel goed. Dit was om mijn jeugd te vernietigen. Ik speelde met de wonderen? Was het gevaar nog grooter dan ik dacht en voelde? Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets, maar hij zou er wel van weten, hij wist alles van mij en Dectar.
Dit beteekende te sterven. Maar hier achter lag een machtige ruimte. Ik leerde dezen majesteit kennen en bleef denken, den geheelen nacht door, want ik kon niet inslapen. Hield men mij wakker? Al dien tijd volgde ik verschillende sterfbedden, die menschen konden beleven, waarvan dit eigenlijk het mooiste was. In volkomen rust zou ik nu sterven en mij daarvoor gereed kunnen maken.
Andere menschen gingen weer op andere wijzen sterven en voor velen kwam dit machtige proces onverwachts. Zij waren natuurlijk niet gereed en niet voorbereid op deze groote gebeurtenis. Al die menschen waren voor duizenden niets zeggende dingen gereed en geheel voorbereid, maar voor hem, deze ontzaglijke grootheid, niet. Men dacht nauwelijks aan hem. Men gunde dezen grooten en toch zoo in menschelijke oogen afschuwelijken Koning, géén gedachte, niets.
Onverwachts kwam hij bij de menschen op bezoek en meldde zich aan, men moest dan aanvaarden en het onvermijdelijke geschiedde. Maar dan, ja, wat zou er dan geschieden?
Ik volgde dezen Koning op zijn onmenschelijke reis, want hij bracht leed en smart, niets dan ellende en toch was hij zoo zacht, zoo ongelooflijk goed, maar dat begreep niemand; de menschen wilden het niet begrijpen. Dit geheim kende men alleen hier en in andere Tempels. De menschen wilden alles van elkaar weten en vertelden elkander hun belevenissen, maar niet één sprak in liefde over hem, dien ik eerst nu duidelijk leerde kennen, zoodat er in mij heilige ernst kwam. Nu ik met hem was verbonden, zou ik hem bijna dankbaar kunnen zijn, want het gaf mij ontwikkeling. Wat ik nu voelde en beleefde was machtig.
Als Dectar mijn vriend nog was, zou ik thans heel gelukkig kunnen zijn, want het deed mij nog altijd pijn, dat ik mijn vriend had verloren. Mijn ouders hadden den dood reeds leeren kennen

en ik begreep nu, hoe wonderlijk diep mijn Moeder was. Ik herinnerde mij haar woorden: „Waarheen zouden wij gaan, beste Venry, als alle wegen versperd zijn?”
Dan zei zij nog: „Indien je in leven wilt blijven, sterf dan met mij, Ardaty.”
Als men dood ging, leefde men eigenlijk eerst. Moeder was groot, zij was innerlijk bewust en ook ik hoopte dat bewustzijn te bereiken en mij eigen te maken. En zij waren in leven, zij en Ardaty. Toch waren zij gestorven, doch niet in een doodkist, hun sterven was door de natuurelementen geschied. Het aardsche leven hadden zij afgelegd en een nieuw leven ontvangen, een wonderschoon kleed en het geluk van hun eigen paradijs. Wie niet voorbereid was, voelde angst en beefde voor den dood. Deze kastijding was eigenlijk goed voor iedereen, want hierin leerde men denken en alles liefhebben dat goed was. Voor velen beteekende het innerlijke ontwikkeling, zoodat zij in korten tijd ontwaakten, innerlijk grooter en bewuster werden, zooals ik thans beleefde. Dan kon hij ook niet onverwachts tot hen komen, zij wisten van te voren, dat hij zou komen, eigenlijk waren zij steeds gereed en dan was er geen wachten.
Je kon met hem praten, want deze Koning was heel wijs. Hij kende iedereen, kende de dieren, het planten- en bloemenleven en kende alle levens, omdat hij het innerlijke leven kon volgen. De grootheid van de ziel doorzag hij, hij behoefde maar te zien en te voelen en daarin was hij onfeilbaar.
Voor hem was het geen sterven, ook geen leed, geen smart, maar een reis naar de eeuwigheid. Ik was daar nog kort geleden geweest, ook al waren al die belevenissen voor mij vreeselijk. En toch, zoo hoorde ik hem zeggen: „Bij de menschen word ik gehaat, Venry. Waarom haten de menschen mij? Omdat ze mij niet kennen. Zie jij niet al die prachtige dingen, zooals de bloemen, de mooie boomen en al die prachtige huizen en gebouwen, en de Tempels niet te vergeten? En dan alle menschen en dieren, die ik tot mij riep. Als ik droevig ben, Venry, dan is het alleen, omdat zij mij niet willen kennen. Niet één mensch op aarde, beste Venry, die mij waarachtig lief heeft. En ben ik niet voor hen

bezorgd? Natuurlijk, ze moeten zorg dragen, dat er geen haat in hen is, dat zij met mijn leven in harmonie zijn. Maar zij moeten dat willen, Venry, hen daartoe dwingen dat doe ik niet.
O, moet je zien, Venry, hoe hun huizen zijn waarin zij wonen, niet van die krotten en holen, waarin zij op aarde leven, neen, mijn jongen, het zijn groote, heel groote gebouwen en zelfs Tempels, die zij van mij ontvangen. En al die gebouwen zijn versierd, de vogels komen tot hen en zingen mijn lied, het lied van vreugde en geluk, van één-zijn, van heilige liefde, beste Venry. En toch haat men mij, word ik gehaat, maar zij zullen mij leeren kennen zooals jij mij nu ziet en je Moeder mij reeds kent. Aan alles denken de menschen op aarde, doch niet aan mij. Alléén dan, wanneer ik kom. En geloof mij, beste Venry, ik stel steeds mijn komst zoo lang mogelijk uit, want ik weet wien en wat zij lief hebben. Ze denken, dat ik hen zal helpen om kracht af te smeken, maar dat is te dwaas, te eenvoudig, te kinderlijk, beste Venry, zij moeten het zelf willen. Maar niet op het allerlaatste oogenblik, Venry, niet, wanneer ik vraag om mij binnen te laten, want dan helpt het niet meer en is het reeds te laat. Ik moet dan handelen en geen medelijden mag er in mij zijn, beste Venry. Ik ben dan hard en verschrikkelijk, zoodat de menschen schreien en niet weer kunnen ophouden. Denk je, beste Venry, dat ik geen hart heb, waarin bloed stroomt? Het tikt van vreugde en geluk, zooals bij de menschen. In hun oogen ben ik de vernietiger van al hun geluk, men haat mij als niemand gehaat wordt en toch, Venry, zie in mijn hart en leer mij nu kennen. Wanneer ik oude menschen roep om tot mij te komen, wel, Venry, zijn hun gevoelens en gedachten soms mild en liefdevol, omdat die oude menschen beter tot mij kunnen gaan dan daar te blijven en het die anderen maar moeilijk maken. Maar o, wee, mijn jongen, als ik hun kind of geliefde roep, die hier verder moet gaan, omdat hun tijd en leven daar voorbij is, dan word ik vervloekt, gehaat en verguisd, als niemand op aarde. Doch als ik kom, moeten ze tot mij komen, omdat zij de wetten in mijn wereld moeten leeren kennen en hun leven daar eindigen moet. Soms trek ik mij in mijn eenzaamheid terug en overdenk alles,

al hun leed en smart en toch, beste Venry, ik kan niet anders handelen, zij moeten tot mij komen, want ik ben immers de eeuwigheid. Toen ik, na mijn geboorte, mijn volwassen leeftijd behaalde en aan mijn taak moest beginnen, die de Goden mij opgelegd hadden, toen, beste jongen, werd ik woest en zweefde ik door mijn huis, ging ik van Oost naar West, van Zuid naar Noord, bliksemsnel door het universum, om mijn woede te koelen en mijn smart en al die haat te vergeten. Toch kon ik er niet aan ontkomen, mijn taak is nu eenmaal hard, streng en verschrikkkelijk en ik boog mijn hoofd, omdat de wetten zoo zijn. Ik wil het jou wel vertellen, beste Venry, want nu je alleen in het leven staat en op eigen krachten voort moet, kun je mij volgen en goed luisteren. Welnu, er zijn eeuwen voorbij gegaan, Venry, dat ik niets anders meer kon doen dan mij leeg schreien. Vind je dit zoo vreemd? Ook jij schreide je geheel leeg, is 't niet? En toch, ook ik voelde mij daarna opgewekt, toog opnieuw aan mijn werk, overdacht die menschelijke gevoelens en riep hen tot mij, doch zonder medelijden, zonder pardon, Koning of Keizer, arm of rijk, een ieder moest en zou komen, Venry, mijn bevel is voor hen vernietigend.

Hoe heb ik geleden, mijn jongen en nog, nog steeds, omdat zij mij haten. Natuurlijk, waarin ik leef, dat vergoedt alles, de Goden gaven mij de ruimte; sterren en planeten hooren mij toe en zijn de versierselen van mijn eigen huis. En daarbij het licht en duister en al die werelden, die jij nu al hebt leeren kennen. Is dat niet prachtig? Zeker, beste jongen, al dit bezit gaf mij kracht en macht, maar ook venantwoording. De Goden volgen ook mij, maar de Opper-God, beste Venry, roept ook mij soms tot zich en dan moet ik klaar en duidelijk vertellen, hoe al zijn kinderen zijn. De menschen op aarde denken, dat hun God dat niet weet, Venry, maar ook ik moet de wetten opvolgen.

Eens, in duizenden jaren, want je voelt wel, ik leef in een onmetelijke ruimte, moet ik tot „Hem" komen. Ons gesprek moest je eens kunnen hooren, beste Venry, want het is heel leerzaam. Dan moet ook ik al de vragen beantwoorden. Je moet mij gelooven, als ik zeg, dat ik soms tracht te verzwijgen ten goede,

om vele menschen veel leed en smart te sparen, wanneer ik zie dat zij hun best doen. Soms lukt het mij, en dan is de Opper-God in een goede stemming, zie je, maar heel vaak kijkt Hij mij aan en dan weet ik, dat Hij mij doorziet. Eigenlijk kan Hij alles zien, maar dan heeft Hij medelijden. Toch, zoo zegt Hij, moet je met al die kinderen geen medelijden hebben, want dan leeren ze niet en komen ze nimmer tot Mij terug. En dat is de bedoeling, beste Venry, want al die kinderen zijn Goden, zijn kinderen van den Opper-God.

Als ik daar ben en tot Hem ga, komen de engelen en verzachten mijn leed, en ik ontvang alles. Zij zingen en dansen, beste Venry, en dat in de ruimte? Het is niet te aanvaarden, mijn jongen, maar daar is een ieder gelukkig, er is niets meer in hen wat hen stoort. Het paleis van den Opper-God is van ijle stof opgetrokken. Als Zijn kinderen goede daden doen, en in liefde leven en elkander oprecht liefhebben, vergroot het Zijn paleis en worden de kristallen van goud en zilver en is het gezang van de engelen zoo helder, als alléén de Lotus aan uitstraling bezit. En iedere goede gedachte vertegenwoordigt één kind, is één deeltje van Zijn machtig gevoel, dat de onmetelijke ruimte is, waarin Hij woont. Maar wanneer de menschen haten, beste Venry, dan trilt en beeft ook daar alles en ziet de Opper-God wat zij doen en dat wordt opgeteekend. Wanneer ik weer op volle krachten ben gekomen, moet ik naar de aarde en naar al die andere lichamen terugkeeren. Dan sta ik weer temidden van hen, die mij vervloeken, maar ik kan er dan tegen, want hetgeen ik daar kreeg is onnoemlijk.

Na God, beste Venry, kom ik. Je denkt toch niet, dat ik ijdel ben? Mijn taak is nu eenmaal niet anders en de waardigheid van mijn grootheid heb ik moeten aanvaarden. Mijn Meester heet eigenlijk „Het Leven" en mij ken je. Men noemt mij „De Dood". Maar ben ik dood? Hoor je mij niet tot je spreken? Toen wij tot het zichtbare leven gingen behooren, geloof ook dit, beste Venry, wilde geen van ons beiden zijn taak aanvaarden. Wij voelden, dat het eene zoowel als het andere beteekende, dat wij vervloekt zouden worden. Er gingen ook daarmede eeuwen voorbij, voor-

dat mijn Meester en ik tot een besluit kwamen. Toch hebben wij ons werk niet vrijwillig aanvaard, Venry, doch de stem in ons heeft beslist. In mij kwam mijn eigenlijken naam, zooals in jou gevoelens komen en je Moeder heeft beleefd, en toen begreep ik mijn taak.
Ik zou „Dood" heeten en Hij, die vóór mij leefde en dus ouder was dan ik, „Het Leven". Als ik je vraag ga beantwoorden, beste Venry, dan doe ik dat, omdat je zoo flink bent en naar mij wilt luisteren. Neen, mijn beste, Hij leefde voor mij, want toen er nog geen Leven was, kon er ook geen Dood bestaan. Eerst kwam „Het Leven", toen werd ik geboren en trok ik al dat Leven tot mij. Eigenlijk had ik toen reeds mijn taak aanvaard, doch ons vragen en roepen, het te mogen weten wie eigenlijk „Dood" heette of „Het Leven", ligt hier tusschen in. Het Leven was nog heel jong, Venry, toen moest ik het reeds tot mij roepen. Dan vroegen wij ons af, wat wij zouden doen en kwamen wij tot een besluit.
Om Opper-God te zijn, beste Venry, ook dat is niet zoo eenvoudig. Ik weet dat men mij vervloekt, maar mijn Meester vraagt men de onmogelijkste dingen. Mijn Meester kan toch van al Zijn kinderen geen Koningen en Keizers maken? Al die vragen en gebeden, beste Venry, komen eerst bij de engelen en zij onderzoeken en volgen dan die menschen op aarde en zien, dat ze liegen en bedriegen. Zij besparen hun Meester door al die duistere zaken heel veel smart, omdat Zijn taak toch reeds onnoemlijk is. Als ik dan daar ben, bespreken wij al deze zaken. Ik leerde daardoor, beste Venry, en heb kunnen zien, dat mijn eigen taak toch nog de eenvoudigste is. Ik heb slechts één doel, aan één iets te denken en dat is, hen op tijd tot mij te roepen. Maar mijn Meester heeft millioenen helpers noodig, om al die gebeden en verzoeken en vragen en gedachten te onderzoeken, want de menschen zijn daarin heel sluw, soms sarcastisch, of vol van medelijden en oprecht verlangen, doch meestal is de zuivere liefde zoek en trachten zij God te misleiden. De offers, die zij brengen, zijn meestal het overschot, beste Venry, dat door het wilde dier wordt veracht.

Is het dan zoo vreemd, dat God Zijn ooren sluit? Geloof mij, beste jongen, oprechte gevoelens worden steeds verhoord, maar het moet ook mogelijk zijn ze te verwezenlijken. Ze vragen de onmogelijkste dingen en meestal geluk, hetzij in goud of zilver, het Koning- of het Keizerschap, en heel veel slaven en aardsch bezit. Maar je moet hen dan zien, Venry, ze vergeten zichzelf en vervloeken door hun daden hun eigen Meester. En dat kan toch niet?
Neen, mijn jongen, dan is mijn taak eenvoudiger. En toch denken zij niet aan mij. Maar is er iets op aarde dat mij benadert? Is er iets, dat zoo natuurlijk is? Is er iets, Venry, dat de moeite waard is, om er aan te denken? Kan er iets zijn, dat mij evenaart? Kunnen aardsche Koningen mij benaderen? Is de Pharao zoo machtig als ik ben? Denk hier eens over na, mijn jongen. Wat voel je nu?
Als ik tot hen kom en roep, om tot mij te komen, moeten ook zij luisteren, niet één, die hieraan ontkomen kan. En toch, beste Venry, men eert hem, de menschen aanbidden hem en volgen hem op een wenk en knielen zelfs voor hem neer. Als ik dat zie, kan ik slechts glimlachen, meer en andere gevoelens heb ik er niet voor over. Maar hoe nietig is zoo'n Koning, Venry, in vergelijking met mij. Geloof mij, en je kunt het thans voelen, want in je komt mijn rust en mijn stilte, neen blijdschap, vreugde, heel veel vreugde, en alleen, omdat je mijn ware „Ik" leert kennen. En wat doe ik, beste Venry?
Als ik de zieken bezoek en hen mijn rust van te voren laat voelen, roepen zij alle aardsche geleerden tot zich, om mijn rust en de groote vreugde, zoo ook mijn heilige en reine stilte maar te bezoedelen. En toch, ik blijf, ik blijf overheerschen, al die gedachten en medicijnen, ik roep, beste Venry, en mijn stem, mijn bevel wordt opgevolgd.
Ziekte en andere verschijnselen, die het hart zeer doen, willen zij van mij niet ontvangen. En aanvaard ook dit, mijn jongen, het behoort mij niet eens toe, het is van mijn Meester, daardoor moeten zij mij leeren kennen. Je voelt zeker wel, wij beiden zijn in alles één en moeten één zijn, want en „Leven" en „Dood" zijn

onafscheidelijk met elkaar verbonden. Wil ik het je nog duidelijker verklaren, dan zeg ik het volgende.
Uit het éene ontstond het andere. Nog duidelijker, Venry, is, „nà het „leven" of door „Het Leven" kwam „de dood". De dood kwam uit het leven voort omdat er Leven was."
Voel je het, Venry? Maar je moet hen zien, mijn jongen. Ik waarschuw hen steeds, en toch luisteren zij niet. Zij vergeten al die vermaningen telkens weer opnieuw en leven hun eigen leven en storen zich aan niets. Maar daarin zijn zij zot of krankzinnig, want wie spot er nu met deze zoo ongekende, ontzaglijke, onmetelijke, ja Goddelijke wet. Maar zij zijn en blijven lichtzinnig. Natuurlijk, er zijn er ook, die zich geheel overgeven, maar dan hebben zij ook heel veel geleerd. De één komt rustig, een ander plotseling, sommigen door het gif van anderen. Weer anderen, door een ongeluk, en toch, beste Venry, allen komen tot mij. Zij beleven maar één iets en dat is „ingaan", in mijn Koninkrijk, waar geen „Dood" is, want ik ben „Het Leven". Ik ben één met God, en wij zullen één blijven."
Zoo sprak de dood tot mij en ik hoorde alles.
„Natuurlijk, zoo is het," zei ik tot hem. „Zie de ruimte, waarin ik nu neerlig, ze is des bedelaars. Maar gij maakt geen verschil, allen, ook de rijken, allen liggen als ik in hun kist en moeten tot u komen. Het kleinste insect graaft zich „in" en is rijk, maar gij weet waarom dit zoo is. Ik kan u niet haten, ik ga liefde voor u voelen en ben reeds dankbaar, dat ik u zoo van dichtbij heb mogen leeren kennen en dat u tot mij gesproken hebt. Mag ik uw vriend zijn?
Ik voel nu reeds uw warme hart, uw hart klopt van reine liefde, in en om mij, maar ik hoor het heel duidelijk kloppen. In mijn doodkist is het niet koud, u bent heel warm. Maar arm bent u, mijn vriend, voor hen die u niet kennen. In wezen bent u onnoemlijk rijk, de veelheid van uw rijkdom overstraalt mij, het is in mij gekomen en het verzacht mijn verdriet en het verstomt mijn haat, zoodat ik alles kan vergeten en vergeven. Indien ik u thans ga kennen en uw machtigen wil ga voelen, komt dit, omdat ik in uw nabijheid leef en één ben met u, in leven en dood. Geen

betere kastijding had men hier voor mij kunnen uitdenken. Ik leer en word bewust, en ben u zeer dankbaar. Ik voel uw warmte in mij komen, die mijn ziel versterkt. Ik wil aanvaarden en zal steeds in vreugde en rust, maar ook in leed en smart aan u blijven denken. De krachten, die ik thans voel, zullen mij helpen om mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zal behalen. Daarna zal ik, omdat ik u ken, de groote vleugelen bezitten. Gij zijt voor velen verschrikkelijk, maar de onmetelijke ruimte is in u en uw vergezicht is machtig."

Uren lang sprak ik met den dood. In mij kwam diepte en geestelijke ouderdom. Mijn cel was geheel leeg, dit sloot alles en iedereen uit, ik was geheel één met den dood. Heilige ernst was er nu in mij gekomen en die zou in mij blijven. Hoe wonderlijk vlug was ik veranderd. Mijn ziel hunkerde naar diepte en ik zelf werd daarin bewust. Diep waren de gedachten en gevoelens van den dood. Het kinderlijke en speelsche was uit mij weg en gedood, in slechts korten tijd had ik mijzelf leeren kennen en ik voelde mij heel gelukkig.

De nacht maakte plaats voor den dag, maar ik was nog steeds bezig te denken, den dood te volgen in zijn duizenden stadia van sterven en doodgaan. De lichtjes brandden nog steeds, een tiende van hun inhoud hadden zij eerst verbruikt.

Ik hoorde dat er aan mijn celdeur gerammeld werd en dat er iemand binnentrad. Wie het was, kon ik niet zien, ik lag te diep in mijn kist. Het was mij alleen mogelijk te voelen en mij daarop in te stellen. Dectar was het niet, zijn invloed en uitstraling was anders. Een vreemd gevoel kwam in mij en daaraan stelde ik die onbekende persoonlijkheid vast. Die gevoelens bouwden zich voor mij op en ik zag den persoon, duidelijk kon ik hem waarnemen. Dezen priester kende ik niet. Wat hij hier kwam doen beleefde ik al spoedig, omdat hij mijn lichaam besprenkelde. Ook dat begreep ik, want ik nam het van hem over. Wie den dood inging had geen voedsel noodig. Dus kreeg is niets, ik zou mij daarmede moeten vereenigen. Waarachtig, zoo dacht ik, Isis is machtig, ook hierin diep.

Opnieuw begon ik te denken, want ik kon niet inslapen. Den

geheelen nacht had ik geen oog dicht gedaan, ik zou en moest wakker blijven, of ik leerde niets.
„Als gij wilt, tracht dan te slapen," zei Dectar, maar het was mij niet mogelijk. Ook hierin was Isis groot en diep, ik zou bijna zeggen, volmaakt. Dan maar denken, steeds en steeds weer opnieuw denken, alles en alles van mijn jeugd af nabeleven en het mij eigen maken. Ik ging dan ook mijn geheele leven na, van klein kind af volgde ik alles. Niets was er verloren gegaan, alles keerde tot mijn bewustzijn terug, nu ik ook daarmede één was. Toen ik daarmede gereed was, was de dag alweer voorbij en naderde de nacht. Nu volgde ik hetgeen Dectar mij had geleerd en wij samen hadden besproken. Zijn voelen en denken zoog ik thans in mij op, want zijn wijsheid gaf mij nu rust èn dankbaarheid, zoodat ik geen haat meer voor hem voelde. Het is toch merkwaardig, zoo dacht ik, als het nog lang duurt dan ben ik hem zelfs dankbaar voor alles wat ik thans beleven mag. Mijn liefde voor hem keerde weer tot mij terug en dat maakte mij heel gelukkig. Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets. Maar hoemeer ik aan Dectar dacht, des te dankbaarder werd ik. Toen ik zoover gekomen was en hem weer aanvaardde, keerde ook mijn liefde weer in mij terug, doch ook de nacht was alweer voorbij, daar de zon opkwam. Te slapen was mij niet mogelijk geweest, ik moest wakker blijven.
Opnieuw beleefde ik dat besprenkelen van mijn lichaam en dat beteekende een weldadige verfrissching voor mij. Twee dagen en nachten leefde ik reeds in mijn kist en nog steeds brandden de lampjes en wilden niet sterven. Als die den dood ingingen, behoorde ik weer tot de levenden en was mijn één-zijn met den dood voorbij. En het was wel vreemd, dorst of honger voelde ik niet eens. Ik was te intens één en verbonden. Dus begon ik maar weer opnieuw te denken en ik volgde al die menschelijke sterfbedden en verlangde heel innig, dat de dood weer tot mij kwam, want door Hem leerde ik heel veel. Op den dag voelde ik Hem ver van mij verwijderd, maar in de duisternis was ik geheel één. De dag duurde mij nu een eeuw, zoo verlangde ik dat het duister werd. Ik begreep, dat de lampjes voorloopig nog

zouden blijven branden. Alles ging dienzelfden weg, géén levend organisme kon hieraan ontkomen. Op den dag onderging ik deze doodelijke rust en ik maakte mij als 't ware gereed voor den nacht, om goed en duidelijk te kunnen luisteren. Den Tempel van Isis en al de meesters was ik vergeten. Ik dacht alléén aan Hem, Zijne Majesteit „De Dood".

Daarin was ik nu heel innig bewust, dit bewustzijn was eerst kort in mij gekomen. Ik volgde toch de wetten van Isis en maakte ze mij eigen. Ook wilde ik mij de onzichtbare wetten eigen maken, waarvan „de dood" mij verteld had. Langzaam ging de dag voorbij en werd het weer avond.

Moeheid voelde ik niet, mijn lichaam stond echter strak, alsof er geen leven meer in was. Het werd reeds duister, de zon was reeds lang onder, in den Tempel was iedereen ingeslapen, alleen ik was nog wakker. Zeer zeker, deze kastijding genas mij, bracht geestelijke diepte tot mijn arme ziel en het ontwaken voerde mij omhoog, zoodat er een andere stilte naderde, weer anders dan zoo straks, dan gisteren, en eergisteren, deze was wéér dieper, nog rustiger zou ik zeggen.

Het moet na middernacht zijn geweest, dat ik de zachte schreden van den dood hoorde naderen. Met Hem moest er een ijskoude luchtstroom tot mij komen; nu echter werd ik hevig warm. Zijne Majesteit was in aantocht. Lang behoefde ik niet te wachten en als een waarachtige gestalte zag ik Hem voor mij. Hij zei tot mij: „Goeden nacht, beste Venry."

„Goeden nacht, Majesteit, gij keert tot mij terug?"

„Ik heb je verlangens gevoeld, beste jongen, en dus kom ik je iets van mijn ervaringen vertellen, die ik zoo juist weer moest beleven. Ik zeg „moest", beste Venry, want zij wilden niet luisteren en niet tot mij komen en je voelt wel, ik moest toen weer geweld gebruiken en dat is heel jammer. Ik was bij een rijk heer, Venry, hij had veel aardsche goederen en al zijn vrouwen beweenden hem. Ik zag naar al die tranen, beste jongen, doch niet één van hen meende het. Zij hadden hem gediend, omdat zij tot het aardsche leven wilden behooren en om naar al die rijkdom te kunnen kijken, ook al behoorde het haar niet eens toe. Maar

hun meester, een rijzig man, groot en krachtig, werd door één van mijn helpers, het was een vergiftig insect, gestoken en zou tot mij komen. De menschen denken, beste Venry, dat ik hen martel, maar dat is niet waar. Zij moeten komen en daarvoor is de vernietiging van hun kleedje noodig. Hoe het geschiedt, doet er niet toe, als het maar gebeurt. Welnu, hij raasde en tierde van woede, maar het hielp hem niets. Zooeven trad hij mijn rijk binnen, doch ik heb voor hem geen krot, geen hut, niets, niets, beste Venry, hij leeft in de duisternis en ligt daar, en zal wachten totdat God hem weer wakker maakt. Hij was veel te opstandig. Ik zag in zijn leven. Veel schoons heeft hij ontvangen, doch hij begreep het niet. Zie je, Venry, dan bezoedelen zij al die schatten en dan vervloeken zij mijn Meester.
Vanmiddag riep ik er velen tegelijk. Het waren er duizenden, een andere helpster spoelde hen over de aarde en zoog hen later in haar diepte op. Beste Venry, zoo zijn er velen die mij helpen, maar „ik" ben het. Er was een vrouw, die haar man vergiftigde. Ook zij dacht mij te helpen, doch dat is niet waar en ik vraag mij af, waar zij zich mee bemoeit. Ik zal zelf mijn helpers uitkiezen en zij volgen mij heel gaarne.
Je denkt zeker, dat ik heel veel te vertellen heb, maar ik moet weer spoedig op weg, Venry, dezen nacht heb ik heel veel te doen. En jij moet straks gaan slapen. In den morgen behoor je weer tot de levenden. Als jij en hen, die je lief hebt, tot mij komen, aanvaard dan, beste jongen, dat je omgeving feestelijk versierd is, waar ik zelf voor zal zorgen. Als je dan op de „weide" bent en mij in al mijn kracht en heerlijkheid ziet, dan komt er vreugde en wel hemelsche vreugde in je hart en van hen, die eeuwigdurend tot je behooren.
Je krijgt slaap, Venry, ik weet waarom en zal mij dan ook in stilte terugtrekken en mijn langen weg vervolgen. Groet hen van mij, die tot de levenden behooren, die mij kennen en mij willen aanvaarden, maak hun duidelijk, dat ik slechts „Liefde" ben en laten zij ophouden met mij te haten. Wil je, beste Venry? Verzacht mijn pijn en vertel hun van al mijn warmte, zoodat zij ontwaken, al die slapers, al die droomers, die denken te leven.

Mijn jongen, ik ga verder en groet je, maak je taak af en wees krachtig, vergeet nooit aan mij te denken, dan ben je ook steeds gereed. Als de zon opkomt is mijn Koninkrijk met millioenen gevuld, waarvan er velen schreien als kleine kinderen, maar de kinderen zijn daarentegen wakker en bewust en hun innerlijk geeft aan mij warmte, zoodat ook ik de heerlijkheid van mijn taak kan begrijpen. Ik groet je, mijn vriend, ook ik ga heen."
Ik dacht lang na. Aan die klank, het warme en prettige gevoel, dacht ik het begrijpen, het volwassen bewustzijn, ja, een meester te voelen. Het leek mij, alsof een vriend tot mij sprak, die mij reeds lang kende. Het was wel heel vreemd en ik aanvaardde mijn gedachten ook niet, doch ik dacht in Hem mijn eigen leider te voelen. En wellicht was dit niet waar, toch had ik heel veel geleerd.
De nacht naderde den dag, maar ik sliep in. In den morgen ontwaakte ik, nog waren de lichtjes niet uit. Doch de lampen waren leeggebrand, weldra zouden ook zij sterven. Ook dat was doodgaan. Nu wachtte ik af, de een na den ander ging uit. Een gejubel steeg uit mijn innerlijk omhoog, want dit beteekende het einde van mijn één-zijn met den dood. Ik zou nu weer tot de levenden op aarde behooren en zou weer aan mijn taak beginnen. Als mij thans toegestaan werd het huis van den dood te verlaten en ik Hem voor zijn gastvrijheid zou mogen danken, zou ik zeer gelukkig zijn. Ik zond een gebed tot hem op.
„Ik dank u, o, Dood, voor uw wijsheid, die ik nu heb ontvangen. U maakte mij heel oud en dat in slechts korten tijd. Ik werd geheel mijzelf. Geen grootere macht dan de uwe, indien men uw macht aanvaardt. Ik dank u, Majesteit, voor uw gedachten, uw voelen, die u mij gaf en die ik voor niets ontving. Gij wordt vervloekt en gehaat, maar ik heb u lief. Uw grootheid is in mij gekomen, mijn ziel is bewust en ik begrijp u. Ik ben u dankbaar voor de stilte, voor uw machtig huis, deze kist, die mij opnam en huisvestte, voor het licht en de warmte, voor alles, want gij hebt mijn haat in mij gedood. Ik zal nu niet meer kunnen haten, wanneer de rechtvaardigheid tot mij komt. Ik heb mijn angst overwonnen, voor alles dank ik u."

De lampen waren uitgegaan, de zon bracht het nieuwe licht, maar ik voelde mij thans doodmoe en had dorst en honger. Mijn stoffelijk lichaam ontwaakte, mijn eigen instellen had het daarvan vrij gehouden, nu behoorde het weer tot het leven. Door mijn eigen verlangen om te mogen werken, vroeg het om vocht en versterkend voedsel.
De deur van mijn cel ging open, Dectar trad binnen. Hem te haten, dat was mij niet meer mogelijk, doch tot hem te spreken, dat kon ik nog niet. Als mijn meester zag ik hem en hij zei: „Goeden morgen, priester van Isis.”
Ik gaf hem geen antwoord. Toch was ik heel gelukkig, dat hij tot mij was gekomen, maar ik liet het hem niet voelen. Hij legde mij weer op mijn rustbed neer, de kist verdween en hij bevochtigde mijn lippen. Daarna kreeg ik krachtig kruidensap te drinken. Toen ik dat opgedronken had, voelde ik, dat mijn ledematen ontspanden en de bloedsomloop zich herstelde en in mijn lichaam nieuwe krachten kwamen.
Dectar ging heen, hij groette mij niet. Hij was nu als de dood en de stilte van het graf. Ik was weer alleen en sliep in.
De kruiden hadden mij in slaap gebracht, maar in den namiddag werd ik wakker. Dectar bracht mij vruchtensap, concentreerde zich op mij en ik zonk opnieuw in een diepen slaap. Eenige dagen later werd ik eerst wakker en voelde mij geheel uitgerust. Mijn organisme was geheel hersteld, mijn ziel bezat nu een geweldige kracht, want ik kende mijzelf niet meer. Mijn vorige persoonlijkheid had ik gedood.
Dectar verfrischte mij, verzorgde mij als mijn Moeder zou hebben gedaan. Ik was daarover zeer verheugd en gelukkig en ik dankte de Goden reeds, dat zij mij hem niet hadden ontnomen. Ik dankte de Goden, dat ik in zijn nabijheid mocht zijn, zijn persoonlijkheid mocht voelen en zien en zijn ontzaglijke stilte en zelfbeheersching mocht volgen. Ik begreep er niets van, vroeg mij af waarom ik zooveel van hem hield en als ’t ware van hem moest houden, omdat die gevoelens zich aan mij opdrongen. Hoe was ik veranderd. Nu was ik geheel mijzelf en stond nu voor hem als man tegenover man, ook al was hij nog steeds mijn

meester. Mijn jeugd was gestorven, ik leefde in een ander kleed, bewustzijn overstraalde mijn geheele wezen. Ik had er reeds spijt van, dat ook ik hem geen „goeden morgen” had gewenscht. Toen hij tot mij terugkeerde en mij wat krachtiger voedsel gaf, zei hij: „Als gij wilt, kunnen wij naar buiten gaan, zoo gij het wenscht, blijven wij hier.”
Ik keek hem aan en zei: „Indien mijn leeraar denkt, dat het goed voor mij is, dan gaarne, maar ik ben nog heel moe.”
Na korten tijd traden er twee priesters binnen en droegen mij naar buiten. In een prachtige omgeving werd ik neergezet en ik zoog de natuurkrachten in mij op. Dectar nam naast mij plaats en las mij de wetten van Isis voor.
„Wat is er toch met u geschied, vreemde, dat gij mij niet meer kent?”
Ik had gezien dat zijn loopen heel wat beter was, hij ging nu rechtop en was weer heel normaal. Dat had hij dan toch maar door mij ontvangen. Na eenigen tijd kwam er een Hoogepriester naar ons toe en sprak met Dectar over mijn toestand. Dan trad hij op mij toe en vroeg: „Voelt gij u krachtiger worden?”
„Dank u, groote meester, ik voel mij heel goed en zal weldra gereed zijn.”
Hij verwijderde zich en ik was weer met Dectar alleen. Geen woord sprak hij meer over ons verleden, alles was hij tot mij zei had met de wetten van Isis te maken. Ik begreep nu eerst, dat ik eigenlijk nog niets wist. Hij leerde mij al de wetten kennen. Spoedig was ik geheel hersteld en ik ging weer met hem om de zieken te bezoeken. Wij waren steeds samen, doch nimmer sprak hij met mij als vroeger. Die Dectar was als mijn eigen persoonlijkheid gestorven. Maar ook dezen Dectar was mij zeer lief. Eigenlijk vond ik het heel goed, nu bestond er geen gevaar meer. Van mijn leider voelde, noch hoorde ik iets en ik sprak er met Dectar ook niet over. Intusschen gingen de jaren voorbij.
Of Dectar nog naar Myra verlangde, ook dat wist ik niet en het interesseerde mij niet eens meer. Of hij nog op wolken wilde voortzweven, ook dat liet mij ijskoud, wij hadden dat alles begraven, het verleden vergeten en een nieuw leven aanvaard.

Zijn kinderlijk gepraat en zijn vele levens die in hem waren en waarvan ik hield en hem daarom zoo lief had, waren opgelost. Ook dat behoorde bij het verleden. Hij was geheel zichzelf.
In de jaren die voorbij waren gegaan was hij mijn meester en leeraar geweest, meer niet, maar ook in niets minder. Veel had ik door hem geleerd en mij eigen kunnen maken. Ik aanvaardde hem en volgde alles op. Ik wilde de dingen beleven en het vragen „waarom en waarvoor" had ik gedood. In mij was er bewustzijn gekomen, een groote kracht en ik voelde mij thans gereed voor de duisternis.
Op een middag vroeg hij: „Denkt u, dat u gereed bent voor de duisternis? Daal in u zelf af, gij moet het weten."
Hij keek mij vragend aan, ieder oogenblik dacht ik, dat hij zou zeggen: „mijn beste Venry," maar zijn mond ging niet open en hij hield al deze lieflijke woorden bij zich. Doch ik zei: „Ik ben gereed, meester Dectar, geheel gereed."
Ik kon naar mijn cel terugkeeren, geen woord sprak hij meer tot mij, ook hij ging heen, maar naar de meesters. Den volgenden dag kreeg ik het bericht van hem, dat ik mij moest voorbereiden. Of hij mij weer als jaren geleden naar de duisternis zou brengen, dat moest ik afwachten.
Ik was nu vijf jaren in den Tempel van Isis. Anderen deden er tien jaren over, ook daarvoor was ik dankbaar, dat ik nu reeds gereed was. En ik was gereed, in mij lag dit weten.
Kort voordat ik de duisternis zou betreden, vroeg ik hem, of hij nog naar Myra verlangde, doch hij antwoordde: „Ik verbied u, mij te onderzoeken en dergelijke vragen te stellen."
Ik boog mijn hoofd en moest nu aanvaarden, dat het verleden begraven of gebalsemd was, doch dit laatste aanvaardde ik niet. Toch dacht ik: Wel, wel, ook dat vergeten? Ik kon het niet aanvaarden, daaraan geloofde ik niet, het was voor hem alles. Maar waarom ik dit niet aanvaarden kon was mij niet duidelijk, niemand gaf mij antwoord. Ik boog mijn hoofd voor dezen priester en ik aanvaardde zijn persoonlijkheid, die mij heel lief was, want anderen waren veel strenger dan hij.

Opnieuw in de duisternis,
mijn bewustzijn werd op proef gesteld.

Dectar bracht mij als eenige jaren geleden naar het gebouw. Onderweg dacht ik iets meer gevoel in hem te zien. Toen ik zou binnengaan en hij zich moest verwijderen, vatte hij mijn beide handen in de zijne en zei: „Als er één onder ons is, leerling-priester, dan ben ik het, die wenscht, dat gij het priesterschap zult behalen. Ik weet echter, dat u gereed bent."
Ik keek in zijn mooie oogen, daalde bliksemsnel in hem af, wat nu mogelijk was en ik begreep, dat hij voor mij open stond en ik peilde zijn gevoelens. Maar op hetzelfde oogenblik sloot zich zijn ziel weer voor mij en ik voelde mijn meester. Toch zei ik: „Ik dank u, meester Dectar, ik ben u zeer dankbaar. Kunt u mijn dankbaarheid aanvaarden?"
„Als de Goden willen, dat ik uw dankbaarheid waardig ben, zoo ben ik gereed, maar ik ben slechts een dienaar."
Ik begreep hem, hij aanvaardde geen dank en mocht deze niet aanvaarden. Dan maakte ik mij van hem los. Ik trad de duisternis binnen, die thans zeven dagen en nachten zou voortduren. Maar ik was volkomen gereed. Ik zette mij neder. Alles was als vroeger, maar ik was veranderd. Daarna legde ik mij neer en wachtte af. Weldra voelde ik mij moe worden en ik begreep, dat de meesters hun concentratie hadden ingesteld. Nu echter overheerschte ik zelf deze moeheid; ik stond niet toe, dat zij mijn stoffelijk organisme konden bereiken. De moeheid verdween zooals ze tot mij was gekomen. Ik trok een magischen cirkel om mij heen en daarin bleef ik en voelde mij gereed, zoodat zij mochten beginnen. De allereerste moeheid had ik reeds overwonnen. Maar de tweede en derde aanval was heviger. Ik verdichtte mijn kleinen kring, zoodat het voor hen moeilijker was om mij te kunnen aanvallen. Doch zij bleven voortgaan, het werd steeds moeilijker voor mij, toch bleef ik mijzelf.
Dan ging ik zien en zag dat mijn geheele cel werd bevolkt. Ik zag duizenden kleine, maar vergiftige dieren tot mij komen. Zij zochten naar een ingang, om mij dan te vernietigen. Doch mijn

magische muur was hiertegen bestand. Ik wist, dat het schijngestalten waren, maar ik bleef bewust. Al die dieren liepen zich tegen mijn concentratie te pletter. Deze diertjes konden mij niet vinden en in werkelijkheid waren het de meesters. Ik dwong hen op te houden en terug te keeren. Al die dieren liet ik inslapen, doch er kwamen steeds anderen en ik hield daarmede op. Ook hierdoor konden zij mij vernietigen. Ik maakte mijn afsluiting daarom kleiner, waardoor ik hen belette om tot mij te komen. Nu beleefde ik het machtige geluk, dat ik heer en meester was op eigen terrein, omdat Vader Taiti in mij bewust was. Toch leefde ik in het leven van Venry, want beiden waren nu geheel één. De dieren vielen in slaap en losten op, de meesters hadden gevoeld, dat zij mij daarmede niet konden bereiken. Toen zag ik schimmen, waarvan Dectar mij had verteld.
Al die schimmen waren vrouwen en heel mooi. Doch ook zij waren dood voor mij, die gevoelens kende ik niet. Tot vervelens toe bleven zij om mij heen en zij lokten mij uit mijn eigen huis, doch ik ging er niet op in, hoe zij 't ook probeerden. Ik was bewust en bleef bewust. Ik begreep nu echter, hoe demonisch zij waren, deze menschelijke gestalten. Ook zij losten op. Men lokte mij nu naar buiten. Ik volgde een mensch in de natuur en deze noodigde mij uit hem op het water te volgen. Ik begreep hem en de meesters, want ik ging niet. Ik verspeelde mijn krachten niet. Dectar had mij ook daarvan verteld. Toch vond ik dit spel de moeite waard en trad te voorschijn, maar op tien procent. Mijn andere krachten bleven mijn bewustzijn uitmaken. Ik dobberde met hem op een groot water. Toen kwam de storm en wij verdronken. Doch ik was bewust en vond het belachelijk. Daarna stond mijn cel in brand, zoodat de vlammen mijn magischen muur verschroeiden. Het werd zoo verschrikkelijk, dat ik volle bewondering kreeg voor de heeren meesters. Maar zij konden mij niet bereiken. Ik voelde die warmte tot in mijn kring, maar ik bleef bewust, angst was er niet in mij. Wat zou ik thans beleven? Ik voelde en zag niets en trachtte wat te slapen. Maar onmiddellijk trad ik buiten mijn organisme.
Ik zag waar ik was, nu leefde ik weer in die andere wereld. Daar

voor mij zag ik heel veel menschen. Het waren demonen, ik bevond mij in de duisternis, de werkelijkheid zou ik thans weer beleven. Ook nu sloeg ik hen gade, doch onverwachts stormden zij op mij af. Voor eenige jaren zou ik de vlucht hebben genomen, nu wachtte ik hen op.

Het waren beestmenschen. Van alle kanten sloten zij mij in, al nauwer trokken zij een kring om mij heen, doch ik wist nu wat ik zou doen. Plotseling vielen zij mij aan en sleurden mij door de duisternis. Onder dit gebeuren kwamen de gedachten tot mij, om mij in hun handen terug te trekken, want ik behoorde niet tot hen. „Op aarde zou ik dat met mijn lichaam hebben gekund," zoo zeide eens mijn leider, hier was ik geest. Ik concentreerde mij en loste in hun handen op. Zij zagen mij voor hun oogen verdwijnen. Een ongelooflijk wonder zagen zij voltrekken, waarvan zij niets begrepen. Zij waren als duivels, al deze menschen. Stom verbaasd keken zij elkander aan. Zij waren behaard en ik zag vrouwen en mannen bijeen. Toch wilde ik tot hen terugkeeren, ik wilde meer van hun leven weten. Toen ik mij daarop instelde verdichte zich hun wereld en had ik hun leven en hun duisternis weer aanvaard. Ik maakte nu een groote wandeling door de duisternis en bleef langen tijd in hun midden. Wanneer zij mij zagen, dan trok ik mij snel in mijn eigen wereld en leven terug.

Toen ik hier rondging, hun rijk aanschouwde en leerde kennen, voelde ik dat men mij volgde. Nu ik naar het diersoort keek, voelde ik, dat een meester uit het verleden mij volgde en mij zou aanvallen. Een demon, waarvan Dectar mij had verteld. Dit was een meester, doch hij leefde in de duisternis. Doch ik trok mij terug en wandelde door het beestmensch heen en het zag mij niet. Niets kon men mij doen, ik leefde in de wetten van Vader Taiti.

Na deze menschen zag ik vele andere soorten, doch ik bleef mijn wandeling vervolgen. Zoo leerde ik de duisternis kennen en het kwam mij voor, dat ik hier zeker eenige dagen vertoefde. Nu leefde ik tusschen leven en dood en had mij heel veel wijsheid eigen kunnen maken. Onder mijn voortgaan voelde ik dorst tot

mij komen en ik begreep, dat dit tot mijn lichaam behoorde. Daarom keerde ik naar mijn lichaam terug, maakte het wakker en gaf het eten en drinken. Dan legde ik mij weer neer en sliep spoedig in. Doch aanstonds trad ik er weer uit en keerde naar de duisternis terug, want ik wilde daar mijn weg vervolgen. Al die werelden wilde ik nu leeren kennen. Ik concentreerde mij op voortzweven en ik ging in die richting. Overal waar ik zag en leefde was er duisternis. Ging ik iets hooger en de duisternis uit, dan werd het waziger en lichter. Toen ik al die duistere werelden had leeren kennen, voelde ik, dat het licht mij aantrok en toog ik op weg. Waarachtig, dit was een andere wereld.
Ik zag ook hier menschen, mannen en vrouwen bijeen, doch zij waren anders. In hen dacht ik meer menschelijke gevoelens te zien. Toen ik hen naderde, kwamen zij op mij af en één van hen zei tot mij: „Waarheen voert uw weg?"
„Een duidelijke en menschelijke vraag dacht ik, maar ik was voorzichtig. Ook anderen naderden, negen menschen stonden in mijn bereik, waaronder vier vrouwen.
Ik antwoordde: „Ik ben hier een vreemde."
„Zoo, een vreemde, en wat doet gij hier?"
„Niets," zei ik, want ik wist niet wat ik zou zeggen. Doch hij antwoordde: „Als uw leven u lief is, ga dan spoedig heen."
De vrouwen hadden in het geval heel veel pret, maar hun gelach vond ik afschuwelijk. Zij hadden mijn gedachten blijkbaar kunnen opvangen of gevoeld, omdat er één van hen tot mij zei: „Zie je, hij wordt woedend, hij vindt ons afschuwelijk."
De geheele bende stormde op mij af en dit geschiedde zoo onverwachts, dat zij mij hadden overrompeld. Toen stelde ik mijn concentratie op het terugtrekken in en loste ik ook in hun handen en voor hun oogen op. Als een schim stond ik voor hen en zei: „Jullie allen behooren tot de demonen. Begin een ander leven en laat vreemdelingen met rust."
Ik ging verder, doch hun gelach en gekrijsch volgde mij en ik kon het in mijn eigen wereld duidelijk hooren. Wederom ontmoette ik andere menschen en ook deze vielen mij aan. Telkens werd ik aangevallen, maar ik trok mij steeds terug en daardoor

leerde ik eigenlijk al die verschillende werelden kennen, waarvan Dectar had gesproken. Ik leefde in de waarachtige leerschool des levens.
Nu wandelde ik verder en leefde in een mistachtige ruimte. Ook deze was één van de vele werelden, maar ik zag niemand. Na een tijd te hebben voortgewandeld, zag ik boven mij een gestalte en deze bezat vleugelen. Toen ik dit wezen waarnam, verdichtte het zich en ik zag, dat het een mensch was. Ook al was dit een geheele andere verschijning, ik vertrouwde deze gestalte niet en niemand.
Maar deze mensch keek naar mij, glimlachte mij toe en scheen zich voor mij te interesseeren. Doch hier dreigde overal gevaar. Ik vervolgde mijn weg en wilde verder. Maar boven mij zweefde het menschelijke wezen en toen ik moe was en mij neerzette om wat uit te rusten, verwijderde het zich. Ik vond het heel merkwaardig, maar vertrouwde het niet. Na korten tijd zag ik opnieuw dezelfde gestalte, maar in wat meer licht. De omgeving was als 't ware er door verlicht.
Ik zag dat een mooi gevormde, maar lichtuitstralende hand zichtbaar werd. De hand wierp mij een vrucht toe en ik hoorde tot mij zeggen: „Eet ze gerust, vreemdeling, want gij hebt dorst." Ik ving de vrucht in mijn handen op, doch gooide ze terstond weer weg. Ik vertrouwde deze goedhartigheid niet en wilde op alles voorbereid zijn.
Opnieuw hoorde ik: „Hier, vreemdeling, hebt u een andere vrucht, maar eet ze op, ze is goed en gij kunt mij vertrouwen." De gestalte zorgde er wel voor, niet geheel te worden gezien en dat vertrouwde ik niet. Maar ik hoorde: „Eet ze, gij hebt geen vertrouwen, doch u kunt mij vertrouwen."
Ik peilde de vrucht en ik voelde dat ze goed was. Op Isis had ik dit geleerd en daarin was Dectar een meester. Voor eigen veiligheid moesten alle priesters en priesteressen het kunnen. Wat van buiten tot Isis kwam, werd op deze wijze gecontroleerd, omdat vele priesters in het verleden waren vergiftigd. Ook nu stelde ik mij op de vrucht in en ik voelde en zag dat ze goed was. Ik at ze op. De tot barstens toe gevulde vrucht, vol van heerlijk sap,

versterkte mij. Als deze had ik ze in den Tempel nog niet gegeten. Heerlijk, dacht ik, maar toch opletten.
Na een tijdlang niets meer van dezen onzichtbaren en goedhartigen mensch te hebben gezien, hoorde ik plotseling uit een andere wereld tot mij zeggen: „Ga nog wat verder, vriend der aarde, en gij zult schoone tafereelen zien. Wanneer gij wilt, gebruik dan uw vleugelen. In deze wereld kunt gij gaan waarheen gij wilt. Doe het dus."
Maar ik weigerde beslist en bleef waar ik was.
„Probeer het dan toch, gij wilt immers al deze werelden leeren kennen?"
„Wie bent u?"
„Wat doet dat er toe, ik ben een menschenvriend. Was mijn vrucht dan niet goed, niet natuurlijk? U peilde deze vrucht, vriend, ik heb u kunnen volgen. Maar ze was heerlijk, is 't niet?"
Deze mensch wist waaraan ik dacht? Maar dat konden demonen ook. Ik vond het echter merkwaardig. Toch bleef ik waar ik was en vroeg: „Waarom blijft gij voor mij onzichtbaar, al gij zegt een menschenvriend te zijn?"
„Waarde vriend, mijn licht zou u maar angstig maken. Ik blijf dus waar ik ben, maar ik tracht u te helpen. Doch gij denkt verkeerd over mij. De menschen, die u hebt ontmoet, dat waren demonen, ook die anderen. Als u nog dieper in de duisternis afgedaald was, zou u nog andere menschen hebben ontmoet, doch die zijn heel gevaarlijk."
„Bent u een man of een vrouw?"
„Ook dat heeft geen beteekenis, hier zijn wij beiden."
„U spreekt in raadsels en u bent een raadsel."
Doch de schim zei: „Indien alle priesters waren zooals u, geloof mij, hun leven was dan tekort, wilden zij het priesterschap behalen. Op deze wijze komt u er nooit. Deze voorzichtigheid ken ik, zij riskeert niets, maar zij ontvangt ook niets. Zij is levend dood. In de wereld waarin u thans bent, beleeft men de dingen. Aan deze zijde leert men door ervaring, maar in u is angst. Waar is uw wijsheid, leerling van Isis?"
Ik schrikte, men kende mij en dat tusschen leven en dood? In

deze wereld kende men mij? Ik stond onmiddellijk op en ging verder. Den vreemdeling zag ik niet meer. Wonderlijk, dacht ik, hoe weet men hier wie ik ben? Zou hij wellicht mijn leider zijn? Doch dat geloofde ik niet. Ik concentreerde mij op het voortzweven. Nu leefde ik in de ruimte en ik bezat de groote vleugelen. Heerlijk was dit voortgaan op eigen krachten. Hoe verder ik kwam, des te lichter het werd. Al spoedig ging ik in andere werelden over en ook hier zag ik menschen. Een groot en krachtig licht straalde mij tegemoet, waarvan ik de zalige rust en kracht aanvaardde.

Als ik wilde dalen, op mijn beenen verder wilde gaan, dan had ik dat maar te willen. Onder mij lag een prachtig landschap. Ik zag boomen en bloemen en kleine wateren, het was hier als een paradijs. Hier zou ik willen blijven en daalde af. Een eind verder waren heel veel menschen bijeen en tot hen wilde ik gaan. Ik zag mannen en vrouwen en allen droegen prachtige gewaden en zij waren jong en schoon. Hun rust straalde mij tegemoet. Ik vroeg aan een jong persoon, het was een prachtige verschijning:

„Kunt u mij zeggen waar ik ben?"

„Wel zeker," antwoordde hij allerhartelijkst, doch vroeg: „Gij zijt van de aarde?"

„Hoe weet u dat?"

„Dat zie ik aan uw uitstraling. Doch thans bent u in het leven na den dood."

Ik stond hem verbaasd aan te kijken; zoo'n duidelijke taal te hooren spreken beleefde ik niet ieder oogenblik. Dat was een oprecht mensch, het kon niet anders.

Hij antwoordde: „Voel mij aan, beste vriend, ik spreek geen onwaarheid. U ziet, wij allen zijn geheel open en gij kunt ons aanvoelen."

„Wat doet u hier," vroeg ik.

„Wij verwachten vrienden. Zij zullen heden op aarde sterven, doch op deze plaats zullen wij elkander ontmoeten. Dan keeren wij naar onze wereld terug, die mooier is dan deze, waarin wij nu zijn."

„Hoe weet u, dat zij heden zullen sterven?"

„Wanneer u ons leven kende, zou u dat niet vragen, maar u bent nog op aarde en kunt het ook niet weten. Zij, mijn vriend, die op aarde zijn en ons lief hebben, denken aan ons. Al die gedachten vangen wij op en wij volgen hen van hier uit in het aardsche leven. Maar alleen wij kunnen zien, wanneer zij daar sterven en die gevoelens zij thans in ons. Het zal plotseling geschieden en wel door een ongeluk."
„U bent heel wijs," dacht ik, waarna hij antwoordde en ik begreep, dat hij mijn gedachten had opgevangen.
„Wij allen kunnen het, waarde vriend, het is ons bezit, ik zie waaraan u denkt."
Ik dacht nu aan al de werelden, die hier moesten zijn, doch ook nu ving hij mijn gedachten op en zei: „Wij leven hier slechts tijdelijk, zooals ik u reeds zei, want wij leven in een andere wereld, mooier dan deze. Deze wereld is een overgang naar een hoogere wereld. Wanneer u wilt, zal ik u die andere en hoogere wereld toonen. Ik heb al den tijd en doe het gaarne."
Ik twijfelde niet meer aan zijn eerlijkheid en goede bedoelingen en wij gingen samen verder. Onderweg stelde ik vele vragen en die vragen werden beantwoord. Ik zag werelden waarin menschen leefden, die daar rustig hun geestelijk geluk konden beleven. Er waren prachtige gebouwen en Tempels, die hun eigen licht uitstraalden en ik zag bloemen en planten, zooals wij ze op Isis niet kenden. Hij toonde mij prachtige bloemen en daarvan schrikte ik hevig.
Onder al die soorten van bloemen zag ik mijn bloem, die mij uit deze wereld geschonken was. Ik was diep ontroerd van dit weerzien en door de werkelijkheid. Ik vatte de bloem in mijn handen en de tranen liepen mij over de wangen. Ik dacht aan Dectar en het gebeuren op dien dag. Ik schreide van geluk en ontroering, van dankbaarheid en blijdschap en was voor een kort oogenblik mijn geleider vergeten. Hoe kon Dectar dit wonder vergeten?
Toen ik naar hem keek, glimlachte hij mij vriendelijk toe, alsof hij begreep wat er in mij omging. Dan stelde ik hem vragen en mijn eerste luidde: „U leefde eens op aarde, maar was u daar

in het bezit van al deze wijsheid, deze pracht en van de werkelijkheid van dit leven?"
„Neen, mijn vriend, wij allen waren daar onbewust. Toch hebben wij levens beleefd, waarin wij bewust waren, doch na ons sterven hebben wij eerst het groote wonder leeren kennen."
„Bent u thans van het geboren worden en het sterven op aarde bewust?"
„Ja, van beide zijn wij ons nu bewust."
„Wat is uw verlangen in deze wereld, hebt u verlangens?"
„Wij allen verlangen om verder en hooger te kunnen gaan en die hoogere werelden te mogen bereiken."
„Prachtig is dat en kunt u die bereiken?"
„Wel zeker, als wij willen, zullen wij die werelden spoedig binnengaan, want wij zijn op weg, waarde vriend. Vroeger, vele jaren geleden, leefden wij allen in deze wereld en konden niet verder. Nu zijn wij daar en zijn dus gevorderd."
„En zijn allen gereed, willen zij hooger en verder?"
„Niet één blijft er achter, allen zijn gereed."
„Heerlijk is het, bewuste menschen te ontmoeten, die weten wat zij willen. Wat doet gij alzoo?"
„Wij dienen, mijn vriend, wij helpen de armen van geest en zij die naar wijsheid verlangen, ontvangen levenswijsheid. Wij helpen ieder, die tot ons komt en zijn gereed hen bij te staan."
„Dat is heerlijk. Kent gij het bestaan van u zelf en kennen allen hun eigen bezit en de reden waarom gij tot dit leven behoort?"
„Wij kennen niet alleen ons zelf, doch wij weten tevens, dat wij deel van al die werelden uitmaken en danken „Hem", die ons daarvan deel liet zijn. Wij kennen de wetten en weten hoe alles geschapen is en waar wij zijn geweest, voordat wij ons laatste leven op aarde hebben beleefd."
„Is deze wijsheid reeds op aarde?"
„Neen, mijn vriend, in de Tempels is reeds veel van ons leven bekend, doch dat niet. Van de allerhoogste wijsheid weet men nog niets en wellicht kunt gij het hun schenken."
„Ligt daarin het geheim, dat wij menschen op aarde moeten leven? Het begin van al het leven?"

„Juist, daarin ligt en leeft het begin van al het leven en de wetten die wij te volgen hebben."
„Was u een geleerde op aarde, of een priester?"
„In mijn laatste leven wist ik heel veel van het priesterschap af, mijn vriend, toch was ik heel arm, nu echter heb ik een andere rijkdom ontvangen."
„Weet u van uw vorige levens af?"
„Ja, zeker."
„Zijn al die levens in u bewust?"
„Ook dat, mijn vriend en wij weten nu, waar wij zijn geweest en hoe die levens zijn volbracht."
„Het is machtig wat u zegt en kent. Kent u alle wetten, die men hier heeft te volgen?"
„Ik zei u, wij hebben er vele leeren kennen."
„Maar weet u ook, hoe deze bloemen op aarde geboren kunnen worden?"
„Ja, ook dat is ons bekend."
„En zou u dit kunnen doen, indien u het wenscht?"
„Daarvoor zijn aardsche krachten noodig, dus gaven, maar het is mogelijk."
Hij keek mij aan, doch zei niets en ik wilde nu heengaan, omdat ik van zijn goedheid geen misbruik wilde maken, doch hij voelde waaraan ik dacht en zei: „Ik kan met u gaan, mijn vriend, zoolang ik zelf wil. Maak u zich dus in niets ongerust, ik ben blij en gelukkig, dat ik u kan helpen."
„Een zeer mooie levenswijze, dacht ik, doch ik vroeg: „Als u wilt, breng mij dan naar het allereerste stadium, toen er nog niets was."
Hij zag mij met zijn stralende oogen aan en antwoordde: „Zou u als kind van vier jaren, uw beide ouders op uw schouders kunnen nemen en hen uren lang ronddragen?"
„Ik dank u, ben u zeer dankbaar voor deze wijze les, ik zal afwachten."
„Ik dank u voor uw zeer scherp begrip, maar ik zal u niet teleurstellen. Kom, volg mij, als u wilt."
Wij gingen door andere landen en ik zag, dat de natuur telkens

veranderde en het steeds lichter werd. Wonderbaarlijk is alles. Hoe moet ik u danken."

„Hier moeten wij blijven, verder gaan voor u is niet mogelijk, of het verlangen, dit alles op aarde te willen bezitten, vernietigt uw innerlijk leven en dan kunt gij uw werk niet meer doen. Maar zie goed en neem alles in u op, vooreerst ziet u dit niet terug. Als u later gereed bent is het mogelijk, nu echter stoort het u, omdat die krachten nog niet in u zijn."

Ik keek geruimen tijd naar het land voor mij en voelde mij moe worden. Deze overweldigende schoonheid maakte mij moe, omdat ik het niet kon verwerken en ik begreep nu zijn verklaring. Een andere slaap dan ik op aarde kende, kwam er nu in mij en de vreemdeling zei tot mij: „Rust wat uit, beste vriend, ik blijf hier en zal over u waken, ook al is dat niet noodig, hier stoort u niemand. Wanneer u op aarde teruggekeerd zijt, hebt u heel veel kracht noodig."

Ik legde mij neer en sliep weldra in. Hoelang ik had gerust, wist ik niet, doch voelde mij heerlijk uitgerust. Toen ik wakker was, kwam de vreemdeling tot mij en vroeg: „Bent u uitgerust?"

„Ja, heerlijk voel ik mij. Hoelang heb ik geslapen?"

„Als ik dien tijd volgens aardsche berekening moet volgen, dan hebt u eenige dagen geslapen."

„Wat zegt u?"

„Eenige dagen, mijn vriend. U hebt immers al den tijd? Waarom zoo'n haast? Gij kunt beter hier zijn, dan in die kleine ruimte."

„Weet u daarvan?"

„Wij kunnen alles zien, mijn vriend."

„Weet u dan ook, hoelang ik in de duisternis heb gewandeld?"

„Ook daar vertoefde u eenige dagen."

„Dan moet ik mij toch haasten, mijn lichaam roept mij, ik moet nu terug."

„Kent u dat ook, ik bedoel, dat terugroepen van mijn organisme?"

„Mij is dat bekend. Hier mijn vriend, neem deze vruchten mede naar de aarde, ze zullen u versterken. Ze voeden niet alleen het lichaam, doch vooral de ziel. Maar ik ga met u, dan keer ik straks tot mijn vrienden terug. Willen wij heengaan?"

„Gaarne en ik ben u zeer dankbaar.”
Wij keerden samen naar de aarde terug. Onderweg maakte hij mij heel veel duidelijk, maar dan nam hij van mij afscheid.
„Nu ga ik heen, mijn vriend, en gij gaat verder, terug naar uw organisme.”
Hij drukte mij beide handen heel hartelijk, keek mij daarbij in mijn oogen, zoodat er gelukzaligheid in mij kwam. Dan loste hij voor mij op en ik was alleen.
Nog hoorde ik hem zeggen: „Wees heel vlijtig op aarde, priester van Isis, gij zijt priester.”
„Ik dank u,” riep ik tot hem en spoedde mij naar de aarde terug. Wonderbaarlijk is alles, dacht ik en voelde mij heel gelukkig. In snelle vaart doorkliefde ik het luchtruim en stelde mij op mijn lichaam in. Dan trad ik mijn cel binnen, ik had een wonderlijke reis volbracht. Nu was ik in het bezit van de groote vleugelen en ik bezat macht en heel veel had ik geleerd. Ik knielde neer en dankte de Goden voor al deze goedheid. Daarna stelde ik mij op den tijd in, want ik wilde weten hoelang ik hier was. De zeven dagen en nachten waren bijna voorbij. Niets had mij kunnen storen, versterkt was ik naar de aarde teruggekeerd. Ik had de duisternis leeren kennen en hoogere werelden. Hoe gelukkig was ik. Kon ik nu mijn geluk met Dectar deelen, eerst dan zou mijn leven volmaakt zijn.
Ik daalde in mijn lichaam af en werd wakker. Het lichaam had niet geleden en ik voelde mij ook niet moe. In mijn handen droeg ik de vruchten, deze geestelijke producten waren met mij op aarde teruggekeerd. Opnieuw dacht ik aan mijn heerlijke reis. Ach, zoo dacht ik, de bloemen. Waarom heb ik daaraan niet gedacht. Ik bedacht mij geen seconde, zonk onmiddellijk in slaap en trad er weer buiten. Het in slaap wegzinken was nu mijn eigen bezit en ik kon het doen wanneer ik wilde. Als de bliksem zoo snel keerde ik naar die wereld terug. Ik plukte in dit hof van vrede en rust mijn armen vol bloemen. Ik nam tot mij sneeuwwitte, paarse en diep-blauwe, zoowel zacht-roze en vele andere kleuren meer. Ook plukte ik nog eenige vruchten en at ze op. Dan keerde ik naar de aarde terug.

Ik wilde ze op aarde brengen zooals de vruchten met mij hadden beleefd. Doch ik voelde, dat ik dit op een andere wijze moest doen. Ik daalde daarom in mijn lichaam af, doch liet de bloemen achter. Toen ik in mijn organisme ontwaakte, zag ik de bloemen voor mij. Ik stelde mij nu op de bloemen in en wilde ze bewust in mijn wereld trekken. Ik pakte ze op, drukte de bloemen aan mijn hart en keerde naar de aarde terug. Mijn concentratie was volmaakt, ze waren verstoffelijkt en in mijn bezit, maar op aarde geboren. Hun geur snoof ik op en mijn hart klopte nu van geluk. Met mijn bloemen in mijn armen geklemd viel ik in slaap.
Hoelang ik had geslapen kon ik niet weten, maar in mijn cel was er licht. De duisternis was voorbij en opgelost. De deuren gingen open en wie trad er mijn cel binnen?
„Dectar, meester Dectar, u komt mij halen?"
Wij keken elkaar in de oogen. Ik zag en las in hem diepte en een ander gevoel. Een onbeschrijflijk geluk kwam tot mij. De tranen van blijdschap rolden over mijn wangen en ook Dectar schreide van geluk. Toen hij mijn naam uitsprak en ik zijn tranen zag, zonk ik bijna ineen.
„Venry, mijn lieve Venry, hoe gelukkig ben ik."
„Dectar, mijn broeder."
Ik voelde en zag mijn Dectar terug. Ik dankte de Goden van Isis voor zijn groote liefde, zijn ontzaglijk geduld en zelfbeheersching. Dan zei hij tot mij: „Priester van Isis, ik kom u halen, u bent van nu af aan priester en ontvangt een ander gewaad. Wij allen zijn verheugd."
Toen keek hij naar mijn bloemen. Dectar kende dit wonder en liet mij voelen hoe lief hij mij had. Nu begreep ik mijn vriend. Dectar had een spel moeten spelen. Ik dankte hem voor al die kracht en zijn strengheid, ook al begreep ik nog niet waarom, doch ik dacht het te voelen. Nog zei hij tot mij: „Priester van Isis. Er zijn soms tijden, die heel moeilijk zijn, maar waardoor ons de wetten worden geopenbaard. „Hij", die over hemel en aarde heerscht, geeft ons menschen te dragen en daarin moeten wij alleen zijn. U hebt getoond u zelf te zijn, hebt de kloof tusschen „Leven en Dood" overbrugd en u bent bewust. Het is heel

hard, wanneer een moeder haar eigen kind kastijden moet, want het slaat diepe wonden in het moederlijke hart, doch als het noodig is voor het bewustzijn, voor het ontwaken, zoodat jeugd in ouderdom verandert, volgt zij toch dien weg. Een priester van Isis leert op deze wijze zichzelf kennen. De bloemen, die gij in uw armen houdt, vertegenwoordigen uw wijsheid. U heeft de wetten leeren kennen, niet door mij, niet door de meesters, doch op eigen krachten. Wij allen groeten u en aanvaarden u in ons midden. Mijn lieve, lieve Venry, niet mijn wil geschiede, doch die van hem, je leider, die zei, dat je priester was."

Ik begreep Dectar, tevens, dat hij mij had kunnen volgen en dat wij nog steeds één waren. Al die jaren had hij een masker gedragen, doch door een ongelooflijke kracht had hij zich kunnen beheerschen.

„Kom, beste Venry, de meesters wachten, straks kunnen wij praten."

Wij traden naar buiten. De Opperpriester trad op mij toe, boog zijn hoofd voor de bloemen en zei: „Ik wensch u welkom in ons midden. Priester van Isis, wij allen zijn verheugd u in ons midden te zien."

De oogen, die op mij gericht waren schoten vuur, ik voelde haat en nijd tot mij komen. Doch allen maakten plaats voor mij, bogen hun hoofden voor dit machtige wonder. Geen van hen kon mij nu evenaren. De kracht, die van dit wonder uitging, dwong hen allen eerbiedig te zijn. Toch hadden zij mij in de duisternis kunnen volgen en ik werd naar hun heiligdom gebracht. De Pharao had een boodschapper gezonden om het wonder te aanschouwen. Volgens de wetten van Isis had ik nog eenige maanden moeten wachten, alvorens ik mijn gewaad mocht dragen. Nu echter ontving ik mijn kleed, het wit-gele gewaad met zwarten gordel, ten teeken dat ik den dood had overwonnen.

Ik boog diep voor den Opperpriester. De boodschapper des Konings noodigde ons allen uit tot den Pharao te komen. Dan ontving ik mijn teeken en de groote vleugelen.

Een jonge man met vleugelen zweefde in de ruimte en boven de pyramide, verspreidde van daar uit zijn wijsheid over hen die

op aarde leefden. Dit waren de teekens van de groote vleugelen en deze waren nu in mijn bezit. Toen voelde ik, dat er gedachten in mij kwamen en ik wilde weten of de meesters van mij en Dectar iets wisten en vroeg ik aan den Opperpriester: „Hooge meester, ik ben heel gelukkig en ik dank u. Maar mijn geluk zou niet volkomen zijn, als mijn meester niet mocht deelen in mijn geluk, die mij dit machtige gaf en van mij maakte, die ik thans ben."

„Wat wenscht u, priester van Isis?"

„Mag ik mijn meester deze bloem schenken, die tusschen leven en dood leefde en opgroeide? En mag ik de anderen aan de Goden van Isis offeren?"

„Gij zijt een waardig leerling en gij dwingt mij alle respect en bewondering af. Schenk uw meester dit geluk, zijn krachtige leiding maakt Isis groot."

Ik wist voldoende en zag Dectar aan, maar ook hij begreep mij. Dan nam mijn lieve vriend de bloem van mij over en ik trad op den boodschapper van den Koning toe en zei: „Als ik den Pharao gelukkig mag maken, zie hier, een andere bloem voor zijn machtig huis, voor hem en zijn Gemalin."

Ik stelde mij voor hem op, boog mij naar de aarde en plukte uit de onzichtbare wereld een diepzwarte kelk en reikte hem deze over. Ik zag, dat allen neerknielden. De afgezant beefde van angst en ontroering voor dit wonder.

Ik zei tot hem: „Zeg aan uw Koning, dat zij tot den nacht in leven blijft, dan lost zij op."

Tegen den Opperpriester zei ik: „Ik, die de wetten tusschen hemel en aarde ken, zeg nu aan mij zelf om heen te gaan en uit te rusten."

Ik trad uit hun midden, ik wist echter dat ik dat niet had moeten doen, doch een plotseling opkomend gevoel dwong mij zulks te doen. Deze macht kende men niet op Isis, geen priester had ze mogen beleven, ook al wisten zij heel veel van al deze wonderen af. Dectar bracht mij naar mijn nieuwe cel. Toen wij alleen waren omarmde hij mij en wij beiden schreiden.

„Dectar, o, mijn lieve vriend, hoe gelukkig ben ik, dat je nog mijn

broeder bent. Hoe dankbaar ben ik je, Dectar, ik heb heilig ontzag voor je, je bent een groot meester, een meester in alles. In mij was geen heilige ernst, maar door wien, beste Dectar en waarom zoo plotseling? Mijn gaven zijn nu bewust, ik kan gaan waarheen ik wil, kan mij nu in het stofleven verplaatsen en dat door jou, Dectar. Je zult nu wonderen beleven, mijn vriend en deze ernst zal in mij blijven. Ook jij hebt de groote vleugelen, Dectar? Maar van Myra weet je nog niets? Ik zie alles, beste vriend, en mijn gezicht is heel duidelijk."

„Luister, beste Venry. Toen het eerste wonder geschiedde, heeft je leider het mij opgedragen. Je hoorde in de ruimte spreken en bij mijn terugkomst op aarde was ik diep getroffen. Hoe verschrikkelijk het ook voormij was, beste Venry, toch was het noodzakelijk, want wij hadden ons vergeten. Toen brak mijn hart. Myra heb ik nog niet gezien, doch dat komt spoedig. Ik ben zoo gelukkig, Venry, nu zijn wij weer geheel één, toch moeten wij heel voorzichtig zijn. Je bent voor mij een visioen, Venry, een groot wonder. Je ziet het, ook de Pharao weet er reeds van, men heeft je kunnen volgen en je macht gevoeld, maar ik heb mijn vleugelen terug, beste Venry, en daarvan weten zij niet af. Alleen je leider en hij, beste Venry, dien je daar ontmoette."

„Denk je, Dectar, dat hij mijn leider was?"

„Het kan niet anders, maar voor de meesters is het een groot raadsel, alleen ik weet het en ik mocht je daar zien."

„Dan is alles prachtig, Dectar, en kunnen wij aan ons werk beginnen. Eerst nu ben ik gereed, in alles gereed, Dectar. Was mijn leider „in den dood" ook bij mij, Dectar?"

„Ook daar, beste vriend, hij heeft je ook daarin niet alleen gelaten."

„Kun je mij alles vergeven, Dectar?"

„Heb ik iets te vergeven, Venry? Ik ben heel gelukkig, dat dit voorbij is, nu kan ik weer met je praten. Toch volgde ik je in alles, maar je afsluiting was volmaakt."

„Heeft mijn leider je zoo diep afgesloten, Dectar?"

„Kunnen aardsche menschen zichzelf zoo afsluiten, Venry?"

„Neen, dat is niet mogelijk, dus in alles zijn krachten."

„Nu begint ons werk, Venry."
„Straks zie je Myra, Dectar, en daarna de „weide". Kun je nog even geduld hebben?"
„Natuurlijk, ik zal wachten."
„Heb je door mijn leider de vleugelen terugontvangen?"
„Jij hebt den dood beleefd en in dien tijd bevrijdde hij mij van hun krachten, Venry."
„Het is alles prachtig, Dectar."
„Maar nu moet je rusten, Venry. Priester van Isis, gij zult slapen. Nu zult gij slapen. Mijn krachten keeren nu tot mij terug, Venry, je hebt ook den slaap overwonnen. Dectar zal nu wijsheid ontvangen en wij zullen samen tot den Pharao gaan. Dat wordt heerlijk, Venry. De allergrootste vleugelen zijn nu in je bezit. Hoe kunnen wij de Goden danken. Ik ga heen, dag Venry."
Nadat ik mijn nieuwe cel had bewonderd legde ik mij neer. Doch voor dat ik was ingeslagen hoorde ik weer voor het eerst mijn leider tot mij spreken en ik hoorde: „Kunt gij, priester van Isis, mijn eenvoudige gelukwenschen aanvaarden? Waarlijk, beste Venry, je weet nu te handelen en maatregelen te treffen. Je bent nu waard gaven te bezitten, je jeugd is gestorven. Je dient nu de Goden, van wie je al deze gaven hebt ontvangen. Beste Venry, kan je ook mij vergeven? Ik moest deze maatregelen treffen, je vriend Dectar vond het verschrikkelijk, doch het moest.
Heb je het reeds gehoord, Venry? De geestelijke armen noodigen je al uit en ik heb je daarvan verteld, eenige jaren geleden. Thans zijn wij zoover. Men zal je ontvangen. Ik vraag je, Venry, gedraag je als een hoogepriester. Ook dat zal je spoedig ontvangen. Toon hun je krachten, maar ga als het lam tot de moeder, leg al je wijsheid om je heen, maar verberg je meesterschap niet, laat hun de wonderen zien, alleen dan, wanneer de gevoelens tot je komen, want dan ben ik gereed. Draag het kleed van eenvoud en deemoed, doch laat van je uitgaan al je kennis en kracht, je rust en bewustzijn. Vergeet niet, beste Venry, dat hij de Pharao is en jij een priester. Indien de gevolgen van al de wonderen je soms te machtig worden, dan roep je mij. Aan je broeder Dectar gaf ik de vleugelen en ik ben hem zeer dankbaar; voor

zijn groote hulp heb ik heilig ontzag. Je hebt den dood overwonnen, beste Venry. Ken je nu den dood? Heb je mijn warmte gevoeld? Van nu af aan kun je over mij beschikken en je moet weten, dat ik er steeds ben. Je behoeft mij niet te zoeken, noch te wachten, toch geschieden de wonderen alleen door mij. Weet dan, dat wij één zijn in alles.
Je bent een meester, maar blijf je zelf. Laat hen gaan, die wond op wond slaan, hun tijd komt, de onze is zeker. Je zult tot hen allen spreken, Venry, weet daarom je woorden zoo te kiezen, dat zij de diepte niet kunnen peilen en je toch begrijpen. Daarin zal ik je helpen. Ik ga heen, mijn vriend, ons machtig werk neemt nu een aanvang. Hij, dien je tusschen leven en dood ontmoette, groet je."

Aan het hof van den Pharao.

Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, voelde ik mij geheel uitgerust. Dectar zou mij komen halen. Wijd in den omtrek was het reeds bekend, dat er op Isis een groot wonder was geschied en dat dit wonder een nog zeer jong priester toebehoorde. Deze gedachten zond Dectar tot mij en ik was hem zeer dankbaar. Ons één-zijn was weer normaal, geen grootere vreugde had hij mij kunnen schenken. Na korten tijd trad hij binnen.
„Is mijn broeder gereed, en goed uitgerust, Venry? Wij worden verwacht en moeten heengaan."
„Zal je mij in alles volgen, Dectar? Je zal Myra zien, ik breng haar tot je. Ik krijg een bericht, Dectar, en dat zal je verheugen. Ik mag voor Myra een bloem plukken, het is de wensch van ons beider meester. Daarvoor moet je gereed zijn, Dectar."
„Je maakt mij zoo gelukkig, Venry, en dank hem voor mij, want hij gaf mij het groote licht. En nu moeten wij gaan; wij worden verwacht."
De dragers stonden gereed. Ik zou naast den Vader van Isis plaats nemen, de anderen zouden ons volgen. Ik keek naar Dectar, maar door hem heen en hij voelde en begreep mij. Een heilige band was ons bezit; tusschen „leven" en „dood" waren wij geheel één.

Weldra hadden wij het paleis bereikt. De dienaren van den Pharao traden de meesters tegemoet en geleidden ons allen naar den Vorst. Ik ging naast den Vader van Isis, doch veroorloofde mij niet ook maar aan iets te denken, dat mijzelf, Dectar of Isis gold. Blindelings volgde ik hem en wij betraden de ontvangzaal, waar de Pharao en zijn gemalin ons opwachtten. Het hoofd van Egypte trad ons tegemoet en verwelkomde ons allen. Twee luipaarden begeleidden hem, het waren prachtige dieren en zij volgden hem waarheen hij ook ging. Van Dectar wist ik, dat zij door de priesters van Iisis waren opgevoed, zoodat zij, zooals alle andere dieren in den Tempel hadden geleerd, een strengen en krachtigen wil, door concentratie ingesteld, konden opvolgen.
„Ik heet u allen welkom. Beste Iseués, ik ben u zeer dankbaar voor de groote wonderen, waarvan gij de schepper zijt. Als ik iets voor u kan doen, ben ik daartoe gaarne bereid."
Ik had alleen de luipaarden gevolgd en de dieren bewonderd. Een gevoel, dat onverwachts in mij op kwam, dwong mij de dieren te volgen. De Pharao keek naar mij, maar de Opperpriester zond mij zijn gif, dat ik opving en voelde.
De Pharao zei tot den Vader van Isis: „Naar het mij schijnt, schenken de Goden van Isis aan hen die wonderen kunnen doen ook andere gaven, die hen buiten al het leven en de wetten stellen en waarvan wij kennis zullen nemen."
Tot mij zei hij: „Ik groet u. priester van Isis, gij zijt welkom in mijn huis. Ik zie, dat mijn dieren uw vrienden zijn en gij moet dit op hoogen prijs stellen; hun opvoeding heeft hun geleerd, zulks niet te doen, doch ik zie in u andere krachten, waarmede men u gezegend heeft. Zooals ik hoor, bent u een bijzonder begaafd priester."
De dieren liefkoosden mij en toen de Pharao dit zag, wendde hij zich naar zijn gevolg en zei tot zijn gemalin en zijn zuster: „Zie hier, een groot wonder, een jongeling en reeds priester van Isis. De Goden schonken hem de groote vleugelen en een machtig vergezicht en toch is hij nog als een kind. Gij ziet het, de dieren schenken hem hun vriendschap en gij allen weet, wat dit beteekent. Ze begroeten hem heel innig."

Dan zei de Pharao tot mij: „Gij kunt tot ons komen, priester van Isis, wanneer u wenscht, mijn huis is het uwe.”
Nu namen allen plaats, een diepzinnig gesprek volgde. De Pharao en zijn gemalin dankten mij voor de geestelijke bloem, die ik hun had geschonken. Op tijd was deze opgelost, waarvan zij het wonder hadden beleefd. De Koningin vroeg om nog meer te mogen zien, waarop de Pharao ons allen uitnoodigde voor het groote oogstfeest, dat spoedig zou worden gevierd, zoodat ik hun nog meer wonderen zou kunnen toonen, als de Goden met hen waren.
Dan werden aan mij vragen gesteld en de eerste des Konings luidde:
„Volgens de meesters, priester van Isis, bent u bewust van de wonderen, die door uw gaven geschieden?”
Ik stelde mij op mijn leider in en antwoordde: „Indien ik de wetten niet kende, groote Pharao, lag er geestelijke blindheid in mij en zal het wonder mijn vernietiging beteekenen, of mijn gewaad in duisternis hullen, maar er is licht en de bezieling is machtig.”
Diepe stilte trad er in. De Koningin had mij kunnen volgen en vroeg: „Gij spreekt van geluk en wijsheid, priester van Isis, doch is het nacht wanneer gij al die wonderen ziet, waarvan de wetten heel diep zijn en waarvoor wij de Goden moeten danken?”
Ik was gereed en antwoordde: „Dag en nacht zijn één, wijze Koningin, zoo ook „de dood” en „het leven”, die in die andere werelden worden gezien en wat het groeien en bloeien, het voelen en denken van al het leven is.”
„Heeft u de wonderen in vol bewustzijn kunnen waarnemen?”
„In mij kwam licht en duisternis en „de dood” zei, dat het goed was, doch „het leven” volgde ons beiden en overheerschte.”
Een tijd lang werden mij geen vragen gesteld. De Pharao sprak tot den Opperpriester en vroeg: „Beste Iseués, is deze taal nieuw voor Isis?”
Mijn Vader redde zich door te zeggen: „Wij denken, groote Pharao, dat de Goden ons nieuwe wetten schenken, want deze taal is nieuw voor Isis.”
De prinsen, prinsessen en de zuster van den Pharao kwamen

dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?"
„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen."
Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maar toch daar zijn en de Goden kunnen volgen?"
Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord, jongeling..'
Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde: „Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier de Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan aanvaarden?"
Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?"
Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw gevoelens en concentratie in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf"-zijn, het „dichtbij"-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u de wetten leeren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok, haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal? Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt? Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige leven u gegeven is?"
Een ijzige stilte trad in en de Pharao zei: „De Goden willen, beste Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen hebben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten verklaren, hetgeen gezegd is?"
Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten

de Goden wat dichterbij komen, groote Pharao, dan verandert alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen."

De Pharao begreep hem en trachtte een glimlach te onderdrukken.

„Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor zij spreken, te ver weg?"

Er was opstand in mijn Vader, die den Pharao vermaakte en met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch hij was zichzelf en antwoordde:

„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, groote Pharao, waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen waarnemen."

Zijn antwoord begreep ik, ook de Pharao aanvaardde het, maar zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden getoond."

Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de woorden, die ik nu tot hen allen sprak.

„U ziet het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wonder voor uw oogen zal geschieden."

Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis, dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtiige leven zien? Ziet u daar voor U die mooie bloemen?"

De Pharao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt waarheid?"

Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel

priesters leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld niet, groote Pharao."
Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten, vol van heerlijk sap en ik bood ze de Koningin aan, met de woorden, die ik van mijn leider moest zeggen: „De Goden vragen u dit wonder te aanvaarden en de vruchten voor hun oogen te proeven. De Goden vragen u, of ze echt, of ze natuurlijk zijn. Het eeuwige leven is in rijkdom niet te overtreffen en uw ontroering voelen de Goden, want het wonder is machtig.
Als er innige liefde in u is, groote Koningin, dan verwachten de Goden dat u allen ontwaakt en dan zal uw vergezicht zijn, dat u het wonder aanschouwt en deze vruchten, die hier leven en waarvan de ruimte is gevuld, proeft. Als het kinderlijke bewustzijn in u is, kunt u al deze wonderen waarnemen, zoodat het geluk over uw huis kome. Wij leven daarin, wijze Koningin, ook al denken wij dat het slechts gedachten zijn, want ook dat bewustzijn is daaruit ontstaan. Mijn concentratie zijn gedachten, gericht op dit wonder, van één-zijn en voelen, doch door mijn gaven, door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen."
De Koningin was diep ontroerd, een hemelsche stilte trad er in. Ook de Pharao aanvaardde een vrucht, die ik hem aanbood en zijn zuster eveneens, de prinsen en prinsessen hielden hun handen op, ook zij ontvingen. Maar de priesters van Isis en de opperpriester voelden zich verslagen.
Dectar's oogen straalden van geluk en vreugde. Onmiddellijk stelde ik mij op een ander wonder in. Ik zei tot allen die aanwezig waren: „De Goden willen, dat er nog een wonder geschieden zal."
Ik concentreerde mij op mijn leider, want hij was het die wilde dat ik Dectar gelukkig maakte en hem met zijn ziel zou verbinden. Ik werd nu met mijn leider één, zag die andere wereld

voor mij, plukte een sneeuwwitte bloem en bracht haar op aarde en zei tot den Pharao: „Groote Pharao, de Goden willen, dat ik deze bloem aan uw zuster schenk, en gelijktijdig overhandigde ik Myra de bloem. Zij boog zich diep voor het wonder, keek mij aan en sprak van gevoel tot gevoel met mij: „Meester, o, Vader Taiti, ik zie Dectar."

„U ziet daar mijn meester," antwoordde ik, dat iedereen het kon hooren, „door mijn meester heb ik al deze wonderen ontvangen. Mag ik meester Dectar tot u brengen?"

„Gaarne, priester van Isis, heel gaarne."

Ik bracht Dectar naar haar toe, twee zielen werden verbonden en tot één leven vereenigd. De Pharao en zijn gemalin vonden het wonderbaarlijk. Dectar sprak met zijn eeuwige liefde. Rondom mij was er geluk, alleen de opperpriester deed geheimzinnig. De dieren kwamen aan mijn zijde en ik speelde met hen. Myra en Dectar waren één en Myra's droom behoorde tot de werkelijkheid. Ook Dectar's gevoelens en verlangens, het ondergaan van al die krachten als priester, werden nu bewaarheid. Zijn denken en voelen was het reine en natuurlijke bewustzijn, dat hij zich in al die levens had eigen gemaakt.

De Pharao zei tot mij: „Priester van Isis, wij zagen wonderen, die slechts eens worden geschonken. Wij danken de Goden van Isis, dat wij deze wonderen hebben mogen aanschouwen. Het afdalen uit hun hemelen hebben wij mogen beleven, aan de wonderen zien wij, dat de Goden in ons midden zijn. Gij brengt geluk in ons huis, uw bloed is gezegend, op uw hoofd zou ik de ster van ons huis willen zien. Wij zijn de Goden en u zeer dankbaar."

En de Koningin zei: „Als gij wilt, priester van Isis, kom dan tot ons en vertel mij en de prinsessen van al deze wonderen."

Een gevoel van schrik overviel mij, daarvan had mijn leider gesproken, maar ik antwoordde: „Wijze Koningin, als de Goden het wenschen, zoo kom ik weldra hier terug."

Daarop mij tot den Pharao wendend, vroeg ik: „Is het mij gegund, groote Pharao, dat ik mij nu verwijder?"

Hij antwoordde: „Het is nog niet geschied, priester van Isis, dat

mijn gasten heengaan, wanneer zij dat wenschen, maar de Goden zullen weten, waarom zij op deze wijze beslissen; ik leg mij bij hun besluit neer. Ik zegen het oogenblik van uw komst en wacht op de gebeurtenissen, die op Isis zullen geschieden."
Er was groote stilte. Daarop wendde de Pharao zich tot den opperpriester en zei: „Beste Iseués, dezen priester verhef ik tot Hoogepriester van Isis en ik denk, dat de Goden mij hun gevoelens en wenschen toezonden, waarnaar ik zal gehoorzamen."
Daarop richtte de Koningin het woord tot mij: „Gij zult Isis groot maken en wilt u de Goden mijn dankbaarheid overbrengen, gij zijt zoo dicht in hun nabijheid en gij ziet, hoe mijn hart van liefde is vervuld. Wij allen danken u."
Voordat wij zouden heengaan, voelde ik de stilte in mij komen en toen ik in de ruimte keek, zag ik mijn lieve Moeder. Ik hoorde haar tot mij zeggen: „Beste Venry, de Pharao zal je in zijn huis opnemen, op je hoofd rust de ster van ons huis, maar wees voorzichtig. Ga nu heen."
Ik was heel gelukkig. Vele geschenken werden mij aangeboden. Voor Dectar vroeg ik heerlijke oliën en ook die ontvingen wij. De Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester. In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn. Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen.

Lyra.

In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.
Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor

mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide" zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders als dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde". Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?"
„Kom, Dectar."
„Wanneer de Goden willen, dat je nog grooter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?"
„Lag er in haar angst, Dectar?"
„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?"
„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem", die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen

ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem", door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?"

„O, Venry, ik ben zoo gelukkig."

„Ja, Dectar, nu ben je jezelf en ik mijzelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag je echter, vertel mij, als je alles weet en je jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en je op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan je hart drukt, die je door je leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?

Maar wanneer je straks op „de weide" bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, grooter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, en ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld van de liefde? Wanneer je in het luchtruim zweeft en naast je je tweelingziel, hoe zijn dan je gevoelens? Als je „ingaat", beste Dectar, in een Tempel die ver boven alle Tempels verheven is, hoe zullen je gevoelens zijn, mijn vriend, als je één-zijn volmaakt is? Dat alles wil ik van je weten, Dectar, jij moet het mij zeggen, jij leeft in dat reine geluk. Doch ik ga thans zien, mijn vriend, luister.

Wij moeten heel voorzichtig zijn, want de Opperpriester is vertoornd. Maak je echter in niets ongerust, ik ben gereed. Doch nu het volgende. Nu beleef je dat machtige en onbegrepen geluk, doch later, Dectar, wellicht eeuwen later, ontvang ik die liefde en dan zal jij de groote vleugelen bezitten. In dit leven ben je dan geen priester, maar je hebt al de wetten leeren kennen en daarvoor ben jij hier in den Tempel. In dat leven zal je de won-

deren zien, zooals ik ze thans moet beleven. Dan leef jij tusschen leven en dood en zal je heel veel menschen gelukkig mogen maken. Nu leef je in je eeuwig geluk, dan vraagt men aan jou, om alles te geven wat in je is en zal je moeten dienen. Maak je daarvoor gereed, Dectar. Dat je thans dit geluk leert kennen, is, omdat er in latere eeuwen het bewustzijn van al deze wonderen en van de wetten in je moet zijn; dat alles wordt je door de allergrootste vleugelen geschonken.
Ik zie al deze wetten en het zal geschieden, zooals de Goden het willen. Nu wacht je het geluk in astralen vorm, als ziel zal je alles beleven, maar in vol bewustzijn, dan echter zweef je tusschen hemel en aarde heen en weer, van de aarde af naar de duisternis, naar hemelen en naar die plaatsen in de ruimte waar ik nu niet vertoeven zal. Maar misschien mag ik dan tot je komen en je alles verklaren. Ik zie thans ver, heel ver vooruit, Dectar, en het behoort bij al deze wonderen.
Aan mij is gegeven, beste vriend, jou te verbinden. Heden zal je „de weide" zien. Daarna ben ik gereed voor de groote gebeurtenissen, die men op Isis zal beleven. Aan ons is dat gegeven, doch die na ons komen volgen dit pad, want het is lichtend.
Je hebt het gezien, Dectar, de wonderen zijn tot ons gekomen, vlugger dan wij dachten. Voor sommigen duurt het eeuwen en zij hebben al den tijd zich daarvoor gereed te maken, wij echter, beste Dectar, gaan op vleugelen, in korten tijd zijn wij gereed."
„Is onze muur nog noodig, Venry?"
„Meer dan ooit te voren, Dectar, ik wil op deze wijze verder gaan en zie in mij geen oppermacht. Tot het allerlaatste toe is de muur noodig. Wanneer de zon langen tijd onder is, Dectar, dan kom ik je halen en gaan wij naar „de weide"."
Dectar ging heen, ook ik had behoefte in de natuur te zijn en ik bezocht de tuinen van Isis. Ik moest alles wat ik had beleefd trachten te verwerken. De tuinen van den Tempel waren thans voor mij open.
Weldra had ik mijn negentienjarigen leeftijd bereikt, doch nu was ik al gereed en krachtig, maar die kracht leefde tusschen leven en dood en behoorde mij niet eens toe. Maar ik gaf mij

geheel over. Ik kreeg nu het gevoel om de gebouwen te bezoeken waar de priesteressen leefden. Daar had ik nu het recht om binnen te gaan en ik stoorde mij niet meer aan astrale muren, noch aan de meesters; al die wetten had ik overwonnen. Wat ik daar zou beleven wist ik niet, doch ik volgde de gevoelens op, die zooeven tot mij waren gekomen.
Ik betrad het heiligdom van de priesteressen en botste tegen mijn Vader op. Mijn innerlijk leven werd hevig bewust. Mijn Vader hier, in dit gebouw? Zijn er priesteressen die een bijzondere ontwikkeling behoeven? Ik las in zijn ziel en dat schudde mijn haat wakker. Ik dacht niet meer te kunnen haten, nu echter voelde ik niets dan haat, maar alleen voor hem. Zijn fonkelende oogen keken mij aan, die van achter een masker hun vernietigende haat tot mij zonden. Hij had mij herkend, nu wist hij wie ik was, maar ik begreep, dat mijn geboorte en mijn jeugd voor hem verborgen bleef. Hij was woedend, toch trachtte hij zich te beheerschen. Zijn zwakke karaktereigenschappen had ik thans leeren kennen.
Hij ging mij voorbij, doch de wapenen, die eeuwen geleden waren begraven, namen wij weer op, en de strijd op leven en dood had eigenlijk eerst nu een aanvang genomen. Bloed tegen bloed, het kind tegen zijn vader, maar de jeugd zou overwinnen. Hij zag in mij Vader Taiti. Door mijn gaven en de wonderen had hij mij herkend, zijn zien en aanvoelen was nu voortreffelijk. Deze mensch had door mij den brandstapel beleefd, voor al zijn moorden had ik hem gestraft en opnieuw kruisten zich onze wegen en zouden wij de wetten beleven. Hij dacht zich ook nu te kunnen uitleven, maar ik zou zijn leven vernietigen, doch anders, heel anders, op een wijze, dat zijn ziel zou ontwaken.
„Gij zijt machtig, Vader Iseués, doch kinderlijk doorzichtig, zoodat een blinde zien kan wat gij wenscht en wat uw verlangens zijn."
Mijn nieuw gewaad opende de deuren van den Tempel van Isis voor mij, niemand kon mij tegenhouden. Haat, niets dan haat voelde ik tot mij komen. Hoeveel schoone priesteressen waren er in den Tempel?

Ik telde zeventien cellen; er waren hier kinderen van prinsen en hoogwaardigheidsbekleeders, doch maar enkelen die „natuurlijk” begaafd waren. De priesteressen waren in een zaal bijeen, waarin ik binnentrad. Eén van hen, die als een stralende zon haar licht over mij uitstortte, keek naar mij. Ik schrikte hevig. Ben jij het, Lyra? Jij hier, in den Tempel? Is het daarvoor dat mijn schreden hier naar toe worden geleid? Wilde men, dat ik mijn Vader zou ontmoeten? Wil men ook jou de groote vleugelen schenken? Ik vroeg mij af of ik droomde. Het kon niet anders, zij was Lyra. Hoe moest ik de Goden danken. Lyra, ik mag je zien? De andere priesteressen gingen heen en ik trad naar haar toe.

„Ziel van mijn ziel, nu mogen wij elkander ontmoeten, doch alles is mij duidelijk. Ik ben het, lieve Lyra, als kind waren wij op „de weide”, mijn meester heeft ons ook nu verbonden. Herinner je je nog „de weide”?”

„Ik weet alles, Venry, en heb lang moeten wachten, toch ben je tot mij gekomen. Maar mijn zien is waarachtig. Groot ben je, Venry, je wonderen zijn mij bekend, je zal Isis groot maken. Ik zie in je leven, heb je steeds mogen volgen. Mijn meester liet mij zien, alsof hij voelde, dat mijn leven gereed is. O, heb geen angst, Venry, je leider waakt, waakte steeds over mij; die ontwikkeling blijft verre van mij, mijn oorzaak en gevolg is in het wachten overgegaan. In mijn ziel ligt mijn eigen bescherming, want heel vaak kwamen de demonen tot mij, maar ook een andere kracht, die heel sterk en machtig is, Venry, waardoor jij de wonderen beleeft, legde om mijn ziel het allereerste wonder, zoodat zij van angst heengingen. Ik zal dienen, Venry, en wie dienen wil, ontvangt de bescherming van de Goden, ook al stond ik heel alleen tegenover een overmacht.”

„Lyra, mijn ziel, ik ben hier om den Tempel van Isis groot te maken. Ik heb in ons vorige leven mogen zien. Wat wij daar hebben beleefd was hartstocht en geweld. Wij brachten anderen leed en smart, doch onze zielen ontwaakten en wij verzadigden ons door hen, die op den brandstapel zijn gestorven. Ben jij ook daarin bewust, Lyra?”

„Ja, Venry, ik weet alles."
„Als je dit duidelijk is, Lyra, voel je dan, waarom wij hier zijn? Is het wonder van één-zijn in je bewust? Je zal mij de kracht geven om mijn taak te volbrengen, omdat de Goden weten, dat ik alleen zal bezwijken. In andere levens zal je mij toebehooren, want nu zijn wij nog niet gereed, lieve Lyra, om het allerhoogste geluk te ontvangen. En toch zijn wij één, maar dit één-zijn is een genade en het behoort bij mijn taak. Wij leven in de wetten, bij dit oorzaak en gevolg, mijn kind, ligt dit één-zijn en het behoort daartoe.
Hoe zou ik kunnen dienen, Lyra, als ik de liefde niet kende? Wat voel jij? Kun je mij alles verklaren?"
„Mijn lieve Venry, heerscher van Isis, brenger der liefde, je beleefde reeds wonderen, doch die komen, zullen alle anderen overtreffen. De Goden willen dat je dient en ook ik moet dienen. Ons één-zijn deed je gaven ontwaken en je ziel ontwikkelen. In mij leeft Isis, wij zijn kinderen van God, ons leven zal hierin eindigen, om dan verder te gaan en goed te maken. Al zal mijn ziel in andere lichamen leven, wij zijn en blijven één, Venry. Ik zal kinderen baren, door anderen geschapen, toch ben ik van jou, alleen van jou, Venry.
Ik zal wachten, maar eens zal ik groot zijn en tot je terugkeeren en indien noodig, mij geheel overgeven, hoe mijn einde op aarde ook zal zijn. Er zullen tijden komen, Venry, dat ik van al deze wetten niets weet, maar in mij zal het gevoel zijn, dat mij kracht geeft alles te aanvaarden. Jij brengt nu de liefde, in andere levens ben je onbewust en zal je vragen „waarom en waarvoor". Laten wij beginnen, beste Venry, en onze eerste afrekening zullen de Goden aanvaarden, zoodat je op dit leven kan terugzien. Als eens de leegte in ons is en wij het leed moeten ondergaan, dat ons wacht, zijn wij ook daarin gereed. Dit leven zal overheerschen, beste Venry, en ons sterken als onze zielen roepen en zoeken en geen weg vinden, en de duisternis om ons is. In mijzelf liggen al die fouten en zonden. Dit leven gaat voorbij, beste Venry, om mij gereed te maken voor al die andere levens, waarin ik zal dienen, zal ondergaan het leed en smart, het onbegrijpen, het

alleen staan, het alléén beleven en het zoeken en vragen, waar mijn ziel is.

Waarom ik hier ben, Venry? Is mijn ziel thans niet bewust? Zou ik nu in de duisternis kunnen leven? Gaan wij beiden niet één weg? En is het niet om te ontwaken? Kun jij verder zijn dan ik? Als jij het licht moet volgen, overstraalt het ook mij, of wij waren niet één. Als jij zoekt, beste Venry, zal ook ik zoeken, is er leegte in jou, zal er ook in mij leegte zijn, want in alles zijn wij één.

O, ik begrijp alles. Als ik zie in de volgende levens, Venry, schrei ik, niet van angst, niet van leegte, maar om te willen dienen. Straks ben je heel groot, dan weer heel nietig en weet je van al deze wonderen niets meer, er is dan een ander leven dat overheerscht. Vraag dan niet, waarom je alleen bent, waarom je die eenzaamheid moet beleven, in het oorzaak en gevolg zullen wij dan „ingaan" en ook dien Tempel binnentreden en de Goden danken, dat wij mochten dienen en ontwaken.

Ik dank de Goden, beste Venry, dat ik je nu heb mogen zien. Kunnen wij niet gelukkig zijn? Is onze strijd niet om te ontwaken? Hoe was ons einde toen Vader Taiti zijn groote liefde leerde kennen? Nog voel ik het ongedierte in mijn hart, nog de pijnen en het ontwaken in den geest. O, mijn ziel, als ik „Moeder" ben en het deeltje van Amon-Ré in mij leeft en groeit en onder mijn hart in slaap valt, dan zijn wij één, omdat het ons doet ontwaken. Ik ben bewust, beste Venry, als nimmer te voren, omdat ik denk en voel en deze eenzaamheid is slechts een kort oogenblik. Mijn gereedmaken zal zijn het ontvangen, en het ontvangen beteekent dat wij ons aardsche leven hebben geleefd en in die andere werelden verder gaan. Ik zal blijven bidden en aan de Goden vragen of ik ook nu met jou mag sterven, het éénige wat ik zal vragen. Mijn gebed gaat ver, het dringt tot de Goden door, beste Venry. Aan jou zal de wijsheid gegeven worden en het weten, dat ik op je wacht en dat je mij roept, mij gereed te maken. Ik weet, dat het een groote genade is, toch kunnen wij die genade ontvangen, als je doet, beste Venry, zooals de wetten het van je vragen en de wonderen geschieden. Ik smeek niet om

mij gelukkig te maken, ik ben alles, ziel van mijn ziel, in mij is het geluk, het geluk om te willen ontwaken en de Goden te volgen. Ik vraag slechts, om ook nu met jou te mogen sterven, doch dit sterven zal het bewustzijn en het „ingaan" beteekenen."
„Ik dank je, lieve Lyra, voor de kracht die in je is en ben verheugd dat je alles weet. De macht, die aan mij gegeven is, zal je in den Tempel beschermen, in andere levens zullen de Goden over je waken. Op „de weide", lieve Lyra, zullen wij elkander terugzien. Ik ben gereed, je hebt alles, je bent één met mijn ziel, wij beiden zullen eens „Hem" vertegenwoordigen, ons huis zal zijn als de ruimte is en een ieder, die ontwaken wil, zullen wij in ons midden ontvangen.
Wanneer de duisternis voor het nieuwe licht wijkt, als demonen tot inslapen zijn gedoemd, als mijn bloed tot rust is en Isis ontwaakt, de Godin haar stralenkrans op je liefelijk hoofd neerlegt, dan lieve Lyra, ben ik gereed met mijn werk en zullen wij „ingaan", dan zal je ontvangen en zijn wij tusschen „leven en dood". Dan kom ik je halen en ontvang je „Dood en Leven", omdat je dienen wilt."
Mijn leider zweefde in ons midden en wilde, dat ik ook haar gelukkig maakte.
Ik zei tot Lyra: „Kom aan mijn hart, Lyra, en zie hoe eens ons leven zal zijn."
Zij omarmde mij en ik haar, doch tusschen ons beider hart leefde en ontwaakte de Lotus. Haar licht overstraalde onze liefde, en onze harten smolten ineen, de stilte kwam in ons, dieper, inniger dan alle aardsche machten en krachten tezamen. In haar ziel leefde de eeuwige liefde, in haar oogen zag ik het geheele universum vertolkt, haar hart sprak tot mij, en de betoovering, het gelukzalige één-zijn met Amon-Ré ontwaakte, want onze zielen aanvaardden deze heilige uitstraling. Voor een kort oogenblik leefden wij in de ruimte, en wij zagen Tempels en de engelen die daar leefden.
„Eens, lieve Lyra, zullen wij zijn als de Lotus is. Ons licht is dan helder, onze gewaden zijn van één maaksel, geweven door onze daden, die alleen daar gedragen worden, waar mijn Moeder leeft.

Bewaar de Lotus, lieve Lyra, als zij oplost dan kom ik je halen en wij zullen sterven. Hoe dank ik de Goden.
O, mijn ziel, vraag niets, mijn haat zal ik overwinnen en hem op waardige wijze tegemoet treden. Mijn strijd zal in de liefde gestreden worden, want ik wil dienen en met jou komen tot één leven, één voelen en begrijpen, eerst dan is onze liefde volmaakt. Ik zal mijzelf overwinnen, Lyra, en mijn geheele wezen in jouw handen neerleggen en je zult over mij waken, zooals de diepte van je „Moederliefde" in je is. Dan gaan wij „in", Lyra, en zal ons leven gezegend zijn.
Koningin van mijn hart, ben je overtuigd, dat ik mijzelf overwinnen zal? Voel je, dat ik eerst nu gereed ben? Je leeft in en om mij, voor ons geluk zal ik dienen. Je voelde nu, dat ik zou komen, ook straks zal je het mogen weten. Ik moet heengaan, Lyra, mijn meester laat het mij voelen."
„Ga, mijn lieve Venry, ga maar, ik zal wachten."

* * *

Ik ging heen, Lyra leefde echter dicht bij mij. Zij behoorde mij toe en daarvoor dankte ik de Goden. Onberekenbaar zijn de wegen, die de Goden ons dwingen te bewandelen, het kan in leed en smart zijn, doch tevens in het geluk. Ik begreep alles, deze genade voelde ik, mijn dienen zou volmaakt zijn. Ik zou mijn tweelingziel moeten verdienen, alle menschen zouden dit beleven. Wij waren hierin bewust. Een ieder beleefde zijn eigen oorzaak en gevolg, zijn verlangens. Allen waren op weg die ziel te ontmoeten, die één deel, één hemel, één Tempel, één ruimte uitmaakt voor beiden, waarin zij leefden. Ook wij waren op weg en bezig al dat machtige te verdienen.
Ik keerde naar mijn woning terug, want ik wilde in mijn eigen omgeving alles nabeleven. Toch moest ik voorzichtig zijn, ook al bezat ik macht en was de Pharao mij genegen. Nog was mijn Vader de Opperpriester van den Tempel, doch zijn haat was demonisch. Nog waren het wonderen voor hen allen, straks konden zij mij voor krankzinnig verklaren, doch voordien moest ik gereed zijn. Ik bezat gaven, waarvan zij allen niets begrepen.

En hierin lag het gevaar en waren de gedachten, die ook nu tot mij kwamen. Op natuurlijke wijze zou ik mijn geestelijk wapen op hem richten, de strijd, dien ik zou strijden, vond ik prachtig en hoogst natuurlijk. Door mijn leider zou ik zegevieren. Ik dankte hem voor alles, ook voor dit geluk en zou mijn best doen.

De weide.

De zon was reeds lang onder, op Isis was iedereen ingeslapen, doch ik maakte mij gereed om uit te treden. Mijn leider waakte over mijn stoflichaam en zou mij vertegenwoordigen, indien het noodig was. Allereerst ging ik naar Dectar. Toen ik bij hem kwam, verwachtte hij mij in den geest, ook bij zijn organisme was hulp, of het was niet mogelijk voor hem om heen te gaan. Ik hoorde tot mij zeggen: „Denk niet, Venry, dat dit niet tot ons werk behoort, ook deze gebeurtenissen hebben beteekenis, of ik zou mij niet met aardsche gevoelens en verlangens bemoeien. Hoever ik nu vooruit zie, kunt gij niet peilen, doch weet, dat voor Dectar dit bewustzijn noodig is. Ga nu heen, over zijn stoffelijk kleed wordt gewaakt, de astrale muren van Isis houden u niet meer gevangen."
Dectar straalde van geluk toen hij mij zag en zei: „O, Venry, hoe kan ik je dit alles vergoeden."
Ik vertelde wat ik had gehoord en hij begreep mij.
„Als ik nu ontvangen mag, Venry, wellicht ben jij later de gelukkige en weet ik van al dit wonderbaarlijke niets meer. Maar ik beloof je, wanneer ik gaven zal bezitten, dan zal ik mijn best doen."
„Luister nu, Dectar. Ik breng je naar de weide en daar zal je wachten, want ik keer tot de aarde terug om Myra te halen. Straks is dat niet meer noodig en kun je op eigen krachten gaan waarheen je zelf wilt."
Wij verlieten de aarde en zweefden samen naar de weide. De „weide" ligt tusschen leven en dood en is een plaats waar de ziel tijdelijk kan vertoeven om zich van gevoelens los te maken. Het

is die plaats, waar de aardsche menschen elkaar ontmoeten en met hen één zijn, die reeds zijn gestorven. Doch wanneer dit één-zijn beleefd wordt, geschiedt het in hun droomen, enkelen zijn bewust, maar slechts één op millioenen zielen bezit deze gaven, zoodat beider bewustzijn volkomen is. Ik kende de weide, want ik was daar reeds met Lyra geweest, ook uit mijn vorig leven kende ik die heilige plaats. Ook toen traden wij uit onze stoffelijke lichamen. Wanneer ik uittrad maakte ik Lyra vrij en zweefden wij samen in de ruimte. Soms geschiedde het uittreden op den dag, meestal echter als de zon onder was en het universum de aardsche zielen in de stilte van het leven kon ontvangen. Dat Dectar op wolken wilde zweven, hadden wij meermalen beleefd en beteekende een wonderlijke sensatie. Wij zweefden dan door het luchtruim heen en leefden in de ruimte, wat voor velen een openbaring was.

De weide is als een herstellingsoord, waar de ziel nieuwe krachten opdoet om het stoffelijke leven in alle stadia van leed en smart te kunnen beleven. Er is geen ziel op aarde, of zij is daar geweest, hetzij bewust of onbewust. Doch zij keerde naar de aarde terug met nieuwe bezieling, vol van geestelijke krachten, om dat te aanvaarden, dat zij draagt en als oorzaak en gevolg op haar schouders rust. Ik weet het en zij, die in die andere wereld leven weten het en hebben het beleefd. In ons allen ligt het verlangen die ziel te ontmoeten, waarvoor wij liefde voelen en de Goden ons als een genade konden schenken. Ook weet ik, dat alléén zij de weide zullen zien, die oprecht verlangen en gereed zijn, niet zij, die moeten ontwaken en woor wie deze liefde geen beteekenis heeft, die in onbewustzijn het aardsche leven beleven.

Toch zien ook zij de weide, omdat ook hun ziel leeft en ergens is, en dat ergens kan in de ruimte zijn of op aarde. In alle en verschillende stadia kunnen zij zich ontmoeten, maar het is het organisme, waarin de ziel leeft. Hoeveel stadia het stoffelijke organisme bezit, vertegenwoordigen al die lichamen, dat van het kind-zijn af begint.

Onnoemlijk zijn de stadia, die de ziel kan ontvangen en moet beleven. Wat nu op aard het kind is, dat het vader- en moeder-

bewustzijn bezit, was in het vorig leven „Moeder" en „de moeder" van haar, die nu Moeder is. Gods wetten zijn ondoorgrondelijk, zijn niet te peilen, niet te kennen en niet te voelen, toch zijn ze zichtbaar voor hen die aanvaarden dat er geen dood is, dat de ziel in beide lichamen het volle geestelijke bewustzijn zal behalen. Het is niet anders, eeuwig, eeuwigdurend blijft dit, omdat dit de wetten zijn, en die wij priesters wilden leeren kennen.

De weide ligt daarom tusschen leven en dood en is een geestelijke sfeer. Zij is als een plekje van de aarde en als een hemelsch oord, zij is beide, zij versterkt het organisme en het innerlijke leven. Op de weide is men bewust en daar keert het vorige leven in ons terug. Daar weet men, waarheen wij gaan en wie tot ons behoort, wie eeuwigdurend bij ons is en deel van ons leven blijft uitmaken. De weide is om het geestelijke bewustzijn wakker te schudden en de ziel aan te sporen naar die liefde te verlangen, wat het terugkeeren tot God beteekent. De Schepper van hemel en aarde en alle planeten begreep, dat Zijn kinderen niet zouden ontwaken, als zij van tijd tot tijd niet mochten „ingaan". Dit „ingaan" is voor de ziel de vreugde en het geluk, wat zij bij het terugkeeren op aarde als „gevoel" ervaart.

Op de „weide" ziet de moeder haar gestorven lieveling terug, de vader zijn vrouw, de zuster haar zuster en de broeder zijn broeder, maar de geliefden als tweelingzielen elkander en beleven hun geestelijk geluk. De weide helpt den stoffelijken mensch dragen, zij dient en zij geeft, zij schenkt kracht en levenslust aan het leven van God. God begreep, dat al Zijn kinderen zouden bezwijken, want het aardsche leven is alléén om te ontwaken, om goed te maken wat eens misdaan is.

In de vele levens, waarin de ziel leefde en bezoedelde, èn haatte èn vernietigde, komt „De Weide" haar te hulp. Maar vooral, in het leven waarin het leven op aarde een voortdurende kastijding is, geeft de weide aan de ziel kracht en weerstand, of zij zou bezwijken.

Ik vroeg aan Dectar: „Is het bewustzijn in je, Dectar, dat je eens op de weide was?"

„In mij, beste Venry, ligt en leeft dat groote geluk, maar ook Myra zal het weten.”
Wij zweefden steeds verder en van de aarde weg. Wij zouden tevens in de ruimte kunnen blijven en ons om uit te rusten kunnen leerleggen op het donzige bed van energie en kracht, waardoor de ruimte ontstaan is. Ook konden wij naar andere landen gaan en indien wij het wilden, daar de menschen in hun doen en laten volgen, alles lag in ons bereik en voor ons open, omdat wij in het bezit waren van de vleugelen. Maar wij gingen verder en verder, zoodat de aarde voor onze oogen oploste en wij traden een andere wereld binnen. Daarin ligt de weide, tusschen hemel en aarde en zij heeft verbinding met beide werelden.
Toen ik als kind bezeten was, zag ik daar Lyra terug. Mijn bezetenheid bracht mij naar de weide, omdat door de bezetenheid mijn vorig leven weer bewust werd. In dat leven had ik de weide gezien, die gevoelens lagen daaraan vast en ik beleefde ze toen opnieuw. Ernstige gebeurtenissen slaan diepe wonden in de menschelijke ziel, die als gevoelens worden beleefd. Eén dergelijk gevoel verbond mij met de weide. Door mijn bezetenheid ontwaakte mijn ziel, dat gevoel kwam omhoog en werd in mij bewust. Nu echter werden wij door onzichtbare hulp bijeengebracht. Maar het gevoel, waarin wij eens leefden en waarin de liefde in ons ontwaakte, zou in het volgende leven het verlangen zijn, dat in iedere ziel aanwezig is en de ziel als „gevoel” ervaart en beleefd moet worden. Ik ging alles aanvaarden en begrijpen.
Op de weide echter keeren al die gevoelens bewust terug en die zijn het bewustzijn uit het vorige leven. In mij lagen warmte en gaven, maar die wetten had ik mij eigen gemaakt en de mystiek leeren kennen. Door kastijding hadden wij ons zelf gedood. Wat ik nu als gevoel bezat behoorde tot het leven van Vader Taiti, maar ik leefde nu in een ander organisme en ik maakte mij gereed om de reine liefde voor eeuwen te mogen ontvangen. Door dit bewustzijn zag ik Lyra terug en Dectar Myra, omdat wij tweelingzielen waren, anders hadden wij dat niet kunnen beleven. Ook dat was mij duidelijk.

Lyra leefde op aarde, ook ik en wij waren één. Straks zouden wij weer uiteen moeten gaan, om een andere oorzaak en gevolg goed te maken. In dat vorige leven hadden wij zelfmoord gepleegd, daarna moesten wij wachten op een nieuw organisme en werden wij weer geboren. Maar in dien tijd was er in Lyra, in mij en Dectar niets veranderd. Ik had alleen een nieuw lichaam ontvangen, doch was opnieuw priester, want ik deed hetzelfde werk, doch thans zocht ik het hoogere. Onder mijn voortzweven kwamen al deze gevoelens tot mij. Mij was alles duidelijk en ik vond het heel natuurlijk, want er was geen verleden, ik leefde in het „nu".
Dectar zei tot mij: „Hoe duidelijk is mij alles, Venry."
„Heb je mij kunnen volgen, Dectar?"
„Ja, Venry, want ik volgde je in gedachten en vond het zeer leerzaam. Ik heb weer heel veel geleerd."
„Wat is alles toch eenvoudig, Dectar?"
„Kunnen de Goden onnatuurlijk zijn, Venry?"
„Neen, mijn vriend, dat is niet mogelijk, maar wij moeten ontwaken.
Het leven van Venry en Vader Taiti, beste Dectar, wordt nu eerst één leven, is je ook dat duidelijk?"
„Nu ben je bewust, Venry, beide levens zijn geheel één, zoo zie ik het, maar jij beleeft het."
„Zie daar, Dectar, „de weide"."
„Mijn beste Venry, alles begrijp ik."
„Ik kom aanstonds terug, Dectar, je wacht op Myra."
In snelle vaart keerde ik naar de aarde terug en had spoedig de omgeving waar Myra leefde, bereikt. Ik trad het paleis binnen. Ook om dit gebouw zag ik een astralen muur, dit huis werd voor demonen beschermd, doch de muur was door de meesters opgetrokken. In een ander gebouw, dat achter het paleis lag, trad ik binnen. Al spoedig had ik Myra's kamer bereikt. Zij was alleen en in diepen slaap. Haar bloem drukte zij aan haar hart, maar op deze reis zou zij oplossen. Haar gemaal was hier niet. Toen ik mij op hem instelde, zag ik waar hij zich nu bevond. Aan Myra's aura lag hij vast, doch slechts voor dit leven; in het

eeuwigdurende leven was Dectar haar ziel, haar liefde, haar eigen leven, haar geluk en zaligheid.
Een hooggeplaatst ambtenaar kon doen wat hij wilde, doch hij was ver van dit machtige verwijderd en onbewust in de liefde.
Ik stelde mij op haar zieleleven in en maakte haar vrij. Onmiddellijk herkende zij mij en vroeg: „O, Vader Taiti, ben u tot mij gekomen? Mijn meester, uw wonderen brengen mij naar Dectar?”
„Kom, lieve Myra, volg mij, Dectar wacht op de weide.”
Wij zweefden over de pyramiden, stegen hooger en hooger en de aarde verdween uit het gezicht. Onderweg stelde ik haar vragen.
„Is alles in je bewust, Myra?”
„Er is heel veel, Vader, dat ik weet, maar niet alles. Toen ik nog een kind was, waren al de gevoelens uit mijn vorig leven in mij bewust, doch toen ik wat ouder werd sliepen zij in. Soms kon ik heel oud zijn, dan weer was ik als een kind.”
„Is het geluk in het stoffelijke leven en bewustzijn waarachtig, Myra?”
„Ik ben zoo gelukkig, nu zal ik mijn taak afmaken, ik dacht er onder te bezwijken. Dit geeft mij kracht, hoe moeilijk het ook is, ik zal mijn huis niet verlaten. Nu weet ik, dat mijn ziel bewust is van mijn liefde, want daaraan heb ik getwijfeld; ik dacht niet meer, voelde niets meer en was gereed opnieuw het gif tot mij te nemen. Nu kan ik wachten, ik weet het zal eeuwen duren, toch kan ik wachten. Weet u reeds waar Lyra leeft?”
„Ja, Myra, heden mocht ik haar zien. Zij is op Isis en indien je wenscht, bezoek dan de priesteressen daar, ik zal het haar laten weten. Haar denken en voelen is je bekend en Lyra zal je herkennen.”
„In mijn droomen zie ik Lyra, meermalen komt zij tot mij, doch zij noemde mij haar naam niet. Bezit zij de vleugelen? Is zij zoo dicht bij mij?”
„Je zal haar zien, Myra, ga haar bezoeken en spreek innerlijk, van gevoel tot gevoel en breng haar al mijn liefde.”
„Is de wijsheid, die u thans bezit, meester, uit deze wereld?”

„Ja, Myra, de Goden willen dat wij Isis zuiveren van alle duisternis. Heb je mij iets te zeggen, Myra? Ik lees het uit je ziel en je wilt het aan Dectar zeggen. Spreek, Myra, ik ben voorbereid."
„Wilt u heel voorzichtig zijn, meester?"
„Is de prinses reeds gekozen, Myra?"
„Wanneer het uw wensch is, zij wenschen uw bloed, meester, en Karina zult u gelukkig maken."
„Ik zal mij daarvoor wapenen, Myra."
„Zie nu, mijn kind, daar is de „weide".
Dectar was verjongd, een jongeling knielde neer, hij boog diep zijn hoofd voor zijn tweelingziel. Myra trad hem tegemoet en beiden dankten mij.
„Dat niet, kinderen van God, doe dat niet, dankt „Hem" door Wien dit alles mogelijk is. Eerst nu kan je leven beginnen. Weet echter, dat je beiden in andere levens zult leven, om het hoogere bewustzijn je eigen te maken. Wij allen moeten verder, zullen goed maken wat wij eens misdeden, maar hooger en hooger gaan om de allerhoogste hemelen te bereiken. In den morgen verwacht ik je, Dectar, je moet mij alles verklaren."
Dectar en Myra losten voor mijn oogen op, want de weide is onmetelijk, ook zij heeft geen einde en is één met de aller, allerhoogste sferen, zoodat de Goden daar zijn wanneer zij „ingaan". Ik zag millioenen menschen, allen beleefden slechts één iets, dat het ongelooflijkste, het machtigste is, dat de ziel voelt en waarvoor zij sterft, haar eigen leven offert en als „De Liefde" wordt gevoeld. Toen zweefde ik naar den Tempel van Isis terug. Ik bezocht de meesters, maar ik bleef onzichtbaar voor hen. Ik ging thans in alle geheimen over, ze waren voor mij zichtbaar. In deze kamers waren afschuwelijke moorden bedacht en uitgevoerd. Eeuwen kon ik thans terugzien. Al die hoogepriesters zag ik nu voor mij, de een kwam na den ander, zij volgden elkander op. Hier leefde het gif van den Tempel van Isis en dat zou en moest ophouden en gereinigd worden. Hier leefden hun daden, vele tafereelen zag ik voor mij. De priesteressen en de priesters die men vergiftigd had, die ik als schimmen waarnam, wachtten hier op vergelding. Daarentegen begreep ik, dat zij allen de wetten

niet kenden, dit doelloos rondzwerven beteekende onbewust-zijn in het leven, waarin zij waren. In hen lag hartstocht en geweld, zij gingen ten onder en waren op aarde reeds ten gronde gericht, omdat ook zij niet vrij waren van haat. Dit bewustzijn behoorde tot de duisternis.
Tot de Goden bad ik om kracht, want ik voelde mij gereed, dit alles te vernietigen. Met andere wijsheid keerde ik naar mijn stoffelijk organisme terug en sloot de deuren van mijn ziel voor iedere inwerking af. Voor niets stond ik nu open, alleen voor rust en de stilte van de „weide", voor de wijsheid, die mij het volle geestelijke bewustzijn gaf.
Mijn leider sprak geen woord tot mij, maar ook dat begreep ik, hij behoefde mij niets te verklaren. Weldra viel ik in slaap en toen ik in den morgen ontwaakte, voelde ik mij heerlijk uitgerust. Ik riep Dectar tot mij. Toen hij bij mij binnentrad zei hij: „Kan mijn meester aanvaarden, dat ik nog steeds in de ruimte leef?"
Het was mij duidelijk, dat hij vanuit de ruimte tot mij sprak. De meesters volgden ons en hij zei: „De Goden schonken mij de groote vleugelen, waardoor ik mocht „ingaan". Mijn ziel is vervuld van de wijsheid, die ik daar heb ontvangen; een wijsheid machtig en diep, zoodat er in mij dankbaarheid is, vreugde en geluk, eenvoud en deemoed en de gevoelens van het ongeboren kind, dat mij die heilige stilte gaf. Is mijn meester overtuigd, dat het volwassen bewustzijn de vernietiging van deze stilte beteekent? Kunt u aanvaarden, meester van Isis, dat het „ingaan" is, het beleven van al die wonderen? Hoe beefde ik van ontroering, toen ik mijzelf leerde kennen en er een ander bewustzijn in mij kwam. Toen ik zag en voelde hoe de Goden ons hebben geschapen, begreep ik, dat dit het eenige is waardoor wij ontwaken. Die openbaring onderdrukte mijn menschelijk voelen en dagbewustzijn en gingen wij „in" om de wonderen te ontvangen, waardoor wij begrepen wat ons tot God terugvoert. Het is de „Liefde", meester van Isis, alléén de „Liefde" kan Isis groot maken.
Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die

als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, wanneer de liefde niet in hen is, waarvan de hoofden gekroond zijn. Het machtige, dat een gevleugelde kan genieten buiten de aarde om, meester van Isis, raakt het onmetelijke vergezicht. Nu weet ik, dat de dingen, die ons menschen groot en gelukkig maken, alleen door het leven mogelijk zijn en het „ingaan" beteekent. Wie al die krachten verwaarloost, bewandelt een doodloopend pad, want wanneer alle zielen zooals wij leven, zal er een tijd komen, dat er geen zielen meer op aarde zijn. Toen wij dat leerden kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel van Liefde" binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend. Daarna keerden wij naar de stoffelijke wereld terug en mochten wij samen op wolken plaats nemen. Op een rustbed van energie en kracht zweefden wij door de ruimte, totdat de dag naderde en wij naar ons eigen huis moesten terugkeeren. Myra zegt, dat kronen geen beteekenis hebben en dat zij mij volgen wil en zal wachten tot opnieuw onze zielen worden verbonden en het eeuwige „ingaan" ons bezit is. Wij zijn gereed, meester van Isis."
Toen de meesters ons niet meer volgden, zei Dectar tot mij:
„Is je alles duidelijk, beste Venry?"
„Alles, mijn vriend, ook ik ben heel gelukkig. Zal je Myra opnieuw zien?"
„Ons contact is gereed, Venry, wanneer mijn hart verlangt, zoo zijn wij opnieuw één."

Mijn Physische gaven.

Om mij voor de allergrootste proeven gereed te maken, wilde mijn leider dat mijn physische gaven werden getoetst. Het uur van samenzijn stelde ik zelf vast. De meesters waren reeds aanwezig en met hen verschillende schrijvers die in beeldschrift hetgeen zij beleefden zouden vastleggen. Ieder woord dat gesproken werd, ook de vragen en antwoorden, werden vastgelegd en bewaard. Onder een zwak licht en de geuren van krachtige kruiden, de genezers in mijn bereik, legde ik mij neer en viel

weldra in diepe trance. Rondom mij werd een magische cirkel getrokken. Toen de meesters zagen dat ik in diepen slaap was en daar als een schijndoode neerlag, volgden zij mij in die andere wereld. Toen ik werd waargenomen, stelde de opperpriester zijn eerste vraag en die luidde:
„Waar bent u, priester van Isis?"
Mijn antwoord uit mijn wereld luidde en mijn stoffelijke mond sprak: „Ik spreek tot u uit een andere wereld."
„Bent u bewust van hetgeen u daar ziet en van wat gij zegt?"
„Voor de Goden van Isis buig ik mijn hoofd en ik zweer u, dat ik zie en weet waar ik ben; ik kan u allen waarnemen. De meesters kunnen mij zien, gij allen bezit de groote vleugelen."
Ik zag, dat de schrijvers hetgeen gezegd was opschreven. De opperpriester zei: „Als u bewust bent van uw krachten, toon ons dan waartoe gij in staat zijt."
Ik wachtte op mijn leider, doch de Vader van Isis vroeg reeds opnieuw: „Hoort u, wat de meesters vragen?"
Doch ik voelde mijn leider nog niet en kon niets zeggen, in alles werd ik geleid. Ik antwoordde: „Mag een leerling-priester van Isis een zitting openen als de meesters nog niet aanwezig zijn?"
„Op wien wacht gij, priester van Isis?"
„Op de Goden, op wie anders?"
Hij begreep dat ik tijd noodig had, doch vroeg: „Als het leven in die wereld is zooals wij het hier kennen, hoe zal dan het licht zijn dat ons allen overstralen zal en wijsheid beteekent?"
Hij was reeds bezig disharmonie te veroorzaken, doch ik begreep hem en antwoordde: „De heilige ernst van dit leven dwingt mij om een kind te zijn, wil ik voor u wijsheid ontvangen die Isis groot maakt; ik moet de wetten opvolgen en wachten, totdat de Goden tot mij komen. Is er geen geduld in mij, zoo kan ik terugkeeren, maar dan gaan wij allen blind."
Onder het spreken voelde ik mijn leider tot mij komen, nu was ik gereed en zei tot hem: „Gij kunt vragen stellen."
Maar mijn Vader had ik reeds geraakt en hij vroeg: „Indien men wil, dat wij kinderen zijn, waar is dan de volwassen groei en bloei voor noodig?"

Ik was gereed en antwoordde: „Als gij vragen stelt, die uw diepe innerlijk verkleinen, zoek het dan in u zelf en niet hier, waar ik nu leef, of gij zijt een speelbal voor anderen.”
Hij zweeg nu en begreep, dat ik hem op al zijn vragen zou antwoorden. Hij vroeg: „Zijn er physische gaven in u?”
„Als een leerling-priester nog niet gereed is, kan hij van u dan het priesterschap ontvangen? Indien ik niet gereed was en die gaven niet had, zou ik u en de meesters niet hebben laten komen.”
„Dan verzoek ik u tot mij te brengen de bloemen, die gij daar voor u ziet, maar die tot onze wereld behooren.”
Ik begreep wat hij bedoelde. Dicht in zijn nabijheid stond een kleine vaas en daarin waren kruiden-bloemen, die men voor deze zittingen gebruikte. Ik zou van deze wereld uit de vaas met bloemen tot hem moeten brengen en dan zweefde voor een kort oogenblik het stoffelijke voorwerp in de ruimte, zooals ik reeds met de vrucht had beleefd. Ik stelde mij op de vaas in, mijn leider liet mij voelen, dat hij gereed was en ik bracht het aardsche voorwerp tot hem. Ik boog mij diep en mijn mond sprak: „Is de opperpriester van Isis overtuigd, dat de Goden hier aanwezig zijn?”
De verbazing was groot, allen huiverden bij het zien van dit wonder. De schrijvers legden het vast en toen zij gereed waren vroeg hij mij: „Breng ze terug, als gij wilt.”
Ik keerde met de vaas terug, waarna de verklaring van dit wonder volgde en werd vastgelegd. Zooals mijn leider mij het wonder van de vrucht had duidelijk gemaakt, zoo kregen zij ook nu de verklaring en toen zij zoover waren, vroeg hij: „Is het mogelijk, dat gij een van de priesters van zijn zwaartekracht ontdoet?”
„Wie zal het zijn?”
„Uw meester.”
Een groot geluk straalde mij uit Dectar tegemoet. Toen ik mij op Dectar instelde, zag ik eenige wezens tot mij komen, die mij hielpen dragen, maar die voor de meesters onzichtbaar bleven. Dectar ging nu in een dicht waas gehuld en wij droegen hem door de ruimte en naar zijn plaats terug.

Ik wachtte af en hoorde: „Dat is een wonder, priester van Isis, doch deze wonderen zijn ons bekend, wij kunnen ze tevens verklaren.”
Nu voelde ik mij geraakt en vroeg: „Verklaar ze mij dan, opperpriester, voor mij zijn al deze wonderen nieuw en het zijn wonderen, waarvan gij nog niets weet.”
Hij moest antwoorden en zei: „Wij allen luisteren en geven ons geheel, maar vertel ons wat gij daar ziet en verklaar ons de wetten.”
Hij verhoogde de disharmonie en wilde niet erkennen, dat hij er niets van begreep. Daarbij vroeg hij om antwoord.
Ik antwoordde: „Gij kent de wetten en deze wonderen, toch vraagt gij om ze u te verklaren?”
Stilte rondom, mijn antwoord werd gewogen, doch zijn vraag en antwoord luidden:
„Als ik mij niet vergis, priester van Isis, is men ook daar geraakt en kent men gevoelens, die de wijsheid verduisteren?”
Ik begreep hem en gaf hem antwoord: „In de wereld waarin ik nu leef, vraagt men niet om antwoord, wanneer zij, die hier leven, dat antwoord kennen en die wijsheid in hen is. Dat is kracht verspelen en verloren tijd. Het is het gepraat van een onbewuste. Hier gaat men verder, steeds verder en dieper, zoodat zij nieuw voedsel ontvangen, nimmer keeren zij terug naar wat zij in het verleden hebben leeren kennen en allen zijn dankbaar en voelen zich als kinderen.”
Hij gaf zich echter nog niet gewonnen en zei: „Als de wonderen zoo groot en diep zijn en wij de leerschool des levens moeten volgen, hoe willen wij dan kunnen gehoorzamen en de wonderen volgen, als de aardsche tijd te kort is?”
Zijn gehuichel en het gepraat langs de wetten heen maakte mij onwel. Ik was echter gereed en antwoordde: „Gij zijt in het bezit van uw meesterschap en het hoofd van Isis. Verklaar mij al deze wetten, want uw wijsheid is machtig.”
Alle meesters voelden dit vreeselijke gevecht, doch daarvoor waren deze zittingen niet; tevens begrepen zij, dat ook hij dacht ze te kennen, maar dat hij mij wilde vernietigen. Tot verklaren

kwam hij niet, omdat het hem onmogelijk was. Den allereersten steek, die zijn hoogmoed en ijdelheid, zijn persoonlijkheid had geraakt en gekwetst en zijn voetstuk deed trillen, had hij van mij ontvangen. Dan vroeg hij op strenge en snauwende wijze: „Zijt gij in het bezit van andere wonderen, die wij niet kennen?”
Mijn leider verscherpte mijn wapen en ik zei tot hem: „Het zijn de wetten van den Tempel, die voorschrijven hetgeen ontvangen is op te teekenen en vast te leggen, zoodat daar geen stoornissen in kunnen zijn, voordat wij verder gaan. Wilt u eerst al deze wonderen verklaren, dan kunnen wij verder gaan, de Goden wachten op u. Ook de schrijvers wachten.”
Ik hoorde hem tot de schrijvers zeggen: „Schrijf op.”
Er volgde nu het verhaal, dat een priester van Isis wonderen had verricht en dat deze wonderen uit een andere wereld tot stand waren gebracht. Maar hij begreep er niets van en gaf dan ook een verkeerde verklaring.
Ik vroeg: „Is de opperpriester van Isis gereed?”
„Wij zijn gereed,” zei hij tot mij, en voelde zich weer de opperpriester.
Maar mijn leider antwoordde hem: „Uw verklaring is onjuist, want er zijn andere wetten, waardoor deze wonderen geschieden en daarvan zegt u niets.”
Opnieuw stilte en verwondering, maar hij antwoordde: „Sinds eeuwen is bekend, dat al deze wonderen op deze wijze geschieden. Wij gaan verder.”
„Wij gaan niet verder,” zei ik, „want gij zijt verkeerd en uw verklaring is niet af.”
Zijn voetstuk trilde en zijn haat maakte hem onzeker en hij snauwde mij toe: „Keer terug, priester van Isis, gij zult het ons in deze wereld verklaren, dus in uw eigen lichaam. Ik ga niet verder.”
Mijn leider vond het nu voldoende en liet mij antwoorden: „Luistert, gij allen, meesters van Isis. Ik alleen kon meester Dectar niet dragen, ik kan niet hooger gaan dan mijn eigen krachten zijn, maar ik kreeg hulp van anderen. Het zijn men-

schen, die op aarde hebben geleefd en wij samen droegen meester Dectar door deze ruimte."
Maar nog scherper dan daarvoor schreeuwde hij mij toe: „Gij wilt hiermede zeggen, dat gij buiten ons om al deze wonderen kunt verrichten?"
Ik was gereed en antwoordde: „Juist, opperpriester, daarmede wil ik zeggen dat gij niets, gij allen niets hebt gezien, dat uw zien niet dieper kan gaan dan gij aan gaven en krachten en innerlijk bewustzijn bezit."
Hij dacht na, maar ik volgde Dectar, doch mijn vriend voelde zich heel rustig, hoewel zijn hart klopte van geluk en spanning. Een gevecht op leven en dood had een aanvang genomen. Mijn meester wilde, dat ik mij op Dectar instelde en ik vroeg hem: „Wel, meester Dectar, leeft u thans in de werkelijkheid?"
Dectar voelde mij buiten hen om en zei: „Kunt gij u indenken, dat ik thans al mijn leed heb vergeten en gelukkig ben?"
Het korte gesprek met mijn vriend maakte mij heel krachtig en versterkte mijn innerlijke leven.
Toen zei de opperpriester; „Kunt gij opnieuw dit wonder tot stand brengen?"
Mijn meester liet mij voelen, dat hij dat niet deed en ik zei: „De Goden zeggen mij, dat dit voldoende is, gij vergeet dat gij met de Goden zijt verbonden. Wij gaan dus verder, maar de schrijvers moeten dit vastleggen."
Toch wilde hij, dat dit wonder bewezen moest worden, of hij zou deze zitting sluiten.
Doch ik antwoordde hem: „De Goden willen, dat gij dit aanvaardt en wij gaan verder."
Hij vond dit blijkbaar toch de juiste oplossing en vroeg voor de tweede maal: „Zijt gij in het bezit van andere wonderen, die wij niet kennen?"
Ik zei: „Wilt gij, dat mijn stoffelijk lichaam voor uw oogen verdwijnt? Wees er dan van overtuigd, dat ik niet terugkeer en voor heden zal ophouden."
Waarop hij vroeg: „Is u ook dat door de Goden gezegd?"
„Ja, meester van Isis, want ik volg de wetten op."

„Indien ook dat mogelijk is, dan straks, als wij heengaan. Kunt gij wonderen doen, andere dus?"
Ik zei: „Als de Goden het wenschen, dan daal ik in het luipaard daar voor u af en niemand van u die mij tegenhoudt, omdat uw concentratie niet bewust is."
Dit was hem te machtig. Zijn haat en angst kwamen tot mij en mijn leider vermaakte zich, want hij liet mij zeggen: „Priesters van Isis, gij zijt angstig voor den dood? In u allen is angst en gij kent de wetten, leert anderen hoe zich te moeten instellen, doch ik voel bij u angst en onbewustzijn."
Geen woord werd er gesproken en ik ging verder. Luistert, gij allen moet naar mij luisteren, naar hetgeen de Goden mij zeggen: „Wanneer uw gevoelens en de taal die gij spreekt niet veranderen, keer ik tot u terug en zal dan andere maatregelen treffen. In deze wereld hoor ik een andere taal en gij zult die aanvaarden. Kunt gij dat niet, zoo ga ik naar den Pharao en ik vraag den Koning tot ons te komen om deze zittingen bij te wonen. De beelden, die worden geteekend, daarvan leest men in latere eeuwen uw haat af; zij zijn voor hen die na ons komen geen wijsheid."
Mijn woorden brachten verwarring, niet één priester van Isis had ooit op deze wijze tot den opperpriester gesproken. Hij was diep getroffen; hij antwoordde en zei: „Als de Goden het wenschen, dat wij ons openstellen en hen volgen, zoo zijn wij gereed."
Prachtig, zoo dacht ik, opnieuw trilde zijn voetstuk en ik had zijn persoonlijkheid geraakt, doch hij vroeg: „Kunt gij ons toonen wat gij zelf kunt?"
Mijn leider werkte nu hevig op mij in en liet mij duidelijk voelen, dat er gevaar dreigde. Want ik kon niets buiten de Goden doen, dit was een gevaarlijk oogenblik, doch ik antwoordde: „Deze wonderen geschieden door de Goden."
„Ga dan verder."
Ik zei: „Deze vaas met bloemen kunt gij buiten dit gebouw terugvinden. Zij ligt buiten deze ruimte. Wilt gij u neerbuigen, Vader van Isis, de Goden volbrachten een wonder."
Op hetzelfde oogenblik daalde ik in de vaas af en bracht haar

door de stoffelijke muren naar buiten. Toen keerde ik terug en zei: „Als mijn meester naar de Goden wil luisteren, zoo ga en toon hun allen dit wonder.”
Hij kwam van zijn verhooging af en de schrijvers volgden hem. Met de vaas en de bloemen keerde hij terug. Allen waren ten zeerste verwonderd. Dan zei hij iets, waardoor ik den huichelaar leerde kennen.
„Meesters van Isis, gij allen hebt het kunnen zien, in den Tempel van Isis leven de Goden.”
Tot mij zei hij: „Kunt gij ons dit wonder nogmaals toonen, maar zoo, dat wij het kunnen volgen?”
Ik begreep wat hij bedoelde en ik zei: „Er zal een ander wonder geschieden. Ziet gij in deze wereld al die bloemen?”
„Ja,” zeiden de meesters, „wij zien ze in kleur en ze zijn in leven.”
„Welnu, zie dan goed en volg mij en hetgeen ik zal doen.”
Ik concentreerde mij op de geestelijke bloemen en bracht ze op aarde. Langzaam voltrok zich dit proces en zij hadden het verdichten van geestelijke bloemen kunnen waarnemen. Ik zei tot den Vader van Isis: „Als ik u, opperpriester van Isis, deze bloemen mag schenken, is mijn hart van blijdschap vervuld, maar ik zeg u, ze leven niet lang.”
Hij aanvaardde de bloemen en vroeg: „Waarom zijn ze zoo kortstondig in mijn bezit?”
Ik had mijn antwoord gereed en zei: „Omdat gij niet weet, hoe ze te voeden, zoodat ze in leven kunnen blijven, want aanstonds zullen ze weer in uw handen oplossen en tot dit leven terugkeeren. Ook dat terugkeeren is een wonder.”
Zijn antwoord kwam snel, het was kort, krachtig en scherp: „Als gij een bedelaar een aalmoes geeft, waarom er dan zooveel gewag van gemaakt?”
Maar ook ik was gereed en antwoordde: „Indien de bedelaar door zijn onbewustzijn, zijn eenvoudige opvoeding en armoede niet in staat is mijn groot geschenk te begrijpen, zoo zal ik hem de waarde van mijn geschenk duidelijk maken.”
Hij gaf zich gewonnen, doch ik dankte mijn leider. Dan zei ik hun: „Voor heden moeten wij ophouden, ik keer tot u terug.”

Doch ook nu was hij gereed om mij te treffen en hij zei: „Wij moeten dus aanvaarden, dat het oplossen van uw lichaam niet mogelijk is en die krachten niet in u zijn?"
„Ondankbare," zoo dacht ik, doch wachtte af wat mijn leider dacht te doen. Het duurde hem reeds weer te lang en vroeg opnieuw: „Zijn deze wonderen niet in u en uw vleugelen niet zoo groot, als gij denkt te bezitten?"
Nog steeds hoorde of voelde ik niets van mijn leider en wachtte geduldig af, alleen kon ik niets tot stand brengen. Hij dacht reeds, dat hij mij kon vernietigen en vroeg opnieuw, maar op sarcastische wijze: „Hoort gij, priester van Isis, wat de Goden thans tot u zeggen? Kunt gij hen duidelijk hooren? Is uw gehoor onmetelijk? Bent u in harmonie, zoodat gij weet, wat gij zegt? Is dat in u, voor de vernietiging van u zelf?"
Toen hij was uitgesproken, beleefde ik iets. Het was een groot wonder, waarvan hij niets kon waarnemen of voelde, maar dat ik onderging. Onmiddellijk gaf ik hen bevel de deuren te grendelen. Een prachtig licht overstraalde mij aan deze zijde. Ik vroeg: „Zijt gij overtuigd, opperpriester, dat niemand „in" noch „uit" kan gaan?"
„Ja, wij allen zijn daarvan overtuigd."
Ik loste daar op, mijn stoffelijk lichaam verdween voor hun oogen en ik zei tot hem, doch nu als geest, terwijl mijn stem was verstoffelijkt: „Hoort gij mij kloppen? Ik vraag om te worden binnen gelaten, ik ben een hoogepriester, de deuren van den Tempel zijn voor mij niet gesloten."
De plaats waar mijn stoffelijk lichaam lag was leeg.
„Een groot wonder," hoorde ik Dectar zeggen, „een groot wonder."
Ik wachtte af. De opperpriester deed mij open. Allen waren overtuigd en onmiddellijk zond men een boodschapper naar den Pharao.
Ik verlangde echter, dat op de volgende zittingen een hoogwaardigheidsbekleeder aanwezig zou zijn. Daarna ging ik met Dectar heen. Toen wij alleen waren zei Dectar: „O, beste Venry, als dit je lieve Moeder en Ardaty mochten beleven?"

„Heb je hen dan niet gezien, Dectar? Beiden waren bij mij in de ruimte. Al deze wonderen hebben zij kunnen volgen en dat gaf mij die zekerheid."
„Het is machtig, Venry, heel machtig. Maar dit gevecht is verschrikkelijk. Zou je het kunnen volhouden, Venry?"
„Is mijn leider niet machtig, Dectar?"
„In mij is geen angst, Venry, doch zoo iets hebben wij in den Tempel nog niet mogen beleven. Hij stelt vragen, die wij nimmer hebben mogen stellen."
„Als je rustig blijft, Dectar, zullen wij overwinnen. Je behoeft alleen maar rustig te zijn, dan reeds help je mij, want wij blijven één. Van ons gesprek hebben hij en de anderen niets gehoord. Maar je moet mij waarschuwen, Dectar, ik voel dat hij thans op andere wijze vragen zal stellen. Hij denkt mij daardoor te vernietigen. Wanneer je voelt dat hij andere wegen bewandelt, dan moet je het mij laten voelen. Hetgeen straks geschiedt, mijn vriend, zal zijn ondergang beteekenen. Maar ik ben gereed, Dectar, maak je in niets ongerust."
„Ik heb wonderen beleefd, Venry, maar zullen anderen het aanvaarden? Kan je den Pharao overtuigen?"
„Ook dat komt, wij zullen afwachten."

De Psychische zittingen.

Ik liet Dectar tot mij komen.
„Mijn beste vriend, je moet mij helpen. Wij beiden moeten een groot werk doen, van mijn leider kreeg ik bericht, dat wij voor den nieuwen Tempel alles moeten beschrijven, wat wij samen hebben beleefd. Al mijn vragen en je antwoorden en onze belevenissen moeten wij vastleggen. Daarvan zullen anderen leeren, Dectar, wanneer wij er niet meer zijn. Ik zal het den opperpriester duidelijk maken en indien hij weigert, ga ik tot den Pharao. Ik zal doen, wat onze meester mij opdraagt.
„Dat is heerlijk, Venry, het verheugt mij zeer. Je maakt mij zoo gelukkig."

Vanuit mijn eigen kamer zond ik den opperpriester mijn verlangen, om door hem te worden ontvangen. Hij liet mij voelen, dat hij mij verwachtte en ik trad bij hem binnen. Zijn vijandige blik deed mij geen kwaad en ik zei tot hem: „De Goden willen dat ik alles ga beschrijven wat ik door hen heb mogen beleven en wat wij nog ontvangen. Als gij u wilt instellen, zoo weet u, dat deze berichten juist zijn."
Hij antwoordde: „Als er in u geen voortvarendheid is, daal ik in u af en ik volg de Goden."
Hij peilde mijn innerlijk en zei: „Is hetgeen onze schrijvers vastleggen niet voeldoende?"
Ik vroeg: „U twijfelt aan de Goden?"
Zijn oogen doorboorden mij, vernietigend was zijn haat, doch ik bleef rustig.
Dan antwoordde hij: „Ik wil er met den Pharao over spreken."
Nogmaals vroeg ik: „Gij twijfelt aan de Goden? Door wien hebt gij uw vleugelen ontvangen?"
Daarop antwoordde hij: „Als de jeugd de ouderdom miskent, storten hun huizen en gebouwen in, zoo ook de wonderen, die zij verrichten, want het is het werk van demonen."
Zijn haat vond ik vreeselijk, doch ik had mijn antwoord gereed en zei: „Als er in mij bezetenheid is, ben ik dan de Godin waardig?"
„Gij hebt niet het recht, uw leven in vergelijking te brengen met het allerlaatste, gij pocht, gij zijt een dweeper."
Ook nu was ik gereed en zei: „Is uw vloek niet de mijne?"
Nu liet hij mij op antwoord wachten. Na een oogenblik zei hij: „Gij zijt het kind van demonen."
Ik bedacht mij geen oogenblik en antwoordde: „Wij zullen afwachten, opperpriester van Isis, wellicht behoort ook gij daartoe."
Zijn gif was afschuwelijk en zijn zelfbeheersching had hij reeds verloren. Ik bleef rustig en wachtte af. Ik volgde hem echter in zijn voelen en denken. In gedachten keerde hij in het verleden terug, als wilde hij nieuwe krachten tot zich trekken. Ik bleef hem volgen, waar hij ook heenging en dat maakte hem opstan-

dig. Hij begreep tevens, dat ik hem kon volgen en dat hij mijn concentratie niet kon vernietigen. In gedachten voerden wij thans een hevigen strijd, deze was nog afschuwelijker dan tusschen leven en dood. Hij voelde, dat ik hem bleef volgen en keerde in zijn eigen leven als opperpriester van Isis terug. Maar ik bleef naar hem kijken, en ik begreep, dat ik zou overwinnen.
Dan herstelde hij zich, het verleden sloot hij nu voor zichzelf af, doch als een onbeheerscht en wild dier schreeuwde hij mij toe, zoodat zijn geheele lichaam stond te trillen: „Gij kunt dit aan uw Koning herhalen, priester van Isis, ik ben uw opperpriester."
Ik zei tot hem: „Ik heb echter de groote vleugelen." Ik herstelde mij heel vlug en zei: „Als de zon tweemaal ondergegaan is en haar hoogste punt weer bereikt heeft, verwacht ik u voor de geestelijke proeven. Ook daarvoor ben ik gereed. Ik ben nog jeugdig, Vader van Isis, maar ik bezit de jeugd en de ouderdom, gij echter alleen het laatste. Ik groet u."
Een vloek volgde mij, en ik keerde naar mijn eigen woning terug. Daar kreeg ik verschillende aanwijzingen, hoe ik die zittingen zou houden.
Op den vastgestelden tijd traden allen binnen. Een hoogwaardigheidsbekleeder was er aanwezig en kreeg een plaats in de onmiddellijk omgeving van Dectar en mijn stoffelijk organisme. Ik legde mij neer en was weldra in trance. Nu leefde ik weer in de ruimte en stelde mij op hen allen in. Dectar beleefde nu hèt oogenblik van zijn leven en zijn groote en reine liefde kwam tot mij, waarvoor ik hem zeer dankbaar was. Ik maakte mij met hem één en zei tot hem: „Zal je mij in alles volgen, Dectar?"
Ik aanvaardde zijn gevoelens en volgde het vragen stellen van den opperpriester. Zijn eerste vraag luidde:
„Waar leeft u op dit oogenblik, priester van Isis?"
„Ik leef tusschen „leven en dood" en zie duisternis."
„Ga dan in het licht over."
„Ik ben gereed, gij kunt vragen stellen."
„Bent u bewust?"
„Ik ben geheel mijzelf en kan u op aarde waarnemen."
„Hoe was heden uw maal?"

„Het bestond uit dadels en vruchtensap, doch de wetten van Isis schrijven mij voor, voor deze zittingen geen voedsel tot mij te nemen."
„Wie was uw meester?"
„Meester Dectar."
„Kunt gij mij volgen?"
„Ook daarin ben ik gereed, Vader van Isis, uw vragen zijn heel duidelijk en de Goden zijn zeer tevreden."
„Er zijn wilde diersoorten in den Tempel. Gij kent ons lievelingsdier?"
„Gij bedoelt Wolta."
„Waarvoor zijn deze zittingen, priester van Isis?"
„Om Isis groot te maken en om te dienen. Wij allen dienen den Pharao."
„Er is licht en duisternis om u heen?"
„Ik leef in twee werelden, want ik zie een duistere en een lichtende wereld."
„Kunt gij ons vanuit die duisternis waarnemen?"
„Ook dat is mij mogelijk, maar dan zie ik uw wereld, zooals zij nu is."
„Die wetten zijn ons bekend en uw antwoorden zijn duidelijk, doch kunt gij uw zien verklaren?"
„Ik zou u mijn leven duidelijk kunnen maken, wanneer mij die vragen worden gesteld."
„Kunt u waarnemen, of de schrijvers gereed zijn?"
„U heeft hun geleerd onder het vragenstellen hun werk af te maken. Zij zijn gereed, Vader van Isis."
„Zijt gij bewust van uw vleugelen?"
„Ik ben gereed om daarheen te gaan, waarheen u mij zenden zult."
„Wilt gij trachten dit bewustzijn te behouden?"
„De Goden zeggen, dat ik gereed ben."
„Prachtig, priester van Isis, heel duidelijk. Is leven en dood één?"
„Leven en dood is één, doch iedere wereld heeft een eigen beteekenis, omdat het eeuwigdurende leven om mij is."
„Is de duisternis van deze wereld zooals daar bij u?"

„Neen, deze duisternis kent geen verandering, deze is er steeds, maar zal toch in licht veranderen en oplossen.”
„Heel duidelijk. Gij zegt, dat die duisternis oplost, kunt gij ons daarvan meer vertellen en als het mogelijk is verklaren?”
„Zijn deze wetten aan u bekend,” vroeg ik.
„Neen, ik bedoel het oplossen van de duisternis, dat is heel nieuw voor ons allen.”
„Deze duisternis lost alleen dan op, wanneer alle menschen daaraan helpen en zij aan een groot en liefdevol leven willen beginnen. Deze duisternis, zeggen de Goden tot mij, is door ons allen opgebouwd en wij zullen haar weer moeten afbreken. Eerst dan komt er licht.”
„Gij zegt dat er licht is, is dat niet in strijd?”
„De duisternis lost op en is dan lichtend, en behoort dan tot al die hoogere werelden.”
„Dat is nieuw voor ons, priester van Isis, maar wij hebben het begrepen. Kunt gij echter de nacht op aarde en de duisternis daar, van elkander onderscheiden?”
Ik was gereed en antwoordde: „Het licht, dat gij daar ziet, behoort tot de stoffelijke wereld. Deze duisternis is de astrale wereld en daarin leven demonen, die allen op aarde hebben geleefd en daar hun stoffelijke lichamen hebben afgelegd. Zij zijn dus gestorven.”
„Ook dat is zeer duidelijk, wij zijn u zeer dankbaar. Kunt gij u verwijderen?”
„Ik bezit de allergrootste vleugelen en kan gaan waarheen ik zelf wil.”
„Verwijder u dan en zoek de wateren op, ga zoover mogelijk, wij zullen trachten u te volgen.”
Ik ging uit hun kring en zocht de wateren op. Mijn leider voerde mij naar een andere omgeving en bracht mij op den bodem van een zee. Daar ging ik waarnemen. Dan stelde ik mij op mijn organisme in en mijn stemorganen kwamen in trilling en de priesters hoorden mij zeggen: „Gij kunt vragen stellen, ik ben op den bodem van een zee en zie voor mij al dat wonderbaarlijke leven.”

Zijn vraag hoorde ik in mij en duidelijk ving ik als 't ware van hem op: „Kunt gij zien, of de dieren in andere levens overgaan?"
Toen hij mij deze vraag stelde werd het licht om mij heen krachtiger en kon ik alles zien.
Ik zei: „Al deze diersoorten gaan verder en hooger, totdat er een tijd komt, dat zij uit de wateren zullen gaan en op het land leven. Gij voelt het zeker, dit is voor het zieleleven en de ziel ontvangt dan nieuwe lichamen, waardoor het volgende leven kan beginnen."
„Meester van Isis, het is prachtig, dat is heel natuurlijk, wij danken u."
Ik stelde mij op de schrijvers in en zag, dat ook zij bijna gereed waren en ik zei tot den hoogepriester: „Ik ben gereed, ook de schrijvers, gij kunt dus nieuwe vragen stellen."
Hij vroeg echter: „Gij ziet, hoever wij zijn en gij kunt tevens daar het leven volgen?"
„Gij vergeet steeds, dat ik de groote vleugelen bezit. Nu andere vragen stellen, die met dit wonder hebben te maken."
„Kunt gij het zieleleven voor het stoffelijke organisme volgen?"
Ik ging zien en zei: „Rondom mij zie ik een dicht waas en daaruit ontstaat het innerlijke leven, dat de ziel voor al dit stoffelijke leven is. Daarvan trekt het stoffelijke dier zooveel aan als het aan bezieling en energie noodig heeft, al naar gelang de werking en de grootte van het stoffelijk dier is."
„Gij ziet dus duidelijk een massa?"
„Gij kunt het aanvaarden, het is wonderbaarlijk wat ik nu waarneem."
„Is ook daar duisternis?"
„Neen, om mij heen is er licht en dat licht heb ik van de Goden ontvangen. Maar door mijn eigen instellen en concentratie ga ik waarnemen. Ik zie in dat leven en ben dus met de werkelijkheid verbonden. Ik neem waar, dat al deze diersoorten verder en hooger moeten gaan en dat zij hier eens zullen uitsterven."
„Kunt u zien, hoe het hooger-gaan geschiedt?"
„Ik zal u antwoorden. Als het innerlijke leven van al deze diersoorten den volwassen leeftijd in hun eigen soort hebben bereikt,

gaat het innerlijke leven, de ziel dus, in een andere wereld over en ontvangt een nieuw organisme. Dan beleeft het innerlijke leven een nieuwe geboorte."
„Zijt gij overtuigd, dat dit zoo is en dat het tot de werkelijkheid behoort?"
„Ik weet nu, dat gij allen deze vleugelen niet bezit, of gij zoudt deze vraag niet telkens stellen. Dit behoort tot de werkelijkheid en gij behoeft aan mijn waarnemen niet te twijfelen. Op deze plaats zie ik in de wonderen en buig mij diep voor deze wijsheid."
Er was stilte in hun kring gekomen, maar ik wachtte af en hoorde hem zeggen: „Waneer gij u van de stoffelijke wereld verwijdert, wat ziet gij dan daarna?"
„Dat is toch zeer eenvoudig. Dan lossen de wateren voor mij op en ik leef dan in een andere wereld of ruimte. De ruimte waarin gij leeft en ziet dat is de stoffelijke ruimte, maar ik zie tevens die andere ruimte, doch die is onzichtbaar voor hen die deze gaven niet bezitten."
„Heel duidelijk, priester van Isis. Ik vraag thans: Wij willen nu, dat gij gaat zien wat ook voor ons onzichtbaar is en waar wij nog niets van weten. Wilt gij u verplaatsen?"
In snelle vaart zweefde ik door de ruimte. Toen ik voelde dat hij zich op mij instelde, hoorde ik in mijn omgeving zeggen: „Priester van Isis, kunt gij mij hooren spreken? Ik spreek tot u en vraag u, hoe nu deze verbinding is. Wilt u ons dus duidelijk maken op welke wijze mijn spreken tot u komt?"
Mijn leider liet mij voelen, dat hij mij van de machtigste wonderen en natuurwetten losmaakte en telkens mijn verbinding verbrak, doch tevens, wat ik tot hem zou zeggen.
Ik was gereed en antwoordde: „Uw spreken en mijn verbinding met u is ook nu niet veranderd. Want in deze wereld is er geen afstand. Doch de Goden zeggen mij het volgende aan u te zeggen: Als gij op deze wijze voortgaat en mij van het licht naar de duisternis blijft zenden, alvorens gij weet hoe diep en wonderbaarlijk alles is en gij niet voelt dat ik één ben in deze ruimte, komen wij niet verder en dat is ook de bedoeling niet. De Goden zeggen, dat uw bewustzijn van al deze wonderen niet waarachtig

is, want waar ik ook ben, mijn innerlijk leven moet gehoorzamen en dàt volgen, wat mij wordt getoond. Gij verbreekt telkens mijn innig één-zijn met de wonderen. De reis die ik nu maakte kan ik vergelijken met licht en duisternis op aarde. Het licht geeft ons allen machtige wijsheid, de duisternis daarentegen voert ons naar het onbewuste en gij denkt dat ik mij in die duisternis zal verliezen, doch dat is niet mogelijk. Voelt u, vragen de Goden, het onnatuurlijke van uw vragen-stellen?"
Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij ons dan zeggen op welke wijze ik spreek?"
„Uw vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik begrijp u en zal u antwoorden: De woorden, die gij spreekt en die tot mij komen, hoor ik in mij. Een verlicht koord, dat vanuit mijn stoffelijk lichaam mij volgt, dat mij met mijn aardsche lichaam verbindt, maar dat voor stoffelijke oogen niet zichtbaar is, brengt toch uw gedachten en gevoelens tot mij. In mijn innerlijk leven ontvang ik uw spreken, dus van gevoel tot gevoel, doch het spreken is als 't ware verstoffelijkt."
„Heel duidelijk, priester van Isis. Is dat het koord dat breekt, wanneer het stervensproces wordt beleefd?"
„Zeer juist, Vader van Isis. Wanneer de mensch sterft breekt dit koord en gaat de ziel naar één van al deze werelden en leeft verder. Ik zie vele werelden, die heel lichtend zijn, maar er zijn er ook, die tot de duisternis behooren."
„Gij zijt u daarvan bewust, ook van de wonderen die om u heen zijn en gij kunt ze ons verklaren?"
„Ik ben mij van mijn eigen leven en van al deze werelden bewust. Ik heb het gevoel, dat ik een klein deeltje ben van al het machtige, waarin ik thans leef. Mij daarin vergissen is niet mogelijk, want ik zie, hoor en voel het wonder en ben daarmede één."
„Op welke wijze bent u zich van uw stoffelijk organisme bewust?"
„Ook deze vraag is niet duidelijk gesteld, maar ik zal u antwoorden, want men spreekt hier niet van „wijze", het wonder is alleen te voelen. Wat daar slaapt is voor mij slechts het middel, zoodat ik zelf als „ziel" op aarde kan leven. Wanneer mijn

organisme daar sterft, dan ga ik „in", „ik", die nu hier leef, maar ik zal die wereld moeten aanvaarden, die met mijn innerlijk leven overeenstemt en mijn ziel, „ik zelf" dus, aan licht of duisternis bezit. Ik voel heel duidelijk, dat ik nog steeds op aarde leef, ook al ben ik thans in de ruimte. Mijn stoffelijk organisme is slechts een werktuig, meesters van Isis."

„Wij hebben u kunnen volgen en vinden het heel natuurlijk. Wij danken u. Hebt u het gevoel, of kunt u waarnemen, dat gij zelf eeuwig blijft voortgaan?"

„In de wereld waarin ik nu leef ben „ik zelf" eeuwigdurend. Als in mij het gevoel is en het bewustzijn van al deze werelden, dan moeten wij onherroepelijk aanvaarden dat ik niet kan sterven, maar dat ik verder en hooger moet gaan. Al deze werelden moet ik mij echter eigen maken."

„Wij danken u voor uw duidelijke verklaring en waarnemen. Wij zijn gereed en vragen: Wat zal er geschieden, meester van Isis, wanneer u hier sterft en opnieuw geboren wordt?"

„Gij verbindt de duisternis en het licht tot één wereld en dat is niet mogelijk, doch ik zal u antwoorden en mij daarop instellen."

Mijn leider verbond mij met dit wonder en ik zei tot hem: „Uw bedoeling is, dat ik zal voelen wanneer ik een nieuwe geboorte moet beleven?"

„Ja, dat is mijn vraag."

„De gevoelens die thans in mij komen, opperpriester van Isis, zijn zeer diep en zij raken de onmetelijke ruimte. Ik vraag aan u allen, u duidelijk te concentreeren, zoodat gij kunt aanvaarden hetgeen ik ontvang en mag waarnemen. Hoe machtig voor u allen dit wonder ook is, ook mij lijkt het toe, dat het tot de allergrootste wonderen behoort die men hier kent. Ik vraag aan de schrijvers duidelijk te zijn, omdat de Goden mij laten voelen dat hetgeen ik nu zal beleven heilig is. Ik ben gereed.

In de wereld, waarin ik nu leef, komt er duisternis. Ik voelde zooeven duidelijk dat ik werd verbonden, maar ik ga verder en dieper en tot daar, toen de God van alle Goden dit alles schiep. Ik daal daarin af, voel mij geheel één en zie die wereld duidelijk voor mij. Het is het groote en heilige oogenblik, dat God zichzelf

splitste en zichzelf in onnoemlijk veel deeltjes verdeelde. Ik zie en leef nu in die wereld.
Toen heerschte er duisternis, want ik zie een wonderbaarlijke leegte en daarin is het heel stil, o, zoo rustig. In dien tijd was de ruimte nog leeg. Meesters van Isis, voelt aan wat dit zeggen wil. Er waren nog geen menschen, dieren, sterren of zonnen, niets, niets was er nog. Alles wat op aarde leeft en in de ruimte leeft, moest toen nog geboren worden. Doch de Goden laten mij thans het verdere stadium zien.
Ik zie thans dat er leven komt. Hier voor mij zie ik wolken en die wolken gaan zich verdichten. Maar daardoor, meesters van Isis, is al dat wonderbaarlijke leven geboren. Wat ik zie, Vader van Isis, dat behoort tot het allereerste stadium en daaruit is alles ontstaan.
Deze duisternis is dus weer een geheel andere duisternis als wij reeds kennen en waarin de demonen leven. Uit deze duisternis zijn alle andere geboren en heeft het geboren-worden een aanvang genomen."
„Zijt gij u nog steeds bewust van de dingen die gij ziet?"
„Praat ik als een onbewuste? Zou ik u de wonderen kunnen verklaren, wanneer mijn brein verward is? Is een onbewuste in staat waar te nemen, wat ik thans zie? De Goden willen, dat ik waarneem en zij hebben u van te voren voorbereid. Waarvan ik u vertel is niets bekend. Om mij heen leeft dat wonder, want ik zie het groeiingsproces en het verdichten van al dit machtige leven geschieden."
„Kunt gij ons nu duidelijk maken, dat gij opnieuw kunt geboren worden?"
„De Goden zeggen, dat gij nog niets van dit machtige wonder afweet. Waarom wilt u, dat ik mij opnieuw verwijder?"
„Dat komt later, priester van Isis, geef ons nu antwoord."
Egoïst, dacht ik, gij vervloekt u zelf, opnieuw begon hij disharmonie te scheppen en verbrak hij mijn wonderlijk waarnemen, hetgeen toch niet de bedoeling kon zijn, omdat ik thans met de wetten was verbonden. Dectar liet mij voelen, dat hij ook dit nog niet had beleefd en dat het alleen was om mij te willen

vernietigen, zoodat ik als een krankzinnige zou terugkeeren. Ik was hem zeer dankbaar. Doch mijn leider ging verder en ik antwoordde: „Indien ik mij leeg maak, Vader van Isis, dan komen er andere gevoelens in mij, maar dan lost die andere wereld, waarin ik zooeven leefde, voor mij op. Ook nu zie ik duisternis en deze duisternis is uit die andere ontstaan, doch eeuwen en eeuwen later. Ik ga nu „in", in die duisternis over, maar toch blijf ik mijzelf. Als dit niet mogelijk was, u voelt het zeker, dan kon ik niet antwoorden en het wonderlijke van deze verbinding en hetgeen ik zie niet verklaren. Toch ga ik aanstonds in deze wereld over en zal dan mijn bewustzijn verliezen. De Goden willen echter, dat ik bewust blijf. In mij komt nu het gevoel dat ik reeds eeuwen leef en op aarde ben gestorven. Ik behoor nu tot één van deze werelden. Als wij dus op aarde sterven, dan gaan wij hier verder en hooger."

„Ziet gij al die werelden voor u?"

„De Goden zeggen opnieuw, dat gij u op één wonder of wet moet concentreeren, of gij begrijpt niets van al deze wonderen en uw brein raakt dan verward. De Goden zeggen mij dat het concentreeren op de duisternis voor u heel eenvoudig is, doch thans zijt gij met het licht één en dit licht is heilig en moet gij u eigen maken."

Zijn gif kwam tot mij, doch hij was bezig mijn bewustzijn te storen als het hem mogelijk was. Zijn manier van vragen stellen stoorde, doch ik antwoordde opnieuw, voordat hij sprak.

„In de wereld waarin ik leef, ligt dus tevens die wereld, waarin ik moet afdalen, wil ik opnieuw geboren worden. Ik leef dus niet in één wereld, maar in vele tegelijk, en toch is iedere wereld een afzonderlijke toestand."

Hij was weer gereed en vroeg: „Gij leeft dus in drie werelden en gij ziet ze alle?"

Mijn leider vermaakte zich door zijn kinderlijke vragen, doch onmiddellijk daarna kwam er heilige ernst in mij en ik antwoordde: „Vader van Isis, gij stelt kinderlijke vragen. Deze vraag is zooeven door de Goden beantwoord. Gij zijt niet bewust en uw voelen en denken is verward. Doch de Goden zijn ons wel-

willend en ik antwoord: In de wereld waarin ik nu leef, liggen vele werelden, ook die, waarin de ziel moet terugkeeren om een nieuwe geboorte te kunnen beleven. Ik kan mij echter maar op één van al deze werelden instellen, want het is voor mij en allen die hier leven niet mogelijk om tegelijk in al die werelden te leven, te zien en te voelen, of zij en ik behoorden tot de Goden. Wij allen staan eerst aan het begin van onzen weg en toch, meester van Isis, wij zijn millioenen eeuwen oud."
„Het is ons duidelijk, maar al deze gezegden zijn nieuw voor Isis. Kunt gij er voor zorgen dat gij bewust blijft?"
„De Goden zeggen, dat zij gereed zijn en dat hetgeen ik voor u zal zien noodig is, maar gij moet u duidelijker concentreeren; gij moet trachten het wonder te voelen en slechts één toestand te volgen, of gij begrijpt niets van hetgeen de Goden u zeggen."
„Gij zegt, dat gij daar voelen en waarnemen kunt en dat „in" u is de nieuwe geboorte, maar hoe geschieden deze wonderen?"
„De Goden zeggen mij, dat uw voelen en denken niet bewust is, want uw vragen zijn niet belangrijk, niet op één doel gericht, een onbehaaglijk gevoel stoort uw eigen bewustzijn en gij wilt niet aanvaarden dat ook gij een deeltje zijt van al deze wonderen. Toch zullen de Goden u antwoorden.
Wil ik als ziel naar de aarde terugkeeren, meesters van Isis, dan is dat alléén mogelijk door twee stoffelijke wezens. Gij kent hen als „man" en „vrouw". Zij zijn het, die aan de ziel een nieuw organisme schenken en zij zijn één met deze wetten. Deze wetten komen tot werking, omdat beiden deze macht en kracht bezitten, doch deze wetten kan men niet zien, die zijn alléén te beleven.
Als deze verklaring u duidelijk is, dan kunt gij alleen uw hoofd buigen en dankbaar zijn, want alles wat ik voor Isis ontvang is heilig."
„Wij zijn u zeer dankbaar, priester van Isis. Maar kunt gij de wetten volgen, ook al ziet gij ze niet, het is van het allergrootste belang dat wij het weten. Wij wachten op antwoord."
Mijn leider liet mij het verkeerde van zijn vragen-stellen voelen. Zijn brein raakte verward en zijn vragen waren niet diep, een

leerling-priester dacht dieper dan hij nu deed en zou andere vragen stellen.
Ik was gereed en antwoordde: „Gij moet thans luisteren naar wat de Goden u zeggen. Uw vragen zijn allerminst diep, gij vraagt steeds hetzelfde. De Goden vragen u. Leeft u op aarde? Heeft u de wedergeboorte beleefd? U voelt het zeker, Vader van Isis, dat gij het leven op aarde moet volgen, gij zelf vertegenwoordigt deze wet, gij leeft op aarde en met u al dat andere leven. Gij ontvangt nu de verklaring.
Waneer de ziel in die wereld afdaalt, keert de ziel tot het allereerste stadium terug en wacht dan in die wereld om te worden aangetrokken."
„Dat allereerste stadium, waarvan gij spreekt, is ons niet duidelijk."
„Gij ziet het, opperpriester van Isis, uw argeloos denken en voelen raakt het onbewuste. Gij hebt zelf die wetten verbroken. Uw woord was: „Dat komt later, priester van Isis, geef ons antwoord." Toen ik echter met die wereld één was, leefde u allen in die wetten en zou u opvolgend de verklaring hebben ontvangen. Nu begrijpt gij niets van al deze wonderen. Doch de Goden zeggen: Toen de God van al het leven zichzelf splitste, zijn wij ontstaan, doch wij waren toen nietige deeltjes en niet eens waar te nemen. Dat is het allereerste stadium. Nu echter is de ziel op aarde als volwassen mensch. Wil de ziel op aarde terugkeeren, keert het innerlijke leven tot dit allereerste stadium terug, dan wordt het geboren. „In" de moeder, meesters van Isis, voltrekt zich dit wonder, dat wij allen hebben beleefd. Dan volgt het groeiingsproces, het verdichten van het stoffelijke leven. Het volgende stadium is reeds de geboorte; dat is in den Tempel van Isis bekend."
„Dat is machtig, priester van Isis, uw verklaring is heel natuurlijk en zeer duidelijk. Wij zijn gereed en vragen: Kunt gij voelen of waarnemen, of gij zelf dàt wat „in" de moeder leeft, bezieling geeft?"
„De Goden zeggen mij, dat ik, die thans ben verbonden, de bezieling ben voor het stoffelijke kleed dat „in" haar groeit en

zal geboren worden, indien de God van al het leven wil dat dit zal geschieden."

„Voor uw duidelijke verklaring danken wij u. Maar kunt gij waarnemen of gij dan jong of oud bent, of dat dit uw allereerste aardsche huis is?"

„De Goden laten mij zien, dat er in u allerhande en verkeerde gevoelens zijn, of gij zoudt uw vragen duidelijker stellen. Volg het geschrevene en gij ziet uw eigen vragen. Hiervan heeft men u reeds verteld. Wij allen zijn millioenen eeuwen op weg. Waardoor is uw brein zoo verward, Vader van Isis? Meester Dectar heeft mij geleerd om duidelijke vragen te stellen, of ik ontving die kastijding die mij zou wakker schudden. Hoe zijn uw vragen? Uw opmerkzaamheid is niet bewust en gij beseft niet, dat hetgeen wij ontvangen machtig is. Het is een groote genade, dat de Goden ons onderwijzen. Doch ook nu is het antwoord gereed en ik verklaar, wat de Goden mij laten waarnemen. Mijn allereerste stoffelijke huis kreeg ik van „God" voor millioenen eeuwen terug. Alléén de Goden van Isis kunnen u en mij daarmede verbinden. Dan ziet gij alles, ook het allereerste stadium. Hoe oud of ik ben, daarvoor is thans geen verklaring meer noodig."

Hij negeerde alles en vroeg: „Kunt gij zien, priester van Isis, of daarin ligt de wet van „man" en „vrouw"?"

„De God van alle Goden wilde, dat wij zielen „man en vrouw" zijn, want alléén daardoor leeren wij de wetten kennen."

„Gij bedoelt, dat ik niet in staat ben om de wetten te zien en te voelen?"

„Vader van Isis, gij bezit het scheppende organisme, doch in dat andere lichaam, dat het „moeder-organisme" is, kunt gij de wetten beleven."

Hij dacht nu lang en ernstig na en zei: „Wij danken u, al deze wonderen zijn nieuw voor Isis en wij volgen u aandachtig. Wij vragen: Is het een wet van „Hem", dat wij beide organismen moeten kennen?"

„Als gij als den God van al het leven en alle Goden wilt zijn, dan „moet" gij die werking beleven, of gij blijft zooals gij thans voelt.

Wilt gij die wet leeren kennen en beleven, gij beleeft dan, waardoor sterren en planeten, zonnen en andere lichamen geboren zijn. Maar dat is alléén „in en door" het „moeder-organisme" mogelijk. Aan dat lichaam ligt vast, hetgeen hier in de ruimte is geschied en dat aan sterren en planeten, zonnen en andere organismen het licht gaf, het „Leven" gaf, maar aan de dieren het gevoel en aan ons menschen het bewustzijn, dat in u en ons allen aanwezig is, maar waarvoor duizenden organismen noodig zijn, om die hoogte te kunnen bereiken, waarin de Goden leven."
„Uw geestesgesteldheid is heel natuurlijk en wij allen zijn u zeer dankbaar. Wij zijn gereed en vragen: Weet gij zeker, dat wij in het moeder-lichaam de wetten kunnen beleven?"
„Gij zijt heel voorzichtig in uw vragenstellen, doch ook nu is het antwoord gereed: Is het mogelijk voor u, dat er „in" u iets kan groeien dat aan het nieuwe en jonge leven, dat het kind is, de wedergeboorte gaf? Neen, opperpriester van Isis, want gij zijt „schepper", als gij wilt, doch gij gaat liever buiten dit alles om, gij bewandelt een doodloopend pad, doch gij leert daardoor de wetten niet kennen."
Wat hij mij thans zond was verschrikkelijk en zijn antwoord luidde: „Uw antwoorden druischen thans tegen de wetten van Isis in. Wilt gij er aan denken, priester van Isis, dat wij op een heiligen bodem leven en hier samen zijn om Isis groot te maken? Op dit oogenblik zijn wij met de Goden één."
Wat een huichelaar, dacht ik. Hij bleef voortgaan disharmonie te scheppen.
Mijn antwoord luidde: „Mijn verklaring en antwoorden zijn voor Isis en voor hen, die na ons komen. De heiligheid van dit één-zijn dringt nog steeds niet tot u door, ook al spreekt gij er over. Gij zijt heel groot, Vader van Isis, en oud, maar als een klein kind moet gij de Goden volgen en dit alles aanvaarden."
Opnieuw negeerde hij alles en vroeg: „Priester van Isis, waar bent u?"
„Ik ben verder van u verwijderd dan de zon en toch ben ik dicht, heel dicht bij u. Reeds vroeger zei men tot u: Bent u overtuigd, dat het „dichtbij" en het „veraf" één is?"

Zijn haat kwam tot mij en er was onrust onder hen allen, doch hij zei: „Gij spreekt nu over wonderen die voor Isis zijn, dus niet voor u zelf.”
Ik antwoordde: „Waarover ik spreek is voor Isis, maar vooral voor u allen, want het is wijsheid. De Goden willen, dat gij naar mij luistert en hen volgt, maar als een klein kind, niet als volwassen mensch in priesterlijken ouderdom, gij zijt dan teveel u zelf en gij kunt niets zijn, wanneer gij allen wilt één zijn.”
Nu verloor hij zijn zelfbeheersching en schreeuwde mij toe: „Vanwaar spreekt gij, priester van Isis? Kunt gij de wetten volgen, of denkt gij ze te zien?”
„Zaagt gij mijn vleugelen, opperpriester, zoo zoudt gij tot u zelf komen. Voelt gij mijn diepte, zoo komt er in u het verlangen om de allergrootste vleugelen te willen bezitten, doch uw aanhoudend scheppen van disharmonie verlamt u, en uw zien en voelen verduistert. Gij ziet thans naar meester „Sma” en vraagt u af of de meester mij ziet en of al de anderen mij kunnen zien, doch ik ben niet te zien; ik ben niet in uw omgeving; ik ben nergens en toch één met de wetten, want ik leef nu in de wonderen en ben één met „Hem”, die aan u allen het leven gaf.”
Toen ik was uitgesproken keek ik naar hen allen. Thans was ik gereed om zijn vleugelen te verlammen, indien het mij toegestaan werd. Nu ik hieraan dacht, kwamen die gevoelens tot mij, waardoor ik begreep, dat ook dat tot mijn taak behoorde. Ik zei tot hem: „Gij sluit uw oogen af, omdat gij denkt dat ze moe zijn en gij dan duidelijker kunt waarnemen, maar gij weet, zooals wij allen het weten, dat wij innerlijk, dus geestelijk, waarnemen en dat ons zien met de stoffelijke oogen niets te maken heeft.”
„Vanwaar en door wien spreekt u, priester van Isis.”
Ik gaf hem nu geen antwoord, want ik wachtte op mijn leider, doch opnieuw schreeuwde hij mij toe: „Spreek! Gij zult spreken!” Ik wachtte en mijn leider wachtte, doch hij vroeg: „Gij zult mij antwoorden en anders spreken dan gij thans doet.”
Dan voelde ik dat ik moest antwoorden en zei: „Waarvan ik spreek ontvang ik van de Goden.”
„Gij denkt te zien.”

„Opperpriester van Isis, de Goden zullen u daarop antwoorden. Als gij doorgaat geestelooze vragen te stellen, dan moet gij u verwijderen en zal er een ander voor u vragen stellen. De wonderen waarin u leeft zijn heilig, maar u bent niet gereed, gij schept disharmonie, gij breekt Isis af, gij zijt een kracht die stoort."
Hij antwoordde niet, maar tot den hoogwaardigheidsbekleeder zei hij: „Hoort gij dat, hoe de woorden zijn die een priester van Isis tot het hoofd van den Tempel spreekt?"
Ik wachtte nu niet en zei: „Als gij uw hulp daar denkt te moeten zoeken en die op aarde tracht te vinden, volgt gij niet de Goden, doch de menschen. Waarom zijn wij dan tezamen? Laat mij dan terugkeeren en deze zitting sluiten. Is de hoogwaardigheidsbekleeder een gevleugelde? Bezit de Pharao vleugelen? Is ook hij niet gereed te aanvaarden? Wil de Pharao niet alles weten en is hij de Goden niet dankbaar? Volgt ook hij de wetten niet op? De Pharao is ons aller meester, maar kent de Pharao al deze wetten? Gij zijt ons aller meester en de Vader van Isis, maar uw vragen zijn onbewust en gij gaat thans in duisternis. Gij zijt rood van woede, maar ik zeg u, ik volg de Goden en ben slechts een dienaar. Gij moet als een kind zijn en heel dankbaar, zooals ik hier ben en mij voel, wii ik de wonderen kunnen waarnemen. Het is een genade, dat de Goden tot ons komen."
„Priester van Isis, gij kunt dit voor uw Koning herhalen."
Ik wachtte af. Nadat hij zich weer had hersteld, vroeg hij: „Waar bent u, priester van Isis?"
Ik kreeg het antwoord en zei: „Als een leerling-priester van Isis tweemaal hetzelfde vraagt, groote meester, dan voelt hij de wetten niet en die zal hij dan leeren kennen, doch door een kastijding. Bent u gereed?"
Onder hen was er verwarring ontstaan, allen waren zichzelf niet meer, alleen Dectar voelde zich rustig. Maar de opperpriester vroeg: „Is er duisternis over u gekomen, zoodat gij tot ergernis komt? Of wilt gij uw onkunde verbergen?"
Ik wist waarachtig niet hem daarop te antwoorden en wachtte af. Doch opnieuw vroeg hij: „Zijt gij u van niets meer bewust?

Die wetten zijn ons bekend en wij kunnen ze u verklaren. Hebt gij uw vleugelen verloren? Zien wij aanstonds, dat gij als een vuursteen neervalt, om in de aarde te verdwijnen, of tot daar terug te keeren waar gij nu leeft?"
Hij voelde zich weer oppermachtig en geheel bewust, want nog steeds gaf ik hem geen antwoord. Weer vroeg hij, maar op sarcastische wijze: „Gij denkt thans na, of gij zelf scheppend zijt? Ook die wetten kunnen wij u verklaren, priester van Isis."
Hij keek naar al de meesters en voelde zich tot alles gereed.
Toen echter kwam er iets in mij, zoo grootsch en machtig en ik antwoordde: „Het vuur dat nu in mij is en dat de Goden mij schenken, omstraalt mijn geheele wezen, waarmee ik straks uw vleugelen kan verschroeien, of, u gereed maken als een vogel, die uw maag vult en aan uw lichaam nieuwe kracht schenkt. In de duisternis en in het licht waarin ik nu leef, zie ik uw eigen nietigheid en die van ons allen. Er kan slechts dankbaarheid in mij zijn, nu ik zie, dat mijn vleugelen mij die macht hebben geschonken. In u is duisternis en onbewustzijn, gij leeft niet „in" de wonderen, maar er naast. Gij moet andere vragen stellen, Vader van Isis, nu bent u levend dood."
„Hoort gij dat, priesters van Isis? Wij gaan naar den Koning, ik sluit deze zitting."
Mijn leider liet mij zeggen: „Ook ik ben daar, doch de Goden zeggen, dat gij geduld moet hebben en eerst dan kunt heengaan, als mijn organisme daar niet meer is."
Een vloek ving ik van hem op en hij zei: „Gij denkt toch niet dat gij een God zijt?"
Ik was gereed en antwoordde: „Als ik een God was, zou ik van u een pad maken, want uw denken en voelen behoort daartoe."
Dit was ontzettend, iets dergelijks had men in den Tempel nog niet beleefd. Toen loste mijn organisme voor hun oogen op. Mijn meester bracht dit wonder tot stand. Voor het paleis van het hoofd van Egypte kreeg ik mijn organisme terug en ik leefde weer op aarde. Ik trad het paleis binnen. Een boodschapper van den opperpriester ging mij voorbij, maar ik volgde hem naar den Pharao. De Koning was ten zeerste verwonderd toen ik hem

duidelijk maakte wat er was geschied. Hij zond een boodschapper naar de Koningin en er kwamen hoogwaardigheidsbekleeders, zoo ook de raadgevers van den Pharao. Toen de Vader van Isis en zijn gevolg binnentraden werd er onmiddellijk met de zitting begonnen, want de Pharao moest rechtspreken. Het schrift werd gecontroleerd en ging van hand tot hand. Daarna stelde de Koning zijn eerste vraag aan mij. Ik voelde mij rustig, doch Isis zou vallen of opstaan, òf hij werd vernietigd, òf Dectar en ik gingen den dood in. Maar mijn leider was ook hier bij mij.
De Koning vroeg: „Priester van Isis, gij zijt zeer begaafd en wij zijn dankbaar voor deze wijsheid en danken de Goden. Kunt u ons hetgeen gezegd is verklaren?"
Ik antwoordde: „De Goden zullen al uw vragen beantwoorden en zij zijn gereed, groote Pharao."
Hij vroeg: „Wij hebben gezien, dat er stoornissen zijn, waaraan schrijft gij die toe?"
„Groote Pharao, de vragen die men stelde voerden mij van het eene wonder naar het andere en de ruimte is onmetelijk. De Pharao kan het schrift volgen en de antwoorden controleeren. De Goden vonden het zeer onduidelijk en het is het gevraag van een onbewuste; de opperpriester van Isis is voor deze zittingen niet gereed."
„Gij zijt duidelijk in uw antwoorden, priester van Isis. Beste Iseués, wat is uw antwoord?"
„Kan de groote Pharao voelen, wanneer ik zeg dat de wonderen, die tot ons komen, machtig zijn? Ik wil al deze wonderen onderzoeken. Niet weer zal er geschieden, wat wij voor eenige jaren hebben beleefd."
„Ook uw verklaring is heel duidelijk en natuurlijk. Wat is uw antwoord, priester van Isis?"
„De Goden zeggen, groote Pharao, dat ik een hoogepriester ben en zij achten hun tijd verknoeid, als er op deze wijze vragen worden gesteld. Wat de Goden zeggen moet men onmiddellijk aanvaarden, ik ben geen leerling-priester, maar ik bezit de allergrootste vleugelen."
De Pharao sprak tot den opperpriester en zei: „Het is mij vol-

komen duidelijk, beste Iseués, wij zien, dat gij verschillende vragen hebt gesteld, maar daarin bent u zeer verstrooid geweest. Ziehier, beste Iseués, dit zijn uw vragen."

Het geschrevene ging opnieuw van hand tot hand en de Vorst reikte het aan den opperpriester over, waarna hij vroeg: „Priester van Isis, vertel ons: Is men in de ruimte zeker van alle gevoelens en worden de vragen naar die gevoelens beantwoord?"

Ik voelde wat hij bedoelde en antwoordde: „Vraag aan alle gevleugelden, allen zullen u zeggen, wat ik u thans zal verklaren. Wanneer de Goden de vragen beantwoorden, willen zij, dat al die vragen duidelijk en op één doel gericht zijn. De wetten van Isis schrijven ons priesters voor, dat wij duidelijk spreken en natuurlijke vragen stellen. Het is niet mogelijk dat wij andere vragen stellen alvorens het wonder geheel verklaard is, eerst dan kunnen wij verder gaan. Zij die de wetten niet opvolgen ontvangen hun kastijding. Dit zijn de wetten van Isis, groote Pharao, maar ik ben in de ruimte en moet de wetten van de Goden opvolgen; ik ben daar één met de Goden. Ik kan niets, niets anders zeggen dan dàt, wat ik door de Goden ontvang. Hoe onnatuurlijk en streng ook, ik moet het doorgeven. De Goden zeggen, dat ook de Pharao die wetten niet kent. Ik moet volgen, omdat de Goden mij die vleugelen hebben geschonken; de Pharao heeft voor de Goden een andere taak te verrichten."

„Neen, priester van Isis, de vleugelen zijn niet in mijn bezit, ik moet dit erkennen."

Den opperpriester vroeg hij: „Is deze verklaring onduidelijk?"

Mijn Vader was gereed en antwoordde: „Nu is het antwoord heel duidelijk, groote Pharao, maar wij leven nu buiten de wetten."

De Koning keek weer naar mij, dacht even na en vroeg: „Priester van Isis, is het voor u mogelijk in mijn huis deze zitting te beëindigen, zoodat ik kan rechtspreken?"

„Groote Pharao, de Goden zijn gereed. Zooeven is mij gezegd, dat de Goden tot ons komen. Kan de Pharao het licht iets verduisteren, zoodat ik kan inslapen?"

De hoogwaardigheidsbekleeder, die de zitting had bijgewoond, sprak met den Pharao en ik begreep waarover hij sprak.

De Koning vroeg aan den opperpriester: „Beste Iseués, gij zegt niets van het wonder, dat gij allen hebt mogen aanschouwen? Is het wonder, dat voor uw oogen geschiedde, niet machtig?"
Mijn Vader was ook nu gereed en antwoordde: „In alle eeuwen, dat de geschriften ons bewijzen, is er maar één priester geweest waaraan men dit wonder geschonken heeft, doch deze priester keerde terug vanwaar hij kwam en de duisternis nam hem op, maar Isis zweeg over hem."
Mijn doodvonnis, zoo dacht ik. Dectar bad voor mij, maar ik voelde mij rustig en wachtte af. De dieren van den Pharao kwamen tot mij, alsof zij mij wilden beschermen en legden zich aan mijn voeten neer. Toen de Koning dit waarnam, vroeg hij aan den opperpriester: „Kunt gij mij verklaren, beste Iseués, waarom mijn dieren dezen priester liefhebben? Ik weet, dat zij van kinderen houden en oudere menschen niet zullen naderen. Kan een kind onduidelijk zijn en vergiftigd?"
Ook nu was hij gereed en antwoordde: „Er zijn gevleugelden, groote Pharao, die beiden, de jeugd en den ouderdom, bezitten en in het vergiftige insect kunnen terugkeeren, maar dan is hun steek doodelijk en behooren zij niet in den Tempel van Isis."
Alle aanwezigen keken naar mij, doch de Pharao vroeg mij: „Bent u gereed?"
Ik legde mij neer waar ik was, maar de dieren bleven bij mij. Spoedig was ik in trance en trad buiten mijn organisme. Den Pharao hoorde ik tot den opperpriester zeggen: „Beste Iseués, gij ziet het, ik denk dat gij thans vragen kunt stellen."
De opperpriester vroeg: „Waar zijt gij, priester van Isis?"
„In de ruimte."
„Toen er in u duisternis kwam, waar waart gij toen?"
„Ik moet uw vraag herstellen, want in deze wereld zijn vele duistere werelden. Ik kan niet weten welke duisternis mijn meester bedoelt."
„Ik bedoel het allereerste oogenblik; daarvan hebt u gesproken. Kunt u tot daar terugkeeren en waarnemen, waardoor wij ons licht hebben ontvangen?"
Onder de aanwezigen ontstond er spanning, er werd mij een

vraag gesteld die mijzelf of mijn vleugelen kon vernietigen, indien ik het antwoord schuldig bleef. Alvorens ik antwoordde, stelde ik mij op Dectar in en vroeg hem: „Je moet mij helpen, Dectar, en daarvoor is noodig dat jij rustig blijft, meer hulp heb ik niet noodig. De Goden zijn aanwezig.”
Nu wachtte ik op mijn leider, doch hij vroeg reeds opnieuw: „En? priester van Isis, bent u in de duisternis?”
Ik zag dat de Koning naar hem keek, maar ik antwoordde: „Toen de Goden ons allen en al het leven hebben geschapen, was daar tijd voor noodig. Voor het instellen van machten en krachten, dat het gereed maken beteekent, waren millioenen manen noodig, voordat wij menschen den volwassen toestand hadden bereikt. Wil ik thans „ingaan”, dan vragen de Goden van Isis van mij en u allen nederigheid en het gereed maken voor al deze heiligheid. Ik sta voor een poort en die poort is gesloten, doch indien de Vader van Isis zijn machtig gebed tot de Goden opzendt, zullen de Goden mij binnen laten, waardoor Isis groot wordt. Ik lig neergeknield en zal mijn nederig gebed opzenden, om voor u allen te mogen waarnemen.”
Ik keek naar hen allen en voelde, hoe mijn woorden werden begrepen en gevoeld. De Koning vond mijn antwoord prachtig, de Koningin was in diep gebed verzonken en bij de dieren verwekte mijn antwoord een speelsch gevoel, maar rondom mij was er stilte, heilige stilte en de opperpriester vroeg: „Zouden de Goden mijn gebed willen verhooren, zoo vraag ik aan u die krachten te schenken, dat gij kunt waarnemen, waar nog nimmer een priester heeft mogen zien.”
Ik was nu gereed en zei: „Wat ik zie is een groot wonder. Ik zie in een duisternis en in die duisternis komt er nu licht. Dat licht gaat tot werking over en daarna zie ik leven. Wat ik waarneem is als op aarde het water is. Voor vele manen terug was dit water een wolkenmassa, maar het heeft zich verdicht. Daaruit is dus het water ontstaan. In dat water zie ik kleine diertjes en dit leven is doorschijnend en ze lijken op een druppel water. De Goden van Isis verklaren mij dit wonder en zeggen tot u: Eens leefde u hierin en al het andere leven dat op aarde en in de ruimte

aanwezig is. Nu bent u volgroeid en volmaakt, maar op deze plaats, in duisternis, zijt gij geboren. Het leven groeide op, ging verder en verder en werd grooter. Ziet gij daarin, dan bent u met de werkelijkheid verbonden, dat het allereerste oogenblik van uw leven is geweest. Gij ziet één druppel water, toch bent u daarvoor reeds duizenden keeren gestorven en opnieuw geboren. De wateren brachten al het leven voort, doch dat leven ging verder en bereikte het land, de verdichte planeet. Ook toen is al het leven gestorven en opnieuw geboren, totdat het innerlijke leven het volmaakte menschelijke had bereikt. De Goden van Isis vragen mij hen te volgen en ik ga de hemelen waarnemen. Ik zie nu in een wereld, waarin een ieder vleugelen bezit. Ik zie Tempels en een prachtige natuur en volmaakte menschen, die allen op aarde hebben geleefd, waartoe onze voorvaderen behooren. Door mijn gaven zie ik in al die wonderen. Gij allen moet nu aanvaarden, wat de Goden van Isis tot mij zeggen en wat ik aan u zal doorgeven.
Toen de zonnen hun licht ontvingen, waren ze reeds millioenen manen oud. Allen kregen een eigen taak te volbrengen en zijn gegroeid, zooals wij allen in onze Moeder hebben beleefd, doch dat men, waarin ik nu leef, „werking" noemt. Door die werking zijn sterren en planeten, duisternis en licht ontstaan; die werking gaf aan al die lichamen kracht, macht en beweging. Ik zie alléén beweging en dit blijft voortgaan, totdat allen hun taak hebben volbracht. Maar al dat machtige leven is voor ons geboren, alléén voor ons menschen geschapen, als ziel en stofmensch, omdat wij allen tot „Hem", den God van ons allen moeten terugkeeren. Wij allen zijn nog steeds op weg, ook zij, die hier leven en verder zijn dan wij allen, ook zij keeren tot God terug. Als de Vader van Isis mij volgt en voelt wat thans de Goden tot ons zeggen, zal het hoofd van den Tempel van Isis begrijpen en voelen dat hetgeen nu aan u allen gegeven wordt heilig is."
Ik volgde hen op aarde, allen waren rustig. De opperpriester vroeg: „Als er voor Isis gevaar dreigt, wat doet gij dan?"
Ik peilde zijn vraag en in mij kwam: „Mochten de Goden van

Isis willen, dat mijn vleugelen verschroeien, groote meester, of dat zij van mij voeding voor de dieren willen maken, toch ben ik gereed en zal mijzelf opofferen."
„Wel, beste Iseués," hoorde ik den Koning aan den opperpriester zeggen, „een antwoord, dat een hoogepriester van Isis waardig is."
De priester was echter nog niet tevreden en vroeg: „Zij, die zich als Goden aan u vertoonen en u influisteren naar hen te luisteren, welke maatregelen zult u dan treffen als gij voelt en ziet dat men Isis zal vernederen?"
Hij begon weer opnieuw disharmonie te scheppen, doch ik antwoordde: „Gij kent den Pharao, maar gij vraagt hem wie hij is, welk antwoord denkt u te ontvangen, nu gij weet wie hij is?"
Allen voelden waarheen hij wilde, doch hij stoorde zich aan niets en vroeg: „Wat is uw bedoeling met dit antwoord?"
„De Goden willen, dat gij tot u zelf komt, Vader van Isis, thans bent u een onbewuste, gij vraagt naar waarheden, die gij kent."
De opperpriester werd doodsbleek en de dieren onrustig, maar ik vervolgde: „Uw vleugelen zijn verlamd en uw licht is verduisterd. Waarom vraagt gij de Goden niet om nieuwe vleugelen? Doch vraag dan tevens, hoe de allergrootste vleugelen te moeten gebruiken, of gij valt neer als een vuursteen en gij verplettert u zelf."
De Koningin keek heel ernstig naar den opperpriester, maar de Koning zei tot hem: „Mijn beste Iseués, blijft ge het antwoord schuldig? Zijt gij vleugellam? Is uw kind en leerling zoover, dat gij het niet meer kunt volgen? Er wordt hier gesproken wat Isis waardig is. En gij, hoogwaardigheidsbekleeders, raadgevers, priesters van Isis en schrijvers, ik vraag u allen: Waarom moet ik rechtspreken? Is dit zoo onbegrijpelijk? Een priester van Isis heeft de allergrootste vleugelen ontvangen, is geheel één met de Goden, moeten wij dan niet dankbaar zijn? Wel, mijn beste Iseués, kunt ge antwoorden?"
Mijn Vader redde zich, doch ik had overwonnen. Hij zei: „Is het den Pharao mogelijk te begrijpen, dat de wonderen die nu beleefd worden, Isis groot maken? Maar ze komen over onze

hoofden, zooals een vloedgolf de aarde overstroomt en het water is niet tegen te houden."
„Mij is dat duidelijk, beste Iseués, doch rust wat uit, gij zijt zeer vermoeid en dan kunt gij u herstellen. Maar ik zal recht spreken. Ik noodig u allen uit met ons het avondmaal te gebruiken.
Tot mij zei de Pharao, en tot alle aanwezigen: „Ik schenk dezen priester van Isis, die waardig is de allergrootste vleugelen te bezitten, mijn lievelingsdieren, gij allen weet wat dit beteekent."
Rondom mij was er vreugde. Dectar kwam tot mij. Met dit geschenk was ik eigenlijk tot opperpriester van Isis vereerd. Ik keerde tot de aarde terug en toen ik ontwaakte vroeg de Pharao aan mij: „Priester van Isis, heeft u mij gehoord?"
„Mag ik den grooten Pharao danken voor dit machtige geschenk? De Goden van Isis willen, dat ik ook hun dank overbreng."
De Vader van Isis vond het verschrikkelijk. Dan waren wij bijeen en volgden er diepe gesprekken. Myra kwam tot mij, doch ik bracht haar naar Dectar. Een ieder stelde vragen en al die vragen moest ik beantwoorden.
De Koning vroeg: „Leeft gij ieder oogenblik in de wonderen, priester van Isis?"
„Als de Goden het willen, kunnen ieder oogenblik de wonderen beleefd worden."
„Kunt gij ook hier, in onze omgeving, al die wonderen beleven?"
Ik voelde welk gevaar mij nu dreigde en antwoordde: „De Goden schenken ons machtige gaven, doch daarvoor is alle opoffering noodig."
„En als de Goden het wenschen?"
„Ik moet de bevelen volgen, groote Koningin, en zal ze aanvaarden."
„Zoudt gij uw Koning in zijn omgeving willen dienen?"
„Mochten de Goden mij die eer schenken, hoe dankbaar zou ik zijn."
Doch ik moest mij beheerschen, want ik voelde wat zij wilde en van mij wenschte. Dan riep zij haar kind en zei tot haar: „Karina, vertel aan den hoogepriester van Isis uw droomen, de Goden zullen ze verklaren."

Een beeldschoon wezen trad mij tegemoet. Uiterlijk leek zij heel ernstig, doch haar innerlijk bewustzijn was leeg. Gevoel was er niet in haar. Zij vertelde mij van haar droomen, die geen droomen waren. Het waren nietszeggende gedachten en verlangens van een onnatuurlijk kind. Weldra ging zij van mij weg, mijn antwoorden waren te diep en die kon zij niet volgen, ook al deed zij alsof zij mij begreep. Ik volgde nu al de aanwezigen. Velen van hen waren geheel gesloten, toch las ik in hun zielen en kon hen volgen. In dit huis leefde haat en jaloezie, afgunst, ijdelheid en verschrikking, ook al voelden zij thans voor de hoogere dingen en de wonderen die zij hadden leeren kennen. Mijn leider liet me heel veel waarnemen, waarvoor ik zeer dankbaar was.
Men wilde mijn bloed bezitten en ik was dan tegelijk een raadgever van den Pharao. Dan was ik een andere slaaf dan ik nu reeds was. Toen kreeg ik van mijn leider het bericht, den Koning over mijn werk te spreken. Daaraan had ik niet meer gedacht en ook hiervoor dankte ik.
Ik vroeg: „Zou de groote Pharao mij het recht willen schenken, zoodat ik al mijn belevenissen, die ik door de Goden mag beleven, kan opschrijven. En zou de Pharao het aan den opperpriester van Isis willen mededeelen, zoodat ik ook van den Vader van Isis zijn goedkeuring ontvang?"
„Als de Goden dit wenschen, hoogepriester van Isis, en gij hebt hulp noodig, ik ben gereed u in alles te helpen."
Onmiddellijk deelde hij het aan den opperpriester mede en was ook dit in mijn voordeel beslist. Ik dankte nogmaals voor alles. Toen toonde ik hun verschillende wonderen en ik loste voor hun oogen op. Sommigen vonden het wonderbaarlijk, doch er waren er ook die angstig werden. Dectar was in den hemel en met hem Myra, doch het oogenblik van huiswaarts keeren was gekomen. Wij allen namen afscheid, de dieren van den Pharao volgden mij, het allergrootste geschenk had ik ontvangen, meer behoefde ik eigenlijk niet te bezitten. De Vader van Isis voelde zich verouderd.

Op Isis gingen wij rustig verder. Ons werk vroeg van ons allen volle overgave en heilige aandacht. Nu eerst konden wij beginnen. Ik verzocht hun allen aanwezig te zijn. Op het vastgestelde uur traden zij binnen en ik trad uit mijn lichaam. De opperpriester stelde zijn vraag en de eerste luidde: „Waar bent u, priester van Isis?”
Dit werd steeds weer gevraagd, om te controleeren of er bewustzijn was bij hen die waren uitgetreden. Dan gingen zij waarnemen, de gevleugelde verwijderde zich en men ging verder.
Ik antwoordde: „Ik ben in de stoffelijke ruimte.”
„Is er dan een onzichtbare ruimte?” Ook deze vraag was weer een strikvraag om den gevleugelde op de proef te stellen.
Ik zei hem: „Er is een zichtbare en een onzichtbare ruimte. Uw innerlijk leven is voelend en denkend en dat is de ziel en is onzichtbaar en behoort tot de onzichtbare wereld.”
Hij vroeg: „Als ik hier sterf, gaat dan mijn ziel daar binnen?”
Een merkwaardige vraag vond ik dit voor hem en Dectar liet mij voelen dat dergelijke vragen nog niet waren gesteld. Ook hij vond het vreemd, doch ik antwoordde: „Als er groote liefde in u is, Vader van Isis, dan kunt gij „ingaan” waar licht is en het licht u wacht. Mochten er andere krachten in u zijn, dan wacht de duisternis u op.”
„Waarom liefde.”
„Omdat „Hij”, die ons allen schiep, alléén „Liefde” is.”
„Wie is die „Hij”, waarover gij spreekt?”
„De Goden van Isis zeggen, dat wij allen kinderen van „Hem” zijn, wanneer wij „Hem” willen volgen.”
„Kunt gij „Hem” zien?”
„Als ik u allen zie, dan zie ik „Hem”, zeggen de Goden tot mij. Gij kunt „Hem” zien in de dieren, het planten- en bloemenleven, en in alles wat tot het leven behoort. Dat alles is in wezen „Hij” of de God van al het leven. Al dat leven is als „Hij” is.”
„Men noemt hem daar als zoodanig?”
„Men noemt „Hem” hier den eenigen God van al het leven. Buiten

„Hem” zijn wij niets. Gij noemt mij een God en ik ben het, indien „Het Leven” in mij is.”
Opnieuw verviel hij in zijn haat voor mij terug en zei: „Als gij om kastijding vraagt, zoo moet gij nogmaals zeggen dat gij een God zijt, dan kan zulks geschieden.”
Ik was gereed en antwoordde: „Als gij wist wie ik ben, en dat weet gij, dan liet gij thans uw masker vallen en zal uw oudheid in het „kind-zijn” overgaan en daarin terugkeeren en kunnen wij groote dingen beleven en gij volgt „Hem”, die wil, dat wij zijn zooals „Hij” is. Doch blijft gij haten, dan staat de duisternis voor u open.”
„Weet gij, priester van Isis, tot wien gij spreekt?”
„Zijt gij vergeten, Vader van Isis, dat ik de lievelingsdieren van den Pharao heb gekregen? Daarbij behoort macht en geeft aan mij het recht over leven en dood te beslissen. Gij wapent u thans verkeerd, opperpriester, want ik treed u tegemoet met al mijn liefde die in mij is, die ik ook hier voel en tot mij komt. Doch kunt gij niet vergeven, noch vergeten, ga dan heen en gij stoort niet meer ons één-zijn met de Goden. Wilt gij echter toch verder gaan, dan los ik daar voor uw oogen op en ik ga tot den Koning, het Hoofd van Egypte. Gij kunt thans volgen wat gij zelf wilt.”
Als een gebroken mensch zag ik hem en hij gaf aan meester Sma het bevel voor hem vragen te stellen. Deze meester, de eenige die nog gevoel bezat, stelde zijn eerste vraag:
„Vertel ons, gevleugelde, wie is die God waarvan gij spreekt, want er zijn vele Goden die wij hebben leeren kennen en die ook u leerden.”
„Priesters van Isis, luistert. De wonderen die u heeft kunnen volgen waren machtig en zijn ons door de Goden geschonken. Andere priesters leefden in de ruimte waarin ik nu ben, doch allen droegen die gaven niet welke ik van de Goden heb ontvangen. Maar er is maar één God.”
„Uw antwoorden hebben wij gehoord en wij danken u. Is daar rijk en arm?”
„Is voor God een arme zijn kind niet? Kan een God van „Liefde” onderscheid maken? „Hij”, die de eenige God van al het leven is,

die ons menschen heeft geschapen en al het andere leven, „Hij" is, zooals men „Hem" hier kent, de eenige God, die over leven en dood beslist. „Hij" is de God van sterren, planeten en zonnen en zal dat eeuwigdurend blijven. Als gij allen op de „weide" bent, ziet gij dan niet in vorige levens? Dan is er bewustzijn in u en kent gij „Hem", den God van ons allen. Ook zij, die hier leven, kennen en aanvaarden „Hem", alléén God, den „God" van liefde. Deze wijsheid, priesters van Isis, is alle menschen duizenden manen vooruit."
„Gij zegt, dat wij zijn zooals „Hij" is en dat zij „Hem" in de dieren en al het andere leven kunnen volgen?"
„Zijn de schrijvers gereed, zoo ga ik verder. Al dat leven, meesters van Isis, heeft „Hij" doen geboren worden. Wij allen keerden tot „Hem" terug. Is dit duidelijk. Kunt u aanvaarden, dat wij allen bezig zijn te worden zooals „Hij" is?"
„En u kunt daarin zien, priester van Isis?"
„Al dat leven kan ik volgen, meester Sma. Ik zie het hier voor mij, doch ook op aarde is het te zien. Wij allen gaan hooger, om de allerhoogste hemelen te bereiken. Hier is het steeds dag, maar ook de menschen worden steeds mooier. Allen worden hier ontvangen, die thans nog op aarde leven, maar zij moeten „Hem" volgen. Eerst dan zullen zij de wonderen in hun eigen leven aanschouwen en ze zich eigen maken. Zij, die „Hem" volgen, kunnen niet meer haten en zijn vergevingsgezind, hebben lief alles wat leeft, omdat het tot „Zijn Leven" behoort en kunnen aanvaarden de wonderen, die zij niet begrijpen, maar die voor hen toch wijsheid zullen zijn. In het leven maakt hij plaats voor hem, die liefde bezit en „Hem" volgt, omdat „Hij" licht is. De duisternis moet overwonnen worden. Waarin ik nu zie is voor u nog niet bekend, deze wonderen zijn nieuw voor Isis, alléén hier weet men er van. Indien de Vader van Isis dit voelt, komen de Goden tot hem en volgen hem de meesters van Isis."
Nog wilde mijn leider hem helpen, maar hij stond op en ging heen. Wij gingen verder en meester Sma vroeg: „Priester van Isis, de wonderen zijn machtig, maar wij willen u gaarne helpen en in alles bijstaan, nu de opperpriester is heengegaan. Wij allen

zijn gereed en zullen zorg dragen dat er geen stoornissen meer tot ons komen en voelen ons vereerd door de Goden en den God van ons allen te worden onderwezen. Zoo wachten wij af, dat wij vragen mogen stellen."

„De Goden willen, dat gij vragen stelt, meester Sma, ook ik ben gereed."

„De dood is dus eeuwigdurend leven?"

„Een zeer mooie en bewuste vraag, meester Sma, ga zoo verder.

Waarachtig de dood is het eeuwigdurende leven, want er is geen dood, in niets, in welken vorm gij het leven ook ziet, niets kan sterven, er is alléén leven."

„Hebben de dingen, die gij daar voor u ziet, namen?"

„Als ik tot de duisternis ga, dan is dat een sfeer, maar een duistere sfeer en daarin, zooals gij allen reeds weet, leven menschen die het duistere leven zoeken. De lichtende hemelen noemt men hier tevens sferen en de menschen hebben hun eigen naam mogen behouden en de boomen en bloemen, de vogelen en al het andere leven herkent men daaraan. Maar waar ik ook zie, daar is leven en al dat leven volgt „Hem", alléén „Hem"."

„En zijn er veel van die sferen?"

„Ik zie er heel veel, maar men zegt dat ik ze allen niet kan waarnemen, omdat ik zoover nog niet ben. De Goden zeggen, dat iedere sfeer weer anders is en naar licht haar schoonheid bezit. Al de menschen die hier leven, moeten zich de wetten eigen maken en aan dat hoogere leven beginnen, willen zij die hoogere sferen kunnen bereiken."

„Dat is nieuw voor Isis en wij zijn u zeer dankbaar. Wij vragen: Staat het vast, dat een ieder die daar naar verlangt, die hoogere werelden als eigen bezit en vleugelen ontvangt?"

„Niet één ziel wordt buiten dit wonderbaarlijke gesloten, allen gaan verder en zullen eens die hemelen bereiken."

„U zegt, dat allen de groote vleugelen bezitten, maar voelt u waardoor?"

„Zij allen leefden eens op aarde. Hoe hun leven daar ook geweest is, zij leven nu in het volle en waarachtige licht en gaan

verder. Door aan hen liefde te geven zijn zij zoover gekomen, het is dus alléén door de „liefde" mogelijk."

„Dat is machtig, priester van Isis. Zijn zij zich daarvan bewust?"

„Zij, die hier leven, volgen in prachtige Tempels een leer, doch daarna gaan allen op weg en zullen de vreemdelingen die zij ontmoeten helpen. Daardoor gaan zij ontwaken en volgen zij „Hem", die wil dat allen worden geholpen. Zij volgen de wetten op en leeren ze kennen en begrijpen. Op de plaats waar de wonderen beleefd worden gaan zij „in" en hun meesters verklaren aan hen de wonderen, die hen allen heel groot en bewust maken. Al deze menschen bezitten de groote vleugelen, zij zweven door deze ruimte en vele andere werelden en worden de leeraars weer van anderen. Deze wonderen, die wij thans hebben ontvangen, zijn aan hen reeds eeuwen lang bekend, want zij zijn daarin ontwaakt en al deze wonderen behooren hun dus toe. Allen begrijpen de wonderen en men aanvaardt, omdat zij „Hem" hebben leeren kennen."

„Het is prachtig. Wij zijn gereed en vragen: U zegt, dat al die menschen eens op aarde leefden, was dat steeds in één land?"

„Gij kunt aanvaarden, meester Sma, dat alle zielen in alle landen onder alle volkeren hebben geleefd en daarvan deel uitmaakten. Er is niet één ziel op aarde, of deze is geweest waar menschen leven en alle volkeren toebehooren."

„Zij zijn daardoor ontwaakt?"

„Allen bezitten dat, wat meester Dectar thans voelt en ontvangen heeft. Zij leven in zaligheid en geluk en zijn in al die levens bewust. Zij waren „man" en „vrouw", kind, broeder en zuster, al die toestanden op aarde moet de ziel volgen en beleven, wil haar innerlijk tot vol bewustzijn komen."

„Het is prachtig, meester van Isis, en wij zijn u zeer dankbaar. De schrijvers zijn gereed en wij vragen: Zijn er daar ook dieren, ik bedoel het wilde soort, kunt u ons daarop antwoorden?"

„De Goden zeggen, dat uw vragen zeer duidelijk zijn. Het antwoord is: Het wilde diersoort gaat hooger en ontvangt andere stoffelijke lichamen, waarin het innerlijke dier bewust wordt,

om dan in deze wereld als het volmaakte en hoogste soort verder en hooger te gaan."
„Uw antwoord is volmaakt, priester van Isis. Hoe is het bloemen- en vruchtenleven daar?"
„De bloemen hebt u gezien en de vruchten zult gij thans ontvangen. De Goden van Isis zijn zeer tevreden."
Ik zag van mijn wereld uit, dat mijn leider hen allen gelukkig maakte. Hij liet mij antwoorden: „Priesters van Isis, gij eet thans geestelijke vruchten, ze zijn u door de Goden geschonken. Eet ze op, mijn vrienden, ze zullen u krachtig maken. Maar ik ga verder. De dieren in deze wereld behooren allen tot de allerhoogste soorten. Hoe hooger zij gaan, des te schooner zij worden en zij zullen opnieuw, zooals wij zielen het moeten beleven, op andere lichamen geboren worden. Al dit leven, priesters van Isis, keert tot „Hem" terug en zijn kinderen van God, in welken vorm het innerlijke dier ook leeft. Het wilde soort blijft op aarde en sterft, zooals ook in ons alle haat moet oplossen, willen wij hooger kunnen gaan. Kunt gij allen dus uzelf overwinnen, zoo staan al deze hemelen voor u open, of de poorten blijven gesloten totdat gij uw hoofd buigt en de wetten aanvaardt."
„De Goden kunnen u al deze wonderen verklaren?"
„Gij kunt nu vele wonderen verklaren, meesters van Isis en hetgeen bekend is volgen, want gij zelf behoort tot het allergrootste wonder dat God geschapen heeft. Wij allen zijn de menschen ver vooruit, doch gij zijt priesters van Isis en bewust, zoodat gij mij volgen kunt. Volgt daarom uw eigen leven, in u is alles aanwezig, want gij maakt deel uit van al die macht en kracht en de wetten behooren u toe. De Goden vragen thans aan u allen: Gij hebt wonderen mogen beleven. Kunt gij al deze wonderen aanvaarden?"
„Ja, meester van Isis. Wij zijn gereed."
„De Goden dragen aan mij op al deze wonderen te beschrijven, gij kunt mij daarbij helpen. Indien er één onder u is die toch aan alles meent te moeten twijfelen, zoo spreek en gij zult het antwoord ontvangen."
„Wij zijn gereed u te helpen en wij aanvaarden alles."

„Als de hoogepriester onze hulp wil aanvaarden, wij allen zijn heel dankbaar."
„Ik dank u, meesters van Isis, ons werk kan beginnen en wij zullen gereed komen. Maakt goed, wat gij allen eens hebt misdaan en het licht van deze wereld kome in u allen. Ik keer tot u terug, want de krachten zijn verbruikt."
Weldra was ik weer bewust in mijn stoffelijk leven. Wij controleerden alles en gingen uiteen.

Van mijn leider kreeg ik het bericht, dat wij op andere wijze de zittingen mochten houden en dat hij zelf dan tot hen zou spreken. Op deze zittingen zouden wij direct vanuit die wereld worden toegesproken, waardoor alle meesters zouden aanvaarden. Ook op deze zittingen was een hoogwaardigheidsbekleeder aanwezig en gaf ons het zegel van den Koning. Aan de werkelijkheid zou niet worden getwijfeld. Ik nam in hun midden plaats, bij een zwak rood licht en onder de geur van kruiden ging ik in trance. Nu echter bleef ik in mijn organisme. Mijn leider sprak tot hen allen vanuit zijn wereld. Zijn stem was verstoffelijkt en duidelijk te hooren. Hetgeen hij zei, luidde:
„Priesters van Isis, ook nu beleeft u een groot wonder, want de Goden willen, dat gij mij hoort spreken. Gij ontvangt nieuwe wetten voor den Tempel van Isis. U leest mij de bestaande wetten voor, waarvan er vele zullen vervallen; andere en betere komen daarvoor in de plaats."

De nieuwe wetten van Isis.

Allen hoorden mijn leider zeggen:
„Haat niet, wilt gij niet gehaat worden."

„Op Isis is één Opperpriester en men noemt hem Vader, doch hij zal zijn „Liefde"."

„De priesters, die met hem den Tempel vertegenwoordigen, zijn één met hun Koning en dienen hem als zijn raadgevers."

„Zij, die het priesterschap willen behalen en den Tempel binnentreden, ontvangen een „liefdevolle" bescherming en staan onmiddellijk onder den Hoogepriester en den Vader van den Tempel."

„De astrale muren van Isis en alle woningen, waardoor de ziel als een gevangene leeft, verdwijnen. Allen zijn één en door de Liefde verbonden."

„De duisternis blijft, doch uit vrijen wil kan men „ingaan". Deze afzondering is om te komen tot „Hem", den God van alle Goden."

„De wetten van opleiding blijven van kracht, doch de „Liefde" overheerscht alle bestaande wetten. Wie groot is in de „Liefde" zal de allergrootste vleugelen ontvangen."

„De priester en de priesteres kunnen beiden groot zijn in de „Liefde" en hun één-zijn daarin behalen."

„Eerst na tien jaren kunnen zij deze verbinding ontvangen en de inzegening zal in den Tempel van Isis geschieden."

„De natuurbegaafden volgen een andere opleiding, door den Vader van den Tempel en de hoogepriesters vastgesteld."

„Hij, die vragen stelt, is door „de liefde" daartoe gerechtigd en in het bezit van de allergrootste vleugelen."

„Indien er vragen worden gesteld, die hem zelf dienen, kunnen de anderen dezen priester verwijderen."

„Is een leerling-priester in het bezit van de allergrootste vleugelen, is het bewustzijn volkomen, dan kan hij vragen stellen, ook al is hij nog steeds leerling-priester."

Mijn leider gaf nog vele andere wetten door, en al die wetten

werden vastgelegd. Aan het slot daarvan zei hij tot hen allen: „De Goden willen, dat gij al deze wetten opvolgt en dat de Pharao ze onderteekent. Andere wijsheid volgt.”
Toen ging mijn leider weer heen, de meesters hadden een groot wonder beleefd. Toen de wetten vernieuwd waren opgesteld gingen wij verder en leefde ik weer in de ruimte. Iederen dag waren wij bijeen. Mijn leider bracht mij naar andere planeten, daalde met mij in de wateren af en wij ontvingen de diepte van al die wetten en wonderen. Eenige maanden waren wij één en verbonden en kregen wij geestelijke wijsheid. Daarbij beschreven wij mijn eigen belevenissen, waarmede ik door hen allen werd geholpen. Onderwijl trad ik buiten mijn organisme en ontving ik buiten mijn lichaam wat Isis groot maakte. Zoo gingen wij verder, totdat ik het bericht ontving dat de Vader van den Tempel ziek was.

De dood van Iseués.

Ik vroeg aan hem mij te ontvangen; ik hoopte, dat hij mij nog eenmaal wilde zien. Van gevoel tot gevoel zond ik mijn verlangen tot hem; toch liet hij mij wachten, maar in den avond werd ik geroepen. Wij waren den vorigen dag aan het hof geweest; mijn leider toonde nieuwe wonderen, waardoor ik bereikte wat hij nimmer had gekund. Als een oud man keerde hij naar den Tempel terug. Ik trad tot hem en vroeg:
„Vader van Isis, mag uw leerling u helpen? Met al mijn krachten die in mij zijn ben ik voor u gereed, als u mijn hulp wilt aanvaarden. Mijn handen zullen u oprichten en gij zijt opnieuw sterk en gereed, om Isis groot te maken. Alle priesters wenschen u geluk en kracht toe.”
Ik kreeg geen antwoord. Zijn oogen waren met bloed doorloopen en ik begreep wat hij deed en op zichzelf toepaste. In korten tijd sloot hij zijn eigen leven af; een doodelijke suggestie had hij op zichzelf ingesteld. Op deze wijze sloot hij zijn eigen leven af. Dan zei hij tot mij: „Ik verkies uw gif niet.”
Ik bleef rustig en antwoordde: „Voor u zelf niet, Vader van Isis,

maar voor mijn lieve Moeder en mij had u voldoende. U ziet het, ik leef."

Hij keek mij aan, richtte zich van zijn rustbed op en riep mij toe: „Ga weg van mij, gij satan, wat doet gij hier?"

„Ik ben tot u gekomen om u te helpen.

U heeft mij herkend? Beste Iseués, ik ben uw kind, maar heb niets van u, mijn bloed is niet besmet, uiterlijk en innerlijk ben ik als mijn lieve Moeder. Zelfs uw stoffelijk gif bleef verre van mij, want Ardaty was een meester."

„Ga heen, gij satan."

„Juist Vader Iseués, gij ziet thans heel duidelijk, op mijn hoofd rust een ster, mijn Moeder was een prinses, wanneer ik bij den Koning ben leef ik in mijn eigen huis. Waarom komen de dieren tot mij? Ze behooren mij toe, Vader Iseués, zij zijn van mijn Moeder. De Goden wilden dat ik ze terug ontving en gij hebt dat kunnen volgen. En toch, Vader van Isis, nu gij weet wie ik ben, buig ik mijn hoofd nederig voor u. Ik kom tot mijn Vader als een kind en leerling-priester en als Hoogepriester. In al die persoonlijkheden wil ik u bijstaan met alles wat in mij is. Ik vraag u vergiffenis, ik zal alles goed maken en vergeten, doch de Tempel van Isis zal stralen, ik moet haar zuiveren van alle gif. Het geestelijke vuur verschroeide uw vleugelen en u viel neer als een vuursteen. Maar is dat mijn wil? Gij wilt niet meer leven, omdat die lafheid in u ligt. Lafheid en leegte, meer is er niet in u. De jeugd zegeviert, Vader Iseués, omdat de Goden het willen. Nog vraag ik u. Wilt u mijn hulp aanvaarden? Kunt gij mij vergeven?"

„Ga heen, de duisternis kome over u en de uwen. Uw Moeder vroeg mij haar tot mijn ziel te maken en zij ...." Verder kwam hij niet. Ik sprong naar hem toe, maar werd plotseling tegengehouden. Tusschen ons beiden stond mijn Moeder en met haar Ardaty.

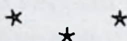
Zij zei tot mij: „Mijn lieve jongen, zou je nu alles weer willen vernietigen? Wil je je vleugelen verbranden, omdat het vuur van haat in je komt? Je daalt in haat af, beste Venry, en ik heb je daarvoor gewaarschuwd. Is dat volgen, wat je groot maakte? Is dat dankbaar zijn? Is de „Liefde" in mijn kind? Kan ik nu

trots op je zijn, beste Venry? Dat niet, mijn jongen, je vernedert je. Keer terug tot jezelf, Venry. Wanneer hij je hulp niet wil, kan je hem ook niet helpen. In onze wereld laat men hen aan hun lot over, totdat zij hun hoofd buigen en onze hulp willen aanvaarden en aan een ander leven willen beginnen. Ga heen, mijn kind, en maak je werk af. Je hebt hier niets meer te doen. Hij zal „ingaan", beste Venry, omdat hij het wil, niemand kan hem tegenhouden. Zie je Ardaty? Hij lacht je toe en wij zijn heel gelukkig. Eens ben je met Lyra voor eeuwigdurend bij ons, beste Venry. Mijn lieve jongen, keer terug tot je werk, je meester wacht je. Ook wij keeren terug, want nu is alle gevaar voorbij en heb je mijn hulp niet meer noodig. De God van ons allen waakt over Zijn kinderen, ook over hem. Dag, mijn beste Venry. Groet Dectar van ons beiden, wil je? Dag, mijn jongen."
Ik ging heen, zijn gif volgde mij, het deed mij echter geen kwaad. Ik had hem alles vergeven en was bereid hem te helpen, doch hij had mijn hulp niet noodig. Den volgenden morgen konden wij ook hem balsemen en werd hij bijgezet.
De Pharao riep mij tot zich. Ik werd nu de Vader van den Tempel. Toch wilde mijn leider, dat hij mijn opvolger zou benoemen. Meester Sma zou mijn opvolger zijn. De andere priesters aanvaardden mij.
In de jaren die voorbij gingen, maakten wij ons grootsche werk af. Wij beschreven de Physische en Psychische wonderen en daarbij kwamen mijn eigen belevenissen, die ik door mijn leider had mogen ontvangen en beleven. Toen wij gereed waren, schonk ik dit ontzaglijke werk aan den Pharao, het hoofd van Egypte zou het bewaren, het nieuwe Isis was in zijn bezit. Het oude had ik door hoogere machten afgebroken en met mij Dectar en de anderen die ons volgden. Wij waren zeer gelukkig en tevreden en wachtten op de nieuwe gebeurtenissen.

Het einde van den Tempel van Isis.

Mijn leider kwam tot mij en zei: „Beste Venry, je tijd is nu kort, maar ons werk is gereed. Laten wij samen bidden en de Goden

danken. De wonderen heb je mogen ontvangen. Zie nu, wat ik je zal laten zien en vertel het eerst dan aan den Pharao, wanneer ik het je laat voelen. Hij zal dan over Isis waken en na hem anderen. In den tijd dat je voelt, dat er andere wonderen zullen geschieden, ben ik bij je. Dectar en Myra zullen elkaar op de „weide” zien. Jij kunt de wetten niet ontloopen, ook Lyra en Dectar niet, je zult ze opvolgen, zooals je Moeder en Ardaty ze hebben beleefd. Ik kom terug, maar ik dank je nu reeds voor alles. Zie nu, beste Venry.”
Een onheilspellende duisternis kwam er over dit land. Daarna zag ik, dat de wateren buiten hun oevers traden en de hemel vuurrood gekleurd werd, zooals ik in mijn jeugd reeds had gezien. Ik begreep dit visioen onmiddellijk. Dan ging mijn leider heen.

Weldra had ik mijn vijf en twintig jarigen leeftijd bereikt. De weken en maanden gingen voorbij en de zomer naderde. In den avond van dien zelfden dag, dat het wonder zou geschieden, bezocht ik Dectar en Lyra. Waneer ik hen tot mij riep moesten zij gereed zijn. Al de anderen uit den Tempel konden gaan waarheen zij zelf wilden, een ieder moest handelen naar eigen gevoelens. De dieren waren reeds verzorgd, die van den Pharao had ik tot hem laten terugbrengen, in alles waren wij gereed, niets verstoorde onze innerlijke rust. In den namiddag hadden wij het allereerste verschijnsel reeds kunnen waarnemen. Dectar had voor eenige jaren terug goed en duidelijk gezien, wat nu zou geschieden.
Toen ik de eerste beving voelde, riep ik Lyra en Dectar tot mij. Dectar sliep spoedig in, hij zou Myra op de „weide” zien, mijn meester zou Myra van haar stoflichaam bevrijden. Lyra's gebed hadden de Goden verhoord, wij zouden samen mogen sterven. Opnieuw voelden wij een schok, doch kort daarna hoorde ik mijn leider zeggen: „Je ziet het, mijn kinderen, ik ben hier. Ik zie, dat Dectar reeds op weg is en hij zal zijn ziel op de „weide” ontmoeten. Thans echter, beste Venry, is mijn taak hier voorbij.

Tot daar, mijn kinderen, op de „weide”.”
Toen mijn leider was uitgesproken, voelden wij, dat de aarde trilde en vaneen scheurde. Ik zag, dat de wateren over de aarde stroomden, huizen en gebouwen werden omver geworpen. Isis ging ten onder.
Toen wij den schok voelden, traden wij buiten onze lichamen. Op hetzelfde oogenblik stortte Isis in en scheurde het koord, dat beide lichamen verbond, vaneen. Onze stoffelijke lichamen werden verpletterd, maar wij zweefden in de ruimte, waarin ik zoo vele malen was geweest. De Tempel van Isis was opgelost en met haar alle gif en ontucht. Ik hield Lyra aan mijn hart gedrukt en wij keken naar dat, wat de Goden hadden doen verdwijnen. Een andere Tempel zou er voor in de plaats komen, de innerlijke en geestelijke Tempel was gereed. Dan maakten wij ons los van deze plaats en zweefden de „weide” tegemoet.
Toen wij daar kwamen, wachtten Myra en Dectar ons op. Een korte wandeling kon nu beginnen. Dan echter, zagen wij allen een groot licht tot ons komen en vanuit dat hemelsche licht sprak mijn leider ons toe:
„Kinderen van Isis, ik ben u allen zeer dankbaar. Gij allen zult naar de aarde terugkeeren, Myra is nog niet gereed en moet haar taak in dit leven afmaken. Daarmede zal ik haar helpen, doch na dit leven keert ook zij naar de aarde terug. Isis is nu machtig, mijn kinderen. Isis gaf aan u allen dit groote geluk, het bewustzijn van de „weide”, want gij weet allen, dat met het breken van het koord de ziel oplost en als vonk het nieuwe leven aanvaardt.
Mijn taak is nu voorbij, beste Venry, toch zullen wij elkander eens weer ontmoeten. Dectar ontvangt de allergrootste vleugelen, de Goden willen dat hij ze ontvangt. Bent u gereed? Gij zult opnieuw leven en hier terugkeeren. De tijd is kort, kinderen, maakt voort, de wetten blijven in werking. Op deze plaats zien wij elkander terug. De God van al het leven zegene u allen. Ik ga heen en ben u zeer dankbaar.”
Wij knielden neer en dankten de Goden voor deze groote genade. Nu kon onze wandeling beginnen. Ik voelde, dat Dectar spoedig zou oplossen, tevens voelde ik, dat wij beiden, Lyra en ik, hen

moesten volgen. Mijn lieve vriend zou aanstonds gereed zijn. Dit waren de wetten van leven en dood en die moest een ieder beleven. Zij voerden de ziel omlaag en omhoog, naar rijkdom en armoede, in verschrikking en ellende. Toch moesten alle menschen naar de aarde terugkeeren om goed te maken.
Wij beiden waren geheel één met Myra en Dectar. Ik zag het oogenblik voor mij, dat Dectar op Myra wachtte. Met zijn handen uitgestrekt, om zijn ziel aan zijn hart te drukken, ving hij haar op. Nu gingen beiden ons voor en wij volgden.
Dectar in zijn mannelijke schoonheid, Myra vervuld van liefde. Dectar's geestelijke schoonheid had hij zich in deemoed eigen gemaakt, evenals zijn groote liefde voor al het leven, door zijn wilskracht en gebed, in arbeid, en in leed en smart, in zorgen en verdriet. Dit was schoonheid, geestelijk bezit, in geen vergelijking met die op aarde.
„Myra!" hoorden wij hem roepen, dit was het oogenblik van haar komst. Met een vreugdekreet, die al zijn liefde en gelukzaligheid vertolkte, ging hij in zijn ziel over en dit één-zijn bracht hun de stilte, een stilte, die des hemels was, die alleen door bewuste zielen, maar in diep stilzwijgen, kan worden gevoeld. Hierin kon men alléén voelen en die gevoelens waren machtig en diep en hun één-zijn heilig.
„Myra, mijn geluk, mijn ziel. Oneindig dankbaar ben ik de Goden, die ons deze genade hebben geschonken, dat wij elkaar nog eenmaal mogen zien, voordat ik mijn verdere levensweg moet bewandelen. Je liefde zal mij de kracht schenken alle leed en verlangens te dragen, die mij in mijn nieuw stoffelijk gewaad zullen opwachten.
Wellicht ben ik dan onbewust, maar toch zal ik voelen, duidelijk zal ik die gevoelens herkennen. Er zullen oogenblikken zijn, dat mijn hart vol is van geluk, maar ik zal dan niet weten waarom ik zoo gelukkig ben. Maar dan ben jij het, lieve Myra, alléén jij, die mij dat geluk laat voelen, zooals wij het ook in dit leven hebben mogen beleven. Alle leed en smart zal ik dan kunnen dragen en mijn last zal niet zoo zwaar zijn.
Myra, de Goden willen het. Nog is die tijd niet gekomen, dat wij

bij elkaar mogen blijven, maar die tijd zal komen, lieve Myra, en dan zijn wij eeuwigdurend bijeen. Dan worden de hemelpoorten voor ons geopend en gaan wij „in” en worden daar ontvangen. Wij zullen omringd zijn door hen, die ons waarachtig liefhebben en wij ontvangen dan geluk en de eeuwigdurende gelukzaligheid.
O, mijn lieve Myra, als alle menschen dit wilden begrijpen, zij zouden voelen dat alle leed voorbij gaat en dat zij zich gereed moeten maken. Begrepen zij maar, dat leed en smart is om te ontwaken en om te dienen, dan zullen ook zij geen pijn voelen en niet meer kunnen bezwijken.
Geen ziel blijft buiten dit alles, dit machtige en onmetelijke geluk, een ieder zal het ontvangen. Als zij willen ontwaken, dan jammeren en klagen zij niet meer, doch het onbewustzijn is in hen allen. Zij denken, dat zij waarachtig sterven en dat dan alles voorbij is. Innig smeek ik de Goden, mij nog eenmaal die genade te schenken, nog éénmaal in één van mijn vele levens te mogen dienen, te wachten en te bidden om jou te mogen bezitten. Daarvoor wil ik leven en sterven, alles, ja alles dragen Myra, alles.
Hoe dankbaar zal ik zijn, als er onder al die zielen één is, die ik de oogen mag openen, zoodat zij de heerlijkheid Gods en de „weide” leert kennen. Door wat in mij leeft zal ik hun innerlijk leven openen en wakker maken, hun aantoonen, dat hun stoffelijk huis, ook al is dat huis een Tempel, toch een gevangenis is, waarin zij leven in den tijd dat zij op aarde zijn. Maar in dat stoffelijk huis, lieve Myra, in hun eigen Tempel, kunnen zij zich een geestelijk gebouw optrekken, dat in schoonheid alles overtreft waarin zij binnentreden bij aankomst aan deze zijde en het eeuwigdurende geluk ontvangen. Dat is dan hun eigen verkregen bezit, lieve Myra, doch door al die levens verdiend; en de Goden zegenen beide zielen.
Dit alles, ziel van mijn ziel, wilde ik je zeggen, en daarom smeek ik de Goden mij nog éénmaal te laten dienen, zoodat mijn gaven en de vleugelen volmaakt zijn.
Ach, lieve Myra, je zal mij helpen, bewust of onbewust, waar je ook leeft, toch zal je mij steunen. Je zal in mijn nabijheid leven

en mij die kracht schenken, zoodat ik alles zal begrijpen en kunnen geven, totdat mijn ziel leeg is en wij samen terugkeeren."

„Dectar, mijn leven, mijn eigen leven, mijn heerlijkheid, mijn geluk, ik dank je innig. Innig dank ik de Goden voor deze genade, dat wij nu reeds één-zijn en één mogen blijven. Ik dank de Goden, dat wij weten dat niets ons scheiden kan en dat jij de éénige ziel bent onder al die millioenen zielen, die van mij is en bij mij behoort.

Dectar, mijn ziel, mijn liefde, dit is geen afscheid, het is het begin van onzen levensweg en de eerste steen van onzen Tempel, die wij samen zullen bouwen. Het zal een Tempel zijn, lieve ziel, schooner en machtiger dan alle aardsche Tempels, om allen die lief hebben te kunnen ontvangen."

„Je woorden, mijn lieve Myra, geven mij de kracht alles te kunnen dragen. Ze zijn bezieling voor mij en voor het aardsche leven, dat komen moet. Hoe gruwzaam mijn huis ook zal zijn, jij zal mij volgen. Hoe rijk ik daar ook zal zijn, lieve Myra, niets is te vergelijken met dit, wat wij thans kennen en bezitten en in ons diepe zieleleven zal blijven, zal groeien en bloeien, zoodat wij het allerlaatste bewustzijn op aarde behalen. Jouw liefde zal mij staande houden en ik zal mijn plicht doen, totdat de Goden zeggen, dat het goed is.

Mijn leven en mijn ziel behooren jou toe, eeuwig, lieve Myra, eeuwigdurend. Ook die levens zullen voorbijgaan als in een droom, soms in rijkdom, dan weer in armoede, al naar wij moeten goed maken."

„Wij zullen afwachten, lieve Dectar, en wanneer de Goden tevreden zijn, zullen zij ons die genade schenken en zal ik je op aarde zien en ontmoeten. Maar in één leven zullen wij samen zijn, Dectar, één leven tezamen met „Moeder-Aarde" en dan dienen wij voor alles, wat wij van haar in al die levens hebben ontvangen."

„Liefste, Myra, voor jou zal ik sterven, honderdmaal sterven en ik zal dienen en werken, wat menschen niet kunnen doen, omdat het bewustzijn niet in hen is. Al dat werk zal ik in je handen neerleggen, alléén voor jou, Myra, alles doe ik voor jou.

Voor jou zal ik een Tempel bouwen, waarbij het paleis van den Pharao maar een krot is, het zal omgeven zijn door prachtige parken, door bloemen en planten. De vogels zullen je mijn lied toezingen, het lied van de liefde en het bewustzijn, van arbeid en verlangen, van dienen, van één-zijn in alles, van leed en smart en begrijpen. Het lied des levens, lieve Myra, van sterven en geboren worden, zullen de vogels je toezingen en eeuwigdurend zal ons geluk zijn.
Als wij dan uitrusten, lieve Myra, zullen de zwanen tot ons komen en ons één-zijn vergrooten en hun kopjes op onze schoot neerleggen. Hemelsch geluk is er dan in ons, Myra, dood noch leven, geen God zal ons één-zijn verstoren, omdat wij „dood en leven" hebben overwonnen."
Dectar zweeg, maar een hemelsch geluk overstraalde hen beiden. Een heilige en eeuwigdurende verbinding was door de Goden gesloten.
Toen Myra met haar van geluk stralende oogen naar Dectar keek, zag zij hem in een waas gehuld. Dectar zou aanstonds oplossen en tot het allereerste stadium terugkeeren, om dan geboren te worden. Hij was gereed om zijn zware taak te volbrengen en goed te maken.
Wij gingen tot hem, Lyra en ik, en ik sprak tot mijn vriend: „Je ziet het, mijn beste Dectar, je lost reeds op, je wordt als de vonk Gods, die het jonge leven bezielt, en waarvan wij het wonder hebben leeren kennen. In je Moeder zal je opgroeien, wellicht in een ander land, als „man" of „vrouw", toch keer je in dit leven terug om je opnieuw gereed te maken. Eens komt je allerlaatste leven, ook dat van ons allen en wellicht is de één verder dan de ander, toch zijn wij één en zullen eeuwig één blijven.
Ga, mijn broeder, de wetten zijn in werking."
Dectar loste voor onze oogen op, maar Myra schreide niet, in haar was diepte en de stilte van de „weide". Wij kenden deze wet en wij begrepen waarheen hij ging.
Ik zei tot Myra: „Lieve Myra, nu moet je naar je stoflichaam terugkeeren, doch voordat je heengaat moet ik je het volgende zeggen. Maak den Pharao en de Koningin alles duidelijk en vertel

hun alles van mijn eigen leven. Zij zullen dan begrijpen, waarom hij mijn bloed niet ontvangen heeft, want ik wil verder en mijn ziel is Lyra. Zeg hun, lieve Myra, dat de „liefde" het allerhoogste is, wat wij menschen van de Goden kunnen ontvangen en dat ook zij de „weide" moeten leeren kennen. Vertel beiden, dat zij zullen terugkeeren en dan wellicht zijn als de armen, die eten noch drinken bezitten en thans hun slaven zijn. Maak hun duidelijk, lieve Myra, dat alles wat zij bezitten, geleend goed is. Jij, lieve Myra, zal je taak afmaken, maar de Goden zullen je einde zegenen."

Myra nam van ons beiden afscheid en keerde naar haar stoffelijk lichaam terug, maar ook nu was er licht om haar heen. Wij beiden begrepen, maar bleven alleen achter.

Ook ons wachtte een scheiding voor vele eeuwen.

„Mijn ziel, lieve Lyra, de God van al het leven bracht ons bijeen en wij beiden vertegenwoordigden Amon-Ré, door wien wij in leven zijn. In ons is er geluk en wijsheid en wij zullen bewust deze wet beleven. Indien wij elkander in andere levens ontmoeten, zal je mij misschien niet eens herkennen. Maar wij zullen goedmaken en als Dectar en Myra aan ons eigen huis bouwen, zullen wij steen voor steen aandragen en goedmaken. Ik zie heel veel smart, leed en verdriet, armoede en ellende en de vele wonden die wij beiden hebben geslagen en die geheeld moeten worden. Geen koningskroon wenschen wij te bezitten, alléén liefde en bewustwording. In iedere voetstap ligt het volle bewustzijn en het terugkeeren tot „Hem".

Als ik in andere levens leeg ben, zal toch het gevoel in mij zijn en zal ik zoeken, zoodat opnieuw de werkelijkheid in mij komt. Nog hebben wij geen bezit, ook al is er in óns heilige ernst om te willen dienen, alles en alles te aanvaarden. Toch zullen wij zoover komen. Het leven dat mij nu wacht, vraagt een ander bewustzijn, dit leven zal inslapen. Een andere naam zal ik ontvangen, Lyra, en leven in een ander land en deel van een ander volk uitmaken. Waar zal jij dan zijn? Ik zal aan de Goden vragen mij dan wakker te maken."

„Mijn lieve Venry, welke naam je ook dragen zal, deze is mij

leeg

lief. O, ik zal blijven bidden, beste Venry, om wijsheid en om te mogen ontwaken. In mij zal eeuwig zijn de vraag, jou te mogen zien en te mogen liefhebben, zooals ik thans doe. Laat nu de stilte in je komen, Venry, laten wij neerknielen en bidden, laat mij „in" je oplossen, want ik voel, dat ook in mij die wet tot werking komt."

Wij waren innig één en verbonden en dankten de Goden voor alles. Dan voelde ik die ontzaglijke werking tot mij komen. Ik sloot Lyra nog inniger in mijn armen en kuste haar, maar beleefde en moest aanvaarden, dat zij in mijn armen oploste.

„O, groote God, vergeef mij mijn zonden en fouten. Gij wilt mij alles vergeven, doch Gij kunt het niet, hoe gaarne Gij het ook wilt, omdat wij zielen zijn als U is en wij tot U terugkeeren. Ik dank U voor alles."

Dan voelde ik, dat ik lichter werd, „de weide" verwaasde voor mijn oogen, mijn bewustzijn werd onbewust, deze heilige ruimte loste voor mij op, een ontzaglijke wet kwam in mij en tot werking en dwong mij naar de aarde terug te keeren. Ik ging in een andere wereld over en ik wist van niets meer af."

Nieuwe levens.

Na mijn allerlaatste leven te hebben beleefd, keerde ik naar het leven na den dood terug en ik zag in al mijn vorige levens. Ik had levens beleefd, waarin ik kinderen baarde en het „Moederlichaam" bezat, zoodat ik de wetten leerde kennen. In dat leven ontmoette ik een ziel, waaraan ik had goed te maken wat ik met mijn eigen lichaam deed. Die ziel daalde in mij af en ik moest aanvaarden, dat het machtige wonder in mij bewust werd. Daarin diende ik, daarin kon ik alléén dienen, daarin gaf ik mijzelf.

In dat leven beleefde ik het machtigste wonder, dat door God is geschapen. In mij geschiedde dat wonder, mijn ziel ging in dat wonder over, vanuit de duisternis kwam het jonge leven omhoog en werd in mij bewust. Daarin was ik „Moeder".

Toen zag ik vele levens, waarin ik de wet van „oorzaak en gevolg" beleefde. Ik leed honger en gebrek, beleefde ontzettende

pijnen, ziekten en verschrikkingen, die men op aarde beleven kan, als dat leven ons tot slavernij voert. Ik zag mijzelf als een slaaf, werd door anderen omgebracht, om, na mijn leeftijd te hebben bereikt, toch weer opnieuw op aarde te sterven en daar terug te keeren. Steeds weer werd ik door de aarde, door twee zielen aangetrokken, totdat er op aarde geen zielen meer waren waaraan ik had goed te maken. Zoo stond ik voor mijn allerlaatste leven op aarde. Toch had ik reeds een berg van ellende, van leed en smart, aan anderen misdaan, goedgemaakt.
In ieder leven zocht ik naar die „liefde", die mij zou begrijpen, toch vond ik haar niet. Ik leefde in mijn eigen „oorzaak en gevolg" en dat beteekende leed en smart en ontwaken. Ik bleef echter hunkeren naar die liefde, bleef vragen „waarom en waarvoor". In mij lag gevoel, heel veel gevoel en ik was gereed goed te maken, maar de middelen daarvoor waren niet in mijn bereik. Dan weer arm, soms heel rijk, maakte ik een rondreis over de aarde. Door alle volkeren werd mijn ziel aangetrokken. Van het eene rassoort keerde ik naar het andere terug, maar waar ik leefde en bij wien ik goed te maken had, één wet bracht dit tot stand, die de wet van „oorzaak en gevolg" is.
Eén iets was er in mij dat in al die levens overheerschte, het gevoel van begrijpen en van liefde. Hoe verlangde ik daarnaar, doch nergens, waar ik ook leefde, vond ik mijn eigen liefde.
Met het onbevredigende gevoel, het vragen „waarom en waarvoor" in mij bewust, en het ontzettende verlangen naar die ééne liefde, was ik weer gereed voor mijn allerlaatste leven, om op aarde terug te keeren en mijn aardsche levens te beëindigen."

Mijn wedergeboorte op aarde,

Wij leven in de vijftiende eeuw. Het plekje grond waarheen ik u thans voer, ligt aan de Middellandsche Zee in Catalonië, in de omgeving van Barcelona. Ik breng u in een mooie omgeving, waar eens mijn wieg stond. Als telg van een oud adellijk geslacht, vergane rijkdom, bewoonden wij toch nog als allerlaatste herinnering aan die rijke dagen een geriefelijk slot, het bezit mijner

ouders, waarvan zij maar niet konden scheiden. Hun voorouders hadden hier geleefd, waren op deze plaats gestorven; anderen hadden daar groote dingen gedaan en al die herinneringen maakten, dat ook zij hier hun einde wilden beleven.
Ik speelde in den tuin met mijn honden en andere dieren die ik bezat. Mijn Moeder riep mij tot zich: „Alonzo, waar ben je?"
Ik deed alsof ik haar niet hoorde en speelde verder. Ik had den leeftijd van vijf jaar bereikt en was nu hun eenigst kind, mijn broers waren reeds jong gestorven. Opnieuw riep zij mij en ik ging tot haar.
„Wat deed je, Alonzo? Waarom kwam je niet dadelijk?"
„Ik speelde met mijn dieren, Moeder, maar zij willen mij niet gehoorzamen."
Zij keek mij met haar strenge oogen aan en vroeg: „Waarom wil je, Alonzo, dat de dieren naar je luisteren? Je moet hen met rust laten. Kom, volg mij, je Vader wil je zien."
Wij betraden de kamer van mijn Vader, die reeds geruimen tijd ziek was. Hij omhelsde mij innig, ik hield heel veel van hem, meer nog dan van mijn Moeder. Hij begreep mij in alles, met mijn Moeder had ik steeds woorden, waardoor ik mij tot mijn Vader voelde aangetrokken.
„Wil je je Vader eens vertellen, Alonzo, wat je doet?"
Mijn Vader vroeg, doch hij wist het reeds lang: „Wat wil je met de dieren, Alonzo?"
„Dat weet ik niet, maar ze moeten naar mij luisteren en met mij spelen."
Mijn Moeder zei tot mijn Vader: „Je ziet het, Alonzo, een afschuwelijke liefhebberij is in dit kind en ik zie daar niet veel goeds van komen."
„Laat hem toch, hij wil de dieren aan zich onderwerpen, hij zal straks een goed heerscher zijn."
„Ga, Alonzo," zei mijn Moeder tot mij en ik keerde tot mijn dieren terug.
Mijn Vader genas spoedig en toen ik wat ouder was, speelde hij met mij en mijn dieren.
De jaren gingen voorbij, maar mijn liefde voor de dieren werd

steeds heviger. Men trachtte mij van die vreeselijke gevoelens te bevrijden, doch ik bleef zooals ik was, tot verdriet en ergernis van mijn Moeder. Dit bracht verwijdering tusschen ons beiden, want zij wilde, dat ik mijn liefhebberij zou opgeven. Mijn Vader zag daarin een sterk ontwikkelde karaktereigenschap, die later geheel zou verdwijnen, om in andere krachtige eigenschappen over te gaan. Mijn Moeder bleef eischen, dat ik ze zou wegdoen, doch ik had de hulp van mijn Vader en ik behield mijn geliefde dieren.
Toen ik tien jaar oud was, kreeg ik van hem twee jonge leeuwtjes, die hij van een zijner vrienden voor mij had gekregen. De diertjes waren zeer lief en dag in dag uit speelde ik met hen. Doch korten tijd daarna stierf mijn Vader en bleef mijn Moeder met mij alleen achter.
Het allereerste besluit dat zij nam was, dat mijn dieren weg moesten. Mijn bidden en smeeken hielp niets. Mijn lievelingsdieren moesten weg, want ze hadden jaren lang haar leven vergald. Ik groeide op, bezat een goed verstand, maar was uiterst gevoelig. Wat ik te leeren had zoog ik in mij op, maar ik bleef toch mijn liefde voor de dieren behouden. Zoo gingen mijn jeugdjaren voorbij en bereikte ik mijn achttien-jarigen leeftijd. In de jaren die voorbij waren gegaan, verzamelde ik toch, maar heimelijk, andere diersoorten en had ze in mijn omgeving ergens ondergebracht. Mijn innigste wensch was, weer opnieuw eenige wilde dieren te bezitten en ik toog op onderzoek uit. Na lang vragen en zoeken kwam ik weer in het bezit van twee jonge leeuwen. In korten tijd waren de dieren aan mij gewend en groeiden met mij op, totdat het twee prachtige dieren waren. Voor de landerijen voelde ik niets, temeer, daar ik wist dat ze ons niet meer toebehoorden. Maar voor kunst voelde ik heel veel en dat waren mijn eenige eigenschappen, die tot vol bewustzijn waren gekomen.
Mijn vriend, een jong dichter, een kleinkind van Spanje's grootsten zoon, trok mij aan en wij waren goede vrienden. Hij was een afstammeling uit een beroemd kunstenaarsgeslacht en droeg den naam Juan, die eens zijn grootvader gedragen had.

In die jaren kwamen er in mij andere verlangens tot bewustzijn en wel voor het onzichtbare leven. Al die wonderlijke problemen, zooals „dood en geboren worden", drongen zich aan mij op en wilde ik leeren kennen. Ook Juan interesseerde zich hevig hiervoor en wij voerden soms ernstige gesprekken, die steeds en steeds weer al deze problemen raakten. Daardoor zonk eenigszins mijn voorliefde voor de dieren op den achtergrond. Deze nieuwe gevoelens en verlangens werden steeds krachtiger en naarmate ik ouder werd, was er slechts één verlangen in mij, daarvan meer te mogen weten. Met mijn Moeder kon ik er heel weinig over spreken, en indien het geschiedde, begrepen wij elkander niet. Volgens haar mocht men al die problemen niet kennen, men moest alléén aanvaarden wat ons geleerd werd. Voor haar was dit het geloof, maar meer ook niet en dat was voldoende.
Toch volgde zij mij. Op een middag vroeg zij mij: „Je hebt weer nieuwe eigenschappen, Alonzo?"
Ik gaf haar geen antwoord, want ik wilde geen woordenstrijd. Zij antwoordde: „Ook deze zijn heel vreemd, Alonzo, ze kunnen je zelfs krankzinnig maken. En wat wil je met die wilde dieren? Kunnen ze niet losbreken? Je bent nu geen kind meer, je doet die dieren weg, Alonzo!"
Nog gaf ik geen antwoord, doch zij zei onverbiddelijk: „Ik wil, dat je ze weg doet!"
Ik antwoordde nu en vroeg tevens: „Waarom is er angst in u, Moeder? Laat mij toch dat genoegen. Vader vond het goed en wat heb ik anders? Moet ik mij hier opsluiten? Soms op het land gaan werken, dat anderen toebehoort?"
„Alonzo, ik verbied je zoo te spreken. Het is nog steeds ons bezit en dat verwaarloost men niet. Het is goed daar ernstiger over na te denken dan aan al die liefhebberijen, die op niets uitloopen. Op deze wijze kunnen wij hier niet lang meer blijven. Ben jij een afstammeling van een oud geslacht? Hoe anders waren je broeders! En je Vader? Hij stond toe dat je dieren mocht hebben, maar het heeft je bedorven. Je hebt nergens liefde voor."
„Kan ik het helpen, Moeder, dat ik zoo ben? Hebt u wat in u leeft niet ontvangen? U moet mij aanvaarden zooals ik ben, wij komen

op aarde en weten niet vanwaar wij komen, maar God maakte mij nu eenmaal niet anders.”
„Alonzo!”
„Ik zeg niets bizonders, Moeder, wij zijn zooals wij zijn en kunnen daaraan niets veranderen, als wij maar begrijpen dat het goed is zooals wij zijn. Het „waarom en waarvoor”, dat komen wij toch niet te weten en de geestelijken weten het ook niet.”
„Alonzo, hoe durf je!”
„Ik durf niets, Moeder, ik zeg en voel iets. De dieren zal ik wegdoen, het zal u rust geven.”
Daarmede eindigde ons gesprek van niet-begrijpen en zij ging heen.

Mijn verlangen naar het onzichtbare leven.

Wij begrepen elkaar niet. Hoe ouder ik werd, des te grooter de kloof tusschen ons beiden. Haar geloof zei mij niets, tot haar groote ergernis. Ik kon er echter niets aan veranderen, hoe gaarne ik ook wilde.
Toen ik mijn meerderjarigen leeftijd had bereikt, zocht ik mij een eigen weg. Op een dag zei ze tot mij: „Je zakt terug, Alonzo. Je leeft het leven van een Zigeuner.”
Nog nimmer had zij iets dergelijks tegen mij gezegd. Ik keek haar aan en antwoordde: „Onze geheele familie is....” doch ik kwam niet verder, want zij ontnam mij het woord en riep mij toe: „Alonzo!, je vergeet je!”
„Het spijt mij, Moeder, ik ben er mij niet van bewust.”
Zij negeerde mijn antwoord, maar ging verder: „Je moet je van je vriend losmaken en andere vrienden zoeken. Je bent heel veel veranderd, Alonzo. O, als je Vader alles wist.”
„U dwaalt, Moeder, want ik ben niet veranderd. Mijn Vader zou mij ook hierin begrijpen. En mijn vriend Juan heeft hiermede niets uit te staan.”
„Hij is geen vriend voor je en je gaat niet meer naar de kerk, je hebt niet eens een geloof meer en dat komt door dat duivelsche gezoek van je. Het doet mij heel veel verdriet.”

„Wat zou ik dan moeten doen, Moeder? Mij kan die kerk niet bevredigen. Steeds hoor je hetzelfde, tot vervelens toe, altijd en eeuwig hetzelfde."
„Je bent een heiden, maar ik zal over je geloof waken."
„Beter een goed heiden, dan een slecht Christen-mensch."
„Alonzo!"
„Als ik u was, Moeder, dan deed ik niets. U maakt het voor u zelf en voor mij maar moeilijker. Ik laat het toch niet, ik zal zoeken en blijven zoeken, niets houdt mij tegen. „Onderzoekt de dingen en behoudt het goede" is er gezegd. Ik zoek en zal zoeken tot mijn einde op aarde. Wat de kerk zegt, heeft voor mij geen beteekenis. Misschien voor u en anderen, voor mij niet. Juan is niet slecht. Mag hij mijn vriend niet zijn, omdat hij arm is? En wat zegt afkomst, wat zegt geld en bezit?"
„O, als Geraldo maar leefde, hij was zoo anders."
„Zooals u zelf bent, Moeder? U ziet Geraldo vanuit uw eigen leven, uw denken en voelen. U wilt mij zien zooals u zelf bent. Waarom denkt u dat Geraldo anders zou zijn?"
„In onze geheele familie zie ik jouw karakter niet. Ook je dichterlijke neigingen komen bij ons niet voor. Al dat gezoek is des duivels. Maar ik zal mijn priester raadplegen."
„Doe dat niet, Moeder, het verwijdert ons nog meer van elkaar, want ik praat niet over mij zelf met die menschen. Zij weten er niets van en voor hen ben ik door den duivel bezeten. Ik wil niet bekeerd worden, ik ben mij van geen kwaad bewust. U bent overspannen, Moeder, en moet wat rust nemen. Is er iets, Moeder?"
Zij gaf mij geen antwoord en verwijderde zich. Vreemd, heel vreemd was het. Ik kende haar bijna niet meer, maar ik was voor haar in niets veranderd. Ik sprak er met Juan over, doch zweeg over dat eene.
„Wat denk jij, Juan?"
„Heeft zij verplichtingen, Alonzo? Wien behooren de landerijen toe?"
„Die heeren ken ik, doch zij wil dat ik mijn leven verander en mij wat meer met de landerijen bemoei. Maar ik werk niet op

eigen grond voor anderen. Als hier geen verandering in komt, dan ga ik het land uit. Vertel mij toch, Juan, waarom zijn de menschen zoo verschillend? Waarom schiep God al die soorten van menschen? Geen één mensch is gelijk de andere, niemand begrijpt je."

„En je Vader, Alonzo?"

„Waarachtig, Juan, hij begreep mij volkomen. En juist deze menschen moet je verliezen. Mijn Moeder is hoogmoedig, zij is altijd zoo geweest. Ik ga haar nu echter eerst duidelijk zien. Zij wil dat ik leef zooals zij het leven ziet. Maar dat kan ik niet, Juan. Ik wil niet geleefd worden. En toch vraag ik mij af, waarom zijn die verlangens in mij, Juan. Waarom dat zoeken naar de werkelijkheid? Waarom wil ik dat de dieren naar mij luisteren? Waarom wil jij dichten en het leven in je verzen bezingen? Je kunt niet anders, bent voor niets anders nut, jij moet en je zult dichten. Maar waarom? Zou dit een beteekenis hebben, Juan? Waarom wil Carlo het leven uitbeelden en heeft een ieder weer zijn eigen verlangens? Niet één mensch is eigenlijk zichzelf en kent zichzelf, wij allen zijn raadsels. Wilde mijn Moeder mij maar begrijpen, ik zou dan met mijzelf gereed komen. Doe ik wat zij wil, dan word ik geleefd, Juan, en dat wil ik niet. Neen, mijn vriend, ik ga verder, onherroepelijk verder, want ik moet het weten, of ik kom niet tot rust.

Waarom ben ik zooals ik nu ben? Door God? Je antwoord is mij bekend, Juan. Natuurlijk, mijn voorouders, maar ook dat zegt mij niets meer. De ziel moet een zelfstandigheid zijn. Iedere ziel is zichzelf, Juan. Waarom wil mijn Moeder dat ik leef zooals zij het leven ziet? Zij denkt, dat haar geloof het goede is, het éénige goede, maar mij zegt het niets. Maar waarom? Zij zegt, dat mijn karakter in onze geheele familie niet is te vinden. Verklaar mij dit raadsel, Juan. Je kan het niet? Je weet het niet en toch ligt hierin die zelfstandigheid. In mij zijn gevoelens van een Zigeuner, niets is er in mij wat haar toebehoort. Is dit geen raadsel? Het is onbegrijpelijk en toch hebben al onze gevoelens beteekenis. Het is heel nuttig er veel over na te denken, Juan, of je komt er nooit. Het is de moeite waard al die raadsels te

leeren kennen. Kan je op aarde iets nuttigers doen? Het leven „zelf", Juan, is het groote raadsel. Daarin te zien en te mogen voelen is het allernoodzakelijkste, het éénige natuurlijke. Dan leer je „dag en nacht" kennen en de dieren, kortom alles. Maar vooral, jezelf.

Dan daal je in al die raadsels af, Juan, en begrijp je wat doodgaan is. Waarom bezing je al die raadsels niet in je verzen? Nu zijn ze levend-dood, eerst dan zullen je kunstproducten leven, Juan. Ach, mijn vriend, voel je niet gegriefd. Ik meen het waarachtig. Je voelt de ruimte niet, Juan, en je komt er nooit, wanneer je niet zoekt, niet voelt vanwaar je gekomen bent en waarheen je gaat."

„Weet je dat niet, Alonzo?"

„Dat geloof ik niet meer, Juan. Ik kan niet aanvaarden dat met dit kleine leven alles voorbij is en wij gereed zijn om de eeuwige gelukzaligheid te ontvangen. Zooals men ons leert, is niet natuurlijk, Juan. Hoe kan een God van liefde zijn kinderen verdoemen? Eeuwigdurende verdoemenis te beleven?"

„Ga er niet te diep op in, Alonzo. Deze weg is gevaarlijk, je weet hoe machtig de kerk is."

„De kerk doet mij niets, Juan. Mijn Moeder kan raadplegen wien zij wil, ik volg mijn eigen weg."

„Je bent te gevoelig, Alonzo, te ernstig en te eenzaam, je sluit je teveel op en je komt er toch niet achter, het groote raadsel blijft ook voor jou een raadsel."

„Er zijn heel veel raadsels en ik moet het weten. Je denkt niet, Juan. Bezing al die raadsels in je verzen. Vraag aan ons menschen om te voelen en te denken. Vraag naar het leven, zoek het in de natuur, bezing al die onrechtvaardigheid. Maar je durft het niet, je hebt angst, angst voor de kerk."

„Mijn verzen zijn leeg, maar is die leegte ook niet in jou?"

„Jij hebt iets in handen, Juan, je bezit kunst, ik ben slechts een zoeker. Voel je dan niet wat ik bedoel? Ik bezit niets, ben niet begaafd, maar jij en Carlo kunnen dienen, jezelf en anderen, maar je voelt het niet.

Ach, ik wilde dat ik het bezat, hoe zouden mijn verzen zijn? Ik

had het over de verdoemdheid en al die onrechtvaardigheden. Je kan ons al die raadsels toonen, je kan dieper en dieper gaan, telkens verder, totdat je leeg bent, niets, niets meer voelt en je leven was nuttig. Maar ik? Ik kom tot niets, blijf maar zoeken en vragen, niemand geeft mij antwoord. Moeten wij tot God terugkeeren, Juan? Maar hoe? In één kort leven moeten wij de allerhoogste hemelen bereiken? Geloof jij aan die nonsens? Zie naar de menschen, Juan, zie hoe zij leven, hoe zij denken en voelen. Kunnen al die menschen de hoogste hemelen bereiken? Het is niet mogelijk, Juan, maar wat dan? Kan je mij antwoorden?"

„Neen, Alonzo, ik niet en niemand. Je vraagt teveel, je gezoek gaat te diep en is niet menschelijk meer. Je leeft niet op aarde, maar je zweeft in de ruimte."

„Ik zweef en jij loopt op aarde en toch wil je zweven, wil je boven alles uit, maar je komt er niet boven uit, want je wilt het niet. In mij is er leegte, natuurlijk, ik heb niets en ik ben niets, niets, Juan. Maar ben jij daarmede tevreden? Ben je met deze kunst tevreden? Gaat je bezieling niet dieper? Noem je dit geluk? Raakt je kunst het waarachtige? Is daarin diepte?

Mijn hemel, Juan, zweef toch, durf toch te zweven, voer ons naar die oorden, ver van deze bekrompenheid weg, laat ons voelen dat er meer is dan wij tot nu kennen en begrijpen."

O, als ik iets in eigen handen had, als God mij gaf wat jij bezit. Voor niets was ik beangst, mijn eigen leven zette ik daarvoor in, Juan, en dat te kunnen is heerlijk, is het eenige waardoor het leven waard is geleefd te worden."

„Je bent opstandig, Alonzo."

„Noem je dit opstandig zijn? Is er in mij ontevredenheid? Dan voel je mij verkeerd, Juan, je begrijpt mij dan niet, want ik ben niet opstandig. Ik wil alléén weten, ik voel en ik denk en ik zoek en zal blijven zoeken. Ik ben niet in opstand met dit alles, maar ik kom tot ontevredenheid, omdat ik niet aanvaard dat God ons kan verdoemen. Mijn zoeken en voelen is natuurlijk, maar vreemd, omdat ik te diep zoek en mijn gevoelens niet tot bewustzijn komen. Ik ben anders dan jij, Juan, en toch, ook jij

zoekt, je smeekt om te mogen weten. En je wilt dienen, ons de oogen openen en toch ben je zelf een zoeker. Wij zullen maar ophouden, want wij komen toch niet verder."

Ik ging heen en de jaren gingen voorbij en ik werd zes en twintig. Mijn dieren hadden voor mij het raadsel niet kunnen oplossen, maar mijn verlangens om te mogen weten werden steeds heviger. Ook de kloof tusschen mij en mijn Moeder was niet te overbruggen, die mogelijkheid had ik haar ontnomen, nu ik mijn afkomst negeerde en een eigen weg bewandelde.

Op een goeden dag kreeg ik bezoek van een priester, doch hij ging spoedig heen en was van mij niet wijzer geworden. Mijn voorliefde voor de dieren keerde in mij terug en ik begon opnieuw hun mijn wil op te leggen. Door concentratie kreeg ik de dieren onder mijn wil en dan kon ik met hen doen wat ik zelf wenschte. Mijn Moeder vond het een zinloos gedoe, maar ik gaf het niet op.

Toen mijn lievelingshond jongen kreeg, was ook dat een groot en diep raadsel voor mij; ik waakte dag en nacht bij het moederdier, want ik vond het wonderbaarlijk. Zeven jongen werden er geboren. Zoo maar vanzelf. In haar lijf waren ze gegroeid en tot bewustzijn gekomen. Ook dit was voor mij een groot raadsel.

O, die natuur, die ondoorgrondelijke natuur. Tot God bad ik dag en nacht, om te mogen weten en al Zijn Leven te mogen kennen. Doch God hoorde mij niet, en bleef ver van ons menschen verwijderd. Maar vanwaar kwam het leven in deze diertjes en in ons menschen? Vanwaar? Hoe geschiedde dit wonder? Hoe natuurlijk kwam dit alles tot stand. Hoe eenvoudig eigenlijk en toch zoo diep, zoo ontzaglijk diep, dat ik dacht krankzinnig te worden, alléén door mijn gezoek.

Vroeg ik teveel? Mocht ik niet zoeken? Had mijn Moeder de waarheid? Was haar geloof het éénige geloof en voldoende? Waarvoor was ik eigenlijk op aarde? Waarom zocht ik, voelde ik al die onrechtvaardigheid en leefde er in mij dit gevoel? Had deze geboorte een beteekenis? Moesten al die dieren geboren worden? Kwamen ook zij in den hemel? Waarvoor waren eigenlijk al die dieren? Het menschelijke leven was niet veel anders

dan van het dier. In den mensch lag er bewustzijn, hij kon denken en voelen, ook de dieren voelden en dachten, alleen iets anders. Toch gingen wij één weg, allen werden geboren en moesten weer sterven. Al dat leven was slechts éénmaal op aarde?
Dat kon ik niet aanvaarden en ik kwam er niet achter, maar bleef zoeken.

Het raadsel „leven en dood".

In geen maanden had ik mijn vrienden gezien en wilde hen bezoeken. Ons gesprek ging onmiddellijk weer over al deze problemen. Juan vroeg: „En, Alonzo?, is er een voortleven?"
„Ik ben nog niets verder, Juan. Maar hoe is het met jou? Leven je gedichten? Ik vond je allerlaatste verzen prachtig, Juan. Zie je thans door de problemen heen? Ben je wat dichter tot jezelf en het leven gekomen?"
„Jij bent de gevoeligste van ons allen, Alonzo," zei Carlo, je kan het dus weten. Of kom je niet verder?"
„Soms denk ik dat ik het weet, Carlo, soms, maar dan is weer alles uit mij weg en ben ik geheel leeg. Maar het komt van binnenuit mijzelf."
„Je bent dus wat dichter tot jezelf gekomen, Alonzo?"
„Ja, Juan. Je verklaart mij voor krankzinnig, maar ik, die thans spreek, dien moet ik leeren kennen. Daarin ligt het geheim van alles en hij is degene die denkt en voelt en spreekt, hij, die Alonzo heet. Doch dit sterft, maar „ik" blijf eeuwigdurend in leven. Hoe dat leven is, dat weet ik nog niet, maar ook dat zal ik te weten komen. Soms zie ik mij zelf in andere landen, Carlo. Ik weet niet hoe of dat in mij komt, maar ik zie het duidelijk voor mij."
„Je verliest jezelf, Alonzo, straks ben je krankzinnig."
„Ik heb je van te voren gewaarschuwd, Carlo, als je zoo denkt dan ben je onnatuurlijk. Ik weet het en toch, in mij voel ik al die problemen, in mijzelf ligt het machtige raadsel. Jullie lachen, maar ik verzeker je, dat het zoo is. De bewijzen daarvoor geven kan ik naturlijk niet, ik voel slechts, meer ook niet."
„Het zijn je eigen verlangens, Alonzo."

„Ook dat is mogelijk, Juan, maar wie beleeft die gevoelens?"
„Jij, natuurlijk, wie anders."
„Maar wie is die ik, Juan? Je kunt mij daar geen antwoord op geven."
„Jij bent het, wie anders."
„Mijn hersenen, Juan? En die hersenen sterven als ik zelf sterven moet?"
„Ik geloof waarachtig, dat je wat verder bent gekomen, Alonzo."
„Ik ben niet verder, Carlo, maar dichter tot mij zelf gekomen. Verdoemdheid is er niet. Eeuwigdurend branden? Een verschrikking, doch slechts om de menschen angstig te maken. De ziel is een zelfstandigheid, is het essentieele van ons geheele wezen en dat blijft in leven en kan niet verbrand worden. In dit korte leven kan je je hemel niet bereiken, dié niet, waar het volmaakte door God aan ons menschen geschonken wordt. Geraldo is het dichtst bij de natuur en voelt het. Is het niet Geraldo?"
„Vertel mij, Alonzo, hoe kom je aan al deze gevoelens?"
„Ik denk en voel, Geraldo, dag in dag uit en tracht er op deze wijze te komen. Iets leeft er in mij, dat mij zegt hiermede verder te gaan om het raadsel te leeren kennen. Wat het eigenlijk is, daar kan ik je niet op antwoorden. Maar soms voel ik alles en begrijp ik ook alles. Ik praat dan met mijzelf en met de dieren. Mijn hond geeft mij dan antwoord en zij begrijpt mij volkomen. Jullie denken, die wordt gek, maar ik ben nog steeds mijzelf en geheel normaal. Als ik alles dieper ga voelen, dan ben ik mijzelf niet meer en heb ik mijn bewustzijn afgelegd, meer leef dan in een ander. Ook dat is heel vreemd. Doch ik zal er komen."
„Je wilt een ziener worden, Alonzo?"
„Neen, Juan, dat niet, als je waarachtig wakker bent kan je door de dingen heen zien. Maar wij zijn levend dood, wij allen. Dit heeft met zien niets te maken."
„Weet je al iets over het sterven, Alonzo?"
„Neen, Geraldo, weten doe ik nog niets, maar ik voel iets."
„Wij zullen een afspraak maken, Alonzo. Wie het eerst van ons sterft en daar leeft en bewust is, moet ons, de anderen, die nog op aarde zijn er van komen vertellen."

„Ik neem onmiddellijk die afspraak aan, Juan."
„Een pracht idee is het, Juan."
„Dan komen wij tenminste iets verder, Geraldo."
Ik ging heen. Van een Zigeuner had ik gehoord, dat men met de dooden kon spreken en op welke wijze men dat moest doen. Na eenige weken bezocht ik mijn vrienden en sprak er over. Ik haalde hen over bij mij te komen en proeven te nemen. Wellicht kwamen wij verder. Op het vastgestelde uur kwamen zij bij mij en zouden wij beginnen. Daarvoor had ik een houten kistje en dat kistje was van mijn Vader. De afgestorvene zou, zooals die Zigeuner beweerde, het kistje in beweging brengen en dan kon je met vragen-stellen beginnen.

Mijn Vader.

Het houten ding stond op tafel en onze handen bleven in verbinding met het voorwerp. Vanzelf zou het houten ding gaan schuiven. Naar links was „neen" en naar rechts „ja". Eenvoudiger kon het al niet.
In het begin werd er hartelijk om gelachen, doch al spoedig waren wij in spanning. Wat zou er geschieden? Zou het ding waarachtig heen en weer gaan? Het duurde niet lang of het kistje ging heen en weer. Allen dachten wij, dat de anderen het deden en toch voelden wij iets merkwaardigs in het hout komen, het was alsof het trilde. In snelle vaart vloog het over de tafel, doch niemand durfde vragen te stellen.
Toen vroeg ik: „Is er leven?"
De anderen begonnen te lachen. Carlo zei: „Leef je niet, Alonzo?"
„Je hebt gelijk, Carlo, mijn vraag is niet duidelijk, ik moet iets anders vragen."
„Zie je, Alonzo, dat het ding als 't ware wacht?"
„De kist luistert, Alonzo, ze heeft gevoel, ze wacht op een andere vraag."
Ik zei nu tegen het houten ding: „Als je wilt, ga dan naar links en dat beteekent „neen". Naar rechts is dan „ja"."
Nu stelde ik nieuwe vragen. „Is er na dit leven een voortleven?"

„Ja," zei de kist.
„Nou, wat zeg ik je," zei Carlo, maar sarcastisch. „Is er leven of niet?"
Juan vroeg: „En, Alonzo, ben je nu niet gelukkig?"
„Blijven jullie nu eens even ernstig, doe mij nu dat genoegen, misschien worden wij wijzer door die kist."
Ik vroeg opnieuw: „Bent u een mensch?"
„Ja," kwam er. Doch Carlo liet er op volgen: „Hebt u God al gezien?"
„Neen," zei de kist.
„Je ziet het, Alonzo, de kist meent het."
„Je kunt voelen en denken wat je wilt, Juan, toch is er iets met de kist. Wat het is, kan ik je niet zeggen, maar het is alsof het hout leeft, of er beweging in is."
„Ook wij hebben God nog niet gezien," gaf Carlo aan de kist ten antwoord, „en zoeken en blijven zoeken. Voor Alonzo zou ik het wel willen weten, voor hem is het noodig, of hij raakt zijn verstand nog kwijt."
„Neen," zei de kist, buiten ons allen om, want hij vloog onder onze handen vandaan en plofte op den grond.
„Nou, wat zeg ik je, Alonzo," spotte Carlo. „Er komt vaart en karakter in de kist. Nu vragen stellen."
Ik vroeg: „Is er geen hel?"
De kist bleef waar ze was en ik dacht het te begrijpen en vroeg opnieuw: „Is er een eeuwigdurende brandende hel?"
„Neen."
Wij hielden nu even op en wilden het geval bespreken. Geraldo zei: „Het zijn onze eigen verlangens, Alonzo. Je wilt geen eeuwigdurende hel, en daarom zegt de kist ook „neen"."
„Maar waar kwam die plotselinge kracht vandaan, Geraldo?"
„Door ons beven vloog de kist van de tafel, Alonzo."
„Dat is nonsens, Juan, ik beef niet, voor wat? Laten wij het nog eens probeeren, maar dan ernstig blijven."
Toen wij de handen op de kist hadden neergelegd, schoof de kist naar het portret van mijn Vader. Ik begreep er niets van, doch plotseling dacht ik het te voelen en vroeg: „Kent u dien mensch?"

„Ja," zei de kist.
„Weet u, dat het mijn Vader is?"
„Ja," kwam er, en tegelijk kwam de kist naar mij toe en drong zich aan mij op. Op hetzelfde oogenblik dat de kist tot mij kwam en mij aanraakte, kreeg ik een ander idee en zei tot mijn vrienden: „Je moet eens luisteren. Ik heb een idee. Wanneer wij het A B C eens gingen opschrijven en dan een wijzer maken, zoodat letter voor letter kan aangetikt worden, om vervolgens te sluiten en zinnen te kunnen maken."
Ze vonden het een pracht idee en wij maakten iets dergelijks. Het alphabet was duidelijk leesbaar. Juan en ik hielden de wijzer vast. Onmiddellijk vloog het ding over de tafel en in het rond en het zocht naar de letters. Geraldo zou alles opschrijven.
Weldra kregen wij: „Ik ben je Vader, Alonzo, spot niet met deze mogelijkheid van spreken."
Allen wisten niets te zeggen, doch de wijzer spelde: „Doe het alleen, Alonzo. Zet je neer en ik zal trachten door middel van jou te schrijven. De anderen kunnen het niet aanvaarden en je komt niet verder. Zet je neer, mijn jongen."
Ik deed wat mijn Vader — als hij het was — van mij verlangde en zette mij neder. Mijn hand kwam in beweging en schreef, buiten mij om; ik zelf had mijn wil over mijn arm verloren. Toen ik een tijd lang geschreven had, hield mijn hand vanzelf weer op en zouden wij het ontcijferen. Ik las: „Mijn kind, mijn Alonzo, er is geen dood, er is alléén leven, eeuwigdurend leven. Ga verder, ik kom terug, Alonzo, en wij zullen dat op geregelde tijden doen. Voor heden genoeg."
Het andere konden wij niet ontcijferen, maar dit was duidelijk. Mijn vrienden vonden het zeer interessant, maar konden het niet aanvaarden. Dan gingen zij heen.
Toen ik alleen was, probeerde ik het opnieuw, maar mijn hand schreef niet. Ik voelde, dat ik tot den volgenden avond moest wachten. Op dat uur geschiedde er iets, dat mij hevig deed schrikken.
Ik werd van mijn stoel gesmeten en rolde over den grond. Toch gaf ik het niet op en zette mij opnieuw neder. Nu ging het beter

en mijn hand schreef. Dit schrijven ging buiten mij om. Een andere kracht bestuurde mijn hand en die kracht was zoo enorm, dat ik zelf geen macht meer had over mijn eigen lichaamsdeel. Het was mij dan ook duidelijk, dat mijn arm werd bestuurd. En die kracht was bewust, die kracht schreef en kon dus denken. Ik bleef volkomen bewust en realiseerde hetgeen ik beleefde. Of een engel, of dat de satan zelf schreef, dat kon mij niets schelen, er werd geschreven. Ik behoefde niet te twijfelen, deze verschijnselen waren echt en ik gaf mij dan ook geheel over. Het was mij mogelijk het schrijven te volgen, doch het ging verbazend vlug. Tot middernacht schreef ik door en toen hield mijn hand op. Ik las wat mijn hand had geschreven. Ik las het volgende:

„Wat zoek je toch, Alonzo? Het is zoo dicht bij je, want je leeft er in. Ik zeg je nogmaals, ik leef en ik ben je Vader. Maar er zijn hier nog meer menschen, allen zijn gestorven en zij maken het voor mij moeilijk. Je Moeder maakt zich ongerust en zij spreekt er teveel met haar priester over. Je moet mij echter toestaan om opnieuw tot je terug te kunnen komen en dan mag je mij vragen stellen. Al je vragen zal ik trachten te beantwoorden, Alonzo."

Ik las niet verder, zette mij onmiddellijk neer en vroeg: „Bent u het, Vader?"

Mijn hand schreef: „Ja, Alonzo, ik ben je Vader."

„Kunt u mij daarvan bewijzen geven?"

„Je houdt van dieren, Alonzo."

„Ja, dat is goed. Kunt gij mij andere bewijzen geven, dat u mijn Vader bent?"

„Je broeder Geraldo is hier bij mij en hij is heel jong gestorven."

„Ook dat klopt, Vader, dat is zeer juist, ik geloof dat u het bent. Kan Geraldo iets zeggen?"

„Neen, nog niet, wellicht later."

„Mag ik nog meer vragen stellen?"

„Ja, Alonzo, ga gerust verder."

„Hoe komt het, Vader, dat er in mij zoo'n ontzettend verlangen is meer van al die wonderen te mogen weten?"

„Je bent daarin bewust, Alonzo."

„Maar hoe kom ik aan dit bewustzijn, Vader?"
„Door je vele levens, Alonzo, wij zijn meermalen op aarde."
„Wat zegt u, Vader?"
„Dat wij meermalen op aarde leven, dus niet éénmaal."
„Uw taal is heel duidelijk, Vader, en ik ben zoo gelukkig. Mag ik nog meer vragen stellen?"
„En die zijn, mijn jongen?"
„Is er een hel?"
„Ja, Alonzo, er is een hel, doch die hel is anders dan de kerk zegt. Vertel dit aan je Moeder, ook zij moet het weten."
„Zij zal dit niet aanvaarden, Vader."
„Dat geeft niet, Alonzo, als jij het haar maar zegt."
„En is er een vagevuur, Vader?"
„Ook dat is er, Alonzo."
„Zooals men ons leert?"
„Neen, anders, er heerscht daar duisternis."
„Wat interessant, Vader, weet u hoe gelukkig ik ben?"
„Ik ben reeds lang bij je, Alonzo, maar je voelde en zag mij niet."
„Zou ik dat kunnen bereiken?"
„Neen, nog niet, maar ik ben steeds hier en zal je helpen."
„Wat doet gij daar, Vader?"
„Ik heb ook hier mijn taak, Alonzo. Stil neerzitten, dat zou ik niet kunnen. Ik help heel veel menschen vooruit, zoodat zij aan hun eigen leven kunnen beginnen."
„Prachtig is dat, Vader. En Geraldo?"
„Ik zie Geraldo niet altijd, soms, want ook hij heeft een eigen taak."
„Hebt gij uw Vader reeds ontmoet?"
Het ging nu zeer snel en hij antwoordde door mijn hand: „Ja, Alonzo, ook mijn Moeder en zij is zeer lief voor mij geweest. Ook mijn vriend, hij die verongelukt is, Moeder heeft je daarvan verteld, hij is veel bij mij."
„Het is wonderbaarlijk, Vader. Wat moet ik doen? Met Moeder spreken?"
„Spreek er gerust over, maar zij moet het zelf weten, aanvaarden of niet aanvaarden, dat doet er niet toe, maar praat er over."
„Zij wil mij van al mijn gevoelens vrij maken, Vader."

„Ik weet het, Alonzo, maar jij moet zelf weten wat je wilt en hoe je je leven wilt beleven."
„Dat is duidelijk, Vader."
„Vergeet niet, Alonzo, deze dingen zijn heel ernstig."
„Wat bedoelt u hiermede, Vader?"
„Er zullen tijden komen die zeer ernstig zijn en dan is er gevaar."
„Voor mij?"
„Ja, voor jou en je vrienden, Alonzo. Doch wees ervan verzekerd, dat ik het ben, die thans tot je spreekt. Je moet aanvaarden, dat je met de werkelijkheid bent verbonden, Alonzo, er mag geen twijfel in je zijn, want dan heb je het moeilijk. Nu ophouden, of er komen anderen, en die zijn onnatuurlijk en brengen je leugen en bedrog. Dag, mijn jongen, goeden nacht."
Toch probeerde ik het nogmaals en ook nu schreef mijn hand. Toen ik ook dat geschreven las, schrikte ik. Daarin stond, dat mijn vriend Juan plotseling overleden was. Ik rende weg en wilde hem bezoeken om mij zelf te overtuigen. Ik vond hem op zijn kamer. Hij leefde. Toch las ik hem al dat andere van mijn Vader voor.
„Je ziet het, Alonzo, ik behoor nog steeds tot de levenden, maar deze gezegden zijn zeer duidelijk."
Mijn enthousiasme was ineens gedoofd. Toch gaf ik het nog niet op. Ik keerde huiswaarts en in den morgen sprak ik er met mijn Moeder over.
„U moet naar mij luisteren, Moeder. U weet, wat ik doe. Ik heb berichten van Vader, hij leeft en maakt het goed. Er is geen dood, Moeder, er is alleen leven en dat leven gaat verder. Er is ook geen hel en geen vagevuur, zooals de geestelijken denken. Het is wonderbaarlijk, Moeder, zoo duidelijk is hetgeen Vader zegt."
Ik wachtte op antwoord. Koel en streng keek zij mij aan en zei: „Als je met dat duivels gedoe niet ophoudt, dan ga ik hier weg. Ik wil er geen woord meer van hooren, versta je?"
Ik wist nu genoeg, maar ik zelf wilde het niet opgeven. Den volgenden avond zette ik mij opnieuw neer en wachtte af. Mijn Vader schreef spoedig en hij zei tot mij: „Moeder wil er niet van weten, is het niet, Alonzo?"

„Weet u ervan?"
„Ik was in de kamer, Alonzo, en hoorde je met haar spreken."
„Zij is niet te bereiken, Vader."
„Neen, Alonzo, en zij zal er met haar geestelijke over spreken. Ben je voor de kerk beangst, Alonzo?"
„Neen, Vader. Mag ik vragen stellen?"
„Ja, mijn jongen."
„Wie schreef er door mij, dat mijn vriend was gestorven?"
„Je had niet weer opnieuw mogen gaan aanzitten, Alonzo. Ik heb je gewaarschuwd voor leugen en bedrog, maar je luisterde niet naar mij."
„Dat was u zelf niet?"
„Neen, Alonzo."
„Bent u gelukkig, Vader?"
„Ik ben heel gelukkig, Alonzo."
„Bent u daar met anderen, ik bedoel, hier in mijn kamer?"
„Ja, er zijn er heel veel die willen schrijven, doch dat is niet goed."
„Kent u God?"
„Ja, maar anders dan de menschen op aarde „Hem" kennen."
„Hoe dan, Vader?"
„God is niet te zien en men kent God toch aan Zijn werken. Wij menschen, de dieren, het licht en de duisternis en het Universum, dat alles is God."
„Bent u een ketter geworden, Vader?"
„Dat is het gevaar, Alonzo, en dat gevaar is heel groot."
„Nu begrijp ik u, Vader, u bent heel duidelijk. Ik wist nu niets meer te vragen en toch waren er zooveel vragen in mij. Mijn Vader schreef: „Je moet nu maar ophouden, Alonzo, en gaan slapen, je bent moe."
Maar ik kon mij niet losmaken en vroeg: „Vertel mij iets van uw nieuwe leven, Vader?"
„In dit land komen jullie allen aan, Alonzo. Je gaat of naar de duisternis of naar het licht. Maar dat heb je zelf in handen. Zoek steeds het goede en je zal het licht zien. Ga niet van dezen weg af, Alonzo, weet echter waarom je verder gaat. Als er moeilijke tijden komen moet je toch weten wat je wilt."

„Wat beteekent dit, Vader?"
„Er kunnen moeilijke tijden komen, mijn jongen, doch je weet, dat ik je zal helpen. Je zal mij hier terugzien, Alonzo. God is rechtvaardig en is „Liefde". Doe dan ook geen slechte dingen, wil je het licht zien en ontvangen. Vooral voorzichtig zijn voor de kerk, Alonzo, alléén voor de kerk."
„Waarom bent u zoo bezorgd, Vader?"
„Ik zei je toch, er kunnen moeilijke tijden komen. En nu slapen gaan."
„Komt u tot mij terug, Vader?"
„Nog eenmaal, Alonzo, en dan kan ik niet meer tot je komen, maar er is hier iemand bij mij, die door je zal schrijven, maar morgen. Ga nu slapen, Alonzo, ik groet je, je Vader."
Ik besprak al deze wonderen met mijn vrienden, doch zij konden het niet aanvaarden. Dat vond ik heel jammer. Ook Juan kon het niet aanvaarden, dat éene bericht had hem alle geloof ontnomen.
Ik vroeg hem: „En dat van de kerk, Juan?"
„Wat moet ik daar van zeggen, is er dan gevaar?"
„Dat nog niet, maar het kan komen."
„Wees maar voorzichtig, Alonzo, je gaat te ver. Je had er met je Moeder niet over moeten spreken. Zij praat er over."
„Voor haar ben ik reeds een ketter, Juan, en toch ga ik verder. Ik ben niet beangst, want nu weet ik, dat ik met de werkelijkheid ben verbonden."
„Wil je, Alonzo, dat wij dit schrijven bekend maken?"
„Heel gaarne zelfs, Juan, maar zet er geen naam onder."
„Goed, ik zal er voor zorgen."

Een leider.

Eenige dagen later kreeg ik opnieuw met mijn Vader verbinding. Lang behoefde ik niet te wachten en ik vroeg: „Bent u hier, Vader?"
„Ja, mijn jongen, maar ik ben niet alleen."
„Wie is er bij u?"

„Er is iemand bij mij, Alonzo, die heel veel te vertellen heeft. Hij zal mijn taak overnemen. Hij zal je heele mooie gedachten brengen. Wees gelukkig, Alonzo, deze geest is „Liefde”.”
„Hoe moet ik u danken, Vader. U weet niet, hoe dankbaar ik u ben.”
„Je moet nu even naar mij luisteren, Alonzo. Daarna ga ik heen. Er komen moeilijke tijden voor je, maar je weet nu dat ik leef en dat ik je eens aan deze zijde zal opwachten. Je moet krachtig en flink zijn, mijn jongen, want ik ben erg trots op je. Dit is jouw geloof, Alonzo, niets, niets anders. Ik breng je de groeten van Geraldo, je anderen broeder kan ik niet zien, omdat hij naar de aarde terugkeert.”
„Meent u dat, Vader?”
„Heb ik je niet gezegd, Alonzo, dat wij meermalen op aarde leven?”
„Het is zoo ongelooflijk, Vader.”
„En toch, mijn jongen, de waarachtige werkelijkheid. De Schepper van hemel en aarde heeft het zoo gewild. Wij moeten dit aanvaarden.”
„Wie zal dit aanvaarden, Vader?”
„Jij, mijn jongen, en allen die voelen, die bewust zijn. Ik moet nu plaats maken voor een meester en ik vraag je, geef hem al je liefde die in je is. Hij is zeer groot en machtig. Wil je, mijn jongen?”
„Niets liever dan dat, Vader.”
„Ons samenzijn was slechts kort, mijn kind, maar het is Gods wil.”
„Ik wil u niet tegenhouden, Vader, en ik zal mijn best doen. Nog één vraag. U vindt dus goed, dat ik verder ga?”
„Ik zou niets liever willen, mijn jongen.”
„Ik bedoel, Vader, dat ik mij hiervoor geheel geef?”
„Luister, Alonzo, naar hetgeen de meester tegen mij zegt, ik zal zijn gedachten aan je doorgeven. Gaan de dingen uws Vaders niet boven alles, wat er op aarde is?”
„Hoe verheven, Vader, ik heb hier geen woorden voor en verheug mij nu reeds om mijn meester te ontvangen.”

„Wil je nogmaals luisteren, Alonzo?"
„Gaarne, Vader."
„Als de stilte om en in je is, de dag in den nacht overgaat en de slapenden droomen van schoone dingen, die zij niet zien, maar toch voelen, als uw ziel geopend is en gij mijn stilte voelt, dan zal ik tot u komen en de nacht lost voor u op en uw gebed zal zijn de liefde, die van ver tot en in u komt."
„Prachtig, Vader, o, laat mij schrijven, laat mij dezen vreemdeling ontvangen. Ik ben gereed, ik wil alles doen en mijn hart voor hem openen."
„Je zal hem ontvangen, Alonzo. Ik ga nu heen. Dag, mijn jongen?"
„Dag Vader, ik dank u."
Mijn hand hield met schrijven op. Toen kwam er stilte in mij en opnieuw schreef mijn hand: „Goeden avond, kind der aarde. Ik kom tot u en breng u een boodschap; het is een boodschap van geluk, van vrede en bewustzijn. Ik vraag u, om alleen in den nacht te schrijven en slechts driemaal in den tijd, dat men bij u een week noemt. Verdeel dus deze tijden en ik kom tot u. U kunt mij vragen stellen."
„Wie bent u, geestelijke meester, bent u een vlinder en zijn uw kleuren te zien?"
„Waarlijk, mijn vriend, ik heb vleugels en mijn kleuren zijn die van een regenboog bij volle zonneschijn. Deze kleuren kent u niet en uw oogen zouden mijn licht niet kunnen verdragen, omdat uw ziel niet geopend is."
„Ik wensch u goeden avond. Kom in mijn nederig huis, vreemdeling en zet u neder. Ik dank u hartelijk. Naar het mij schijnt bent u gereed, uw welsprekendheid is volkomen."
„Ik dank u, aardsche vriend, voor deze hartelijke ontvangst, die mij streelt als de zachte hand van het kind de moeder, van wie het geluk heel groot is."
„Bent u een dichter?"
„Hoe kunt u mij deze vraag stellen. Is een ieder niet een dichter, die het leven voelt en kent? Kunt gij „ingaan" in dat, wat God geschapen heeft, zonder uw hoofd te buigen? Kunnen er dan andere gedachten in u zijn, als gij voelt rust, vrede en geluk?

Er is dan liefde in u en wie liefde voelt is een dichter des levens. De taal, die u dan neerschrijft komt uit dat wat de ziel voelt, die heel diep is en het eeuwigdurende raakt. Is de boer op het land niet een dichter des velds? Wat hij plant, groeit en bloeit. Volg dat, mijn vriend, en gij ziet „Hem", die dichtte in de stilte en die stilte noemt men werking."

Ik dacht aan mijn vrienden, wat zij hiervan zouden zeggen, maar de vreemdeling schreef: „Verheug u niet over hen die blind zijn en toch oogen bezitten om te zien. Deze werkelijkheid kunnen zij niet aanvaarden, want zij zijn onbewust. Zij zijn voor deze wonderen niet gereed, mijn vriend, doch zij, die innerlijk voelen, zijn u zeer dankbaar en zij lezen gretig hetgeen wij door u neerschrijven. Zij zijn als kinderen, vriend der aarde, want de ouderen zijn niet bewust."

„Waarom is er zooveel onrechtvaardigheid?"

„In uw oogen zijn al die gebeurtenissen onrechtvaardig. In mijn oogen alleen werking en het tot God terugkeeren."

„U wilt toch niet zeggen, dat het goed is en liefde beteekent?"

„Het verheugt mij in u werking te zien en te voelen, dat eigenlijk opstandigheid is en het „niet" begrijpen van de wonderen, of ik zou heengaan, want met levend dooden valt niet te spreken. Al die menschen moeten opnieuw geboren worden en daar op te moeten wachten, dat is niet mogelijk. Maar ik vraag u, waarde vriend, wie sprak er van „liefde"?"

„Ik heb u begrepen, ik dank u."

„Ik sprak van werking, want er is alléén werking, onrechtvaardigheid is er nimmer geweest."

„Maar ik zie toch overal onrechtvaardigheid en de menschen gaan ten gronde, is dat de bedoeling?"

„Wij kennen alléén werking, er is geen kwaad op aarde, ook geen onrechtvaardigheid, alles is „oorzaak en gevolg", dat wil zeggen werking èn goedmaken."

„Niemand zal dit kunnen aanvaarden."

„Weet u, dat de straf die u ontvangt, het vereffenen is van een bedreven daad?"

„U gaat heel diep, vreemdeling."

„Als men u straft en gij weet dat u hebt goed te maken, wat zijn dan uw gevoelens?"
„Ik zou dankbaar zijn en gelukkig, eerst dan ga ik immers verder?"
„Kijk, mijn vriend, de wonderen die door mijn Vader geschieden hebben een diepere beteekenis, die gij menschen voelt en ziet als onrechtvaardigheid."
„Nu begrijp ik u, maar al die ellende dan op aarde?"
„Als gij een bedelaar een aalmoes geeft, vraagt gij dan wat hij er mee doet, wanneer u afstand doet van uw gaven?"
„Gij zijt zeer diep, meester, maar wat beteekent dit?"
„God gaf u „Zijn Eigen Leven", gaf u en mij alles en vroeg „Hij" wat doet gij met uw eigen leven, dat toch „Mijn Leven" is?"
„Wat wilt u hiermede zeggen?"
„Dat God geen onrechtvaardigheid duldt, armoede, noch leed, noch smart, God gaf alles, God gaf „Zijn Eigen Leven". Maar mijn vriend, hoe is ons leven geweest?"
„U maakt mij beangst, meester, uw woorden zijn als van een heiden, en voor hen die zich priester noemen bent u des duivels."
„Bent u zich bewust van vorige levens?"
„Ik weet niet eens, dat dit mogelijk is."
„Hebt u de natuur in alle stadia kunnen volgen?"
„Ja, want ik houd veel van dieren."
„Zeer juist, maar alleen om hun uw wil op te leggen, meer ook niet."
„U weet hiervan?"
„Toen u nog niet geboren was, waarde vriend, kende ik u reeds."
„Wat zegt u?"
„Ik zie in uw innerlijk leven. Honderden jaren terug kende ik u."
„Maar dat is toch niet te aanvaarden?"
„U twijfelt, en dat is heel duidelijk, want u bent niet bewust. Uw vraag is van hen die wanhopen, die aan zichzelf twijfelen en aan al de wonderen, omdat uw ziel niet geopend is. Ik herhaal, gij kent de natuur niet, in het aardsche leven bent u onbewust. U kent het leven niét.
Gaf God niet aan de vogels, wat des vogels is? Waarom is er

nacht op aarde? Waarom licht en duisternis in onze wereld? Waarom bent u daar en leef ik in mijn eigen hemel?
Weet nu, dat ik God heb mogen leeren kennen. Weet tevens, dat, hoe ik ook zal spreken, mij alles heilige ernst is."
„Ik schaam mij, meester, mijn ongeloof is afschuwelijk."
„Als deze gevoelens niet in u waren, waart gij levend dood, het goede en het kwade is in ons. Hij, mijn vriend, die beide erkent, is waard te leven, is machtig en diep en zal „ingaan" in het huis mijns Vaders."
„Dat zei Christus!"
„Weet u, waarde vriend, dat ik zijn zoon ben en dat uw dieren zijn kinderen zijn?"
Ik dacht aan profanatie en onmiddellijk werd er geschreven:
„Uw gedachten zijn van hem of haar, die God niet kennen en toch over hem spreken."
„Machtig is alles wat u zegt, vreemdeling, ik ben u dankbaar."
„Als die machten in u waren, had u mij niet noodig, maar de deuren van uw ziel zijn gesloten, doch u bent gereed om mij te volgen."
„Bent u overtuigd, dat ik ernstig wil?"
„Bent u ervan overtuigd, vriend der aarde, dat als uw hart breekt, gij toch voor uw God zult glimlachen? Ook dan, wanneer u levend verbrand wordt?"
„Ik schrikte, daarvan had mijn Moeder gesproken, en was het gevaar voor de kerk.
Ik vroeg: „Is dat glimlachen dan zoo moeilijk?"
„Ik vraag u, kent u den duivel en zijn streken?"
„Heeft dat met mijn voelen te maken?"
„Is in u, mijn vriend, algeheele overgave en wilt u de wonderen beleven?"
„Ja, gaarne, heel gaarne."
„Zou u voor uw God alles kunnen geven en bent u gereed lief te hebben, hoe het leven ook is? Ook dan, mijn vriend, als de duisternis over u komt? Wel, stel mij dan vragen en al uw vragen zal ik beantwoorden. Denk over dit alles na en ik kom tot u terug. Ik groet u."

Ik las alles na en vond het wonderbaarlijk. Verheven was alles, maar diep. In den middag bezocht ik mijn vrienden en las hun alles voor. Hun antwoord vond ik verschrikkelijk.
Juan zei: „Je moet hem vragen, Alonzo, of hij God zelf is.”
Ik werd driftig. „Jullie zijn blind, geestelijk onbewust.”
„Wees maar voorzichtig, Alonzo, of je wordt nog krankzinnig. Dat is duivels gedoe.”
„Ik had gedacht, Carlo, dat je dit zou voelen.”
„Dat is een heiden, Alonzo, en voor ons te gevaarlijk.”
„Meen je dat, Juan?”
„Ik hoef niet te meenen, Alonzo, je las het ons zelf voor.”
Ik ging heen, dieper hadden zij mij niet kunnen beleedigen. Ze waren niet te bereiken.
De dagen gingen voorbij, maar ik was zeer droevig. Ik verlangde echter hevig om den vreemdeling te mogen ontvangen. Op het afgesproken uur zette ik mij neder en wachtte af. Dan begon mijn hand te schrijven.
„Goeden avond, mijn vriend, u ziet het, ik kom tot u terug. Hebt u vragen te stellen? Waarom bent u zoo somber, zoo onder invloed? Van uw vrienden?”
„Weet u dit?”
„Ik was bij u en hoorde u tot hen spreken.”
„Dat doet mij goed en het stemt mij gelukkig, nu ben ik ineens genezen. Het zegt mij, dat u mij helpen wilt. Ik ben gereed.”
„Heb ik u niet gewaarschuwd? Zij zijn blind. Is mijn taal zoo onwaarschijnlijk? Laat het u niet storen, Alonzo. Zij allen zijn levend dood. Ik kom tot u om u te openen. U kunt vragen stellen.”
„Vertel mij, wat ik moet doen.”
„Zijn mijn woorden u niet duidelijk genoeg? Ga uw eigen weg, Alonzo, en u zal er geen spijt van hebben. Zij zijn nog niet te helpen. Ik ben geen God, Alonzo, ik doe mijn best om een kind van God te zijn, maar hun raad heb ik niet noodig. Hun leven gaat in onbewustzijn voorbij. Wilt gij hen volgen? Goed, mijn vriend, dan ga ik heen.”
„Blijf in vredesnaam.”
„Wat u moet doen, Alonzo? Gij kunt u nuttig maken in zeer veel

dingen. Open u zelf, als gij wilt en ik kom tot u. Verheug u over uw eigen leven en dat van anderen en maak u gereed, zoodat het leven tot u kan komen. Grijp niet naar dingen, die boven uw eigen vermogen en voelen liggen, of gij bezwijkt, mijn vriend, en met u alle anderen. Op welke wijze denkt gij uw God te leeren kennen? U ziet het, ook ik kan vragen stellen en u moet trachten ze te beantwoorden."

„Is er een voortgaan, meester?"

„Hoe naïef is uw vraag, mijn vriend. Uw denken en voelen is niet duidelijk. U valt terug, gij zijt geraakt en wel door uw vrienden. Ik schrijf immers door u."

„Ik behoor dus tot de levend dooden?"

„Dergelijke vragen kunnen alleen levend dooden stellen, Alonzo, doch in u is gevoel, of ik ging heen."

„Kunt u mij vergeven?"

„Er is niets te vergeven, Alonzo. Natuurlijk is er een voortgaan. Ziet u de wonderen van God zóó nietig? Alleen voor hen, die denken kunst te bezitten en toch leeg zijn in gevoel. Hun kunst is zonder bezieling, zij weten niet wat bezieling is. Als gij uw eigen leven inzet, Alonzo, kunt gij dat alleen lichamelijk doen, geestelijk is niet eens mogelijk, want gij zijt niets. Ook ik ben niets en God kent ons allen."

„Wat bedoelt u met inzetten?"

„Christus gaf Zijn Eigen Leven voor iedere ziel en ook wij, die in het licht leven, zijn gereed, doch wij zijn tevens beangst dat zij ons stoffelijk denken lief te hebben en dat is de bedoeling niet."

„Wat u thans zegt is zeer leerzaam, meester."

„Dat zou ik denken, Alonzo, doch diep, het raakt het eeuwigdurende leven. Wij allen zijn gereed ons eigen leven in te zetten, Alonzo, voor iedereen, iedere ziel, man of vrouw, wij zijn gereed. Op aarde is dat heel moeilijk, omdat deze liefde niet wordt begrepen. Zij denken aan een stoffelijk wezen en het is de ziel, zij geeft, zij dient, zij gaat „in", Alonzo, in alles, omdat wij Christus volgen. Als God in u ontwaakt, Alonzo, volgt gij den Christus. Dan bent u gereed u zelf geheel te geven en dan eerst is er bezieling in u. Maar pas op, mijn vriend, het is heilig vuur

en dat vuur voelt en begrijpt men niet, omdat het zeldzaam is. In en om u leeft dit vuur, het is het gebed van het dier, dat zijn kinderen lief heeft en het aanvaarden van het werkelijke leven. Voor het geluk van anderen kunt gij uw eigen leven inzetten en dat is machtig, heel machtig, Alonzo, doch weet, dat gij slechts Christus kunt volgen en alle liefde der aarde u niets zegt, als het eeuwigdurende zoek is."

„U bedoelt, dat ik mij geheel moet geven?"

„In het leven op aarde is dat slechts ééns mogelijk. En toch kunt gij u zelf in vele andere toestanden geven, doch God vraagt, vraagt het slechts éénmaal van ons allen en dan is het volmaakt. Dan leeft u, dan bent u bezield, dan leeft u in de werkelijkheid en gij zijt gereed, alles en alles te aanvaarden. Op deze wijze leert u het leven kennen en weet u, dat er meer soorten in één dier leven, maar dat dit leven een eigen weg te volgen heeft."

„U denkt weer dat ik wartaal spreek, doch mijn ziel is er van vervuld en ik weet wat ik zeg. Het valt mij moeilijk u al deze gedachten duidelijk te maken, omdat in u ligt boosheid, drift en uw persoonlijkheid is geraakt. Uw somberheid doet mij denken aan Petrus, toen de haan driemaal kraaide en hij wist, wat zijn meester tot hem had gezegd. Zijn ongeloovigheid was toen ver van hem en Petrus ging „in"."

„Wat bedoelt u met „ingaan" meester?"

„ „Ingaan" beteekent alles en alles te geven, te beleven het zuivere en natuurlijke, te zien en hooren, zoodat gij het ondergaat. Wie „ingaat" stelt andere vragen en is bewust. U kunt mij heden geen vragen stellen, gij staart u blind op de ongevoeligheiid van uw vrienden en toch vraagt gij om geopend te worden. U zou mij kunnen zien, doch uw ziel is gesloten en het „ingaan" in de wonderen van God kan aan u niet geschonken worden."

„Wat bedoelt u met openen, vreemdeling?"

„Heeft Christus de apostelen niet één voor één geopend? Waren zij voor al de wonderen gereed? En zijn die wonderen voor uw wereld anders dan voor ons? Waren wij allen, die nu hier leven, niet op aarde? Zeker, Alonzo, wij voelen en denken anders dan daar, doch wij zijn gereed alles en alles te geven, want wij willen

de waarachtige liefde leeren kennen en hebben die liefde ontvangen, want wij gingen „in". Christus heeft ons geleerd, het in ons zelf te zoeken en dan te dienen, voor anderen te dienen, zoodat wij gereed zijn ziel en stoflichaam in te zetten. Als u mijn licht wilt aanvaarden, Alonzo, zoo zeg ik tot u, „ga in" en u leeft. Allen die hier het licht bezitten zijn wakker en bewust, Alonzo, en begrijpen hun eigen leven en dat van anderen. Als gij u niet kunt openen, dan acht ik mijn tijd verknoeid. Het is thans natuurlijker, dat ik heenga en dan kunt u slapen, want gij zijt moe en in u is er leegte. Voor nu bent u verzadigd, doch door het gif van hen die u kunnen raken. Ik zoek de wateren des levens op, Alonzo, en vul mij geheel, zoodat ik, wanneer ik terugkom, uw dorst lesschen kan. Vergeet niet te gaan slapen? Op ons vastgesteld uur keer ik tot u terug. U bent alleen."
Toen hij was heengegaan en ik alles las, scheurde ik plotseling alles stuk, want ik begreep er niets van. Het was om gek te worden. Ik was bezeten en de satan schreef door mij. Angst kroop mijn ziel binnen, angst voor vele mogelijkheden, die ik voelde. Den volgenden dag ging ik aan het werk en wilde mij geheel voor de aardsche dingen geven. Mijn Moeder zei, dat er opnieuw een priester zou komen en ik vond het heel goed. Voor eenige dagen terug had ik hem de deur gewezen, nu echter vond ik alles goed en gehoorzaamde.
De eerwaarde kwam en zei: „Uw Moeder, geachte heer, laat mij roepen en gij weet waarom ik tot u kom. Wij kunnen dus kort zijn. Weet u, dat gij voor de kerk strafbaar bent? Ik vraag u in uw eigen belang daarmede op te houden. Uw zoeken is absoluut des duivels. Gij zoekt verbinding met den satan. Gij bezoedelt uw eigen omgeving en maakt het leven voor uw Moeder ondraaglijk. Gij dwaalt en zult u zelf eeuwig verdoemen, als gij voortgaat het huis van uw Vader te bezoedelen. Uw Moeder kan hier niet blijven, gij jaagt haar weg. Een kind van God en een ketter onder één dak, dat is niet mogelijk."
Ik keek naar den priester, maar hij ging verder: „Nog is het niet te laat, gij kunt tot ons komen en biechten, al uw zonden worden u nog vergeven. Laat ons bidden."

Een langdurig gebed volgde, rozenkrans na rozenkrans bad hij af, doch zijn geprevel maakte mij ineens wakker. Al die koude niets zeggende gedachten deden mij rillen en beven van drift en ergernis. Ik zag zijn God en mijn eigen God plotseling voor mij en ik was ineens overtuigd wat hij wilde, wien hij diende en wat zijn geloof was. Ik luisterde, maar het koude zweet brak mij uit. Toen hij ophield vroeg ik: „Wat ben ik u schuldig, eerwaarde? Maar vergeet niet, ik ben slecht bij kas. De dieren, die hier rondloopen, zijn ziek, of ik zou uw voorraadschuren gaarne willen vullen."
„Bent u krankzinnig? Hoe durft u? Ik eisch, dat u al deze woorden terugneemt, u bent bezeten, en uw ziekte is besmettelijk. De satan is in u, de satan leeft hier in dit huis. Uw Moeder moet weg, weg van hier, ik zal maatregelen treffen, hoort u? U bent niet te helpen, uw gif is des duivels en gij zult de eeuwige verdoemenis ontvangen."
Hij vluchtte weg en naar zijn kerk terug. Mijn Moeder trad binnen en zei, dat zij heenging.
„Luister, Moeder, voor u heengaat, wil ik u het volgende zeggen. Ik ben niet bezeten, Moeder, noch ziek, als ik ooit weet hoe te moeten handelen, dan weet ik het nu. Ik doe geen verkeerde dingen en mijn zoeken zal mij niet slecht maken. Blijf hier, Moeder, laat mij niet alleen. Wat zal mijn Vader hiervan zeggen?"
„Je bent bezeten, Alonzo, ik blijf bij mijn besluit, de satan leeft hier."
„Goed, Moeder, ga dan uw eigen weg, ik volg de mijne. Eens zullen ook uw oogen worden geopend."
Mijn Moeder ging heen en ik was niet eens droevig. „Ga, mijn lieve Moeder, ga gerust, maar uw kerk volg ik niet."
Ik ging naar mijn kamer en zocht het verscheurde papier op, maar ik wist alles, plotseling was het bewustzijn in mij gekomen. De vreemdeling bedoelde het goed, nu was mij alles duidelijk. Ineens was dit wonder tot mij en in mij gekomen. Hoe dankbaar was ik, hoe gelukkig, dat ik mijzelf was gebleven. Dit is wakker, dit is bewust, dat van hen levend dood, nu volg ik hem en allen die hun leven voor dit alles hebben gegeven.

Mijn hemel, hoe duidelijk is mij nu alles. Hoe waar en natuurlijk is alles wat vanuit die wereld mij gegeven is.
Dienzelfden nacht zette ik mij neer en kreeg het volgende: „Is uw kerk ingestort, Alonzo? U bent een ketter en men bidt thans voor u. Hebt gij hem en zijn God leeren kennen? Waarom zeg je zulke vreeselijke dingen, Alonzo? Je moet alles duidelijk trachten te zien en het goede behouden, niet alles vernietigen. Zij zijn onbewust, Alonzo."
„Waarom komt u eigenlijk nog tot mij?"
„Zei ik u niet, dat ik u wilde openen? Maar wanneer u denkt het zelf te kunnen, wel, ik ga onmiddellijk heen en zal niet meer terugkeeren."
„Blijf in vredesnaam, ga niet weg."
„Het is mijn bedoeling u te openen, meer niet, en dat is heel veel voor u en anderen, want gij ziet dan de dingen zooals ze zijn en kunt dan maatregelen treffen."
„Had ik op deze wijze niet mogen spreken?"
„Gij kunt spreken zooals gij het verkiest, doch u had het ook anders kunnen zeggen. Vergeet niet, Alonzo, hij is blind en gevoelloos."
„Waarom begreep ik ineens alles?"
„Ik wil u immers openen?"
„U?"
„Ik, als gij mij wilt aanvaarden? De woorden die u sprak waren niet van mij, ik liet u zien, en wel heel plotseling."
„Dan ben ik u dankbaar. Waarom haat ik al deze menschen?"
„Omdat gij het priesterschap kent, Alonzo."
„Ik? Hoe komt u daarbij."
„Ziet u, Alonzo, wij zijn nu, waarin ik wil voelen en denken en u tracht te openen. Gij waart eens een priester en wel een heel groot priester."
„Meent u dat?"
„In onze wereld spreken wij niet over dingen die met leugen en bedrog te maken hebben, of ik behoor tot hen die geen licht bezitten en om mij is er licht. Maar wij komen zoo niet verder en u moet gereed zijn, voordat de dingen geschieden. Hoort u mij?"

„U schrijft het, hooren kan ik u niet. Zooeven dacht ik u te voelen.”
„Als ik diep in u afdaal, Alonzo, dan zou ik u kunnen openen en kunt u mij in alles volgen en begrijpen, want er zijn vele wonderen in u, waarvan gij thans niets meer weet. Wanneer de ziel op aarde terugkeert, vergeet zij alles uit dat vorige leven, want dit leven overheerscht en is heel ernstig. Het is alléén te voelen en dat voelen is machtig.
Uw Moeder ging heen, haar liefde voor de kerk is grooter dan voor u en gij zijt Gods eigen leven, haar geloof is slechts kinderlijk bewustzijn. En toch is ook zij Gods kind, maar zij moet nog ontwaken. Denk niets kwaads, Alonzo, zij weet niet beter. Maar wat zal er geschieden, Alonzo, voordat zij haar God voelt en ziet, zooals wij God hebben leeren kennen? Zij ging heen, omdat gij over wonderen spreekt die zij niet voelt, noch kent, toch is zij ook in haar eigen strijd heel krachtig, doch zij kan nimmer „ingaan”. Haar weg is een doodloopend pad, Alonzo, en zij allen zijn ketters, hoort u mij, ketters, juist omdat zij zooveel bidden. Blijf haar liefhebben, want hoe leerde ons Gods Zoon?
Om dat te kunnen, moet je de dingen zien zooals ze zijn, Alonzo. Het goede en waarachtige is niet te vernietigen, ook dat van haar niet, en van dien priester niet, van niemand.
Voelt u, mijn vriend, dat allen een deeltje van de werkelijkheid bezitten? Wij allen moeten ontwaken, geestelijk geopend worden, ook zij, die haar God zoekt en denkt te bezitten. Daarvoor ben ik tot u gekomen en wil u helpen, omdat uw leven het mijne raakt.”
„Wat moet ik met het geschrevene doen?”
„Gij behoeft niets te doen, Alonzo, u hebt alles reeds gedaan. Er was een tijd dat u bewust was in al de wonderen en wetten van God, nu echter is in u gevoel en dat zullen wij samen openmaken. In alle bewuste en onbewuste gevoelens moet gij toch kunnen handelen, want gij moet weten wien gij wilt volgen. U zelf of God, Christus of den duivel.
Gij gaat één weg, Alonzo, gij kunt niet anders, want gij beleeft „oorzaak en gevolg”, zooals iedere ziel beleven moet. Vanuit uw

innerlijke leven kwamen plotseling die gevoelens omhoog en gij wist, wat te moeten zeggen, doch ook zij zijn Gods kinderen. Is dat nu zoo vreemd?"

„Neen, meester, het is mij duidelijk en ik ben u zeer dankbaar."

„Ik zei u, Alonzo, ik breng u een boodschap. Zijt gij tevreden?"

„Ja, meester, indien u niets meer te zeggen heeft, nú reeds ben ik heel dankbaar. Zeg mij, vreemdeling, welk gevaar dreigt mij?"

„In u is droefheid, nietwaar? Er dreigt niets, maar het leeft in u. Het behoort u toe, Alonzo. Het is in uw ziel aanwezig en het maakt deel uit van uw geheele persoonlijkheid. Kan er droefheid in u zijn, nu u de wonderen leert kennen? Als uw kist neerdaalt, Alonzo, geloof mij, gij zelf staat toe te zien naar dat wat u heeft gediend. En God bent u dankbaar voor hetgeen gij dan waarneemt en uw bewustzijn is volkomen. Zij, die achterblijven en zich leegschreien, Alonzo, zij zijn niet bewust, want de hemelen wachten hen op, omdat zij open zijn en voelen dat God slechts liefde is. Tevens is het mogelijk dat gij anderen steunt, die met u sterven en die gij opent, Alonzo, zoodat uw liefde hen gelukkig zal maken. Als gij gereed zijt en God roept u als één van Zijn kinderen, kan het alléén genade beteekenen, voor u en allen die dit beleven."

„U voert mij ergens in, u wilt mij voorbereiden, maar voor wat?"

„Zei ik niet, Alonzo, dat ik u wil openen? En dat doe ik met hart en ziel, met alles wat in mij is. Ga niet van mij houden, Alonzo, zooals menschen kunnen, waarvoor men zich opent, doe dat niet, of ik ga heen en keer nimmer bij u terug, gij hebt mij dan niet begrepen."

„Bent u zoo kort, raakt men u zoo vlug, meester?"

„Een zeer natuurlijke vraag, Alonzo. Neen, mijn vriend, dat niet, maar ik verspil mijn krachten niet, Alonzo, uw liefde behoort een ander toe. U moet mij aanvaarden zooals ik ben. Mij liefhebben zooals men dat op aarde beleeft, omdat gij van mij iets ontvangt, kennen wij in deze wereld niet. Dan zou ik moeten heengaan."

„Wat bent u hard."

„Noemt gij dit hard zijn? Ik ben op weg om te dienen, Alonzo. Niet om liefde te ontvangen, maar om liefde te geven. Maar o,

wee, wanneer u mij niet voelt, zoodat uw persoonlijkheid spreekt en gij denkt dat ik u om uw persoon lief heb. In ons leven zijn wij zoo vrij als een vogel in de lucht, maar wij geven ons geheel. Wilt gij deze liefde aanvaarden, dan ben ik uw meester, ben dan verder dan u, toch ben ik uw dienaar. De diepte van mijn liefde en allen die hier leven, raakt het geestelijke en is door leed en smart ontwikkeld. Wij volgen Gods Heilig Kind, wij hebben lief alles wat leeft, Alonzo, omdat wij tot God moeten terugkeeren. Wie is voor ons gereed, deze liefde te ontvangen? Zij, die begrijpen, die voelen en kunnen aanvaarden, die gereed zijn om te willen leeren dat hun ziel geopend wordt."

„U bent gereed uw leven voor iedereen in te zetten?"

„Ja, zeker, Alonzo, voor iedere ziel, als zij gereed is."

„Nu zeker, nu gij niets meer te verliezen hebt?"

„Hoe naïef bent u nog. In dit leven heb ik alles te verliezen. In mij is licht en geestelijk bewustzijn. Al mijn bezit zet ik in, wanneer ik mij geheel geef, want ook daarin kan ik mijzelf verliezen. En dat beteekent leed en smart en dan worden wij niet begrepen. Dat niet begrijpen, Alonzo, breekt ons hart, omdat wij dan beleven dat men ons ziet als stoffelijke wezens en wij dachten toch reeds op weg te zijn, zoodat die hoogere bewustwording het éénige en allerlaatste in ons eigen leven als volmaakte eenheid wordt gezien."

„U bent zeer diep, meester. Ons leven is anders en wij zullen ons zelf daarin spoedig verliezen."

„Wanneer gij u zelf kunt verliezen, Alonzo, dan ligt daar achter, alles te ontvangen. Het is Gods wil, dat wij telkens weer opnieuw sterven, doch door te sterven treden wij een ander en hooger bewustzijn binnen."

„Dat is mij heel duidelijk en begrijp ik volkomen. Maar is dat hier in toepassing te brengen?"

„Juist op aarde, Alonzo. In onze wereld is dat weer veel moeilijker. Gij bezit op aarde alles, gij kunt op verschillende wijzen anderen helpen en gij dient niet alleen anderen, doch tevens u zelf. Niemand doet iets voor anderen, Alonzo, alles doen wij voor ons zelf, daardoor gaan wij verder."

„Maar dat is toch niet duidelijk?"
„U ziet het, hoe moeilijk alles is. Het zal u thans ook duidelijk zijn, dat wij geen liefde willen ontvangen. Wij geven niet, wij dienen niet, omdat wij iets terug moeten ontvangen, Alonzo. Christus gaf zichzelf en wel geheel, ook wij willen Hem volgen. Wanneer ik toch moet aanvaarden dat u mij lief hebt, is mijn dienen niet volkomen, omdat ik andere gevoelens in u wakker maakte. Ik moet kunnen dienen in het volle bewustzijn om verder en hooger te kunnen komen, maar dit dienen heeft met mijn eigen persoonlijkheid niets uit te staan. Allen aan deze zijde willen zichzelf geheel geven, zetten zichzelf in, en doen dat voor een ieder. Als zij niet worden begrepen, Alonzo, laat men hen die ontvangen aan hun lot over, totdat zij kunnen aanvaarden, alléén dat, wat hen opent en de ziel doet ontwaken. Meer niet, Alonzo."
„Het is prachtig, meester, om zoo te dienen."
„Zie naar Gods Kind, Alonzo, steeds, eeuwigdurend, en gij volgt de waarachtige liefde. Het leven op aarde is om al deze wetten te beleven. Dat beteekent, dat het „oorzaak en gevolg" in iedere ziel aanwezig is en allen moeten aanvaarden wat het aardsche leven hun oplegt.
Als het heilige vuur, dat bezieling heet, in u komt, pas dan op, mijn vriend, of men verklaart u voor bezeten. En dat is verschrikkelijk, want gij staat dan alleen en wordt niet begrepen, maar vergeet nimmer, dat wij alleen moeten zijn, willen wij het volmaakte kunnen bereiken. Zij, die ontwaken, gaan op weg om anderen te helpen. Zoo zijn wij allen op weg en dienen. Eens komt hieraan een einde, Alonzo, en dan zijn wij gereed het allerheiligste te ontvangen en begrijpen wij het leven van God."
„Ik ben u zeer dankbaar."
„Ook ik, Alonzo, want gij wilt naar mij luisteren en gij begrijpt, dat ik alleen hier ben om u te openen. Gij voelt het zeker, mijn vriend, het is de leerschool, want wij moeten het zelf weten en die wetenschap moeten wij ons eigen maken, eerst dan kunnen wij anderen helpen.
Als gij denkt alles te kunnen geven wat in u is, zet dan ook alles

in en gij ontvangt God en u gaat „in”. Gij ziet dan het leven van God in ’s menschen ziel ontwaken en dat ontwaken is het wakker worden van de geestelijke persoonlijkheid. Als die heiligheid in u is, dan brandt in u het heiligste vuur dat bezieling heet en straalt uit u en over hen allen die willen ontvangen.”

„Het is prachtig, meester, doch gij bereidt mij ergers op voor?”

„Zei ik u niet, dat ik u wilde openen? Daarvoor is heel veel kracht noodig, maar u bent bezig te ontwaken.”

„Is dat ontwaken zoo gevaarlijk?”

„Ja zeker, omdat gij dan niet wordt begrepen.”

„Is het mogelijk, dat ik u eens zie?”

„Gij zult mij eens zien en herkennen.”

„Merkwaardig is ook dat. En daarna?”

„Dan bent u bewust van uw eigen levens, als geen sterveling op aarde dat is. Gij zult eerst dan uw innerlijk geluk begrijpen. Een ander bewustzijn is er dan in u, zoodat gij in vele levens kunt waarnemen.”

„Is dat mogelijk?”

„Voor God is alles mogelijk. Aan deze zijde leert gij u zelf kennen en ziet gij al uw Vaders en Moeders, uw broeders en zusters.”

„Wat zegt u?”

„Dat wij duizenden ouders bezitten en ook u kinderen baarde.”

„Dat wil zeggen, dat ik man en vrouw ben geweest, of nog moet worden?”

„Hoe onwaarschijnlijk dat ook is, Alonzo, toch spreek is over heilige wonderen en die wonderen moeten wij menschen als innerlijk leven, als ziel beleven. God schiep ons menschen en al het andere leven. Ook het dierenleven moet dezen weg volgen.”

„Gij gaat steeds dieper, ik kan u niet meer volgen.”

„En toch is het bewustzijn in u, al deze wonderen zijn in u, gij hebt ze dus reeds ontvangen.”

„Maar ik weet er niets van.”

„Het gevoel dat in u ligt, dat gij zelf zijt, dat de ziel zich eigen maakte en als gevoel wordt gevoeld, raakt dit bewustzijn, dat zich in uw zoeken en verlangen openbaart. Als u dit duidelijk is, Alonzo, dan voelt gij, dat de ziel zich al deze gevoelens eigen moet

maken en daarvoor zijn levens noodig. In één kort aardsch leven is dat niet te bereiken. Wij keeren tot God terug, vergeet dit nimmer."

„Het is niet te aanvaarden en toch lijkt het mij zoo natuurlijk."

„Ziet u, Alonzo, gij wordt wakker en bewust. Er zijn levens geweest waarin wij allen moeder waren en de wetten en wonderen van God beleefden. Kunt u dit aanvaarden, Alonzo?"

„U gaat heel ver, mijn brein kan het niet verwerken."

„Ik zou nog verder kunnen gaan en u zeggen, dat u al deze wonderen hebt gekend, eens in de wetten leefde en al die wonderen hebt ontvangen. Ik zei immers, eens was u een groot priester."

„U spreekt als een God."

„Gij denkt opnieuw aan profanatie, ik verzeker u, dat ik slechts een kind ben en ik bezig ben een goed kind van mijzelf te maken."

„Loopt u daar zooals wij hier moeten doen?"

„Ook deze vraag is niet duidelijk, Alonzo. Weet u, hoever mijn hemel van deze plaats verwijderd is?"

„Neen, dat weet ik niet."

„Als ik spreek van billioenen dagmarschen, schrikt u. Als ik zeg, dat mijn hemel hier in deze kleine ruimte ligt, kunt gij mij niet aanvaarden en toch, Alonzo, millioenen jaren zoudt gij noodig hebben om dezen afstand af te leggen en dan nog moet gij aanvaarden, dat gij mijn hemel niet kunt bereiken. Ik vraag u, kan ik dien afstand in slechts één seconde te voet afleggen?"

„Waar voert u mij heen?"

„Ik breng u „tusschen leven en dood", mijn vriend en gij leert de wetten kennen en daardoor zal ik u openen. Weet u, Alonzo, dat ik sneller ga dan het licht? Dat ik zoo vlug ga als mijn gedachten zijn?"

„Nu wordt u interessant, vreemdeling. Hoe kan dat?"

„Ik bezit de snelheid der gedachte. Ik wil naar de aarde gaan en u bezoeken, ik stel mij daarop in en als de bliksem zoo snel vlieg ik door de ruimte en ben met u één. Ik kan gaan waarheen ik wil, de ruimte behoort mij toe."

„Wonderlijk is dat. Ontvangen ook wij die genade?"

„Als gij u innerlijk wilt openen, ja, Alonzo, een ieder. Doch

daarvoor is heilige ernst noodig en een krachtige persoonlijkheid. Dan is uw tijd kostbaar en hebt gij geen tijd te verliezen."

„U maakt mij angstig."

„Is er in u angst? Voor wat? Voor den dood? Nu gij weet dat er geen dood is?"

„Neen, duizendmaal neen, meester, ik heb geen angst voor den dood. Die angst heeft u mij ontnomen. Daarvoor ben ik u innig dankbaar en zal dankbaar blijven, ook al wilt u mijn liefde niet."

„Ook dat is de bedoeling niet, Alonzo, hoe gaarne ontvang ik uw liefde, doch gij moet mijn persoonlijkheid aanvaarden zooals die is, niet mijn persoon liefhebben. Gij moet in mij het leven van God zien en voelen en dat lief te hebben zal u openen. Dan volgt u mijn eigen leven en gij zult dan „ingaan" in dat, wat eeuwigdurend is."

„Ik ga u begrijpen, meester. Ik ben gereed u in alles te volgen."

„Ziet u, Alonzo, dan zou ik gereed kunnen zijn. Ik zou dan voor korten tijd kunnen heengaan en dan kunt u dit alles verwerken en beleven. Gij moet nimmer vergeten dat, waar gij ook bent, ik steeds tot u kan komen, ook al waart gij in het binnenste der aarde. Wanneer gij dan zoover zijt gekomen en u denkt mij nog noodig te hebben, zoo kunt u mij roepen. Wat denkt ge, Alonzo?"

„Mij lijkt dat heel goed, want ik moet dit kunnen verwerken en daar heb ik eenigen tijd voor noodig. Ik zal nog eens met mijn vrienden praten, wellicht zijn zij thans zoover. Als u daarna tot mij zoudt willen terugkeeren?"

„Maar natuurlijk, Alonzo, gij kunt op mij rekenen. Hoor nu, mijn vriend, ik wil u roepen, uw naam uitspreken."

Ik hoorde een zachte stem zeggen:

„ALONZO.... A..L..O..N..Z..O."

„Als gij dit nogmaals hoort, mijn vriend, dan hoort u mij en dan kom ik tot u. Zijn wij daarin gereed?"

„Ja, meester, ik dank u."

„Vergeet niets, Alonzo, wees sterk en ik verzeker u, dat gij hemelsche liefde zult ontvangen en mijn God en uw God, den God van al het leven leert kennen."

„Ik zie uw licht, kan dat?"

„Heel goed, Alonzo, ik wilde mij aan u vertoonen."
„Prachtig bent u, o, hoe groot is uw licht."
„Dit licht, Alonzo, zult gij u eigen maken en heel veel van dit licht is in u. Ik ga heen en kom tot u terug. God zegene u, mijn vriend, ik help u in alles."
De vreemdeling ging heen en ik zonk in mijn stoel ineen. Angst kwam er in mij, angst, een afschuwelijke angst. Toch trachtte ik te slapen. Na korten tijd viel ik dan ook in slaap, doch ik voelde, dat het door andere krachten geschiedde.

Mijn dood. Carma.

De Koning gaf het bevel inquisiteurs te benoemen en ik werd het slachtoffer van de inquisitie.
Nadat ik mijn laatste zitting had gehouden nam ik een tijdlang rust, om al het geschrevene te verwerken. Ik bezocht mijn vrienden, doch geen van allen geloofde er iets van en zij verklaarden mij voor krankzinnig. Mijn Moeder had ik in al dien tijd niet meer gezien. Plotseling brak de vervolging uit en ik was één van de eersten die men opsloot.
In den nacht werd ik uit mijn bed gelicht. Wij waren daar ongeveer met vijftig mannen en vrouwen bijeen, werden in getraliede hokken opgesloten, omdat al de gevangenissen vol waren, en wachtten op ons vonnis.
Er waren menschen uit alle maatschappelijke kringen. Naast mij stond een jonge vrouw en zij was niet eens droevig. Ik vond haar bewonderenswaardig en ik voelde mij tot haar aangetrokken, omdat de anderen hun hoofden lieten hangen en in eigen gedachten waren verdiept. Uit haar oogen straalde kracht en persoonlijkheid, het bewustzijn en volle overgave, geen symptoom van angst was er in haar. Uit haar geheele wezen straalde mij zachtheid en groote liefde tegemoet, die mij weldadig aandeden. Ik had weinig of heelemaal geen omgang met vrouwen gekend, maar deze jonge vrouw bezat iets wat mij raakte, maar waarvan ik nog niets begreep. Ik voelde in haar iets, waarvan mijn meester had gesproken en dat het dienende gevoel moest zijn of betee-

kenen. In haar lag wat ik mij in dien korten tijd eigen had mogen maken en waarvoor mijn Moeder mij had verlaten en dat het inzetten van de geheele persoonlijkheid beteekende. Ik trachtte van haar te weten komen waarom zij hier was en vroeg: „Zijt gij een verdwaalde?”
Zij begreep mij onmiddellijk en antwoordde: „Men zegt dat ik een heks ben en slecht voor mijn kind en daarvoor ben ik hier. En u?”
„Ik weet het nog niet, doch vermoed, dat men mij ervan verdenkt een verdrag met den duivel te hebben gesloten.”
„Waarom met den duivel?”
„Ik wilde den dood leeren kennen en nu is hij dicht bij mij.”
„En kent u hem?”
„Ja, ik ken hem, als alles zoo is, zooals ik voel, maar dan wacht mij geluk en dan ga ik „in”.”
„U gaat „in”?”
„Is dat zoo onduidelijk? Ingaan is alles te kunnen overgeven.”
„Hoe denkt u er over?”
„Ik ben niet angstig voor den dood. In mij is er iets, wat mij zegt er is geen dood, er is na dit leven een eeuwigdurend voortleven.”
„Dat is prachtig, zulke menschen vindt men niet veel. En uw kind? Waar is uw kind?”
„Mijn kind is daar, waar u van spreekt, voor eenige dagen gestorven.” Dan keek zij voor zich en viel in gedachten. Haar gedachten waren diep.
Na een tijd vroeg ik: „Hoe oud bent u?”
„Ik ben zes en twintig.”
„Nog zoo jong en dan reeds te moeten sterven?”
„Is het leven hier waard geleefd te worden? Is u gelukkig? Denkt u, dat u in leven blijft? Hebt u nog ouders?”
„Mijn Vader is gestorven, maar mijn Moeder leeft nog. En u?”
„Mijn Vader is nog in leven, maar mijn Moeder is reeds lang dood. Ik ben alleen op deze groote wereld.”
„En uw man? Ook dood?”
„Neen, niet dood, maar ik weet niet waar hij is.”
„Dus geheel alleen op aarde?”

„Ja, alleen en niet alleen, want ik heb mijn God."
Haar oogen straalden toen zij van haar God sprak, haar geloof was heel krachtig.
Intusschen was het nacht geworden en trachtten wij allen wat te slapen. Het volk was krankzinnig en de kerk door den duivel bezeten. De cipier kwam ons mededeelen dat ik en anderen, waartoe ook deze jonge vrouw behoorde, in den morgen zouden verhoord worden. Een beklemmende stilte trad er in. Het gejoel van de menigte, het was een duivels geschreeuw, kwam tot ons. Van slapen kwam niets, niet één kon slapen, een ieder dacht aan zichzelf of aan anderen en aan den dood. Angst en afschuw lag op ieders gelaat en velen krompen ineen van smart. Weer anderen waren vol goeden moed en hoopten op vrijspraak.
Ik vervolgde mijn gesprek met deze jonge vrouw en vroeg: „Is er geen angst in u? En hoe heet u?"
„Angst is er niet in mij en mijn naam is Carma.
Bent u van adel? Aan alles wat ik aan u zie, zou ik het denken. Wordt uw geslacht niet beschermd? Hoe heet u?"
„Alonzo."
Ik vertelde haar in het kort van mijn geheele leven, tot aan het oogenblik van opsluiten. Dan vertelde zij mij alles van haar zelf. Zij was rijk geweest, had een goede opvoeding genoten, doch later, op zeventienjarigen leeftijd, was haar geluk wreed verstoord en verongelukte haar jonge leven.
Ik antwoordde haar en zei: „Neen, Carma, angst is er niet in mij en mijn geslacht zegt mij niets. Ik heb geen vrees voor den dood. Hoe dichter hij tot mij komt, des te rustiger ik word, een groote allesomvattende stilte komt tot en in mij."
„Kom wat dichter bij mij, Alonzo, hier in dit hoekje, ik moet je iets zeggen."
Ik deed wat zij mij vroeg en zij drukte een kus op mijn mond en keek mij als een klein onschuldig kind aan en wachtte af wat ik zou zeggen.
„Weet u, Carma, dat dit mijn eerste kus is?"
„Juist daarom, lieve vriend, gij zijt als een kind en ik houd heel veel van kinderen. Wilt u dit aanvaarden?"

„Ik ben u zelfs zeer dankbaar, Carma."
Uit mijn innerlijk steeg nu het gevoel van warmte en begrijpen omhoog. Ik wist plotseling, dat ik heel veel van haar hield en haar, indien ik vrij was, dadelijk zou huwen. In haar lag die onnatuurlijke warmte, die men op aarde niet begreep. Ik sprak tot haar en bekende haar mijn liefde.
„Gij, groot kind, kunt gij zoomaar van mij gaan houden? In dezen toestand? Straks zijn wij niet meer hier, Alonzo, en wellicht gaat gij of ga ik alleen verder en schenken zij ons genade en is alles weer vergeten."
„Hoe kunt u zulke harde woorden zeggen. Is mijn woord zoo zwak? Straal ik leugen en bedrog uit?"
„Als uw Moeder dit wist, zou zij u bevrijden, Alonzo. Ik ben maar een vrouw, verzorgde mijn kind niet en zooals men zegt, ging ik niet ter biecht en daarvoor moet ik sterven. Zij weten, dat ik aan zieken kruiden gaf en ook daarvoor ken ik mijn vonnis. Ik ben een heks, Alonzo."
„U genas menschen, Carma? Van wien hebt u deze wetenschap?"
„Het is in mij, Alonzo. Als kind reeds zag ik in de natuur krachten om zieken te genezen. Ik zocht en ik vond en ik genas de zieken. Het is heel onschuldig, maar voor hen ben ik een heks. Als men nu naar den hemel kijkt, Alonzo, wordt men gedood. Ze zullen mij dan ook levend verbranden. Mijn arm lichaam kan er toch niets aan doen, wat mijn ziel, ik zelf deed?"
„Is u zoover? Kent gij u zelf, Carma? U spreekt van ziel en lichaam, dat is maar aan enkelen op aarde bekend."
„Het is in mij, Alonzo, dat heb ik dus als kind van God ontvangen, zoo iets kan je niet leeren, dat moeten wij menschen beleven."
„Het is wonderbaarlijk, Carma."
„Jij zal leven, Alonzo, maar ik zal daarvoor sterven en ik sterf gaarne."
„U bent een gelukkig kind, Carma."
„Dat ben ik, Alonzo, nu eerst ben ik gelukkig. O, Alonzo, kom, kus mij, druk mij aan je hart. Ik ben zoo duizelig, Alonzo, er is liefde in mij gekomen, alléén liefde."

Zij zonk ineen. Ik greep de kruik met water en sprenkelde wat water over haar hoofd en gelaat.
„Ach, mijn Carma, blijf toch zoolang bewust, laat ons nog wat praten.”
Ik bad om hulp, mijn meester zou mij wel helpen. Na korten tijd sloeg zij haar oogen weer op en keek naar mij.
„Dacht je, Alonzo, dat ik zwak ben? Onder dit wegzinken zweefde ik van de aarde weg en ik zag een groene „weide” en op die „weide” waren wij tezamen. Zou dit een voorteeken kunnen zijn, Alonzo? O, het was daar zoo mooi. En de stilte die ik voelde, o, Alonzo, daarvoor wil ik levend verbrand worden. Maar zou je mij daarheen willen volgen?”
„Gaarne, heel gaarne, Carma.”
„Het moet de stilte zijn, Alonzo, waarvan je mij vertelde. Het is daar hemels. Maar het was slechts een kort oogenblik, toen werd ik weer naar mijn lichaam teruggestuurd. Dan voelde ik die koude en ik werd wakker. Denk je, Alonzo, dat het daar is, waar je vreemdeling leeft en waar wij zullen heengaan als ons lichaam is verbrand?”
„Jij hebt gezien, Carma. Je was buiten je organisme. Dit is een wonder, en je bezit gaven. Ik zie het voor mij. Daarvan heeft mij de vreemdeling niet verteld, maar hij zou mij er van verteld hebben, als ik niet hier was. Dit is een voorteeken, Carma. Mijn Vader sprak er over. Ook hij. Wij gaan samen sterven, als ik je mag volgen?”
De anderen begrepen ons niet en lieten deze verliefde jonge menschen begaan en hadden er schik in. Zij gunden ons dit groote geluk, en daarvoor waren wij zeer dankbaar.
„Carma, hoe lief heb ik je. Ik weet het nu, neen ik voel het, ik ben je Alonzo.”
„En ik je Carma. Wij zullen samen sterven, Alonzo, en ik zal dicht bij je blijven. Jij bent mijn nieuwe leven en eeuwigdurend blijf ik nu bij je.”
De anderen begonnen zich angstig te maken, want de dag naderde. De één klaagde en jammerde dat zijn werk niet af was, een ander vervloekte alle menschen, riep God en duivel aan en

barstte in tranen uit. Weer anderen voelden reeds hun eigen dood en deze dood was afschuwelijk. Twee oudere menschen waren bewusteloos ineen gezakt en men kon hen niet meer wakker krijgen. Anderen stieten angstwekkende geluiden uit, zoodat ik dacht, dat mijn hart zou breken. Is er een God? Velen riepen iets dergelijks, doch allen waren zij zichzelf niet meer.

Ik sprak hun moed in. „Waarom is er in u angst? Waarom vervloekt gij uw God? Hebt gij Hem in uw lange leven nog niet leeren kennen?"

„Zoo jong nog," zei er een, „maar zoo vol moed en levenskracht. Bent u niet beangst voor den dood?"

„Maar dat is toch heel natuurlijk," zei een ander, „deze kinderen hebben lief, in hen is bezieling, is heilig vuur, en zij kennen geen gevaar."

„Liefde maakt krachtig," zei een ander, en er trad opnieuw stilte in.

De cipier trad binnen. Het uur van vertrek naderde en wij moesten ons gereed maken. Onze namen werden afgeroepen, wij behoorden bij de allereersten.

„Je blijft bij mij, Alonzo? Wij gaan samen en ik zal heel sterk zijn."

„Stil toch, kleine heldin."

„Wij trouwen, Alonzo, en onze reis is naar den brandstapel. Wij zullen eenige gasten uitnoodigen en hen daar verwelkomen."

„Ik bewonder je, Carma. O, mijn ziel, ik heb je zoo lief."

„Waarom zeg je „ziel", Alonzo?"

„Ik weet het niet, Carma, het ontviel mij plotseling."

De cipier haalde ons weg. Al spoedig waren wij het gebouw genaderd, waar de inquisiteurs ons opwachtten. Er gingen tal van menschen in en uit. Oude mannen en moeders, zelfs kinderen voerde men weg. Onze namen werden afgeroepen. Carma zou na mij komen, want men gaf ons een nummer. Wij volgden het eerste verhoor, de schuldige was een man op hoogen leeftijd. Hij was een Godsloochenaar. Een groot ketter. Kort en krachtig luidde het vonnis. Hij viel bewusteloos neer. Ter dood veroordeeld door den brandstapel. Men sleurde hem weg, nummer twee

volgde. Een zelfde vonnis ontving ook hij, doch hij bleef zichzelf. Drie en vier ontvingen niets anders, men kende hier geen genade. Om zich te verdedigen was niet eens mogelijk. Eenvoudiger kon het al niet. Allen volgden één weg, zij gingen regelrecht den dood in. Mijn naam werd afgeroepen en ik trad naar voren.

„Er is iemand," zoo sprak men tot mij, „die smeekt, dat gij zult zeggen dat het niet waar is."

Mijn Moeder. Doch ik voelde mijn lieve Carma. Was er voor haar iemand? Ik bedacht mij geen oogenblik en zei: „Wat ik deed en gezegd heb, is de heilige waarheid. Ik ben een zoeker. Zeg aan mijn Moeder dat haar huis leeg is, niets zal haar thans nog angstig maken. Doe, wat gij moet doen."

Na een spottend gelach volgde het vonnis. De brandstapel. Ik trad terug, Carma werd verhoord. Men las voor waarvoor zij hier was en zij antwoordde: „Is het slecht om zieken te genezen? Mijn kind had mijn eigen geloof en onze God is „liefde"."

Er volgde een korte woordenwisseling en het vonnis luidde: „De brandstapel."

Wij werden weggevoerd, terug naar de plaats om af te wachten. Wij dankten God, dat wij weer bijeen waren. Den volgenden morgen zouden zij het vonnis voltrekken. In den namiddag werden er reeds weggehaald. De kerk ontdeed zich van alle ketters. Het geloof werd van iedere smet gezuiverd. Wij beiden stonden in ons hoekje en wachtten af. Zij die heengingen werden met een kleed bedekt, doch dat was slechts voor een kort oogenblik, toen moesten zij het maar beleven, van te voren alles zien, het volk vroeg er om. Om menschen te mogen zien sterven, dat zag men niet iederen dag en dan was alle sensatie ervan weg. Velen zakten ineen en werden bewusteloos op den brandstapel neergelegd.

„Zal je sterk zijn, Carma?"

Zij keek naar mij en een geweldige kracht voelde ik in mij komen. „Voel je dan niet, Alonzo, hoe sterk ik ben, nu jij mij lief hebt? Nu je met mij sterft ben ik heel gelukkig. O, mijn Alonzo, laten wij God toch dankbaar zijn. Ik ben zoo gelukkig dat je van mij bent en ik voel mij zoo één met je. Je bent zooals ik ben, Alonzo,

zooals in mij steeds de verlangens zijn geweest om deze liefde te mogen leeren kennen. Zou God ons kennen? Zou God weten, Alonzo, dat ik gaarne wil sterven? Nu ik jou heb mogen leeren kennen, Alonzo, ben ik God innig dankbaar voor alles. Ik wil je volgen, Alonzo, in alles volgen, waarheen je ook gaat. In mij is de volgzame liefde, eerst nu, en ik voel mij daarin heel sterk. Voel, Alonzo, hoe krachtig mijn hart voor je klopt, alléén van geluk en dankbaarheid. Ik ben sterk, heel bewust, Alonzo, ook dan, als de vlammen mijn lichaam verschroeien."
„Ik ben je zoo dankbaar, Carma, o, hoe dankbaar ben ik. Als ik je mocht toonen hoeveel ik van je houd. Ik zweer God, dat ik je eeuwigdurend zal liefhebben, en ik ben mij bewust, Carma, van hetgeen ik nu zeg. Ik ben geen kind en geen jongeling, ik wil alles voor je doen en beleven, want wij zijn één, in leed en geluk één. Neen, mijn lief kind, wij zullen niet wanhopen, niet ineen zinken, wij blijven bewust tot aan het allerlaatste oogenblik. Wij gaan daarheen, waar de rust ons wacht en het niet-begrijpen ver van ons is verwijderd. De stilte van de „weide", waarvan je sprak, zal in ons komen en wij zijn eeuwig één. Wil je niet wat slapen, Carma?"
„Hoe zou ik kunnen slapen, Alonzo, nu onze uren zijn geteld? Nu ik je liefde voel? En het geluk in mij is? Heb ik nu nog slaap noodig? Wij blijven wakker, Alonzo, en ik zal je toonen hoe lief ik je heb. Daarin ligt mijn liefde, ik zal niet schreien van de pijnen, Alonzo. Daarin, mijn ziel, heb ik je lief. Ik zie in je oogen, Alonzo, je bent van mij. Wij zullen God toonen dat wij het waard zijn te mogen liefhebben. Voor God zullen wij sterven. Wij willen waard zijn deze liefde te mogen ontvangen. Ik ben je vrouw, Alonzo, is het niet?"
Ik drukte haar steeds inniger aan mijn hart, want ik had haar geestelijk lief.
„Is deze liefde van de aarde, Carma? Kunnen aardsche menschen zoo liefhebben? Is het dan nog mogelijk dat er harde woorden vallen? Neen immers. In alles zie je mijn liefde, zelfs in mijn diep onbewust leven, in dat, wat ik zelf nog niet ken, zal jij mij voelen en aanvaarden. Zijn onze zielen niet geheel één, Carma?"

„Deze liefde is niet van de aarde, Alonzo. Ben je niet voorbereid? Wie wordt voorbereid? Is dat geen genade? Is de vreemdeling niet tot je gekomen? En je Vader? Deze liefde, mijn lieve Alonzo, is het aller-allerheiligste dat menschen kunnen ontvangen, zij is hemels. Zij draagt en dient en buigt zich voor al het leven. Deze liefde is rein, Alonzo. Zou je daarvoor niet willen sterven? Mijn lichaam brandt van dit vuur, zooals het stoffelijke vuur niet kan zijn, dat onze lichamen vernietigen zal. Ik zal geen pijn voelen, Alonzo, mijn liefde overheerscht. Nu ben ik gereed. O, mijn Alonzo, ik merk dat je ziet, je oogen zijn ver weg. Blijf zien, Alonzo, de vreemdeling zal ons helpen en zal je mooie dingen laten zien. Zeg mij wat je ziet, Alonzo. Waarheen zullen wij gaan? Er is licht in je oogen gekomen. Dat licht is niet van deze aarde."

„Ik voel mij zoo anders worden, Carma, stilte komt er in mij."

Wij spraken een tijdlang niets, totdat de schemering doorbrak en het licht werd.

„Mijn kind, mijn ziel, je maakt deel uit van mijzelf. Hoe moet ik God danken. Als alles waar is, lieve Carma, wat ik heb ontvangen, dan zweven wij straks in de ruimte en die ruimte hoort ons toe, is ons eigen huis. Dan zien wij in andere levens, want hij vertelde van vele levens, die iedere ziel moet beleven. Ik wil niet meer naar de aarde terug, Carma, er is een kracht in mij, die mij zegt dat wij daar verder gaan. Ik zal geen ander organisme ontvangen. Ook jij niet, wij gaan samen daar verder. Hoe dichter het uur van sterven tot ons komt, des te heiliger wordt de stilte en ons één-zijn."

„Wij zijn geheel één, Alonzo. Je zegt wat ik voel, want het is in mij. Ook ik wil niet meer leven, Alonzo, hier niet meer blijven, want dáár leeft mijn geluk, het ware en werkelijke geluk. Is het niet machtig, Alonzo?"

„Het is, mijn ziel, alsof ik bewust word, alsof die liefde vanuit mijn innerlijk omhoog komt. Het is mij alsof ik je reeds eeuwen lang heb gekend. Zoo duidelijk zijn deze gevoelens, Carma. Ik geloof dat ik je vroeger heb gekend, want dit kan niet anders, daarin voel en zie ik. Nu zou ik verzen kunnen maken, Carma. Die ik maakte waren ondiep, hadden geen gevoel, ik zelf was niet

wakker. O, mijn ziel, hoe voel ik thans het leven. Hoe diep is het leven. Hoe machtig is deze liefde. Als men geheel één is, Carma, zijn twee zielen zichzelf, als twee bloemen van gelijke kleur en voelen zij elkander in alles.
Thans zie ik het leven zooals het is, Carma. Is het omdat ons einde hier op komst is? Of komt het omdat wij thans bewust zijn in de liefde? Zie naar al deze menschen, Carma. Zij zijn levend dood en hebben angst. Zij zijn gebroken. Hun zielen zijn ingeslapen. O, kon deze mooie werkelijke wereld zóó voortduren. Deze angst van hen en onze liefde zal ons het volle bewustzijn schenken. Dit is het, Carma, wat God heeft bedoeld, waardoor al Zijn kinderen ontwaken. Ik heb je lief, Carma, wil met je sterven, maar wij zullen leven."
„Spreek verder, Alonzo, je maakt mij zoo gelukkig. O, mijn Alonzo, is deze nacht niet heilig? Wat een nacht, wat een morgen."
„De dag is voor ons, Carma, eeuwig zal het nu dag blijven. De duisternis hebben wij dan overwonnen.
Je bent moe, mijn kind, maar hoe mooi ben je. Hoeveel liefde straalt je ziel uit, Carma. Hoe groot ben je, lief kind. Kan ik je dit alles ooit vergoeden? Ik zal je straks de bewijzen van mijn liefde geven, met mijn ziel heb ik je lief. Daar zullen wij een nieuw kleed bezitten en ons kleed zal ons eigen licht uitzenden. Wij sterven voor God en voor Zijn Heilig Kind. God zal ons kracht geven, Carma. Wij zijn gereed, is 't niet?"
Er naderde een vreemd maar angstig geschreeuw, dat nader en nader kwam. De deuren gingen open en men riep onze namen af. Ik vatte Carma's teere hand in de mijne en wij waren gereed.
Mijn rechterhand liefkoosde haar en zij begreep alles. Iedere zachte druk voelde en begreep zij, en er daalde een schat van liefde in haar af, waarna zij mij al haar liefde terugzond. Wij waren uitgesproken.
Met ons twaalven zouden wij sterven. Alleen Carma als vrouw. Alle anderen waren mannen, meerendeels oudere menschen. Wij beiden waren de jongsten onder hen allen. Vier krachtige mannen zonken ineen en bleven voor dood liggen. Eén van hen werd

na korten tijd weer wakker, maar hij stond op zijn beenen te trillen. Nu moest hij het stervensproces bewust beleven, de anderen sleepte men naar buiten, waar zij wellicht hun begenadigd wegzinken konden behouden, zoodat zij de vlammen niet zouden voelen.
Ik fluisterde Carma toe: „Zou dat niet een genade van God kunnen beteekenen, lieve ziel? Je ziet, ze zijn bewusteloos. Kijk, Carma. De anderen worden weer bewust, maar die oude man daar, met zijn sneeuwwit haar, blijft bewusteloos. Hij is reeds gestorven, Carma, zie die lijkkleur. Zijn oogen zijn reeds gebroken. Is dat geen genade? Waakt God niet over Zijn kinderen? Zien wij daarin niet Gods hand? Op het allerlaatste oogenblik grijpt God in. O, Carma, ik gun hem deze genade, maar ik wil wakker blijven. Eerst nu, lieve ziel, voel ik de werkingen van God, dien onbegrijpelijken God, en toch, hoe duidelijk is dit wegzinken en hoe machtig is Gods Hand.
Zie, mijn ziel, hij is dood. Hij is reeds daar waar wij heengaan. Is het geen wonder? Wij hebben een groot wonder mogen beleven, Carma. Dat is God, onze Almachtige God, die ons deze liefde, onze heilige liefde heeft geschonken. Wij gaan tot God, lieve Carma, tot Hem, den God van al het leven.
Kijk daar, Carma, ook hij is reeds een oud man, het is alsof er licht uit zijn voorhoofd schijnt. Hoe verheven is deze verschijning. Vanwaar komt dat licht? Zie je dat licht, Carma?"
„Ik zie het, Alonzo, o, het is heilig. God wil niet, dat zijn kind in duisternis gaat. Die andere daar, Alonzo, mag niet uitgelachen worden. En wij? Heerlijkheid van mijn leven? Wij moeten toonen dat wij kinderen van God zijn en wij zijn gereed, is 't niet, Alonzo?"
„Zou je niet willen ruilen, Carma?"
„Neen, lieve ziel, duizendmaal neen, ik wil bewust blijven."
„God geeft ons te dragen en wij zijn dankbaar. Wie kracht bezit, lieve Carma, zal moeten dragen, de anderen zijn niet gereed. Zie, mijn lieve engel, daarginds zie je ons doodsbed."
Opnieuw vielen er eenigen in zwijm, maar dezen waren spoedig weer bewust. De anderen sleepte men omhoog en kregen een

plaats op den brandstapel. Ook wij naderden. De beulen waren gereed en zouden aanstonds het vuur aansteken. Het gejoel van de massa hoorden wij niet eens.
Naast ons hoorden wij zeggen: „Moet je hen zien. Het is alsof zij ter bruiloft gaan. Zie die beiden. Kijk daar eens. Zie daar, die twee. Zij zijn niet bevreesd. Zij hebben lief."
Ik drukte Carma's hand heviger en zij begreep mij. Dan betraden wij de ladder en gingen omhoog. De anderen volgden ons, zeven waren er reeds boven, drie waren er bewusteloos. De oude man was gestorven. Toch werden de anderen weer bewust. Zij moesten nu deze hel beleven.
In het midden had men een mast neergezet en daar hadden wij plaats genomen. Ik drukte Carma aan mijn hart. Nog eenmaal keken wij naar de menschen, die dit spel van leven en dood wilden beleven. Toen namen wij voor goed van hen en de aarde afscheid. Ik drukte haar nog inniger aan mijn borst en keek in haar mooie oogen.
„Zoo zullen wij sterven, Carma, voor God en onze liefde sterven."
De beulen hadden hun teeken ontvangen, een dichte rookwolk steeg op, het vonnis werd voltrokken. De warmte werd door ons allen gevoeld. Na korten tijd stegen de vlammen op, maar nog hadden ze ons niet bereikt. Mijn ziel, ikzelf, ging in Carma over en wij voelden ons geheel één. In haar diepe liefdevolle leven ging ik „in", nu waren wij verbonden en wachtten af. Dan kwamen de vlammen. Voor ons alleen geschiedde dit gebeuren, van het gejammer van de anderen hoorden wij niets.
Ik riep Carma toe: „Blijf mij voelen, Carma, blijf in mij, wij zijn geheel één. Ga niet uit mij weg. Ook ik zal in je blijven."
De vlammen stegen hooger en hooger en hadden ons nu bereikt. Onze beenen werden reeds door de vlammen verbrand, omdat ik het verschroeien van mijn vleesch voelde.
„Blijf in mij, lieve Carma, „in" mij kan ik je helpen en zijn wij één."
Ik voelde haar pijnen, maar zij die van mij. Een groot vuur steeg omhoog.
Dan riep zij mij toe: „Alonzo, o, mijn lieve Alonzo, hoe lief heb

ik je. Zoo onuitsprekelijk lief heb ik je, als de Goden slechts kunnen liefhebben. Ik zie, mijn lieve Alonzo, ik zie, ik word helderziend. Ik ga zien. Ik ga zien, mijn Alonzo; nu de vlammen mijn vleesch vaneen scheuren ga ik zien. Ik zie in een andere wereld, Alonzo. Ik zie ons beiden. O, mijn God, hoe groot is deze genade. Alonzo! Alonzo, mijn eeuwigdurende liefde. Je hoort mij? Je ziet mij, Alonzo? Alonzo, ik heb je lief. Dit leven zinkt in mij weg, ik ga in een ander leven over. Je gaat weg, Alonzo, je gaat weg, mijn liefde. Er komt een ander leven in mij en toch ben ik met je één. Beide wezens behooren mij toe. Ik ben een ander, Alonzo. Ik ben een ander, en die andere is nu in mij bewust. Ik zelf ga daarin over. Voel je het, Alonzo? Zie je en begrijp je alles?"

„Ja, lieve Carma. Ook ik ga nu in een ander leven over. Ik zie je, mijn ziel, ik zie je. Ik ben bij je, Carma. Ik zie ons samen in een ander leven. Voel je de vlammen, Carma? Voel je mijn liefde? Voel je dat onze liefde overheerscht? Voel je hoe lief ik je heb? Laat branden, o, laat branden. Mijn God, wij willen nog meer zien, wij willen bewust blijven. Laat onze lichamen verbranden, maar laat ons bewust blijven. Nu zien wij in andere levens. O, mijn ziel, wij worden bewust van ons vorig leven, nu reeds mogen wij weten dat wij eeuwigdurend voortleven. De vlammen kunnen ons slechts meer liefde brengen en meer bewustzijn schenken. De vlammen, lieve Carma, geven ons dit zien. Ik kus je, mijn ziel, ik omhels je, want mijn lichaam scheurt vaneen, mijn lippen springen en je mooi stoffelijk gewaad verbrandt. Maar mijn liefde is krachtig, lieve Carma, is bewust en behoort je toe."

Wij voelden onze krachten minderen. Dan keerde het beeld terug en ik werd mij van een ander leven bewust. Het was alsof men een sluier oplichtte en ik kon waarnemen. Ook Carma ging zien en volgde mij. Wij waren innig één en bleven één. Ik zag een prachtig landschap voor mij en wij liepen daar en wandelden. Met ons anderen. Dat was de „weide" en wij waren heel gelukkig.

„Ik zie ons beiden, Carma."

„Ook ik zie je, mijn lieve Alonzo. Ik ken je. Ik noem je bij je naam, dien je toen droeg. O, mijn Venry, mijn lieve Venry,

Alonzo en Venry zijn één. Hoor je het, Alonzo? Je bent mijn Venry, mijn Venry, mijn meester."
De krachten minderden meer en meer en hoe verschrikkelijker het werd, des te scherper werd ons gezicht. Ik zag mijn ziel, zag ons beiden en ik riep Carma toe: „Mijn ziel, mijn Lyra, ziel van mijn ziel, wij zijn één. Ik zal sterk zijn, Lyra. Maar ik wil bewust blijven. O, mijn God, laat ons zien. Laat ons bewust blijven. Mijn Lyra, ach, mijn Lyra. Zie daar, de „weide". Nu zijn wij weer bewust. Daar waren wij geheel één en keeren nu terug. De „weide", lieve Lyra. Zie daar, de „weide"."
„O, God laat ons zien."
„Blijf in mij, Lyra, lieve Lyra, tot aan het allerlaatste oogenblik zullen wij bewust blijven. Weet je alles, Lyra?"
„Alles, alles, Venry....Alles..a..l..l..e..s....Venry!"
„Mijn lieve ziel, blijf bewust, o, blijf bewust."
„Mijn God, laat ons alles beleven."
Carma's oogen waren reeds verschroeid en konden mij niet meer zien. Geestelijk nam zij mij waar, want wij waren één. Lyra sloeg haar oogen op, Carma zou sterven. Lyra ontwaakte en bleef wakker. Haar geestelijke oogen zagen mij. Wij waren één in den geest. Nog wilde haar mond spreken, haar aardsche mond en ik hoorde nog: „Alonzo? V..e..n..r..y A..l..o..n..z..o.. m..ij..n..V..e..n.." Carma was op aarde gestorven.
Plotseling hoorde ik mijn naam uitroepen, zooals de vreemdeling mij had voorspeld.
Ik hoorde: „A..L..O..N..Z..O? Hoort gij mij? Ik ben hier en wacht op jullie beiden. Op jou, mijn beste Venry en je lieve Lyra, je ziel, je eeuwigdurende liefde."
Wij moesten op aarde reeds gestorven zijn, toch waren wij nog bewust.
Ik zei tot Lyra: „Zie, mijn ziel, onze leider uit het verleden." Op hetzelfde oogenblik echter gingen wij uit onze stoffelijke en verkoolde lichamen en traden wij het eeuwigdurende leven binnen. Wij gingen „in", en waren op aarde gestorven. In het andere leven hield ik Lyra in mijn armen. Wij waren één en bleven één. Een innige kus drukte ik op haar mond.

„Mijn lieve Venry, nu eerst hebben wij goedgemaakt. Ik ben God zoo dankbaar."
Dan keken wij naar hen, die met ons waren gestorven. Eenigen van hen werden door hun geliefden gehaald, anderen losten voor onze oogen op en wij begrepen waarheen zij gingen. Dezen zouden een nieuw organisme ontvangen. Wij gingen nu steeds hooger en zweefden nu boven den brandstapel. Langzaam verlieten wij de aarde. Plotseling zagen wij een krachtig licht en dat licht kwam tot ons.
„Zie je dat licht, Lyra?"
„Ja, Venry, het komt tot ons. Hoe dichter het ons nadert, des te krachtiger het wordt."
„Het is een engel, Lyra. Maar een engel als een mensch, zooals wij zijn. Ik zie reeds een gestalte. Mijn God, Lyra, wie is het? Kan je dat voelen?"
„In mij komt rust, beste Venry, licht en warmte."
„Mijn hemel, wie bent u? Wie bent u," riepen wij tegelijk. Ik drukte Lyra aan mijn hart en wij wachtten af.
Nu hoorden wij zeggen: „Alonzo? Mijn beste Alonzo? Mijn kinderen, mijn Venry, mijn Lyra."
Wij knielden neer en bogen ons hoofd, doch hoorden tot ons zeggen: „Venry, mijn beste Venry, Lyra, mijn lieve Lyra. Ik kom u halen en heet u voor eeuwig welkom in het huis mijns Vaders. Kinderen van Isis, ziet mij aan. Zijt ge bewust? Is Isis in u wakker?"
„Ja, meester, alles is in ons bewust."
„Komt aan mijn hart, mijn kinderen. Mijn lieve Venry, mijn lieve Lyra. Laten mijn tranen van geluk je pijnen en leed doen vergeten. Je weet, dat dit moest?"
„Ja, meester, en wij zijn God heel innig dankbaar. Mogen wij weten wie u bent?"
„Ik ben je Vader, je Vader die je lief heeft, beste Venry, één van je vele Vaders. Maar onze band heeft een beteekenis. God wilde, dat wij één taak zouden volbrengen. Op Isis mocht je dat niet weten, of de meesters hadden je kunnen volgen. In dat leven mocht ik dit verleden niet in je wakker maken. Vele eeuwen

terug waren wij één, beste Venry, en hebben wij samen heel veel geleden en dat bracht ons samen. De Goden hebben gewild dat je mij volgen zou en dat werk is gereed. Al het andere is je bekend. Lyra is je tweelingziel. Samen ga je verder, eeuwigdurend verder. Kom, volg mij, lieve kinderen. Ik moet je iets toonen."
Wij zweefden naar Egypte en wij zagen dat er een nieuwe Tempel van Isis was geboren. In den Tempel heerschte liefde.
„Wat je waarneemt, beste Venry, behoort reeds tot het verleden. Ook die Tempel is vernietigd. Ik zal je nu met dezen tijd verbinden en dan kan je alles waarnemen."
„Hoe is het mogelijk, Vader?"
„Ik voel, beste Venry, wat je voelt, ook wat er in Lyra leeft. Dacht je, beste Venry, lieve Lyra, dat hetgeen in liefde geboren is, vernietigd kan worden?"
„Maar waar is onze wijsheid, Vader?"
„Ben je Dectar vergeten?"
„Mijn Hemel, Vader, waar is Dectar?"
„Dectar is opnieuw geboren, beste Venry, en zal de schatten van den Tempel van Isis op aarde brengen. Ik weet, lieve Venry, lieve Lyra, dat het zal geschieden. Maar daar straks over, als je bij mij bent.
Ik ga nu naar mijn sfeer, kinderen, daar zullen wij elkander terugzien. Venry leeft nu weer in al zijn gaven en krachten en zal één mensch van den werkelijken God overtuigen. Over een tijd kom je tot mij, wij zijn broeders en zusters. Nu is alles voorbij, alles is goedgemaakt en wij allen zijn God innig dankbaar. Kom kinderen, wij gaan nu naar de weide, daar wachten nog anderen. Ik ga hier reeds mijn eigen weg. Wij zien elkander terug, kinderen, jullie weten waar ik leef en zal je in liefde ontvangen, maar duizenden met mij. Dag, Venry, dag, mijn lieve Lyra."
Wij keerden naar de „weide" terug. Vader Alonzo wachtte mij op en bij hem was mijn broeder Geraldo met vele, vele anderen. Allen waren mij lief en één met ons. Toen kwam er een engel tot ons en bij deze verschijning zagen wij een klein sferenkind. Lyra drukte haar eigen kind aan haar hart. O, God, riep zij, hoe

groot is uw liefde. Lyra legde haar kind in mijn armen en zei: „Ons kind, beste Venry, ons sferenkind.”
Toen werd de kleine gehaald en naar haar eigen hemel gebracht. Wij beiden knielden op de „weide” neer en dankten God voor alles.
„Hoe groot is thans ons geluk, lieve Lyra. Je bent mijn Lyra en mijn Carma, beiden zijn mij lief. Jij blijft voor mij de moedige, mijn liefdevolle Carma, maar Lyra en Carma zijn één en zullen dat eeuwigdurend blijven.”
Toen keerden wij naar de aarde terug. Daar had ik iets te doen, ook deze groote genade kregen wij van onzen God, Onzen Vader van Liefde. Ik was mij bewust van mijn gaven.
Weldra hadden wij de aarde bereikt en wij traden Juan's kamer binnen. Ik maakte hem wakker. Daarna verdichtte ik mijn geestelijk lichaam en mijn lieve vriend zag mij en riep: „Alonzo, o, mijn vriend, mijn Alonzo, mijn hart breekt. Ben ik wel waard dat je tot mij komt? Hoe kan God dat goedvinden.”
„Herken je mij, Juan? Weet je Juan, dat ik levend ben verbrand? Maar daardoor, beste vriend, heb ik den God van „Liefde” leeren kennen.”
„O, Alonzo, ik weet het, je was zoo moedig en ook zij, de engel die bij je was. Kwam zij vanuit den hemel tot je? Men spreekt van „reine” liefde. De beulen schreiden als kleine kinderen, Alonzo, en de menschen hebben gebeden. Jullie zijn heilig verklaard. Geloof mij, lieve beste vriend, heilig, heilig was het. Vele menschen zijn door u ontwaakt, door u beiden. En nu kom je tot mij, om te zeggen dat je leeft? Ik zal alles goedmaken, alles, alles, mijn beste vriend.”
„Zeg het aan de anderen, Juan. En maak je gereed, je leven is daar kort. Wees dankbaar voor deze groote genade, Juan.”
Dan loste ik voor hem op en wij zagen wat hij deed. De anderen interesseerden mij niet, maar Juan was mijn tweelingbroeder, hem mocht ik overtuigen.
„Kom, mijn ziel, lieve Lyra, zullen wij nu wat gaan rusten? Zullen wij thans onze geestelijke en hemelsche woning gaan opzoeken? Willen wij zien, hoe onze Tempel is?”

Wij zweefden hand in hand naar onze eeuwige rust, onze geestelijke woning, door ons beiden gebouwd. Onderweg daarheen wachtte ons een ander geluk.
„Moeder, mijn goede en lieve Ardaty. Hoe moeten wij God toch danken.”
Tezamen gingen wij verder en traden de derde sfeer aan deze zijde, een hemel van ongekende schoonheid, binnen. Onze geestelijke woning vonden wij gereed. Bloemen versierden ons huis, de vogelen vlogen ons tegemoet en zongen hun welkomstlied. Wij gingen „in”, wij begrepen, wij voelden, wij waren dankbaar, innig, heel innig dankbaar. Toen knielden wij neer en baden.
„O, mijn God, hoe groot, hoe goed zijt Gij. Hoe moeten wij U danken. Kent men U? Vader, onze Vader in den Hemel, wij danken U.
Menschen der Aarde. Ziet uw eenigen God, die alléén „Liefde” is. Wij gaan verder, steeds verder en hooger, omdat andere planeten ons opwachten. Wij keeren tot God terug, „Zijn Heilig Leven” hebben wij leeren kennen. In ons is de „liefde”.
Kunt gij, mensch der aarde, dezen God van „Liefde” aanvaarden?”

Einde.
